
WRECKED
A WESTIN LEGACY NOVEL
Sometimes your second chance is
also your goodbye.
BREE L. MINÁ

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

YIKILMIŞ

BREE L. MINA

Telif hakkı © 2025 Bree L. Mina Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın
elektronik veya mekanik yollarla, fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan
İzin talepleri için Bree L. Mina ile iletişime geçiniz.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Bu yapımda anlatılan hikaye, isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Kitap kapağı

SimplyDefinedArt tarafından tasarlanmıştır.

Düzenleme: Proofread Editor & Syntax ve Swoon

En karanlık günlerinde şiddetle mücadele etmeye devam edenlere.
Geçmişlerinin hayaletleriyle yüzleşen, ancak ayağa kalkma gücü bulanlara. İhmal ve istismarın fırtınalarını atlatan
ve istismarın fırtınalarını atlatmış, ama hala sevginin gücüne inanan dirençli kalplere.
Bu sizin için.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
İçerik Uyarıları
Dikkat
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53 Epilog
Yakında
Teşekkürler İçerik
Uyarıları

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular!

Konuyu önceden bilmeden kitap okumayı tercih ediyorsanız, lütfen okumaya devam etmeyin!

Wrecked romantik bir trajedi, romantik bir hikaye değil. Bu çiftin sonsuza kadar mutlu yaşayacağını vaat edemem, ama ikinci bir kitap yazacağımı vaat edebilirim. Ve o kitap tatmin edici bir sonla bitecek. Wrecked, umduğunuz sonu getirmeyebilir, ama başrol oyuncumuzun ikinci kitapta sonsuza kadar mutlu yaşamasını sağlamak için bu son tamamen gerekli. Bazen arka planda geçen hikaye, anlatılmak için çığlık atan bir aşk hikayesidir. Bu hikayeyi yazmaya başladığımda, okuyucuların başrol çiftine mutluluk garantisi vermeyen bir kitaba zaman ayırmak istemeyeceklerinden endişelenmiştim. Ama sonra kendime, hayatta mutlu sonun asla garanti edilmediğini hatırlattım. Mutluluk nüanslıdır. Mutluluk özneldir. Benim için, bu hikayedeki çiftin sonunda mutluluğu bulduğuna inanıyorum.

İÇERİK UYARILARI

WRECKED, BAZI OKUYUCULARDA TETİKLEYİCİ ETKİ YAPABİLECEK BİRÇOK ZOR KONU VE TEMAYI ELE ALMAKTADIR. DEVAM ETMEDEN ÖNCE UYARILARI KONTROL EDİN.

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemi kontrol edin.

https://www.authorbreelmina.com

İçerik uyarıları arasında spoiler İçeriği Spoiler içerik uyarıları içerik uyarıları da Wrecked'in sonunda bulunabilir. Buraya tıklayın

Potansiyel bir tetikleyicinin listelenmediğinden endişe duyuyorsanız ve listelenmesi gerektiğini düşünüyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin authorbreelmina@gmail.com

DİKKAT

Wrecked bir aşk hikayesidir, romantik bir hikaye değildir.

Waterfall
River
Cave System
Rock Shelter
Cliffs
Beach

PROLOG

ELLIE (27 YAŞINDA)

Gece yarısı siyahı perdelerimi geri çekiyorum, boş gözlerle yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum. Camın üzerine yağan yüzlerce yağmur damlası, pitoresk manzarayı gizliyor. Nemli hava, yoğuşma perdesi bırakarak yağmurun uzaktaki görüntüleri gizlemesine yardımcı oluyor. Aslında bakmıyorum ama gölgelerden fazlasını zar zor seçebiliyorum. Gözlerim önümdeki boşluğa odaklanıyor ve içinde aylardır hissetmediğim garip bir dayanışma duygusu buluyorum.

Uyuşmuş durumdayım.

Bu pencerenin ötesindeki manzara gibi, bulanık bir varoluş içinde yaşıyorum. Burada düşüncelerimde kaybolmuş, kaçmaya çalıştığım gerçeklikten saklanıyorum. Yaptığım her hareket bir öncekinden on kat daha zor. Nefes almak bile sıkıcı ve acı verici bir iş haline geldi. Kalbimin atışı, her odacığı binlerce bıçak deliyormuş gibi hissettiriyor. Bu acıyı çok iyi biliyorum. Belki tam anlamıyla değil, ama bu tür mide bulandırıcı acıyı daha önce de yaşamıştım. Geriye kalan acı, hâlâ her gün mücadele ettiğim bir şey.

Kalbimin derinliklerine gömdüğüm acıyı serbest bırakmak için ağlamaya çalışıyorum. Sadece başkalarını rahatlatmak için sakladığım bir acı. Ama gözyaşlarım kurudu ve *hiçbir şey* hissetmiyorum. Vücudum donmuş gibi, sanki damarlarımdan kan akmıyor, organlarımı besleyip beni hayatta tutmuyor.

Kalmak istedim.

Gerekli olduğu sürece kaldım. *Onun* için.

Onu sevdiğim için kaldım, davranışlarım aksini gösterse de. Ama artık böyle yaşayamam. *Onsuz* bir hayat yaşayamam. Onun yanında hayatımı geçiremem ve onu *istemeyemem*. Onu *özleyemem*. Onu *göremem*. Çünkü o onun.

Benden bile daha fazla.

Keşke tüm gücümle bağırıp onu geri isteyebilseydim! Tüm dünyaya onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini ve içimdeki her şeyin... acıdığını söylemek için. Herkesin benim yıkılmış olduğumu bilmesini istiyorum. Lanet olasıca mahvolmuş. Hayatta kalmak için mekanik hareketler yapan cansız bir iskelet.

Yeme

k.

İç.

Uyum

ak.

Nefes almak.

Nefes almak hatırlanması en zor şey.

Ne kadar acı verici, sıradan bir görev.

Yine de yapıyorum. Nefes almaya devam ediyorum... *onun* için.

Ama artık nefes almakta zorlanmak *istemiyorum*. Bu yalanı yaşamaya devam etmek istemiyorum. Kararlarımın bencilce olduğunu biliyorum. Bunlardan faydalanacak tek kişinin ben olduğumu biliyorum. Ama umursayacak kadar hissedemiyorum. Kalbim ve ruhum zamanda donmuş, çözülemiyor. Mutlu olduğum bir zamana ve yere hapsolmuşlar... geri dönmeyi özlediğim bir yere.

Gerçeği kağıda döküp, her zaman planladığım şeyi yapmaya hazırlanma zamanı geldi.

Gitme zamanı geldi.

Sonunda hazırım ve mesele şu ki, bu hayatı ve içindeki herkesi terk etmekten korkmuyorum. Kendi mutluluğumu bulmak ve acıyı geride bırakmak için.

Ancak, sadece acımı geride bırakmayacağım. Başkalarına da acı çektireceğim. Sevdiğim birini incitirken, ihanet ve yalanları ortaya çıkaracağım. Yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmadan önce, yaşamış gibi yaptığım hayattan ayrılacağım.

Ben lanet olası bir korkakım.

Gitmemin öfke ve kafa karışıklığına neden olacağını biliyorum. Bu duyguların, yokluğum nedeniyle kalp ağrısıyla karışacağını biliyorum.

ama *umurumda* değil.

Tek umursadığım şey *o*.

Umarım o iyi olur. Umarım hayatta hak ettiği mutluluğu bulur. Bir gün onu tekrar göreceğimi biliyorum. Ve o gün geldiğinde, bana kollarını açarak ve anlayışla koşarak gelmesini diliyorum. Ama bir yanım, ona vereceğim acının affedilemez olduğunu biliyor. Bu yüzden, gitmem gereken *nedeni* anlamasını istiyorum.

Eve döneli sekiz ay oldu. Sahilde çaresizce durduğumdan beri, sis dağıldığında dalgalar kıyıya vuruyordu ve ufukta büyük bir gemi belirdi. Beni cehennemin ateşli çukurlarından kurtarmaya gelen bir umut ışığı gibi görünen şey, beni istemeden yaşayanların diyarına geri götüren bir Charon olduğu ortaya çıktı.

Her ne kadar ben çoktan ölmüş olsam da.

Düşüncelerimden kopup pencereden başka bir yere bakıyorum, sonsuz bakışlarımdan gözlerim yanıyor. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, camdaki yağmuru taklit ediyor. Ama bunlar üzüntü gözyaşları değil... rahatlama gözyaşları.

Masama dönüp, onu rahatsız etmemek için sessizce üst çekmecede bir defter arıyorum. O yan odada uyuyor ve ben uyanmadan gitmek istiyorum. Masamın üstündeki kahve fincanında bir kalem buluyorum ve sandalyeme oturup, kalbimi ve ruhumu bu bembeyaz kağıda dökmeye hazırlanıyorum. Bu sözler iyileştirmekten çok incitecek, ama yine de söylemem gereken sözler. Derin bir nefes alıp, döndüğümden beri sakladığım gerçeği söylemeye hazırlanıyorum.

Sevgili Katie,

Bunu okuduğunda, benim gittiğimi zaten öğrenmiş olacaksın. Çok üzgünüm Katie-cat, seni bu şekilde incitmek istemedim. Sen benim ablamsın ve seni her zaman seveceğim. Ama aynı zamanda gerçeği bilmeni istiyorum...

BÖLÜM 1

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Sarımsı altın şeritler, canlı mavi gökyüzünden aşağıya doğru akarken, ben de başımın üstünde yavaşça sürüklenen bulutları izliyorum. Sırt üstü uzanmış, sıcaklığın tadını çıkarırken, güneş tanrılarından solgun, beyaz bacaklarımın güzel ve eşit bir şekilde bronzlaşması için dua ediyorum. Şu ana kadar, açık tenim, istediğim bronz ton yerine parlak pembe bir renk alıyor. Arkamdan uzanıp güneş kremi şişemi alıyorum, böylece ıstakoz rengi bir ten rengi almamış oluyorum.

Kız kardeşimin boğuk sesi yarı uyanık halimi bozuyor. Katie, umurumda bile olmayan düğün hazırlıklarından bahsedip dururken, ben sonsuz maviliğe bakıp duruyorum. Gözlerimi tekrar onun ağzına çevirip, dudaklarından çıkan kelimelere konsantre olmaya çalışıyorum, ama sanki Charlie Brown filmindeki yetişkinlerden birini dinliyormuşum gibi geliyor.

İkimiz de yüzüstü yatmak için dönüyor ve şezlonglarımızda pozisyonumuzu değiştirirken gözlerindeki ışıltıyı kaçırmıyorum. Onun açıkça desteğe ihtiyacı olduğu halde ona ilgi göstermediğim ve destek olmadığım için anında pişman oluyorum.

Kız kardeşimin mutlu bir şekilde geleceğini planlamasını sevmediğimden değil. Sadece, onunla mutlu bir şekilde geleceğini planladığı kişiyi sevmediğimden.

Nate Westin.

Ondan

nefret

ediyorum.

Bu sözleri sessiz bir dua gibi kafamda tekrarlıyorum. Bir mantra gibi, yeterince tekrar edersem, yeni gerçekliğim olacaklarmış gibi. Ama bu iddia gerçek değil, sadece her gün yaşadığım bu keskin acıyı atlatmak için kendime söylediğim bir şey.

Nate Westin. Sadece adı bile göğsümün derinliklerinde derin bir acı yaratıyor. Olduğu adam beni sadece... üzüyor. Sığ. Kibirli. Gösterişçi. Ve en kötüsü... bunların hiçbiri değil. Bunların hepsi sadece oynadığı bir rol, uydurduğu cazibesiyle etrafındaki herkesi kandırmasına izin veren bir rol.

Evet, ondan nefret ediyorum. Ondan nefret *edemediğim* için nefret ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, gerçeğin en yalın hali şu: Onu seviyorum. On altı yaşımdan beri onu seviyorum, o zamanlar kaderimize yalvarırcasına aptalca ruhlarımızı birbirine bağlamıştık. Ben hiç bir zaman hayatıma devam edememiş olmama rağmen, bu yalvarışımız duyulmadı.

O beni kırmış olmasına rağmen.

Altı yıl sonra, Columbia'daki yüksek lisans programında ablamla tanışmaya cüret etti. Katie, yetenekli çocuklar için yatılı bir okula gidiyordu, bu yüzden yüksek lisansa başlamadan önce yolları hiç kesişmemişti. Altı ay öncesine kadar onun benim ablam olduğunu bile bilmiyordu, ama bunun bir etkisi olacağından emin değilim. Hala onunla birlikte ve ben onları birlikte her gördüğümde hala paramparça oluyorum.

Onu eve getirdiğinde, nişanlandıklarını ve fırtınalı aşklarını duyurduklarında, birlikte olmalarının üzerinden iki yıl bile geçmemişti. Gözlerimiz buluştuğu anda, acımasız vedamız ve yedi buçuk yıllık ayrılığımız bir anda yok oldu. O da benim gözlerimde yansıyan aynı özlemi gözlerinde taşıyordu. Ama benim gözlerimde, onun dikkatsizliği yüzünden çektiğim acı da vardı. Tepkisini çabucak gizledi, ama aramızda her zaman var olan çekime karşı artık bağışık olmadığı belliydi.

Sadece bu anı bile, onun artık Katie'ye ait olduğunu hatırlamamı zorlaştırıyor.

Son altı aydır, sadece varlığıyla beni eziyet etmeye devam etti. Bir daha asla girmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim alanıma, hayatıma girerek. Onun tarafından sevildiğimi çok net hatırladığım halde, kız kardeşimi severek. Onun tarafından yakıldığımı da çok net hatırlıyorum. Sevdiğim adamı yeniden kaybetmenin acısıyla başa çıkabilmek için o duyguyu sıkı sıkı tutmaya çalışıyorum.

Bu sefer kız kardeşime.

Katie geçmişimizi bile bilmiyor. Utanç duygusu, on altı yaşında sırrımı sıkı sıkıya saklamamı sağladı. Peki şimdi? Ne anlamı var ki? Bana bunu unutmam gerektiğini, sadece çocuk olduğumuzu ve hayatıma devam etmem gerektiğini söylerdi. Aramızdaki ilişkinin gençlik arzularının çok ötesinde olduğunu nasıl açıklayabilirim? Biz, yüzeysel duygular ve cinsel çekimle birbirine bağlanmış iki hormonlu çocuk değildik. Birbirimize *ihtiyacımız vardı*. Ben onun can simidiydim, o da benim koruyucumdu. Bana, nefes almasının sebebiymişim gibi bakardı. Bazen hâlâ öyle baktığını hissediyorum, ama bunun sadece benim kafamda olduğunu biliyorum. Belki de boş bir hayal. Kesinlikle düşünmemem gereken bir dilek. Bu yüzden onu olabildiğince sık görmemeye çalışıyorum. Onun yanında olmak ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırlamamak çok zor. Kendi küçük mutluluk kozamızda paylaştıklarımızı. Yaşadığımız kişisel cehennemden kaçtığımızda yaptığımız planları.

Hiç gerçekleşmeyen planlar.

Şimdi, ondan hissettiğim ihaneti bastırıp, onun yerine kız kardeşim için hissettiğim gerçek sevgiyi koyuyorum. Katie, onun yanında olmanın neden bu kadar zor olduğunu anlamıyor. Lisedeki kötü davranışları hakkında bir bahane uydurdum ve bu açıklama onu bir süreliğine yatıştırdı gibi görünüyordu. Şimdi tek istediği, en sevdiği iki kişinin "bağ kurması". Onun beni tanımak istediğini ve geçmişe bakılmaksızın beni küçük kardeşi olarak gördüğünü iddia ediyor.

Ona her zaman böyle olmadığını söylemek istiyorum.

İçimde bir yerlerde gerçeği biliyorum, onun asla itiraf etmeyeceği bir gerçeği. Beni incitmek *istememişti*. Bunu içtenlikle biliyorum. Sadece *neden* yaptığını bilmiyorum. Yaptığı gerçeğini değiştirmiyor bu. Bir açıklama olmadan bunu affedemem. Bu arada, onun baskıcı varlığını görmezden gelmeyi seçiyorum. Hayatımın her köşesine girmeye devam etse de, orada olma hakkı varmış gibi davranıyor.

“…ve ona, sırf benim düğün planlayıcım olması, konuştuğu şeyleri bildiği anlamına gelmediğini söyledim. Ve annemle Chris'in resepsiyonda ayrı masalarda oturmaları kesinlikle gerekli. O da bana boşanmışlar mı diye sordu, ben de hayır, yirmi sekiz yıldır evliler dedim. Bana deliymişim gibi baktı.”

Ah. Sonunda tekrar kelimeleri duyabiliyorum. Bu iyi. Destekleyici kız kardeş, geliyorum.

“Neden annemi ve babamı ayrı masalara oturtuyorsun?”

Ya da koymuyorsun.

"Ellie! Söylediklerimin tek kelimesini bile dinledin mi?"

Hayır.

"Tabii ki. Sadece anlamaya çalışıyorum, hepsi bu." Ona en empatik gülümsememi gösteririm. Kız kardeşimi seviyorum ve o benim tüm ilgimi hak ediyor. Nate ile evleneceğini düşündüğümde hissettiğim üzüntüyü bir türlü atlatamıyorum. Yaklaşan düğünlerini düşündükçe, ruhumun derinliklerinden eşsiz bir panik yükseldiğini hissediyorum.

"Şey, öncelikle, onlar yıllardır ayrılar. Akşam yemeği masaya konduğunda annem Chris'in boğazına atlayacak ve o da o kadar sarhoş olacak ki büyük bir olay çıkaracak. Sonra tüm dikkatler *benim* büyük günümde kavga eden o iki psikopata yönelecek. Onu davet etmek bile istemedim, ama annem davet etmezsem yine de geleceğini söyledi. Bu da daha *büyük* bir olay yaratırdı." Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirir. "Biliyorsun, ben Bridezilla'dan en uzak kişiyim... *tartışmalı,* ...ama Nathan'ın yüzüne pasta atma fırsatı bulamadan Chris'in yüzüne pasta atılmasını istemiyorum."

Chris benim babam ve Katie'nin üvey babası. Elli beş yaşında ve muhtemelen son otuz yılını sarhoş geçirdi.

"Ve nişanlının yüzüne pasta atmak istemenin bir sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bana *o bakışı* atıyor.

"Sadece soruyorum." Kirpiklerimi kırpıyorum.

"Harika nişanlımdan bahsetmişken." Yüzü parlıyor. "O, şey... um... benim gelinliğimi almaya seninle gitmeyi teklif etti," diyor, boyalı sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak. Ona bakıyorum, göz teması kurmasını bekliyorum. Çok yavaşça, büyük mavi gözleri benimkilerle buluşuyor; temkinli ve uysal. Kız kardeşim uysal *değildir* ve ben bu masum bakışlı saçmalığa kanmıyorum.

"Sao Paolo'ya benimle gelmekten mi bahsediyorsun? Wanda Borges'in orijinal gelinliğini almaya? *Birlikte* yapacağımız seyahatten.

Brezilya'ya," diye açıklığa kavuşturuyorum, sesim sert. Paniklemiş ifadesinden, benim geri çekildiğimi anladığını anlayabiliyorum. Nate'e olan hislerimi biliyor ve bunun beni ne kadar rahatsız edeceğini biliyordu.

"Biliyorum... Biliyorum. Birlikte gideceğimize ve evlenmeden önce son bir kez kardeşler olarak eğleneceğimize söz vermiştim. Ama firmadan ayrılamam. Bir gün ortak olmak istiyorsam reddetmem için aptal olmam gereken büyük bir davayı bana verdiler. Nathan'a bunu söylediğimde, benim yerime o gideceğini söyledi. Ama o benim gelinliğimi *göremez* ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için senin benim için denemen gerekiyor."

Yine sırt üstü yatıp, ellerimi gözlerimi parlak güneşten korumak için başımın üzerine koyuyorum. "Katie, seninle bunu yapmak için işten izin aldım."

"Biliyorum, senin büyük günün geldiğinde ben de senin için aynısını yapacağım," diye sızlanıyor. Yapardı. Ama bunu *kendisi* için yapmayacağını söylemiyorum.

"Annem benimle gelemez mi?" Soruma şaşırmış görünüyor. Annemle aramız çok iyi değil, ama babamdan ayrıldığından beri bu durumu düzeltmeye çalışıyoruz. Şu ana kadar pek iyi gitmiyor.

"Zaten sordum, Els. Düğün hazırlıklarına yardım etmek için çok fazla izin aldı. Nathan'la gitmenin ne önemi var anlamıyorum. İkiniz çok eğleneceksiniz. Kardeş gibi bağ kurmak için gerçek bir fırsat."

İşte yine başladı. Bağ kurma meselesi, yine güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Bu onun sürekli yaptığı bir şey. Şimdi de güzel bir suçluluk duygusu yaratmaya çalışacak, ama o fırsat bulamadan ben derin bir nefes alıyorum.

"Tamam. Birlikte gidebiliriz." Brezilya'da geçireceğim beş gün düşüncesi kalbimi biraz hoplatıyor. Nate ile... yalnız.

Bu kesinlikle bir felaket olacak.

Kız kardeşimin çığlığı beni düşüncelerimden çıkarır. "Teşekkürler! Sana güvenebileceğimi biliyordum!"

"Onun eve sağ salim döneceğine dair bir söz verememem. Ya da hayatta olacağına dair," diye mırıldanıyorum, kız kardeşime yan gözle bakarak. Onun sinirli göz devirmesine rağmen gülümsememi engelleyemiyorum. Yine karnımın üstüne dönüp

yüzüstü yatıyorum, böylece bu yorucu konuşmayı sürdürmekten kurtulabiliyorum.

"Nathan iyi biridir, Ellie. Neden bunu görmek istemediğini anlamıyorum," diye cevapladı, yanına dönüp benden uzaklaştı.

Nathan. Asla Nate değil. Nathan adını hep nefret etmiştir. Nathaniel'e çok benziyordu. Onun adaşı. *Onu* tanıdığım için bunu biliyorum.

Onu *tanıyordum*.

İşte bu yüzden ona hala bu kadar kızgınım. Bu haliyle, her şey yalan. Benim aşık olduğum Nate gerçek Nate'ti, tek boyutlu, insan boyunda bir Ken bebeği taklidi yapan bu adam değil. Politikacının oğlu olarak görünmek için hiçbir şeyi umursamayan türden biri. Sahte ve sahtekar, tam da olmak istemediği türden bir insan.

Babası gibi biri.

Hayır. Bu adil değil. Nate babasına hiç benzemiyor ve asla benzeyemez. Bu uyum, sadece çevresindeki insanlar için oynadığı bir rol. İçindeki kırıklığı gizlemek için taktığı bir maske. Babası gibi bir adam olmaya direnmek için yeterince iyi veya güçlü olmadığı korkusunu kamufle etmek için taktığı bir peçe.

Ama bu benim kalbimi kırıyor. Doğuştan gelen duyguları gizlemek ve gerçek bağları, akılsız bir üniversite öğrencisinin kişiliğiyle değiştirmek, sağlıklı veya tatmin edici bir yaşam tarzı olamaz.

Tamam, belki Nate bir üniversite kulübü üyesinden çok uzaktır. Başarılı, yetenekli ve naziktir, ama eskiden tanıdığım adamın sadece bir kabuğu olarak varlığını sürdürüyor. Nedenini hiç bilmiyorum. Tek istediği babasından uzaklaşmaktı. Bunun yerine, Nathaniel Westin'in üniversite ve kariyer yolunu belirlemesine izin verdi, ki ikisi de asla olmayacağına yemin ettiği şeylerdi.

Katie'nin bile maskenin arkasındaki gerçek adamı tanıdığını sanmıyorum. Kız kardeşim aramızdaki derin bağı çok değer veriyor, bu yüzden sevgi dolu bir ilişkinin bu yüzeysel taklidinden gerçekten memnun olduğunu düşünemiyorum. Belki Nate onun kriterlerini karşılıyor. Belki de yüzeyi aşıp altındaki gerçek adamla tanışmak için yeterince umursamıyor.

Ne yazık ki, çünkü o adam derin ve güzel bir ruha sahip. O adam da korkusunun kontrolünü ele geçirmesine izin verdi ve beni asla telafi edemeyeceği bir şekilde incitti.

"Sağır mı oluyorsun, Pip? Yoksa beni görmezden gelmekte çok mu iyi oldun?" Mizah dolu derin bir ses beni şimdiki zamana geri getiriyor. Bu sert ses, derimin her santimetresini anında tatmin ediyor, sinirlerimi ateşliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Dönüp, gözlerimi güneşten koruyan iri yarısı figüre bakıyorum.

"Merhaba dedim." Yüzünü kaplamaya çalışan gülümsemeyle mücadele ederken gözleri kırışır. Hayal kurma ve dünyayı görmezden gelme yeteneğimi her zaman eğlenceli bulmuştur. Ben de onun eğlencesini her zaman sevimli bulmuşumdur.

Şimdi ise sinir bozucu buluyorum.

Sesli bir şekilde iç çekiyorum, bakışlarım onun heybetli vücudunu tarayarak, zümrüt yeşili gözlerine ulaşana kadar devam ediyor. Düğün konuşmalarından sonra acı biraz daha fazla hissediyorum. Yine de, aramızdaki bağ sekiz yıl önceki kadar güçlü. Yıllardır görmezden gelmeye çalıştığım, ama zayıflamış gibi görünmeyen bir bağ. Tek taraflı olmadığını düşündüğüm bir bağ. Beni dikkatlice gizlenmiş bir özlemle bakan bu adamın altı hafta sonra kız kardeşimle evlenecek olması düşünüldüğünde, bu oldukça talihsiz bir durum.

"Merhaba Nate."

BÖLÜM 2

NATE (LİSE SON SINIF)

İslam ön kapıyı kapattı ve o iğrenç piç kurusuna yumruk atmadan önce evimden hızla çıktı. Ahşapların çarpışmasıyla ortaya çıkan gürültülü ses, daha sonra ödemem gereken bir borcun habercisiydi.

Gözüm, fizikte aldığım C eksi notunun bedelini çoktan ödemiş olacak, bu da futbolun suçu olan bir *başka* yaralanma. Karşılık vermemeyi çok çabuk öğrendim. O pisliği saniyeler içinde yere serebilirim, ama bu onu nükleer patlama kadar şiddetli bir öfkeye sürükler. Bu tür bir öfke, küçük kız kardeşimin yanında olması için güvenli değil.

Her zaman onun yerine ben olsam daha iyi.

Onun ona dokunmasına asla izin vermedim, bu yüzden ona karşı çıkacak yaşa geldiğimden beri onun öfkesinin hedefi oldum. Smith & Wesson tabancasını çekip Emmy'nin başına dayadığı gün karşı koymayı bıraktım.

O zamanlar altı yaşındaydı.

Buradan bir an önce gitmek için sabırsızlanıyorum. Ben gittikten sonra öfkesi yine anneme yönelecek, biliyorum, ama umurumda bile değil. Özellikle de annemin beni hiç umursamadığını düşünürsek. İstersen gidebilir. Evlendiği adamın gerçekte nasıl biri olduğunu tüm dünyaya gösterebilir. *Bir kez olsun* çocuklarını seçebilir. Ama o, onun sağladığı yaşam tarzını tercih ediyor.

Tek endişem Emmy. Ben gittikten sonra onu kim koruyacak? Üniversiteden mezun olur olmaz onun için geri döneceğime yemin ediyorum. Onun kontrolünden kurtulur kurtulmaz o pisliği alt edeceğim. Ağabeyimin hiç umursamadığı bir şey.

Wes'in gittiği günü hatırlıyorum. Beni babamla baş başa bırakacağına inanamıyordum. Bizi, *beni* kontrol etmek için hiç geri dönmemesi, ölümden daha kötü bir ceza gibi geliyordu. Bir gün benim koruyucumdu, ertesi gün ise... gitmişti.

Ailenin boktan işlerinin varisi olarak yerini aldıktan sonra, neden Westin mirasını reddettiğini ve bu hayatı terk ettiğini anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapmaya hazırlanıyorum, ama Emmy'yi benim ayrılışımın yıkıntıları arasında bırakmayacağım. Onun için geri döneceğim, ama o sahneyi geçtikten sonra, başka hiçbir şey için geri dönmeyeceğim.

O sahneyi geçtikten sonra.

Evet, fizik notumu yükseltirsem. Masrafsız bir üniversite deneyimi yaşamak ve hayatımı emen bir tümör gibi olan babamdan kurtulmak istiyorsam bursumu korumam gerekiyor. Bu, küçük kasabamızın gündemine oturacak. Nathaniel Westin'in iki oğlu da aile servetinden mahrum kalacak. Elbette *bizim* neyimizi merak edecekler. Nathaniel Westin'in değil.

Dışarıdan bakıldığında, sıradan bir üst sınıf aile gibi görünüyoruz. Güzel, bakımlı bir bahçe, şık giyinmiş bir eş ve tüm okul dışı etkinliklere katılan uslu çocuklar.

Hayırseverlik
etkinlikleri.
Ziyafetler.
Bağış toplama
etkinlikleri.
Sarhoş
yumruklar.
Kırık burunlar.
Çürük gözler.

Renkli ortancalar, kan lekeli halılardan dikkatleri güzelce başka yöne çekiyor.

Tüm yaralarım, yüksek etkili sporlarla açıklanabilir. Bu yüzden annemi dövmeyi bırakıp çocuklarını dövmeye başladı. Evde oturan bir sosyetik kadının kolunun kırılması veya gözünün morarması için pek çok neden yoktur.

Babam, çok daha büyük hedefleri olan, birçok ödül almış bir bölge savcısıdır. Mükemmel bir kariyer geçmişi. Mükemmel bir aile. Kırık parmak eklemlerini gizlemekte mükemmeldir. Önemli bir siyasi kariyer yolunda ilerlemekte ve federal yargıçlık koltuğu için yarışmaktadır.

Nathaniel Westin çocuk *istemiyordu*. İdeal imajını korumak için çocuklara *ihtiyacı vardı*. Sevgi dolu bir aile babası illüzyonu, tüm sırlarını örtbas ederken, yanlış yönlendirilmiş bir güven duygusu yaratıyordu.

Wes onun öncülü olmalıydı, ben değil. İlk oğluna kendi adını veremezdi. Etkileyici bir isim bulmalıydı. Böylece, Wes Westin aile mirasını sürdürmek için dünyaya geldi. Küçük Wes, en başından beri aile ismimize zarar vereceğini açıkça belli etti, bu yüzden Nathaniel paranın satın alabileceği en iyi doktorları ve petri kaplarını topladı ve başka bir oğlu olmasını sağladı. Onun adaşı. *Ve en büyük başarısızlığı.* Henüz bunun farkında değil. Benim için kurduğu hayallerden uzaklaştığımda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Kendisi için kurduğu hayaller.

Liseye vardığımda, buradan kaçma düşünceleriyle kavgamızdan kaynaklanan öfkem dağılmaya başladı. Ara sınavlardan önce notlarımı yükseltmek için fizik öğretmeni ayarlamıştım. Dokuz ay sonra kepimi havaya atıp arabama atlayacağım ve tam burslu olarak Ohio State Üniversitesi'ne gideceğim ve Nathaniel Westin ile olan bağımı koparacağım.

Umarım okulun sağladığı özel öğretmen işini iyi bilir, çünkü fizik bana pek kolay gelmiyor. Burada bir tür mucize yaratıcıya ihtiyacım olacak. Son sınıf yeni başladı ve ben şimdiden geride kalmaya başladım. Genelde okulda oldukça başarılıyım, ama Nathaniel son zamanlarda tüm hayır işlerinde sağ kolu olarak beni meşgul etti. Seçim yılı olduğu için, herkesi bizim güçlü, birleşik bir aile olduğumuza inandırması gerekiyor.

Bu tür zorlu işler, ders çalışmak için fazla zaman bırakmıyor.

Onun gibi hukuk fakültesine gitmem beklendiği için iyi notların önemini vurgulayacağını düşünürsünüz, ama muhtemelen beni Ivy League'e sokmak için rüşvet vermeyi planlıyor. Oğlunun hayal kırıklığı, yeni bir fakülte binası vaadi olmadan kabul edilemezdi.

Okula doğru yürürken, bana kim öğretmen olarak atanacak diye düşünmeye çalışıyorum. Onur listesindeki öğrencilerle pek takılmadığım için, bu kişinin kim olduğunu bile bilmeyeceğimden eminim. Futbol takımının kaptanı

, o kesinlikle benim kim olduğumu bilecektir. Umarım bu kişi başımın belası olmaz.

Sohbet etmek ya da arkadaşlık kurmak için gerek yok. Bana bilmem gerekenleri öğret ve sonra yoluna devam et. Bu kasabayla hiçbir bağım olması gerekmiyor. Yüzeysel arkadaşlıklarımı geride bırakmak kolaydır. Gerçek olan şey, bırakıp uzaklaşabileceğim bir şeydir. Ortaokuldan beri mükemmelleştirdiğim maskenin arkasını birine göstermeyi gerektirir. Birinin benim gerçek beni tanımasını ve benim oynadığım, kendine düşkün, zengin ve hırslı olmayan çocuğu tanımasını gerektirir. Gerçek bir dostluk kurmak, savunmasız olmak demektir. Ailemin yaşadığımızı iddia ettiği masaldan ziyade, hayatımın gerçek halini ortaya koymak demektir.

Okul danışmanının özel öğretmenimin beni beklediğini söylediği kütüphaneye giriyorum, ama onu göremiyorum. Okula erken gelmeyen tek inek çocuğa atanacağımı tahmin etmiştim. Odayı tarayarak bir masa arıyorum ve seçeneklerimin sınırsız olduğunu fark ediyorum. Okul kütüphanesi cumartesi günleri pek kalabalık değildir... ya da hiçbir zaman.

Burada sadece bir kişi var, arka köşede oturan bir kız. Beni fark ettiğinde utangaç bir şekilde elini kaldırıp selam veriyor.

O çok *güzel*. Kesinlikle benim sınıfımda değil.

Ayaklarım benim iznim olmadan hareket etmeye başlar ve onun masasına doğru ilerler. Kütüphanenin o tarafındaki masalar açıkça daha iyi, değil mi?

Onun güzel yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve yemin ederim kalbim bir an duruyor. Tanrım. Ben kimim? Shakespeare mi?

Dolgun dudakları bir tarafı yukarı kalkarak bana yarım bir gülümseme atarken, koyu kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Daha önce hiçbir kıza karşı böyle bir tepki vermemiştim. Sanki ben benzin, o da kibritmiş gibi; aramızda yanmak üzere olan tehlikeli ateşe çekiliyorum. Görünmez bir ip beni ona doğru çekiyor, ama sağduyum TEHLİKE! Bağlanma! diye bağırıyor.

Ağzımı açıp oyun yerine soneler söylemeye başlamadan önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu çok saçma. Muhtemelen bu okulda takıldığım diğer kızlar kadar sahte ve bencil biridir.

Ne zaman bana baksan, ne gördüğünü çok iyi biliyorum. Babamın parasını. *Gelecekteki* paramı. Soyadımı. Beyninde tek bir doğru düşünce bile olmayan zengin futbol kaptanını seve seve eğlendirir, muhtemelen öyle olmasını tercih eder.

Bu küçük motivasyon konuşmasından sonra, cazibesi kaybolduğunu hissediyorum ve sağa değil sola saparak onun tersi yönde ilerliyorum. Şu anda dikkatimi dağıtan şeylere ihtiyacım yok. Gözleri ne kadar "büyüleyici" olursa olsun.

Kızın boğazını temizlediğini duyuyorum, sonra gergin bir şekilde uzaklaşan sırtıma sesleniyor: "Um, Nat-Nathan?"

"Evet?" Dönüp ona bakmaya zahmet etmedim, ama tatlı sesi beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Daha fazlasını duymak istedim, ama onun ağına bir daha düşmek istemiyordum. Tek bir bakışla zaten aklımı kaçırmıştım.

"Ben, şey... yani, istediğimiz yere oturabiliriz. Sadece bu köşede genellikle daha az dikkat dağıtıcı şey oluyor."

Daha az dikkat

dağınıklığı...

Hayır.

O benim özel öğretmenim mi?

O benim özel öğretmenim.

Bu gerçekten harika. Az önce kalbimi yerinden çıkaran kız benim özel öğretmenim. Bu da onun zeki olduğu anlamına geliyor... ve *bu da* onu az önce karşılaştırdığım diğer kızlardan bin kat daha üstün kılıyor.

Ona dönüp baktığımda, güzelliği yüzüme çarptı. Daha az dikkat dağınıklığı mı? *O* bir dikkat dağınıklığı.

Kahretsin.

Belki yeni bir özel öğretmen isteyebilirim.

"Um, Nate... başka bir yere oturmak ister misin?"

"Nate," diye yavaşça tekrar ediyorum, deniyorum. Ona doğru yürüyorum, yeni bir öğretmen alma planımı aniden unutuyorum.

"Nathan. Üzgünüm, ben... Bilmiyorum. Sen daha çok Nate'e benziyorsun. Bu, şey... sana yakışıyor."

"Evet, hayır. Sorun değil. Bana Nate de." Sadece o. Nedenini açıklayamadığım bir nedenden dolayı, sadece onun için olmasını istiyorum.

"Artık benim adımı belirlediğimize göre, sen de bana adını söyler misin?" Ona en çekici gülümsememi gösteririm.

Karmaşıklık istememem, biraz flört edemeyeceğim anlamına gelmez.

"Oh, ben Ellison. Üzgünüm! Tabii ki beni tanımıyorsun, ne demezsin." Küçük bir kahkaha atıyor ve ben daha fazlasını duymak istiyorum. Onun küçük kahkahalarını daha fazla duymak istiyorum. Hatta onların sebebi olmak bile istiyorum. "Arkadaşlarım bana Ellie der." Bana elini uzatmak için ayağa kalkıyor ve başının üst kısmı omuzlarıma kadar geliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Pip," diyerek küçük elini elimde tutuyorum. Tam uyuyor. Elini gerektiğinden birkaç saniye daha elimde tutuyor, sonra çekiyor. Hemen geri almak istiyorum.

"Pip?" diye sorar , garip bir şekilde boğazını temizler . Çok sevimli. Onunla ilgili her şey... sevimli.

"Senin benim için bir takma adın var. Benim de senin için bir takma adım olması adil olur." Yanakları en güzel pembe tonuna büründü. O da var. Daha fazlasını istiyorum.

"Ama neden Pip?"

Ona çok abartılı bir şekilde bir kez daha bakıyorum — takdirimi gösterdiğimden emin olarak — sonra kaşımı kaldırıyorum. "Farkında mısın bilmiyorum, ama sen biraz... küçüksün, Pipsqueak," diyorum göz kırparak.

"Pipsqueak. Lakabım Pipsqueak mı? Herkes gibi bana Ellie diyemez misin?" diye soruyor, açıkça utanmış bir şekilde.

"Belki de benim herkesten farklı görmeni istemiyorumdur." Bu sözler kontrolüm dışında ağzımdan çıkıyor, şu anda paylaşmak veya araştırmak istediğimden çok daha derin bir anlamı var. "Ayrıca, kimse bana Nate demiyor. O senin. Pip, benim."

Bu sefer yüzü iki ton daha koyu kızarıyor ve bu benim göğsümü sıkıştırıyor. Onun bu pembe tonunu çok farklı koşullarda görmek istiyorum. Çok farklı nedenlerle.

Bununla ders vermek ilgisi yoktu.

Bir şey bana, bu kasabaya bağlanmak istemediğim kadar, farkında olmadan tam da buna düştüğümü söylüyor.

BÖLÜM 3

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Nate'in vücudumu yavaşça incelemesini görmezden gelmeye çalışıyorum, ama gözleri kıvrımlarımın üzerinde dolaşırken parıldadığında kayıtsız kalmak zor. Gözlerini elleriyle değiştirmek istermiş gibi bana böyle baktığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama *ben* fark ediyorum. Onu hiç fark etmemeye çalışsam da, onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Bunun olmaması gerektiğini bilsem de, onun üzerinde yarattığım etkiyi takdir etmekten kendimi alamıyorum. Daha iyi düşünebilmeden, vücudumu gererek bikini üstümün göğüslerimin alt kısmına kadar kaymasına izin veriyorum. Eğer bakmak istiyorsa, ona bakacak bir şey vereceğim.

Kıskançlıktan çatla.

Gözleri kararır, ama delici bakışları beni rahatsız etmez. Onun yanında kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Aksine, tam tersi. Beni güvende hissettiren ilk kişi oydu. Bana karşı her zaman çok iyiydi... ta ki öyle olmaktan vazgeçene kadar. Zihnim beni o günün ve onu izleyen günlerin, hatta yılların çoğunun ayrıntılarını benden koruyor. Daha önce hiç böyle bir keder yaşamadığımı bilecek kadarını hatırlıyorum. Olanların tamamen saçmalık olduğunu anlayacak kadar hatırlıyorum, ancak o zamanlar bunun farkında değildim. Şimdi ise olanları olduğu gibi görmekten başka çarem yok. Beni uzak tutmak için uydurulmuş bir girişim. Nate bana asla böyle bir işkence yapmazdı. İçten içe onun iyi bir adam olduğuna hala inanıyorum.

O, benim kız kardeşimi sevmesi gerektiği halde, ikimizin de bildiği gibi bana bakmaması gerektiği halde bana bakıyor.

Ancak aramızdaki bu şey hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmadı. Hiçbir sonuca varılamadı, o son darbeyi vurabilmemi sağlayacak düşmanca bir kavga da olmadı.

son darbeyi vurmamı sağlayacak bir düşmanca kavga olmadı. Sadece... bitti, kan dolaşımıma bakteri sızan ve kalbimi enfekte eden iltihaplı bir yara bıraktı. Bunu iyileştirebilecek bir tedavi yok, bunu tedavi edecek kadar güçlü bir antibiyotik yok. Bu hastalık bu kadar uzun süredir devam ediyorsa, artık çok geç. Çok ölümcül.

Onun geçmişteki davranışlarına ve hissettiğim öfkeye rağmen, hissettiğim çekicilik inkar edilemez. Onun da benim kadar elinde olmayan bir şey olduğunu düşünüyorum, ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu, onun ve kız kardeşim için... ya da ilişkilerinin geleceği için ne anlama geliyor?

Bildiğim *tek* şey, bu sınırı asla aşmayacağım. Dünyada son iki insan kalmış olsak bile. Kız kardeşime asla böyle bir acı çektirmem ve onun *bana* tekrar acı çektirme şansı vermeyeceğim.

Düşüncelerimdeki bu kararlılıktan gurur duyuyorum, çünkü kalbimi çalan adama baktığımda, bu sözlere tamamen inandığımı söyleyemem.

Geçmişte o kadar kaybolmuşum ki, onun bakışlarının hala vücuduma sabitlendiğini fark etmiyorum bile. O beni süzerken, bu fırsatı değerlendirip onu içime çekiyorum. Koyu renkli saçları yana doğru uzanıyor, uzun kesimi parmaklarımı saçlarında gezdirmek istememe neden oluyor. Zümrüt yeşili gözleri canlı, neredeyse parıldıyor, göğsümden aşağı damlayan teri takip ediyorlar. Gizemli olduğu kadar ifade dolu gözlerine kendimi kaptırıyorum. Bronzlaşmış zeytin rengi teniyle kontrast oluşturan o parlak orman rengi, ölümcül bir kombinasyon. Buna bir de Yunan tanrısı gibi bir vücut eklenince, kız kardeşimin nişanlısına karşı hissettiğim çekiciliği herkes affedebilir.

Bağlantımız nefes almak kadar kontrol edilemez olsa da, ona karşı hissettiğim acı azalmıyor. *Ayrıca, istemeden* onu hala sevdiğim için suçluluk duymamı da azaltmıyor. Bu, ölene kadar kız kardeşime saklayacağım bir sır.

Nate'in bakışlarının mayomun bel kısmında takıldığını görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yüzümün kızardığını hissediyorum, ona olan ilgimi ele veriyorum. Vücudumun tepkisini fark edince gözleri benimkilere kayıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sırıtarak soruyorum. Kız kardeşim diğer tarafımda alaycı bir şekilde güldüğünü duyuyorum. Yan dönmüş

kitap okuyor, neyse ki az önce aramızda geçen sessiz konuşmayı duymamış.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Sadece merhaba demek istedim, Pip.

Yakında birlikte tatile çıkacağımızı duydum."

Gözlerimi kısıyorum. "Tatil derken, nişanlınının gelinliğini almaya giderken sana eşlik etmemi mi kastediyorsun? O zaman evet. Maalesef, durum öyle görünüyor."

Katie omzunun üzerinden bana bakıp sert bir bakış attı. Pasif agresif cevaplarımı duymamak için kulaklıklarını taktı. Bu normal bir durum. Onun bende uyandırdığı düşmanlığı engelleyemiyorum.

"Hadi ama Pip." Derin bir nefes alır, gözleri incinmişlikle dolar. *Bana* nasıl böyle bakabilir? Sanki onun acısının sebebi benmişim gibi. O *beni* incitti. *Beni* terk etti. Sonra neredeyse sekiz yıl sonra, kız kardeşimin parmağında onun yüzüğüyle ortaya çıktı.

"Ellison," diye düzeltiyorum, sesim kesinlikle düşmanca.

O içini çekiyor. "Bence eğlenceli olacak. Biraz gezinti yapabiliriz..."

"Hayır. Eğlence yok. 'Biz' yok. Gezi yok. Nişanlının gelinliğini alıp eve döneceğiz." *nişanlının* gelinliğini alıp eve döneceğiz."

Bana o kadar umutsuz bir bakışla bakıyor ki, kalbimin etrafına ördüğüm duvar yavaş yavaş yıkılmaya başlıyor. "Bundan nefret ediyorum," diyor fısıldayarak. Sesindeki acı, öfkemi biraz azaltıyor ve onu teselli etme isteği uyandırıyor. Bu, karşı koyamadığım bir içgüdü. "Konuşmamız lazım." Katie'ye bakıp yüzünü buruşturuyor. "Bu yolculukta, sadece *konuşmamız* lazım."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, *Nathaniel*?"

Yumuşayan ruh halim açıkça kısa sürdü.

"Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorsun," diyor, Katie'nin müziği bizi duymaması için sesini alçaltarak. "Bu, altı ay önce senin ailenin evine girdiğimde yapmamız gereken bir konuşmaydı. Sekiz yıl önce, senin düşünmene izin verdiğimde... senin benden uzaklaşmana izin verdiğimde."

"Konuşmaya gerek yok, Nate. Olan oldu. Geçmişte kaldı. Sen hayatına devam ettin."

"Hayatıma devam mı ettim?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, sözlerimden şaşkın görünüyor. Şaşkın, ama... memnun.

"*Biz*. Biz yolumuza devam ettik," diye çabucak geri adım atarken, yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyorum.

"Öyle mi, Pip?" diye alaycı bir şekilde sordu. Onun bu sinirlenmesi beni şaşırttı. Hayatıma geri döndüğünden beri aylardır onun *gerçek* duygularını ifade ettiğini görmemiştim. Doğal olarak, onu kışkırtmaktan kendimi alamadım.

"Ell..."

"PIP! Sen Pip'sin. Ben de Nate. Ve bu konuyu konuşmamaktan gerçekten bıktım."

Eh... Kesinlikle dürttüm.

Ayağa fırlayarak, nefesinin nane kokusunu alabilecek kadar yakın duruyorum. "Sen, mezuniyet balosunun olduğu gece 'Nate' olmayı bıraktın," diyorum öfkeyle. "Konuşmak istediğin şey bu mu? Katie'nin dikkatini çekip onu da sohbete dahil etsek mi?" diye soruyorum alaycı bir tonla. "Sen benim kız kardeşimle *evleniyorsun*, Nate. Konuşacak *hiçbir* şeyimiz yok."

Sinirli bir şekilde iç çeker. "Öyle değil... Hiç böyle olmamalıydı," der, o kadar sessizce ki neredeyse duyamıyorum. Gözlerini kapatır, yüzünü ellerini yukarı aşağı ovuşturur, sanki bana ne kadarını anlatabileceğini belirlemeye çalışır gibi.

"Nasıl olması?"

"Ellie, ben... seni asla incitmek *istemedim*. Tanrım, Pip, seni sevdim. Çok sevdim. Hala da..."

"Burada işler ciddileşiyor gibi görünüyor." Katie kulaklıklarını çıkarıp havuz kenarındaki masaya koyarken esniyor. "Seninle olan ilişkimizi... her neyse... o seni öldürmeden bitirmeye karar verdim, bebeğim. Rica ederim." Nate'in yapmak üzere olduğu açıklamadan tamamen habersiz, suyundan bir yudum alırken göz kırpıyor.

Duymak istemediğim bir şey. Ama onun, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi, onun neyi çöpe attığını kabul etmesini *istiyorum*. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini ve bu acıyı tek başıma yaşamadığımı bilmek istiyorum.

Ben berbat bir ablayım. Düşüncelerim kesinlikle korkunç... affedilemez. Başıma gelen tüm kötü karmayı hak ediyorum.

Yine de kalbim, sanki bir rock grubunun baş davulcusuymuş gibi, otuz bin kişilik bir stadyumda solo çalıyor gibi göğsümde çarpıyor. Kaotik ritim, coşkulu hayranların yüksek tezahüratları ile gürültülü vuruşları teşvik ediyor. Sanki kalp krizi geçirmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum, bu da coşkulu bir ölüm vaat ediyor.

Bu sevinç, o itirafın neredeyse mahvettiği şeyin paniği ile dengeleniyor. O beni sevemez. Sevseydi, kız kardeşimle evlenmezdi. Yıllar önce bana gelip kendini açıklardı. Katie'nin benim kız kardeşim olduğunu anladığı anda ondan uzaklaşırdı. Bunun yerine, onların sonsuza kadar mutlu yaşamalarını izlemek zorunda kaldım.

Yani hayır, *bunu* söylemeyecekti. Sadece
hala beni önemsediğini ifade etmeye çalışıyordu. Öyle olmalı, çünkü başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor... ve başka *herhangi bir* şey hayatları mahveder.

"Tamam. İkiniz de o tuhaf boşluğa bakma şeyini yapıyorsunuz. Geri dönün dünyaya. Söz veriyorum, ikiniz de o kadar da kötü insanlar değilsiniz," diye şaka yapıyor Katie, ama sesindeki endişe açıkça belli oluyor.

O biliyor.

Altı aydır ilk kez, onda daha önce görmediğim bir endişe seviyesi fark ediyorum. Onun yanında gizlemeye çalıştığım duygulardan etkilenmiyor değil. Elbette ki değil. Eyaletin en iyi avukatlarından biri. Kararlarıyla ünlü, başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri fark etmesiyle tanınıyor. Ona köpekbalığı diyorlar ve ben onun güçlü çenelerine yakalanmak üzere olduğumu hissediyorum.

"Üzgünüm, tatlım. İşten gelen raporları düşünüyordum," Nate biraz rahatsızlık duyarak yalan söylüyor. Bunun ona kolay gelmemesi beni rahatlatıyor. Eğer kolay gelseydi, geçmişimizi sorgulamaya başlardım ve bu da benden geriye kalanları yok ederdi.

Kız başını sallar ve bariz yalanı kabul etmeye karar verir. Yine de onun endişesini hissedebiliyorum ve suçluluk duygusu beni bir ton tuğla gibi vurur.

"Els, bu gece hastanede çalışıyor musun? Eğer gelmek istersen, yeni açılan İtalyan restoranında rezervasyonumuz var." Daveti zorlama ve kafasında bir şeyler döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Birkaç parçası eksik olan bir yapbozu bir araya getirmeye çalışıyor.

"Oh, şey... birkaç kişi izin aldı, ben de vardiyayı devraldım. Ama iyi eğlenceler. Duyduğuma göre harika bir yermiş!" Biraz fazla hevesli bir şekilde söylüyorum. Görünüşe göre, ben de berbat bir yalancıyım.

"Tamam, ben duş alıp hazırlanacağım," diye Nate'in yanağına öpücük kondurmak için parmak uçlarına yükselir, "bir saat sonra hazır ol, bebeğim." Aramıza bakar, kaşları derin düşüncelere dalmış gibi çatılmıştır, bizi yalnız bırakma endişesi neredeyse elle tutulur gibidir. Birkaç garip saniye geçtikten sonra, bizi şezlongların arasında bırakarak evin içine doğru yol alır. Aşağıya bakıyorum, aniden ayaklarımla ilgilenmeye başlıyorum, acaba bu benim geçemeyeceğim bir tür test mi diye merak ediyorum. Birkaç saniye boyunca rahatsız edici bir sessizlik havayı dolduruyor, ta ki ben artık dayanamayana kadar.

"Yapamazsın," diye mırıldanıyorum, hala aşağıya bakarak. Gözlerine bakmaya korkuyorum, göreceğim şeyden ödüm kopuyor.

"Neyi yapamazsın?" diyor, çenemi avuçlayıp yüzümü yukarı kaldırarak gözlerimizi buluşturuyor. Bakışlarındaki özlem nefesimi kesiyor, ama dokunuşu... Dokunuşu, binlerce güneşin ruhumu ateşe verdiği gibi hissettiriyor.

"O cümleyi asla bitiremezsin." Omuzlarımı geriye atıyorum, duruşumu satmaya çalışırken olabildiğince cesur davranmaya çalışıyorum. Yalanımı görmesine izin veremem. Tek istediğimin o cümlenin geri kalanını duymak olduğunu fark etmesine izin veremem. O sözler sadece kız kardeşimi incitir. Ona affedilme hakkı vermezler. Affetmeyi kolaylaştırmazlar, yıllarca süren ızdırabımı dindirmezler. Sadece daha fazla keder yaratırlar.

Benim isteğimi düşünüyormuş gibi birkaç kez başını sallar, ama sonra keskin bir hareketle başını sallar. Gözleri sertleşir, zihni başka yerlere gider. Sanki onun duyguları benim duygularımmış gibi, ondan öfke yayıldığını hissedebiliyorum. Bu değişimin nereden geldiğini bilmiyorum, ama onun karanlık ruh halinin bana yönelik olmadığını biliyorum.

"Tamam, Pip... Bu cümleyi bitirmeyeceğim. Konuşup *her şeyin* gerçeğini öğrenene kadar bitirmeyeceğim. Lisede, kız kardeşinle olanlar ve neden, sonunda sana *o sözleri* söyleme özgürlüğüne kavuştuğumda, *hala* söyleyemediğim hakkında," diye homurdanıyor, açıkça ilişkimizi şekillendiren olayları hatırlayarak.

"Belki de nedenini bilmek istemiyorum," diye yalan söylüyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve eğilip kulağıma fısıldar. "Bu çok kötü, çünkü dinleyeceksin." Nefesi boynumu gıdıklıyor, tüylerim diken diken oluyor

. Gözleri istem dışı tepkimi yakalar ve o da kendini beğenmiş bir pislik gibi sırıtarak, tekrar tam boyuna geri döner. Tek kelime etmeden benden uzaklaşır ve hak ettiğinden çok daha fazla özgüvenle veranda kapısına doğru yürür.

"*Kız* kardeşimle evleniyorsun," diyorum, daha önce söylediğim cümleyi çaresizce tekrar ederek.

Omzunun üzerinden bakıyor ve sekiz yıl önce tanıdığım adamın yüzünü bir an için tanıyorum. Maskenin ardındaki adam, tüm kalbimle sevdiğim adam. Girişe dönüyor ve eve giriyor, kapı arkasından kapanmadan önce kapıyı yakalıyor. Arkasını dönmüyor, ama buna gerek de yok. Sesi bana kolayca ulaşıyor.

"O elbiseyi alacağız, Ellie. Ama o lanet olası koridorda yürüyemem."

BÖLÜM 4

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

"O lanet olası koridorda yürüyemem."

Kapıyı arkamda çarpıp kapatıyorum ve yankılanan gürültüye irkiliyorum. Nişanlımın evinde bir ünlem işareti gibi yankılanıyor ve az önce söylediğim lanetli sözleri vurguluyor. Söylememem gereken sözler.

Katie'nin hak etmediği sözler.

Derin ve sakin bir nefes alırken elimi göğsüme götürüyorum. Onu inciteceğim düşüncesi kalbimi acıtıyor, bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem de.

Ne halt ediyordum ben?

Hiçbir şey düşünmüyordum. Cevap bu. Ellie'nin 5 mil çevresinde olduğumda, zihnim kaotik bir duygu girdabına dönüşüyor ve ne pahasına olursa olsun, beni pervasız kararlar almaya zorluyor.

Sevdiğim insanları inciten kararlar.

Komik olan şey, sekiz yıl boyunca bir tür kanunsuz kahraman gibi davranarak geçirdim... ama sonunda kötü adam oldum. Yıkmış olduğum her şeyi düzeltmek için bir şansım varsa, bunu doğru şekilde yapmalıyım. Sevdiğim kadınla hayatımın geri kalanını geçirmek için tek şansım bu.

Bir planım var, ilerlemem gereken bir yol. Son sekiz yıldır bu yolda yürüyorum. Kafamdaki gürültüyü susturmazsam, son sahneye bile ulaşamadan her şeyi mahvedeceğim. Ama aldattığımın ağırlığı beni ezip geçiyor, yarattığım karmaşayla yüzleşmeden her günü atlatmamı zorlaştırıyor.

Bugün haberi aldım. Her şey yolunda. Sonunda hep istediğim hayatı yaşayabileceğim... hiç vazgeçmediğim kadınla birlikte. Böylece, yaptığım her şey, kaybettiğim her şey, buna değdi. Geriye tek yapmam gereken şey gerçeği söylemek.

Bu gerçeği herkesten çok Ellie'ye borçluyum. Eğer önce Katie ile konuşursam, beni dışlayacaktır. Ellie ile konuşma fırsatı bulamayacağım, ama onun benimle bu yolculuğa çıkması *gerekiyor*. Onu, dinlemekten başka seçeneği olmayan bir yere götürmem gerekiyor. Katie'ye olan sadakatinin, duyması gereken şeylerin önüne geçmeyeceği bir yere.

Katie.

Tanrım, o bu saçmalıkları hiç hak etmiyor. O, yalanlar ağında yakalanmış bir sinek ve sevdiği adam da lanet olası bir örümcek. O, dünyanın her şeyini hak ediyor ama ben ona kalbimin bir parçasını bile veremiyorum.

Mutfağın köşesinden bir boğaz temizleme sesi duyulur ve bu ses beni düşüncelerimden çıkarır. Beklenmedik bu kesinti karşısında donakalırım. İtirafımın suçluluk duygusu beni vurmadan önce veranda kapısından geçmemiştim, bu yüzden düşüncelerimde yalnız olmadığımı fark etmemiştim. Başımı mutfak masasına çeviriyorum ve Katie'yi bir fincan kahveyle otururken görüyorum, gözleri sormayı bilmediği sorularla dolu. Altı ay önce memleketimize taşındığımızdan beri aklında olan aynı sorular. Gözlerini bana çeviriyor ve o mavi gözlerin, ona veremeyeceğim bir gerçeği dilediğini neredeyse görebiliyorum. Henüz değil.

Bunun ona nasıl göründüğünü hayal bile edemiyorum. Tam önünde gerçekleşen sessiz bir iletişim, belki de sandığımız kadar sessiz değildi. Aptal değilim. Ellie'ye her baktığımda gözlerimin duygularımı ele verdiğini biliyorum. Ve Katie'nin bunu görmezden gelmesinin imkansız hale geldiğini de biliyorum.

Tanrım.

Söylediklerimi duydu mu? Düğünümüzü iptal mi edecek? Kahretsin. Biraz daha bana ayak uydurması gerekiyor. Her şey yolundaymış gibi davranması gerekiyor, hayatının geri kalanını ona dokunmayan bir adamla geçireceği için hiç endişelenmiyormuş gibi davranması gerekiyor. Kız kardeşine çölde mahsur kalmış ve o da onun vaha gibiymiş gibi bakan bir adamla.

Eğer gerçeği sorarsa ona yalan söylemeyeceğim, ama bu benim paylaşmaya hazır olduğum bir gerçek değil. Onun da duymaya hazır olduğu bir gerçek olduğunu sanmıyorum. Şimdi ona söylersem, yaptığım tüm fedakarlıklar, söylediğim tüm yalanlar boşa gider. Her şey anlamsız hale gelir. Ama sorarsa ona söylerim. En azından bunu hak ediyor.

"Hey, tatlım," diyorum, neredeyse bir soru gibi. "İçeri girip duş alacağını sanıyordum?"

"Bana takma adın yok." Sessiz sözleri, daha önce hiç duymadığım derin bir hüzünle doludur. Geçmişinden saklanmak için taktığı maske düşüyor. Tanıştığımız günden beri taktığını ancak kısa süre önce öğrendiğim maske.

"Sana tatlım diyorum," diye karşılık verdim, başka ne diyebileceğimi bilemeden. İkimiz de onun Ellie'ye taktığım takma adı kastettiğini biliyoruz, klişe bir sevgi sözcüğü değil.

Gülümsemesi gergin. "Evet. Gidip temizleneceğim." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor, omuzları gergin bir şekilde koridorda yürüyor. Onu rahatlatabilmeyi dileyerek arkasından bakıyorum. Onu kollarımın arasına alıp onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilmeyi diliyorum. Ve onu gerçekten seviyorum, ama onun benden beklediği şekilde değil. Bana baktığında, geleceğini görüyor. Ben ona baktığımda, yolumda aşmam gereken bir engel görüyorum.

Tanrım. Ben tam bir pisliğim.

Ama bu doğru değil. O, yolumdaki bir engelden çok daha fazlası. Son iki acı dolu yılda tüm gülümsemelerimin sebebi o. Benim sürekli korku filmi randevum. Cumartesi gecelerim. Göğsümün derinliklerinden gelen kahkahaların sebebi. Tutunduğum el. Öptüğüm dudaklar. Sarılmak istediğim vücut.

Ama o Ellie değil.

Tezgahtan telefonumu alıp, balkonlu yedek yatak odasına çıkıyorum. Güneşin altına çıkıyorum, aradığım kişiyi bulmaya çalışırken bir anlığına gözlerim kamaşıyor. Rutin olarak sadece üç numarayı arıyorum, bu yüzden onun numarasını bulmak zor değil. Telefon iki kez çalıyor, sonra cevap veriyor.

"Beni son aradığından bu yana tam olarak otuz altı dakika geçti. Artık umursamıyormuşsun gibi."

Alaycı cevabı beni güldürür. Sesinden ne kadar sinirli olduğu anlaşılsa da, benim aramamı beklediğini biliyorum.

"İyileşiyorsun, Ems. Bırak senin için endişelenmeyi bana bırak." Balkon kapısını çeyrek kadar kapatıp, Katie'yi dinleyebilmek için küçük bir aralık bırakıyorum.

"Altı ay önce iyileştim," dedi ciddi bir ifadeyle, "*ama* en iyi arkadaşın gibi beni terk etmediğin için teşekkür ederim."

"Ash seni terk etmedi, Ems. Son altı aydır yurtdışındaydı."

"Biliyorum," diye iç çeker, "Sadece..."

Onun daha fazla konuşmasını bekliyorum, ama sessiz kalıyor. "O seni seviyor, Ems. Sadece halletmesi gereken önemli ailevi meseleleri vardı. Yapabilseydi burada olurdu, biliyorsun. Sen onun kardeşi gibisin." Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama en iyi arkadaşımın, Emmy'nin kardeşinin desteğine en çok ihtiyaç duyduğu anda ortadan kaybolmayı seçmesi bana tuhaf geliyor. *Wes'in* ortalarda olmadığı da malum.

"Evet... temelde. Neyse, neler oluyor? Hala Ellie ile seyahate çıkmayı planlıyor musun?"

"Evet." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Katie düğünü iptal etmezse tabii. Her şeyi mahvettim. Ellie'ye evlenmeyi planlamadığımı söyledim."

"Nathan! *Bu* nasıl bir şeyi düzeltecek ki?"

"Çözmez. Çözmeyeceğini biliyorum. Sadece gerçeği bilmesini istedim. Onu her gördüğümde gözlerindeki acı beni mahvediyor. Zorunlu kalmadıkça beni dinlemeyeceğini biliyorum, ama sekiz yıl oldu. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Evet, peki, Katie bunu duyarsa nişanınızı bozacaktır. Ve Ellie'yi yalnız başına yakalama şansını da elinden kaçırmış olursun."

"Yardımcı olmuyor." Beni göremese de gözlerimi deviriyorum. "Gerekirse evinin önünde beklerim. Neden böyle olduğunu bilmesi gerekiyor. Ne kadar üzgün olduğumu, onu hala ne kadar sevdiğimi bilmesi gerekiyor." Yatak odasından bir ses duyuyorum ve kafamı içeri sokuyorum, ama kimse yok.

"Hiç düşündün mü, belki... belki işler umduğun gibi gitmez? Seni üzmek istemiyorum Nathan. Ama

Sekiz yıl oldu. Bunun senin için işe yaramama ihtimali çok yüksek."

"Olasılık değil, Ems. Anlamıyorsun. Benim bile açıklayamadığım bir şeyi sen anlayamazsın. Ama Ellie ve ben? Aramızdaki şey normal değildi."

"Biliyorum. Sadece buraya gelmek için yaptığın onca şeyden sonra senin incinmeni istemiyorum. Kısmen benim yüzümden."

"*Hayır*. Nathaniel yüzünden. Ve sadece Nathaniel yüzünden. Bu düşünceyi kafandan çıkar."

Bunların hiçbiri Emmy'nin suçu değil. Sorumlu tek bir kişi var ve o artık burada değil, hesap sorulamaz.

"Seni seviyorum, ağabey."

"Ben de seni seviyorum. Akşam yemeği için hazırlanmam lazım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Evet, evet." Telefonu kapatıyor ve ben onun adı kaybolurken aşağıya bakıyorum. Neden bilmiyorum, ama telefonu kapatmak her zaman onunla son kez konuşuyormuşum gibi hissettiriyor.

Kısa hayatında çok şey yaşadı. Ne kadar iyi giderse gitsin, ilişkimizin bir zaman sınırı olduğunu hissedeceğim sanırım. Bugün özellikle kötü bir his var içimde. Brezilya'dan döndüğümde ona daha fazla zaman ayırmam lazım.

Umarım bu zamanın çoğunu başka biriyle de geçirebilirim.

BÖLÜM 5

ELLIE (LİSE İKİNCİ SINIF)

Lise okulunun ön kapısına doğru yürürken karnımda kelebekler uçuyor. Güneş parlak bir şekilde parlıyor, gökyüzü masmavi ve tek bir bulut bile yok. Dışarıda olmak için mükemmel bir gün. Ancak, yaşıtlarımın çoğunun aksine, hafta içi günlerimi içinde geçirdiğim aynı kırmızı tuğlalı binaya doğru yürüyorum.

Görünüşe göre, karnımda arılar uçuşuyor.

Bu, Nate'e ders verdiğim üçüncü cumartesi, ama sinirlerimi kontrol edemiyorum. Bunun nedeni onun kim olduğu bile değil. Dürüst olmak gerekirse, geçen haftaya kadar onun futbol takımının kaptanı olduğunu bile bilmiyordum... ya da babasının ünlü bir avukat olduğunu.

Bana hissettirdikleri yüzünden.

Anlaşıldı.

Tarif edemem, ama onun yanında olmak aynanın karşısında durmak gibi bir his. Sanki tek kelime etmeden beni anlıyor. Sanki kapalı kapılar ardında neler olduğunu biliyor ve her gün eve döndüğümde yaşadığım kabusu anlayabiliyor.

Belki de anlıyor?

Nate'le birlikteyken, düşüncelerimi bulanıklaştıran yoğun sis dağılıyor. Sadece bir gülümsemeyle göğsümdeki ağır yükün kalktığını hissedebiliyorum. Sanki gizli acılarımızda bir dostluk var. Çünkü içimden bir ses, bunun bizim paylaştığımız bir acı olduğunu söylüyor.

O sadece... günümü aydınlatıyor.

Her zaman kendimi çocukluğumu, gülmenin kolay olduğu daha hafif günleri hatırlarken buluyorum. Son iki hafta bu anılar gibi geçti. Nate'e ders verirken, yalnız bir varoluşun vaatlerini fısıldayan gölgelerle savaşmıyorum.

Zihnimi kaplayan korkular beni tüketmiyor. Gülüyorum. Gülümsüyorum. Görüşümü karartan siluet, etrafımdaki dünyayı boyayan canlı renklerle dolu. Gençken görebildiğim aynı canlı renkler.

Her şey değişmeden önce.

Ben değişmeden önce.

Dünya siyah ve beyaza bürünmeden, gözümün önündeki o canlı renkleri silip beni alacakaranlıkta bir varoluşa sürüklemeden önce. Cumartesi günlerimi ders vermek için feda etmemin nedeni bu. Karanlık beni buraya kadar takip edemez. Güvende olmak artık evde olmakla eşanlamlı değil ve orada olmamak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Sadece bundan bir dostluk kazanacağımı beklemiyordum.

Arkadaşlık.

Çünkü Nate Westin'in benim gibi ikinci sınıfta okuyan birinden daha fazlasını isteyeceği mümkün değil. O sadece bir hayal, Katie tatil için eve geldiğinde ona anlatmak için *sabırsızlandığım* bir hayal.

Tanrım, onu özlüyorum.

O benim en yakın arkadaşım ve hayatımda sahip olduğum tek kişi. Annem günlerini elinden şarap kadehi hiç düşmeden geçiriyor ve babam... babam ise bir kabus. Okulda pek arkadaşım yok. Ve olan arkadaşlarımı da eve getiremiyorum. Babam varken olmaz.

Ama Nate? Onda diğerlerinden farklı bir şey var. Sanki kaçmak yerine benimle birlikte savaşa girecekmiş gibi.

Kendine gel Ellie. Sana karşı nazik davranan bir adamla üç gün geçirdin ve onu şimdiden bir kahraman ilan ettin.

Binanın önüne geldiğimde düşüncelerimden kendimi koparıyorum ve cam kapılardan geçerken derin bir nefes alıyorum. Beklendiği gibi, koridor tamamen boş ve adımlarım çıplak duvarlarda yankılanıyor. Kalbim düzensiz bir şekilde atarken terli ellerimi sallayarak kütüphaneye doğru yöneliyorum.

"Hey, Pip. Bekle," Nate arkamdan seslenir ve bu ses beni sarsıldım.

Kendimi toparlayıp arkanı dönüyorum. Gözlerimiz buluştuğu anda, gerginliğim kayboluyor ve her şey... sakinleşiyor.

"Erken geldin," diyorum sırıtarak. "Dikkatli olsan iyi olur, yoksa fizikten gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlayacağım," diye alay ediyorum, onu güldürebilmeyi seviyorum. Bana yetişip dirseğimi tutuyor ve hareketimi durduruyor.

"Olmaz. Bugün olmaz, Pip. Dışarısı harika. Küçük bir ders gezisine çıkıyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

"En sevdiğim yere. Sana söyleyemem. Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Bana göz kırparak arkasını döner ve beni takip etmemi bekler.

Cumartesi günü dışarı çıkacağım için heyecanlıyım. Nate Westin ile dışarı çıkacağım için daha da heyecanlıyım, vücudumda sinirlerim hızla atsa da.

Binadan çıktığımızda, arabamın olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Lüks bir araba değil, ama geçen yaz garsonluk yaparak kazandığım parayla küçük bir hurda araba alabildim.

"Bu taraftan. Diğer tarafta park ettim."

"Oh... Ben de seni takip edeyim dedim."

"Seni kendi başına sürmene izin versem ne tür bir beyefendi olurdum?" Gülümser, elimi tutar ve beni kamyonetine doğru götürür. Daha önce hiç bir erkekle el ele tutuşmamıştım. Eli sıcak ve yumuşaktır ve benimkine mükemmel uyuyor. Bunun sadece masum bir jest olduğunu biliyorum, ama... hoş bir his.

Onun kamyonetine ulaştık ve o benim için yolcu kapısını açtı.

Beni kaldırmaya yardım ederken, tüm bu süre boyunca elimi tutmaya devam eder.

"Senin arabaların..." diye şaka yapar ve kapıyı kapatmadan önce yerime yerleşmemi bekler. Etrafa hızlıca bakınırım. Her türlü lüks donanım var. Bu kamyonet muhtemelen ailemin tüm yıllık gelirine mal olmuştur.

Birkaç saniye sonra Nate sürücü koltuğuna oturur, okuldan uzaklaşır ve beni bilinmeyen bir yere götürür. İtiraf etmeliyim ki, böyle anlatınca bu *gerçekten* kötü bir fikir gibi görünüyor. Ama Nate'in yanındayken korkmadığımı hemen fark ederim.

"Ne dinlemek istersin?" Bana müzik uygulamasını açmış telefonunu uzattı. Daha önce hiç duymadığım bir şarkı bulana kadar kaydırdım

ve oynat düğmesine basıyorum.

Nate başını bana çevirir, gözleri benim gözlerimle yol arasında gidip gelir. "İlginç bir seçim." Gülüyor, ama tepkisinden bu şarkının onun için bir anlamı olduğunu anlayabiliyorum.

"Daha önce hiç duymadım, ama annem eskiden Elvis dinlerdi."

"Eskiden mi? Vefat mı etti?"

"Oh, şey... hayır. Artık pek müzik dinlemiyor." Ona gerçeği söylemek istemiyorum. Çoğu gün öğleden önce kanepede sızıyor. Başını sallıyor, ama düşüncelerine daldığı belli. Bu şarkıya verdiği tepkinin nedenini merak etmeden duramıyorum.

Araba yolculuğunun geri kalanı nispeten sessiz geçer, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışızdır. Birkaç dakika sonra Nate yolun kenarına çekip çakıl taşlı bir alana park eder.

"Bence buraya park etmemeliyiz," diyorum, kafam karışmış bir şekilde. Etrafımızda hiçbir şey yok, sadece bir sürü ağaç var.

Belki de Nate'in yanında kendimi bu kadar güvende hissetmemeliyim.

"Hayır, sorun yok. Buraya kimse gelmez. Hadi, gidelim." Kamyonetten iner, sırt çantalarımızı alır ve yolcu tarafına doğru yürür. Kapıyı açar ve bana elini uzatarak çakıl taşlarının üzerine inmeme yardım eder.

Elimi elinde tutarak ağaçların olduğu yere doğru yürür ve bizi ormana çeker.

"Beni burada mı öldüreceksin?" diye takılıyorum, şarkının yarattığı gerginliği biraz olsun azaltmak umuduyla.

"Şu anda bunu söyleyemem. Hala trafiğe çok yakınız ve biri çığlıklarını duyabilir." Bunu en iyi poker suratıyla söylüyor, ama gülümsemesine ne kadar direndiğini görebiliyorum.

"Komik." Ben de gülümsememe engel olmaya çalışarak, ciddi bir ifadeyle söylüyorum. "Hadi, çok uzak değil."

Yürümeye devam ediyoruz, ağaçların ve çalıların arasından geçerek, yolun olmadığı bir patikada... bizi nereye götürdüğünü bilmediğimiz bir yere doğru ilerliyoruz. İleride bir açıklık var, ama ağaçların ötesini pek göremiyorum. Nate, onun gitmek istediği yere yaklaştığımızı düşündüğüm yerde sırıtıyor.

"Mükemmel bir çalışma yeri." Geniş bir gülümsemeyle, işaret ettiği yer yerine gamzeleri dikkatimi çekiyor. Gözlerimi zorla

gözlerimi ondan ayırıp yeni çalışma salonumuza bakmaya zorluyorum.

"Vay canına." Etrafı ormanlarla çevrili, parıldayan su kütlesine bakarak hayretle nefesimi tutuyorum. Göl, berrak mavi gökyüzünden parıldayan güneş ışınlarıyla sakin bir ayna gibi görünüyor. Doğanın renkleri aynalı yüzeye yansıyor, hafif esintiyle dalgalanan su görüntülerini bozuyor. "Bu hangi göl? Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

Nate çantasından bir battaniye çıkarır ve çimenli kıyıya serer. "Burası büyükannemin arazisinin arkasında. O yıllar önce vefat etti, ama evi aileye ait tutmaya devam ettik. Kaçmak için bir yere ihtiyacım olduğunda buraya gelmeyi seviyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Kaçabileceğin bir yerin olması."

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Sanki zihnimi okumaya çalışır gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Buraya gelebilirsin, Pip. Kaçmak için bir yere ihtiyacın olduğunda. Benimkini seninle paylaşırım." Başını eğip yüzünü saklıyor, sonra devam ediyor. "Küçük kız kardeşim anksiyeteyle mücadele ediyor, bu yüzden ona yardımcı olabilecek bazı şeyler araştırdım. Beş, dört, üç, iki, bir yöntemi denen bir şey. İstersen sana öğretebilirim." Beni utandırmamak için gözlerini başka yere çevirir. Nate'in benim ailemin bile fark etmediği bir şeyi fark etmiş olması düşüncesi gözlerimi yaşartır.

"Bunu isterim," diye fısıldıyorum, birdenbire tam olarak anlayamadığım bir duyguya kapılıyorum. Nate Westin bu anda benim için bir şey oldu. Henüz ne olduğunu bilmiyorum.

BÖLÜM 6

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

O lanet olası koridordan yürüyemem.

Bir başka uykusuz gecenin ardından yatakta oturuyorum. Asla yapmamam gereken bir konuşma hakkındaki düşünceler beni sabaha kadar uyanık tuttu. Nate'in etkileyici fısıltısı dün geceki gösterinin yıldızıydı. Boynumdan aşağıya doğru inen sıcak nefesini, cildimi ateşe veren nefesini düşününce titriyorum. Hayatlarımızı altüst edecek sözlerle konuşmamızı sonlandırdığını hatırladığımda bu ateş hızla sönüyor.

Güneş, henüz doğmaya başlamış olmasına rağmen yatak odamın penceresinden bana parıldıyor. Bu saatte parlak ışınlar rahatsız edici geliyor, özellikle de geçici olarak gözlerimi kör ettiği için. Gözlerim bu yoğunluktan yaşarıyor, bu yüzden yüzüme yastığımı atıp ışığı engelliyorum. Sanki güneş benden gerçekten nefret ediyormuş gibi, bu neredeyse kasıtlı gibi geliyor. Bu, gördüğüm tüm uygunsuz rüyaların karşılığı olmalı. Cezam mı? Gözlerimi kamaştıran güneşin yüzüme vurmasıyla sonsuza kadar erken uyanmak zorunda kalmak.

Tanrım, gerçekten uykuya ihtiyacım var.

Dört gün oldu ve gözlerimin altındaki koyu halkalar kendi başlarına yaşamaya başladı. Dört gün ve o küçük cümle beynimde bir plak çizik gibi çalıyor. Uyumaya çalıştığımda duyuyorum. Uyandığım anda duyuyorum. Duşta. İş yerinde. Beş dakika bile düşünmeden duramıyorum.

Hayal kırıklığıyla saçımı çekiyorum. O sözlerin anlamı yüzünden ağlamak istiyorum. Onun bu sözleri söyleme nedenini düşündüğümde içimi kaplayan heyecanı görmezden gelmek istiyorum. Sonra... o heyecanı sevdiğim için duyduğum utançtan dolayı trafiğin ortasına atlamak istiyorum.

O beni *mahvetti*. Onun geçmişteki eylemleri beni tam bir kendini yok etme yoluna soktu. Bu benim hakkımda neyi gösteriyor? Bu adamın tek yapması gereken birkaç kafa karıştırıcı kelime söylemek ve ben onun için kız kardeşimi satmaya hazır hale geliyorum.

O bunu söylediği anda Katie'yi aramalıydım. Hemen arkasından içeri girip ona söylemesini talep etmeliydim. Peki neden yapmadım? Bunun nedeninin kız kardeşimin acısından sorumlu olmak istememem olduğunu düşünmeye çalışıyorum, ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum.

Kendimi kontrol etmeliyim. Duyguları çok yoğundu ve muhtemelen öyle demek istememişti. Öyle demek istemiş olamaz. Bu, kız kardeşimi mahveder ve bunun olmasına izin veremem. O bunu hak etmiyor.

Onun hak ettiği şey, onunla birlikte yaşayacağı hayata doğru yürümek isteyen bir erkek. Sadece o erkeğin Nate olduğundan emin değilim.

Telefonumun apartmanın önünden çaldığını duyuyorum ve beyaz kuş tüyü yorganı üzerimden atıyorum. Normalde yorganın sağladığı lüksü bırakmaktan nefret ederim, ama şimdi bana ağır bir yük gibi geliyor, sahte rahatlık vaadiyle beni boğuyor. Zaten daha fazla uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Güneş, ahlaksız düşüncelerim için beni cezalandırırken olmaz.

Yatağımın kenarından yuvarlanırken, telefonuma ulaşmak için acele etmeden homurdanıyorum. Aslında, yatak odamdan çıkmadan önce telefonun çalması durmasını umuyorum. Bu kadar erken saatte beni arayacak tek bir kişi var ve o da son dört gündür kaçındığım kişi.

Katie üniversiteye gittiğinden beri bir veya iki günden fazla konuşmadan geçirmedik. Altı ay önce, Nate'in babası öldükten kısa bir süre sonra eve geri taşındı, bu yüzden haftada en az bir kez görüşmeye çalışıyoruz. Ani yokluğumdan dolayı kafasının karışık olduğunu biliyorum. Onunla yüzleşemiyorum, ama sonsuza kadar saklanamam da.

Bir hafta sonra Brezilya'ya gitmemiz gerekiyor. Nate, Katie'nin gelinliğini almaya devam edeceğimizi açıkça belirtti, ama ben bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Onunla evlenmeye niyeti yoksa neden gelinliğini almak istesin ki? Bu, onun itirafının gerçek olup olmadığına dair tüm şüpheleri gidermelidir.

onun itirafının gerçek olup olmadığına dair tüm şüpheleri gidermeliydi. Onunla evlenecek. Aksi mantıklı olmadığı için evlenmek zorunda. Ama yüzündeki ifade çok farklı bir hikaye anlatıyordu.

Bir yandan, onu dinlemek istiyorum. *Her zaman* onu dinlemek istedim. Ama *o* daha önce hiç dinlenilmek istememişti. Öte yandan, Katie'yi incitecek herhangi bir şeyi dinlemeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Kısa koridordan geçip oturma odama doğru ilerlerken hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Telefonumu, boş bir Merlot şişesinin yanında sehpaya bırakmıştım. Bir gece boyunca uyuyabilmek için çaresizce kendi kendime ilaç tedavisi uygulamaya başladım. Spoiler uyarısı... işe yaramadı. Şimdi tek sahip olduğum şey şarap baş ağrısı, *şüpheli derecede* parlak bir güneş ve sabahın altısında çalan bir telefon.

Telefonumu alıp kanepeye çöküyorum ve bu yirmi soruluk tur için hazırlanırken derin bir nefes alıyorum. Kızacağına şimdiden eminim.

"Alo?"

"Ellison Grace Hansel! Neredeydin *lan*?"

Bu dramatik falan değil.

"Üzgünüm, Katie-cat, kendimi iyi hissetmiyordum. Seni endişelendirmek istemedim," diye yalan söylüyorum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum galiba.

"Tanrım, Els, endişelendim. Bir dahaki sefere haber ver de telefonunu bombardımana tutmayayım. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Oh... uh... Ben... Çok daha iyiyim," yalanımı kekeleyerek söylüyorum. Aslında pratik yapmak mükemmelliğe ulaştırmıyor. Son zamanlarda söylediğim tüm yarı gerçeklere rağmen, yalan söyleme becerim iki hafta öncesine göre daha iyi değil.

"Güzel! Çünkü bu akşam yemeğe çıkacağız. Nathan sonunda babasının mirasını halletti, bunu kutlayacağız."

Sadece onun adının geçmesi bile bende hafif bir panik atak yaratıyor. Nabzım hızla yükseliyor ve vücudumu sıcak dalgalar sarıyor. Terli ve titriyorum, bu da sahte hastalığımı şu anda çok daha inandırıcı kılıyor.

Kanepeden fırlayıp oturma odasında endişeyle volta atmaya başlıyorum. Şarap içmek için çok mu erken? Saate bakıyorum, saat 18:15.

Sabah.

Bazıları buna kaşlarını çatabilir... *Ben* onlardan değilim. Bir şişe Malbec ve bir tirbuşon alıp işe koyuluyorum. "Kendimi o kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum, Katie." Kurtuluşumun mantarını çıkarmak için uğraşırken sesim gerginleşiyor.

"Eh, gelmek zorundasın. Dimitri'yi bu akşam davet ettim ve ona senin de geleceğini söyledim," diye mırıldanıyor. En azından özür diler gibi konuşacak kadar nezaketi var.

Dimitri, kız kardeşimle birlikte Stokes and Baros hukuk bürosunda çalışıyor. Aslında, ailesi Baros. Birlikte yatılı okula gittiler, birlikte hukuk fakültesini bitirdiler ve kendi lisansüstü okullarında da arkadaş kaldılar. Kız kardeşim her zaman onun ailesinin şirketinde çalışmayı planladı ve okul tatillerinde sık sık orada staj yaptı.

Onlar eve dönmeye karar verdiklerinde planlarını değiştirmiş gibi görünüyordu. Nate'in babası, onun da aileye katılacak olduğunu düşünerek, kendi firmasında ona bir iş teklif etti. *O pisliğin ailesine nasıl davrandığını biliyor muydu acaba?* Her neyse, Nathaniel öldükten sonra, Stokes and Baros'ta kalmaya karar verdi. Onların Westin & Associates'in en büyük rakibi olduğunu düşünürsek, bu kararı beni çok şaşırttı.

Katie, eğitim hayatının başlarında oldukça iyi bir ün kazanmıştı. Stajyer olarak üstlendiği davalar, keşif konusundaki yeteneğini ortaya koydu ve onu mahkeme salonlarında yükselen bir yıldız olarak tanınmasını sağladı. Baro sınavını geçmeden çok önce, birçok hukuk firması onun ilgisini çekmek için yarışıyordu. Firmanın ilk yılında teklifler daha da arttı. Savunma konusunda yetenekli ve sadece masum olduğuna inandığı müvekkilleri kabul ediyor. Çoğu genç avukat bu seçeneğe sahip değil, ama o *o kadar* iyi.

Muhtemelen Nathaniel onu bu yüzden istemişti.

Katie transferi gerçekleştirmeden hemen önce vefat etti, bu yüzden Katie Baros'a sadık kalmaya karar verdi ve gelecekteki ortaklık vaadiyle kalmaya devam etti. Nate, yıllarca okula gitmesine rağmen baro sınavına girmedi. Nathaniel, sınav tarihinden birkaç hafta önce vefat etti ve o da sınavdan vazgeçti. Bu karar çoğu kişi için şok ediciydi, ama benim için değil. O asla babası gibi olmak istememişti. Babasını *memnun etmek* bile istememişti. Hukuk fakültesine gitmiş olması

Nathaniel'in onu sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğunu doğruluyor. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.

"Dimitri'nin orada olması benimle ne alakası var?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Els, hadi ama. Ona bir şans ver. Sana çok aşık ve çok tatlı bir çocuk. Eğer gerçekten iyi bir çocuk olmasaydı, ikinizi bir araya getirmeye çalışmazdım."

"Aşık mı, Katie? Ortaokulda mıyız? Ve biliyor musun?
O kadar harikaysa, neden onunla hiç çıkmadın?"

"Komik, Ellie." Sesinden eğleniyor gibi değil, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

"Ne oluyor, Katie? Bu gerçekten neyle ilgili?" Nazikçe soruyorum.

"Sadece düşünüyorum... Bilmiyorum." İçini çekiyor. "Belki... eğer sen
biriyle çıkıyor olsaydın... bu yardımcı olabilirdi. Belki bu herkes için iyi olurdu."

Katie'nin daha önce hiç bu kadar gelişigüzel konuştuğunu duymamıştım. O genellikle sakinliğin timsali, sözleri her zaman özlüdür, bu kadar karışık ve dağınık değildir.

“Yirmi beş yaşındayım. Biriyle tanışıp evlenmek için acele etmiyorum. Şu anda bekar olmaktan tamamen memnunum.” Bu doğru. Hiç kimseyle ciddi bir ilişki kurma zorunluluğu hissetmedim. Nate'ten beri. Denedim, ama hiç doğru gelmedi.

Çünkü onu sevmekten hiç vazgeçmedin.

İçimdeki sesin çenesini kapatmayı öğrenmesi lazım.

"Üzgünüm El. Biliyorum. Ben sadece... Nathan benim her şeyim."

"Bu harika... Senin adına sevindim." Yalanım karışıklıkla doludur. Bununla nereye varmak istediğini anlamıyorum.

"Bence doğru kişiyi bulursan, her şey daha kolay olur," diyor sessizce.

"Ne... işler? Ve kim için?"

Sessizliği kulaklarımı sağır ediyor. Kalbim göğsümde hızla atarken, acaba şimdi ağzını kapatacak mı diye merak ediyorum.

"Hiçbir şey. Sadece... söylediklerimi unutabilir miyiz? Akşam yemeği için endişelenme. Dimi'ye haber veririm."

"Hayır, hayır... sorun değil. Ben giderim. Kim bilir? Belki de o benim hayatımın en büyük aşkı olur," diye şaka yapıp ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Aslında gitmek istemiyorum

ama Katie'ye endişelenmesi için bir neden vermek istemiyorum. Nişanlısına karşı açıkça gizleyemediğim ilgimden açıkça rahatsızlık duyuyor. Nate'in gizemli itirafına rağmen, onun ilişkisine müdahale edeceğimi düşünmesini istemiyorum. Beni hiç incitmemiş *tek* kişi o ve ona her şeyden önce sadakatimi borçluyum.

"Teşekkürler Els, akşam yedide görüşürüz. Yedinci caddedeki Mitchel's'a gidiyoruz." Hızlıca telefonu kapatıyor, ama kapatmadan önce hattın diğer ucunda hafif bir hıçkırık duyuyorum.

Malbec şişesini alıp doğrudan şişeden içiyorum. Şimdi sarhoş olursam, akşam yemeğine kadar ayılırım. Bu geceki planları bozmadan günün geri kalanını geçirmek için kesinlikle sıvı cesarete ihtiyacım var.

Katie Nate'i seviyor. Nate Katie'yi seviyor. Ve şu anda ben sadece bir engelden ibaretim. Birkaç ay önce memleketime geri döndüm ve onların ilişkisine kendimi maruz bırakmanın hayatıma devam etmeme yardımcı olacağını düşündüm. Yıllarca süren acı sonunda tüm duygularımı uyuşturdu, bu yüzden sonunda onu unutmak kolay olmalıydı. Ama gözlerimiz her buluştuğunda, ruhumu ona bağlayan o görünmez ip göğsümü sıkıştırıyor ve kalbimi yeniden canlandırıyor. Onu nefret etmesi gereken bir kalp. Keşke hala bana ait olsaydı. Onu dokuz yıl önce verdim ve şimdi sadece onun için atıyor.

Yani... Sanırım kalbin atmasını durdurmam gerekecek.

Katie'yi seviyorum ve onu her şeyin önüne koymam gerekiyor. Onun için her şeyi yaparım, bu benim kalbimi kırmak anlamına gelse bile.

BÖLÜM 7

NATE (LİSE SON SINIF)

Okula doğru giderken kamyonetimin anahtarındaki alarm düğmesine basıyorum. Bu, Ellie ile ders çalışmak için buluştuğum beşinci cumartesi ve şimdiden sınav notlarımda önemli bir fark yarattı. Konuları anlamama yardımcı olmak için kendine özgü bir yöntemi var. Muhtemelen bunun sebebi, konuşurken ağzına bakmaktan kendimi alamamamdır. O dolgun, dudaklarını büzmüş dudaklarının her çizgisini, kıvrımını ve çukurunu çizebilirdim.

Çalışmadığımız zamanlarda, kelimenin tam anlamıyla her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuruz. Hiçbir şey konuşmasak bile, o beni hayatımdaki herkesten daha iyi tanıyor. Kendime onu uzak tutmam gerektiğini söyledim, ama bu sadece iki hafta sürdü. Onun tatlı gülümsemeleri ve sevimli kıkırdamaları, daha önce tanıştığım hiç kimse gibi beni büyüledi. O, bana açılmak ve ona karşı savunmasız olmak istememi sağlıyor. Onu sanki uzun zamandır tanıyormuşum gibi rahat hissediyorum ve utanmadan ona her şeyi anlatabiliyorum. Ama anlatmıyorum. Onun beni zayıf ve başarısız biri olarak görmesini istemiyorum. Beni öyle görmesi midemi bulandırır. *Nate'i* anlasa da, herkes *Nathan'ı* anlasa da, o hala beni gerçekten tanımıyor.

Gökyüzü açılıp şiddetli bir yağmur yağmaya başladığında avluda koşuyorum. Parlak Ekim güneşi hızla yerini karanlık, öfkeli bulutlara bırakıyor ve saatin gerçekte olduğundan çok daha geç olduğunu hissettiriyor. Rekor sürede binanın ön kapısından içeri koşuyorum, ama yine de sırılsıklam oluyorum. Koridordan kütüphaneye doğru yürürken, kapüşonlu sweatshirtimin altından fazla suyu sıkmaya çalışıyorum. Henüz sonbaharın başındayız ve hava henüz daha kalın giysiler giymeyi gerektiren bir sıcaklıkta olmadığı için, üzerimde sadece bu var.

Kütüphaneye girer girmez, Ellie'nin küçük beyaz bir tişört giydiğini fark edince bir an duruyorum. Süveteri yanındaki sandalyede kuruyor ve kot pantolonu ikinci bir deri gibi bacaklarına yapışmış. Uzun kumral saçlarından yağmur suyunu sıkıyor, sonra saçlarını ayırıp ıslak saçlarını örüyor ve beni bekliyor. Binanın diğer tarafından gelmiş ve o da fırtınaya yakalanmış olmalı. Su, ince boynundan aşağıya, ince *siyah* sütyeninin kupalarına damlıyor ve soğuktan meme uçları sertleşiyor.

Siktir.

Son birkaç hafta içinde Ellie'yi oldukça iyi tanıdım ve onunla birlikte olmaktan gerçekten çok keyif alıyorum. O inanılmaz derecede tatlı, hiç çaba sarf etmeden komik ve çok zeki. Ama ona olan ilgim? Eşsiz. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istemedim. Yine de *bu*, aramızdaki güçlü bağın yanında hiçbir şey. Onunla tanıştığım ilk gün bunu hissettim ve o günden beri içimde bir heyecan var. O yakınımdayken vücudum fiziksel bir tepki veriyor ve bu cinsel bir şey değil... daha fazlası. Sanki damarlarımdan elektrik akımı geçiyor ve o yakınımdayken bana haber veriyor. Okulda koridorda yanımdan geçse de, kütüphaneye gelip dersimize başlasa da, her zaman anlıyorum. Sadece... hissediyorum. Bu dönem sonunda ondan uzaklaşmak istemeyeceğimi şimdiden biliyorum.

Masadan başını kaldırıp bana bakıyor. Onun yanında çok sık yaptığım bir şey. O seksi pembe allık boğazına kadar yayılıyor ve beni dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istememe neden oluyor. Tanrım. Artık kendimi tanıyamıyorum bile. Daha önce bir kız için dizlerimin üzerine çökme isteği hissetmemiştim. Gerçi, Ellie önümde dururken dizlerimin üzerinde yapabileceğim bazı şeyler var. Bu düşünceyle ağzım sulanıyor. Onun mükemmel olacağını zaten biliyorum.

Ayrıca, düşüncelerimi duyabildiğinden de eminim çünkü gözleri benimkilere değdiğinde, neredeyse utanmış gibi görünüyor. Zorlukla yutkunuyor ve boynundaki kasların gerilmesini izliyorum. Kahretsin. Elimi boynuna dolayıp sıkmak isterdim. Bu düşünce

neredeyse beni mahvediyor ve kot pantolonumun içinde sertleşmeye başladığımı hissedebiliyorum.

Boğazını temizler. "Görünüşe göre ikimiz de yağmura yakalandık," der, utangaç bir gülümsemeyle, gözleri fal taşı gibi açılmış. Bakışlarını takip ederim ve uygunsuz düşüncelerimin sonucunu fark ettiğini anlarım.

Kahretsin.

Neyse, akışına bırakalım. O bana tekrar bakıp "Sırılsıklam oldun mu, Pip?" diye sorana kadar bekliyorum. Gülümsüyor ve göz kırpıyorum, aslında hissettiğimden emin olmadığım bir özgüven sergiliyorum. Normalde kızlarla flört etme yeteneğimden şüphe duymam, ama Ellie farklı. Onun yanında hem gergin hem de heyecanlı hissediyorum. Onu etkilemek istiyorum, ama diğer kızların dikkatini çeken somut, maddi bir şekilde değil. Onu zekamla etkilemek istiyorum. Onun benim nezaketime kapılmasını ve sohbetlerimize ilgi duymasını istiyorum. Onun kalbimin içindekilere hayran kalmasını istiyorum.

Onun *beni* görmesini istiyorum, dünyaya gösterdiğim adamı değil.

"Şey, başlasak iyi olur." Ereksiyonumdan gözlerini ayırıyor. "Sen ne yapıyorsun..."

Kapüşonlu sweatshirt'ümü onun yanındaki sandalyeye asarak çıplak göğsümü sergiliyorum. Tam bir spor delisi değilim ama futbol beni formda tutuyor ve onun da bunu fark ettiğini söyleyebilirim.

"Islanmış. Çıkarsam daha sıcak olurum. Sorun olur mu?" diye soruyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum.

"Hayır, evet. Sorun değil. Önemli değil. *Tamamen* sorun değil. Şey, hadi... başlayalım."

Bu hafta başında yaptığım testi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Sana emeklerinin meyvesini sunuyorum," diye şaka yapıyorum ve kağıdı ona doğru kaydırırken göz kırpıyorum.

"Vay canına! Doksan dokuz mu!? Bu harika, Nate," diye bağırarak kollarıma atılıyor. Onu kucaklayıp, heyecanına gülerek karşılık veriyorum. Elleri belime dolanıyor ve kollarımda ne kadar mükemmel hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Onu daha önce hiç böyle kucaklamamıştım, ama bu çok... doğru geliyor. Sanki burada olması gerekiyormuş gibi.

Benim olması gerekiyormuş gibi.

Samimi bir heyecanla bana bakar. "Seninle gurur duyuyorum, Nate." Gülümsemesi geniştir, ama sözleri sanki kütüphanenin küçük köşesinde sadece ikimize yönelikmiş gibi sessizdir.

Ona baktığımda gülümsemem kaybolur. Bir elimi omuzlarından çekerim ve kaş çizgisini takip ederek kulağının üst kısmına doğru kaydırırım. Gözünü kapatan bir tutam saçı kulağının arkasına atar ve eğilirim. Vanilya ve lavanta kokusu burnuma gelir ve şampuanının yeni favori kokum olduğuna karar veririm.

Dudaklarımı yaklaştırıyorum, göğsüme yaslanarak titrediğini hissediyorum. "Teşekkür ederim," kulağının içine yumuşakça fısıldıyorum, vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyorum.

"Ne için?" diye fısıldayarak cevap veriyor.

"Bana inandığın için," derim geri çekilirken, gözlerini tarayarak ne düşündüğünü anlamaya çalışırım. "Hayatımda bana inanan çok fazla insan yok." Bu, şimdiye kadar kimseye karşı olduğum en dürüst sözlerimdir. Sanki ruhumun en hassas kısmını ortaya çıkarmışım gibi, onun bana verdiği huzuru biraz daha uzun süre hissetmek umuduyla.

Kaşlarını çatıp hafifçe başını sallar. "O zaman hepsi aptal, Nate Westin, çünkü sen harika şeyler başaracaksın. Onları kenarda tut ve başarılarını izlemelerine izin ver. Seni şüphe ettiklerine pişman olacaklar."

Nefesim kesildi, sözleri göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şey uyandırdı. Şimdi, her zamankinden daha fazla, buradan çıkıp hayatımı istediğim gibi yaşamak istiyorum. Sadece ailemi kızdırmak için değil, kendim için de başarılı olmak istiyorum. Çünkü *kendimle* gurur duymak istiyorum. Nathaniel Westin'den daha *iyi* olmak istiyorum. Ona, ondan daha iyi olduğumu *bilmesini* istiyorum. Hayır... Babamın bilip bilmediğini *umursamadan*, hayatımı en iyi halimle yaşamak istiyorum.

Bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ama geleceği böyle düşündüğümde, kendimi tek başıma başarılı olabileceğimi düşünmüyorum. Düşünmesi bile çılgınca, ama içimden büyük bir kısmı tüm bunları Ellie ile birlikte yapmak istiyor.

Beş hafta oldu ve ben çoktan kayboldum.

Tanıştığımız kısa sürede bana çok şey sunan kıza bakıyorum. O özel biri, dikkate alınması gereken bir güç.

ile. O, dikkatimi dağıtan bir şey *değil*, dikkatimi dağıtmaya değer biri. O, amacım haline geliyor ve bu beni çok korkutuyor. Gözlerine baktığımda, bağlantı kurma korkusu bana yansıyan sevgiyle yeniliyor. Bana sabırsızlıkla beklediğim birini verdi. Sadece *bir şey* değil. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Beni bir yere bağlı tutacak bağlardan kaçınmaya çalıştım, ama onlarla birlikte büyüme olasılığını hiç düşünmedim.

Yavaşça öne eğilip duruşumu düzelterek ona niyetimi belli ediyorum. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. O kadar yakınım ki, dudaklarımdan geçen nefesini hissedebiliyorum. Nefesi benimki kadar ağır, aramızda beklenti artıyor. Bir elimi yanağına götürüyorum, diğer elim hala omuzlarını sarıyor, onu kendime çekiyorum. Göğüslerinin hatlarını göğsüme değdiğini hissediyorum ve ağırlığından neredeyse inleyeceğim. Elleri sırtımda yukarı doğru kayıyor, tırnakları çıplak tenimi gıdıklıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum, hafifçe ileri geri okşuyorum. Gözleri kapanıyor ve dudaklarımı daha sıkı bastırıyorum, dilimi alt dudağına kaydırıyorum.

BOOM!

Suçüstü yakalanmış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz. Kalbim on saniye öncesine göre daha hızlı atıyor. Yıldırım çakıyor ve gök gürlüyor, kütüphanenin akustiği sayesinde sesler iç mekanda daha yüksek yankılanıyor. Işıklar iki kez titreyip tamamen sönüyor.

"Aman Tanrım. Çok korktum," diyor Ellie, göğsünü tutarak. Hemen kitaplarını toplamaya başlıyor ve sırt çantasına koyuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Işıklar kapalıyken kesinlikle ders çalışamayız," diyor, göz teması kurmaktan ve aramızda neredeyse yaşanacak olan garip durumdan kaçınarak.

"Evet, ama bu havada araba kullanamazsın." Ona sırtımı dönerek pencereyi işaret ettim ve yağmurun ne kadar şiddetli yağdığını gösterdim. "Güvenli değil."

Cevap vermediğinde, omzumun üzerinden ona baktığımda sırtıma bakarken buldum. Kaşları endişeyle çatılmıştı ve

babamla son "konuşmamızın" sonucunu gördüğünü biliyorum. Sadece küçük bir baba-oğul beyzbol maçı.

O sopayı tuttu.

Ben de top

oldum.

Çürük, mavi ve yeşilin yoğun bir karışımı, içine biraz sarı ve kırmızı da karışmış. Neredeyse tüm gökkuşağının renkleri. Hafif ağrıya o kadar alışmışım ki, henüz iyileşmediğini unutmuşum, yoksa gömleğimi asla çıkarmazdım.

Sandalyenin üzerindeki kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp ıslak kumaşı hızla başımın üzerine geçirerek onun keşfini etkili bir şekilde gizlerim.

"Nate..."

"Evet?" İlgisizmiş gibi davranıp pencereden dışarıdaki fırtınaya bakıyorum.

"Nate," diye tekrarlar, bu sefer daha kararlı bir

şekilde. "Ne?" diye sorarım, sinirlenerek.

"Sırtına ne oldu?"

Sesindeki sempatiyi şimdiden duyabiliyorum ve bundan *nefret ediyorum*. Sempati istemiyorum. Son sınıfımı bitirip buradan gitmek istiyorum.

"Futbol. Bilirsin, oynadığım spor. Yüksek etkili? Yaralanmalara neden olan? Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu, *Ellie*?" Ondan uzaklaşmak için onun takma adını kullanmaktan kaçınıyorum. Ses tonum sert ve haksız. Adil olmadığını bilsem de, utancımı ondan çıkarıyorum.

Birkaç saniye sessizlikten sonra pencereden gözlerimi ayırıyorum. Ellie yere bakıyor, benim tepkimden açıkça incinmiş. Tekrar başını kaldırdığında, muhteşem yeşil gözlerinin kenarlarında dolmuş gözyaşları görüyorum.

"Kahretsin. Pip, özür dilerim. Sana öyle konuşmak istemedim." Ona doğru yürüdüm ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarıldım. O da kısa bir süre kollarını bana doladıktan sonra geri çekildi ve bir adım geri attı. Derin bir nefes aldı ve neredeyse cesaretini topladığını *görebiliyordum*.

"Nate, bu futboldan kaynaklanmıyor," diyor, gözlerindeki bakış beni tartışmaya davet ediyor.

Onun gözlemini görmezden gelerek, kendimi ondan uzaklaştırmaya zorladım. Belki de haklıydı. Eşyalarımı toplayıp buradan gitmeliydim. Ama bu, Ellie'nin de muhtemelen ayrılacağı ve fırtınada eve döneceği anlamına geliyordu. Kendi saçmalıklarım yüzünden onu tehlikeye atmayacaktım.

"Konuş benimle. *Lütfen*."

Birkaç saniyelik garip bir sessizliğin ardından derin bir nefes alıyorum. Onunla konuşmak *istiyorum*. Ona güvenip içimi dökmek istiyorum. Birinin beni umursadığını hissetmek istiyorum. Ama hayatın boyunca ne kadar zayıf ve hayal kırıklığı yaratan biri olduğunu duyduğunda, herkesin seni öyle görmeyeceğini kabul etmek zorlaşıyor.

"Futboldan değil," diye sonunda pes

ettim. "Kim... bunu sana kim yaptı?"

"Önemli değil, Ellie."

"Pip. Hatırladın mı? Ben Pip'im, sen de Nate'sin. Biz birbirimizle konuşuruz. Birbirimize her şeyi anlatırız. O yüzden *bana anlat*. Lütfen, Nate," diye yalvarır.

"Bazen babamla anlaşamıyoruz. Hepsi bu, Pip." İstediğimden çok daha fazlasını anlatıyorum.

"*Baban* sana bunu mu yaptı? Tanrım, Nate. Onu öldürebilirim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Onu daha önce hiç bu kadar agresif konuşurken duymamıştım.

"Sorun yok, gerçekten. Ben halledebilirim."

"Buna gerek yok! Sırtını gördün mü? Bir baba çocuğuna nasıl böyle bir şey yapabilir? Ne zamandır sana zarar veriyor?" diye soruyor tiksintiyle. Şaşırtıcı bir şekilde, tiksintisi düşündüğüm gibi bana yönelik değil. *Beni* zayıf görmüyor gibi, *onun davranışlarını* zayıf buluyor gibi görünüyor.

"Hastanede dikkat çekmeyecek kadar büyüdüğüm için," diye şaka yapıyorum, konuşmamızın ciddiyetini hafifletmeye çalışarak.

Gözlerindeki yaşlar sonunda boşalır ve bana doğru yürürken yanaklarından aşağı akar. Ellerini göğsüme koyar, omuzlarıma doğru kaldırır ve sonra boynuma dolanır.

"Benimle konuşmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Bana içini açmanı istiyorum. Senin için o kişi olmak istiyorum. Ama..."

"Ama?" diye fısıldıyorum, bunun çok fazla olduğunu söyleyeceğinden korkarak.

"Ama önce, öperek iyileştirmek istiyorum." O, parmak uçlarına yükselip yüzümü ellerine alıp dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirmeden önce, söylediklerini zar zor algıladım.

BÖLÜM 8

ELLIE (ŞİMDİ)

Terliyorum.

Kazakımı çıkarıp, denediğim diğer on iki üstle birlikte yatağımın üzerine atıyorum. Neden şu anda panik kaynaklı bir moda gösterisi yapıyorum bilmiyorum. Sadece çekici bulmadığım bir adamla dostça bir akşam yemeği. Ama elimde değil. Ya çok sıradan ya da çok şık görünüyorum.

Dolabımdan derin V yakalı bebek mavisi pamuklu bir süveter çıkarıp, en sevdiğim deri taytla eşleştiriyorum ve sonra boy aynasına doğru yürüyorum.

Bu, hızlı bir tuvalet seksine benziyor.

İç çekip üstümü başımdan çıkarıyorum. Yüzüm kıpkırmızı ve boynumun altındaki tüyler terden kıvrılmaya başlıyor.

Hayatta *olmaz*. Ter ve elektriklenmeden dolayı mükemmel plaj dalgalarını elde etmek için çok fazla zaman harcadım. Pantolonumu çıkarıp, sadece sütyen ve külotla vantilatörün önünde duruyorum.

"Bugün olmaz, Şeytan." Sesim vantilatörün etkisiyle bozuluyor ve ne kadar gülünç olduğuma gülmeden edemiyorum.

Soğuduktan sonra dolabıma geri dönüp avcı yeşili bir babydoll elbise seçiyorum. Onu kahverengi kadife ceketim ve diz boyu kahve rengi botlarımla eşleştirip aynanın önüne geri dönüyorum.

Çok daha iyi.

Uzun bir nefes verip, yanaklarımı şişirerek hissettiğim endişeden kurtulmaya çalışıyorum. Banyo lavabosuna geri dönüp, saç maşamı fişe takıyorum ve terimi silmeye başlıyorum.

Islak saçlar. Tarakımı alıp, buklelerimi üçüncü kez tarıyorum, dalgaların doğal ve zahmetsiz görünmesini sağlıyorum. Saçını bir saat boyunca kıvırıp sonra tekrar taramak aptalca bir fikir. Saçımı kıvırmak bile aptalca bir fikir. Kim için giyiniyorum ki? Dimitri için değil, orası kesin. O iyi bir adam ve inanılmaz derecede çekici, ama o *benim* tipim değil.

Gerçekçi olalım. Kimin için giyindiğimi biliyorum, sadece bunu itiraf edemiyorum. Bu beni kız kardeşimin hikayesinde kötü adam yapar. Bu, asla oynamak istemediğim bir rol.

Ama Nate *benim* kötü adamımdı. Onun benim beyaz atlı prensim olduğunu, beni ayaklarımdan tutup Disney prensesleri gibi mutlu bir sona ulaştıracağını düşünürdüm. O benim hikayemin kötü adamı olmamalıydı. O benim sonsuza kadar mutlu yaşayacağım kişi olmalıydı. Yağmurda, başının üzerinde bir boombox ile duran John Cusack gibi. Bana sırtını dönüp kalbimi ihanetle donduran Prens Hans gibi olmamalıydı.

Sanırım sonunda Disney anımı yaşadım.

Saate bakıyorum ve gitme zamanının geldiğini görüyorum. Sinirli bir enerji yayılıyor içimden ve panik atak geçireceğimi hissediyorum. Parmak uçlarım uyuşmuş halde anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum. Nate'in bana öğrettiği beş sakinleştirici adımı uyguluyorum, apartmanımın güvenli ortamından uzaklaşıp akşam yemeği randevusu kılığında gelen kabusuma doğru yol alırken. Bu geceden iyi bir şey çıkacağını hayal edemiyorum, ama kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Dimi'ye gerçek bir şans vereceğim.

* * *

Restorana arabayla gidip gümüş rengi Honda Civic'imi boş bir park yerine çekiyorum. Ne kadar pratik, sıkıcı bir araba. Hayatımdaki her şey pragmatik. Mantıklı bir arabam, mantıklı bir kariyerim, mantıklı bir aşk hayatım var. Ya da yok. Kendimi özgür ve çılgın hissettiren hiçbir şey yapmıyorum. Nate hayatımdan çıkıp gittiğinden beri, kendim olabileceğim kadar güvende hissettiğim ilk ve tek anı da beraberinde götürdü. Onun terk edişi hayatımda uzun süreli etkiler bıraktı. Başka birinin beni güvende tutacağına

başka birinin beni güvende tutacağına inanmam. Artık sözler benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Beni bu hale o getirdi. Bunu benden *aldı*. Dürtüsel kararlar ve spontane seyahatlerle dolu bir hayat hayallerim, bu arzuları *uyandıran* adam bana en büyük sürprizi yaşattığında yok oldu.

O beni sevmiyordu.

En azından on altı yaşındaki kalbim öyle düşünüyordu. Onun davranışları, aşkımızın bir yalan olduğuna inanmamı sağladı, ama yaşlandıkça gerçeği anladım.

Aramızdaki şey uydurma olamazdı. Kalplerimizi mantığa aykırı olacak kadar yoğun bir duygusal bağla birbirine bağlayan hayali bir ilişki *uydurmadım*. Kötü niyetli ebeveynlerin baskısı ve ulaşılamaz beklentilerin ağırlığını kaldıracak kadar güçlü bir birliği *zorla kurmadım*. Biz birbirimizin can simidiyiz. O karanlık düşüncelere kapıldığında ona sarıldım. Geceleri uyumaya korktuğumda o bana sarıldı. Hayatımızın ağırlığı bizi ezmeyi başaramadı çünkü birbirimize yardım ederek onu taşımayı başardık.

Bu itirafın fısıltısı yıllar boyunca beni rahatsız etti ve bana zarar veren adamdan nefret etme isteğimin önüne geçti. Bu nefret, benim de onu hayal kırıklığına uğrattığımın farkına varmamla yerini aldı. Maskenin ardındaki gerçek Nate'i görmesine izin verdiği tek kişi bendim. Ama o maskeyi *benim* için taktığı anda, hiç düşünmeden bu kılık değiştirmeye inandım. Onun için hiç kimsenin yapmadığı şekilde mücadele etmeliydim. Bunun yerine, onun incitici davranışları beni kaçmaya zorladı. Kendimi, benim için en iyisini yaptığımı ikna etmeye çalıştım, ama geçen altı ay, paylaştıklarımızın asla gerçekten kaybolmadığını kanıtladı.

Restorana doğru yürürken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Ağladığımı fark etmemiştim bile ve tabii ki yanımda yedek maskara da getirmedim. Biri sorarsa alerji yüzünden olduğunu söyleyeceğim. Restoranın kapısını açıyorum ve Katie'nin oturduğu masadan bana el salladığını görüyorum. Ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor.

İşte başlıyoruz.

"Selam Els! Çok güzel görünüyorsun. Özel bir nedeni var mı?" diyor, sesini alçaltarak, bana göz kırparak masasına doğru geri dönüyor.

.

"Dimi'yi hatırlıyorsun, değil mi? Dimi, kardeşim Ellie. Sanırım birkaç kez tanışmıştınız."

Dimitri koltuğundan kalkar ve benim sandalyemi çeker. Güzel kokuyor. Gerçekten güzel.

"Tabii ki. Unutmam imkansız," diyor ve bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. Elimi tutup oturmam için yardım ediyor. Ben de gülümsüyor ve teşekkür ediyorum.

Yuvarlak bir masamız var ve ben Nate ile Dimitri'nin arasında oturuyorum — tabii ki öyle. Telefonumu çıkarıp masaj randevusu almalıyım çünkü bu akşamın gergin geçeceğini şimdiden biliyorum.

"Çok güzelsin," diyor Dimitri, tekrar yerine oturmadan önce eğilip kulağıma fısıldıyor.

Boynumdan yukarıya doğru yayılan ve yanaklarımı kızartan kızarıklığı engelleyemiyorum.

"Teşekkür ederim. Çok naziksin," diyorum, sonra masaya çarpan cam sesiyle irkiliyorum. Kafamı kaldırıp Katie'nin şok içinde Nate'e baktığını görüyorum.

"Nathan, bu da neydi böyle?" diye azarlıyor.

"Üzgünüm. Yoğuşma... bardak kaydı," diye homurdanır ve doğrudan bana bakar.

Boğazımı temizliyorum. *"Nathan*. Ben de selam verecektim. Olay çıkarmaya gerek yok," diye şaka yapıyorum, garip gerginliği hafifletmek umuduyla.

"*Pip*," diye cevaplar, bana meydan okurcasına. "Pip mi?" diye sorar Dimitri.

"Şimdi sen bahsedince, ben de bunu sormak istiyordum. Neden ona Pip diyorsun? Eve döndüğümüzden beri bunu çok duydum," diye sorar Katie, bulmacasına yeni parçalar ekleyerek.

Nate yavaşça bakışlarını Katie'ye çevirir. "Lisedeki takma adımdı. Pipsqueak."

Katie küçük bir kahkaha atar. "Şey, seninle anlaşmamayı reddetmesine şaşmamalı. Ne berbat bir lakap. Duygularından şüphe ettiğim için özür dilerim, Els," der, hala kıkırdayarak. Bu sahte. Kahkahası, alaycı tavırları. Parçaları birleştirip kafasında bir resim oluşturuyor.

"Lisedeki halini bilseydim, sana çok daha farklı bir lakap takardım," diye alay ediyor Dimitri, gözlerinin kenarları nazik gülümsemesiyle kırışıyor.

"Öyle mi? Bana ne derdin?" diye soruyorum, flört etmeye çalışarak, şehvetli bir sesle.

"Aklıma bir sürü şey geliyor. En önemlisi güzelliğin. Ama muhtemelen sana 'bebeğim' derdim, çünkü seninle çıkmamam imkansızdı." O kibirli değil, kendine güvenen biri... ve bu hoşuma gidiyor.

"Neden seninle çıkmak isteyeceğimi düşünüyorsun?" Kaşımı kaldırarak gülümsüyorum.

"Lütfen," diye şaka yapıyor, "Ben futbol takımının kaptanıydım. Benimle çıkmak istemeyen kimse yoktu." Sanki sorum saçma sapanmış gibi gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor.

"Mm, sporcularla pek ilgilenmezdim, üzgünüm," diye karşılık veriyorum.

"Öyle mi? Nathan... ikiniz aynı okula gidiyordunuz. Ellie sporcularla ilgilenir miydi?" diye soruyor, gözlerini benimkilere dikip, yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle.

Birkaç saniye bekledim, ama hala cevap yoktu. Nate'e baktım ve bana öfkeyle baktığını gördüm. Kız kardeşimin ifadesine bakılırsa, o da bunu görmüştü.

"Ellie'nin kimden *hoşlandığını* bilmiyorum," diyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Ama kimin *ondan* hoşlandığını biliyorum." Sanki kimin olduğunu sormam için bana meydan okurmuş gibi bana bakıyor. Onun yorumuna kızgın bile değilim. Katie'nin önünde bunu yaptığı için kızgınım.

"Nathan! Neyin var senin?" diye soruyor Katie, yüzünde incinmişlik ve öfke ifadesiyle.

"Nathan, dostum. Bu hiç yakışık almadı. O senin baldızın, dostum."

"O benim baldızım değil, *dostum*." Bana bakar, gözleri pişmanlıkla doludur. "Siktir. Özür dilerim, Ellie. Bir şey ima etmek istemedim. Lütfen bunu anladığını söyle."

Cevap vermekten çok utanıyorum. Tabii ki ne demek istediğini biliyorum, ama Dimi ve Katie kesinlikle bilmiyorlar. Peçetemi alıp kucağıma seriyorum ve bu garip konuşmayı geride bırakarak bir kez daha ortamı kurtarmaya çalışıyorum.

"Garsonumuz nerede? Bir içki içmek istiyorum," diyorum, sanki her şey büyük bir şaka gibi gözlerimi devirerek.

Sanki Nate'in sözleri hiç söylenmemiş gibi, anlamsız bir sohbet devam ediyor. Katie ve Dimitri sohbetin çoğunu yürütüyorlar, çoğunlukla müşterileri ve şirketlerinde devam eden davaları tartışıyorlar. Nate'in birkaç dakikada bir bana baktığını fark etmeden edemiyorum, muhtemelen ben de ona baktığım içindir.

Sonunda yemeğimiz geliyor, ben de etrafımdaki sohbetten uzak durmaya çalışarak çatalımla meşgul oluyorum. Bir saat daha dayanmam gerekiyor, sonra buradan kaçabilirim.

"... ve tebrikler, Nathan. Babanın şirketini satmayı planladığını duydum. Bu büyük bir adım... ve kesinlikle Katie'nin yararına. Ama eminim bu kolay bir karar olmamıştır," diyor Dimitri, Nate'in dikkatini tekrar kendisine çekerek.

"Evet. Nathan'ın babasının hatırasını gerçekten onurlandırmak istedik. Eric'in şirketi devralmasına izin vermek, Nathaniel'in misyonuyla gerçekten örtüşüyor bence. O birçok insanın hayatını değiştirdi ve topluluğumuzun harika bir üyesiydi." Kız kardeşim, sanki Nathaniel bir tür azizmiş gibi coşkuyla konuşuyor.

Alaycı bir şekilde gülerim ve herkesin dikkatini çekerim. Tabağımdan başımı kaldırıp Nate'in gülümsemeyi zor tuttuğunu görürüm. Nathaniel ve Nate'in son sekiz yılda ilişkilerini düzeltmiş gibi görünmüyorlar.

İlginç.

Bu ikisinin asla barışmayacağını biliyordum. Onun babasının hayallerini nasıl gerçekleştirdiğini daha da merak ediyorum. İçimden bir ses, bu sorunun cevabının balo gecemizdeki olaylarla bağlantılı olduğunu söylüyor.

"Üzgünüm, biraz acıydı," diye mırıldanıyorum, yemeğimi yutarken öksürüyormuş gibi yapıyorum.

Katie bana tuhaf bir şekilde bakıyor, sanki Nathaniel'e karşı tepkimi anlıyor ama onun ne kadar kötü bir adam olduğunu nasıl bildiğimi anlamıyor gibi. "Her neyse, zor bir karardı ama Nathan baro sınavına girmemeye karar verdiğinden, bunu aile içinde tutmak için gerçek bir neden yoktu," diye bitiriyor, Nate adına konuşarak.

Aile içinde kalması. Çünkü Katie, Nate'in ailesi olacak.

Bu, olması gerekenden çok daha fazla acıtıyor.

"Aileden bahsetmişken," diye bana bakıp zoraki bir gülümsemeyle, "Sonuçta firmadan düğün elbisemi almak için izin alabileceğim galiba. Kardeşlerimizin gezisi yeniden gündemde!" diye haykırıyor, ama yüzündeki ifade sesindeki sahte heyecanla uyuşmuyor.

"Uçak biletimi çoktan aldım, Katie."

"O zaman bileti benim adıma devret, Nathan," diye sertçe yanıtladı.

"Sence bu iyi bir fikir mi, Katie?" Dimitri, kavgalarına karışarak sorar. "Smith davası çok büyük. Herhangi bir zaman kaybı, kıdemli ortak olma şansını gerçekten engelleyebilir. Düğün ve balayı için zaten çok fazla izin alıyorsun."

"Bence sorun olmaz."

"Babamın seni sevdiğini biliyorsun, ama bu sadece ona bağlı değil. Bunun senin kariyerin için iyi bir hamle olduğunu düşünmüyorum," dedi, bu plana açıkça şüpheyle yaklaşarak.

"Önemli değil, Katie. Sana zor anlar yaşattığımı biliyorum, ama hiçbir fırsatı kaçırmanı istemiyorum. Her şey yoluna girecek," en neşeli sesimle yalan söylüyorum. Nate'in geçen hafta bana söylediği sözleri tekrar söylemesini bekliyorum.

O lanet olası koridordan yürümeyeceğim.

Neden olmasın? Bu gece zaten dramatik bir felaket olmadı sanki. Neredeyse onun bunu yapmasını diliyorum. Böylece hem Brezilya'ya gitmekten hem de Katie'den bu sırrı saklamaktan kurtulmuş olacağım.

"Evet. Evet, tamam. Ne düşünüyordum bilmiyorum," diye kabul ediyor, hayal kırıklığı açıkça belli.

O. Biliyor.

Daha da kötüsü, o bunu biliyor ve kendi kız kardeşine güvenmiyor. Bu çok acı verici, her ne kadar böyle hissetmeye hakkım olmasa da. Onun evleneceği adamı düşünmeden duramadığım için.

Dimitri eğilip elini uyluğuma koyuyor. "Onun için bunu yapman çok güzel." Bacağıma hafifçe bastırıyor ve dokunuşunu

dokunuşunu uzun süre hissettiriyor. Masadan biraz uzakta oturuyorum, bu yüzden bacağımın görünür olduğunu biliyorum ve Nate'in elinin nerede olduğunu görebileceği anı biliyorum.

Nate'in çatal bıçaklarının çıkardığı ses dikkatimi ona çeker. Bacağıma dokunan başparmağıma bakarak agresif bir şekilde bifteğini kesiyor.

"Nathan..." Katie başlıyor.

"Ona böyle dokunulmak isteyip istemediğini sordun mu?" Nate, rahatsız edici başparmağından gözlerini ayırıp Dimitri'ye sert bir bakış atarak homurdanıyor.

Şaşkın bir şekilde Dimitri eline bakar ve hızla elini çeker. "Kahretsin... Özür dilerim Ellie. Düşünemedim..."

"Hayır. Düşünmedin. Onun izni olmadan ona bir daha dokunursan, ben de senin iznin olmadan sana dokunurum," diye bağırır Nate, yüzü öfkeden kızarmış.

Şoktan ağzım açık kalır. Katie'ye bakarım, gözleri yaşlarla dolar. Ama gözyaşlarını akıtmaz. Akıtmak, gerçeği kabul etmek olur. Burada bir şeyler olduğunu kabul etmek olur.

Dimitri, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi üçümüzün arasında bakınıyor. Hızla tuvalete gitmek için izin alıyorum, masadan uzaklaştığımda Katie'nin sandalyesinin kaydırıldığını duyuyorum.

Tuvalete varır, kapıyı sertçe açar ve arkamdan kapanmasına izin veririm. Kapı hedefine ulaşamaz çünkü Katie peşimden içeri girer. Sessiz savaşını kaybetmiştir, gözyaşları yanaklarından sessizce akar ve bana öyle bir yıkımla bakar ki göğsüm ağrır.

"Nathan'la bir ilişkiniz mi var?" Hala çaresizce mücadele ettiği gözyaşları arasında konuşmaya çalışırken sözleri kesik kesik çıkıyor.

"Ne? Katie, hayır. Hayır. Sana asla böyle bir şey yapmam."

Ben yapmazdım. En azından yapabileceğimi sanmıyorum.

"O zaman bana neler olduğunu anlat. Lütfen, Els. Nathan'ın beni aldatacağından hiç endişelenmedim. Hiç. Neredeyse iki yıldır birlikteyiz. Ama babası öldükten sonra, mantıksız kararlar almaya başladı. Yedi yıl okula gitti ve

şimdi baro sınavına bile girmiyor. Altı aydır evdeyiz ve durum daha da kötüye gitti. Sana bakışları? Sanki susuzluktan ölüyor ve sen onun kurtuluşuymuşsun gibi? Ellie, bu lise düşmanına bakış atacağın bir bakış değil!" diye bağırıyor, sesindeki acı kalbimi parçalıyor. "O neydi, Ellie? Orada ne oldu? Çünkü bana öyle geldi ki, bir adam bir kadının onurunu savunuyordu... Kahretsin. Ellie... Onu duydum... Kız kardeşi ile telefonda konuşurken..." Gözyaşları artık ciddi bir şekilde akıyor ve maskarasının siyah izleri yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Neyi duydun?" diye soruyorum, konunun ani değişimi karşısında kafam karışmış bir halde.

"Hiçbir şey. Sadece... söylediklerimi unut. Endişelenecek bir şey olmadığını söylemen gerekiyor. *Lütfen* endişelenecek bir şey olmadığını söyle. Çünkü kız kardeşimi, *en iyi arkadaşımı* ve hayatımdan daha çok sevdiğim adamı birlikte bir seyahate gönderiyorum... ve hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Onun sana karşı hisleri olduğunu hiç düşünmemiştim, Els. Ama onun sana karşı hisleri olmadığını da bilmiyorum ve bu hisler bir yerden geliyor olmalı!"

Nefes alıp, onu incitmeden elimden geldiğince çok şey anlatmaya karar veriyorum.

"Nate ve ben lisede sandığından daha yakındık..."

"Nate mi?" diye sordu kız, sinirli bir şekilde. "Daha yakındık mı? Ellie, onu pek tanımadığını, onun sadece lisedeki bir zorba olduğunu söylemiştin!"

"Ben... ona fizik dersleri verdim." Derin bir nefes alıyorum. Sözlerime dikkat etmeliyim. "Çok iyi... arkadaş olduk. O dönemde çok zor bir dönemden geçiyordu. Ben onun sınıfında değildim ve arkadaşlarını tanımıyordum, bu yüzden benimle rahatça konuşabiliyordu. Ama sonra beni incitti. Arkadaşlığımızı... bir kenara attı... ve bir daha benimle konuşmadı. Belki de bunu yapmak istememişti. Ama... biri onu buna zorladı." Nate'in güvenini asla ihanet etmeyeceğim. Kız kardeşimi rahatlatmak için bile. Eğer babası hakkında bilgi vermek isteseydi, ona kendisi söylerdi. "Eğer bana karşı hisleri varsa, bunlar muhtemelen pişmanlık ve suçluluk duygularıdır. Kavgamız yüzünden. O bana karşı her zaman koruyucu davranmıştır, Katie. Orada olan da buydu."

"Ona karşı hislerin var mı, Ellie?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.
Kız kardeşime yalan söylüyorum, kendime de yalan söylüyorum.
Üç haftadır ilk kez ikna edici bir şekilde yalan söylüyorum.

BÖLÜM 9

NATE (LİSE SON SINIF)

Banyo aynasının önünde durup yüzümün sol tarafını kaplayan canlı mavi ve mor tonlara bakıyorum. Otuz dakika önce hastaneden eve geldim ve buradan kıpırdayamıyorum. Hayatım böyle, sonsuz bir acı ve istismar döngüsüne katlanmak. Yardım için çığlık atıyorum ama beni duyan yok. Buradan ayrıldığımda da bu durum değişmeyecek. Kaçış yok, bana yardım edebilecek kimse yok.

Annem, onun yumruğunun yanağıma çarptığını izledi. Çatırtı sesi duyuldu ve acı anında hissedildi. Annem arkasını dönüp uzaklaştı, sanki bu onun için bir tür rahatsızlıkmış gibi başını salladı. Nathaniel hastaneye gitmeme gerek olmadığını ısrarla söyledi, ama ağzımı açmamın belirgin şekilde zorlaştığını görünce pes etti.

Sol elmacık kemiğinde zigomatik kırık.

Bu tür yaralanmalar genellikle şiddetli darbe travması sonrasında meydana gelir. Motorlu araç kazaları, düşmeler, saldırılar gibi travmalar. Kağıt üzerinde, yüzüme futbol topu çarptı ve ayağım takıldı, yanağım bir kayaya çarptı.

O kaya yumruk şeklinde olsaydı.

Kırık yerinden oynamamış, bu yüzden ameliyat olmam gerekmeyecek. İyileşene kadar yumuşak gıdalarla besleneceğim ve futbol antrenmanlarına çıkmayacağım. Futbol antrenmanı olmaması, babamla daha fazla vakit geçireceğim anlamına geliyor.

Karşımdaki adama bakmaya devam ediyorum, yansımam artık tanınmaz hale gelmiş. Utancımı ortaya koyan renkli cildimden dolayı değil, bir zamanlar hayat dolu olan gözlerimdeki boşluktan dolayı.

Kendimi göremiyorum.

Göğsümde acımasız bir yük haline gelen derin utanç gölgeleri görüyorum. İçimdeki acı, yüzeydeki ıstıraptan çok daha büyük. Artık ben buyum. Çürükler kaybolacak, ama altındaki kırık dökük enkaz parçalanmış ve kusurlu kalacak.

Benim kalıntılarımdan yaratılan kişi küllerinden yeniden doğacak, ancak benim geçmişimin yükünü geleceğime taşıyacak. Cevaplanmamış yardım çağrılarım hala kabuslarımı besleyecek ve yaşamak istemediğim bir hayatın anılarından asla kurtulamayacağım.

Derin, kesik kesik bir nefes alıp sonunda aynadan uzaklaşıyorum. Banyo kapısını kapatıyorum, sık sık beni rahatsız eden o cazibeyi bastırıyorum. İlaç dolabında durup bekleyen cazibe. Sonunda bıktığım günü bekleyen cazibe. Bu dürtü çok güçlü ve aklımdan sık sık geçen düşünceleri hayata geçirmek çok kolay olurdu. Bu yolun ne kadar kolay olacağını düşündüğümde midem bulanıyor. Sonuç, şu anki durumumdan farklı olmayacak. Boşlukla çevrili, ötesini göremeyeceğim ve hissedemeyeceğim kadar delici bir hiçlik içinde yaşıyorum.

Ta ki o gelene kadar.

Yatağıma geriye doğru düşüp tavana bakıyorum, küçük sarsıntı yüzümün yanaklarını ağrıtıyor. Son sekiz hafta, yıllardır hissettiğim en canlı dönemdi. Bir kez olsun, sabahları uyanmak, o lanet maskeyi takmak ve etrafımda toplanan yüzeysel kalabalığın arasında olmak beni heyecanlandırıyor.

Sırf onu görebilmek için.

Aynı dersleri almıyoruz. Hatta öğle yemeğini bile birlikte yemiyoruz. Ama koridorda yanından geçerken, elimi belinin alt kısmına dokundurup, dokunuşumdan dolayı cildinin kızardığını izliyorum. Bana sadece bana gösterdiği tatlı, gizemli gülümsemesini gösteriyor ve ben de günün ilk tam nefesini alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

"Çalışma seanslarımızı" haftada üç güne çıkardık. Bu ek günler çok önemli çünkü seanslarımızın çoğunu dudaklarımız birbirine yapışık geçiriyoruz.

Şikayet ettiğimden değil.

O, tüm gürültüyü bastırmanın bir yolunu buluyor. Onunla birlikteyken, her şey diğer kayboluyor. Benim müdahaleci düşüncelerim, o

Tarif edilemez bir boşluk, hepsi gitti. Bu duyguyu ve bu kızı, elimden geldiğince uzun süre sadece kendime saklamak istiyorum. Onu bir şişeye koyup, karanlığın bizim sahip olduklarımıza sızmasına asla izin vermek istemiyorum.

Onun benim için ne kadar değerli olduğunu saklamak istediğimden değil. Onu gururla benim olarak gösterirdim. Çünkü o... o benim. Sadece onu ailemle, Nathaniel'in saçmalıklarıyla kirletmek istemiyorum. Ona benim olduğunu dünyaya duyurmadan önce buradan uzaklaşmak istiyorum.

Uzakta telefonumun sesini duyuyorum. Onun olduğunu biliyorum. Onun olduğunu her zaman hissedebiliyorum. Yanımda olsun ya da beni düşünsün, bir şekilde her zaman anlıyorum. Şu anda, nerede olduğumu soruyor. Otuz dakika önce kütüphanede olmam gerekiyordu.

Her zaman mesai sonrası kütüphanede buluşuruz. İçeri girdiğim anda sandalyesinden kalkıp kollarıma atlar. Bu, dünyadaki en güzel duygudur.

Ama bugün değil.

Bugün, gözlerinin cildimdeki hasarı gördüğünü göreceğim. Sempati yükünün altında parlaklığın sönükleştiğini göreceğim. Onunla birlikteyken hissettiğim hafiflik ağırlaşacak ve artık daha fazla yük taşıyamayacağım. Kollarım stres altında pes edecek ve görmezden gelmeye çalıştığım zehirli düşünceler beni ezip geçecek.

Ellie için bir kaya olmak istiyorum. Onun benim çöküşümü izlemesini istemiyorum. Onu güvende tutma, ihtiyacı olduğunda ona destek olma yeteneğime güvenmemesini istemiyorum. Beni, onun sevgisine layık bir adam olarak görmesini istiyorum. Onun gülümsemelerine layık. Çünkü o gülümsemeler, en karanlık günlerimde bana nefes almamı sağlıyor.

Ona bu zayıf ve kusurlu halimi gösteremem. Bir erkek böyle olmamalı. Kırık ve hırpalanmış, tüm acının sonunu düşünen biri. Babam düşüncelerimi duyabilseydi, beni kendi elleriyle öldürürdü.

Telefonumu görmezden gelerek yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarı baktığımda Emmy'nin havuzda tur attığını gördüm. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Ellie gibi o da en karanlık günleri biraz olsun aydınlatmayı başarabiliyordu.

Sonra onu fark ettim.

Emmy ileri geri yüzerken, o fark edilmeden kenarda duruyor. Elinde bir bira var, bu hiç iyiye işaret değil. Emmy ileri geri yüzerken gözleri onu takip ediyor ve midem bulanıyor. Daha önce hiç hissetmediğim, sinir bozucu bir duygu beni sarıyor. İki kez düşünmeden merdivenlerden aşağı inip arka kapıdan havuza doğru yürüyorum.

"Emmy!" diye bağırıyorum. "İçeri gel ve geç olmadan ödevlerini yap." Bana öfkeyle bakıp gözlerini devirerek havuzdan çıkıp merdivenleri tırmanıyor. Şu anda on üç yaşında ama yemin ederim yirmi yaşında olduğunu sanırsınız. O veranda kapısına doğru yürürken, yol üzerinde havlusunu alırken kendimi onun görüş alanına yerleştiriyorum. Havluyla örtündükten sonra babama dönüp bakıyorum. Birayı yudumlarken bana bakıyor.

"Son baktığımda, onun babası bendim... sen değildin," diye mırıldanır.

"Son baktığımda, babalar ergen kızlarına sarkıntılık etmiyorlardı," diye karşılık veriyorum, öfkem kendini koruma içgüdüsünden daha ağır basıyor. Bana doğru yürürken sarhoş bir gülümseme atıyor. Hazırlanacak vaktim bile olmadan bira şişesi kafama çarpıyor ve ben veranda masasına düşüyorum, cam masa üstü çarpmanın etkisiyle kırılıyor.

Görüşüm ikiye bölündü ve mide bulantısı dalgası beni sardı. Kusacağım. Ya da bayılacağım. Belki ikisi de. Yakıcı ağrıyı dindirmek için ellerimi başıma götürdüm, ama bu hareket karnımı onun saldırısına açık hale getirdi.

İlk yumruk beni havayı kovalamaya zorladı. İkincisi ise terasın her yerine safra kusmama neden oldu. Yere düştüm ve kırık camların üzerine çöktüm. Bayılmayı umarak yere çöktüğümde, küçük cam parçalarının derimi deldiğini hissedebiliyordum. Bilincimi kaybetmek acıyı dindirecekti.

Lütfen, bayılmama izin ver.

Lütfen Tanrım... bırakın öleyim.

Bu, görüşümü kaplayan karanlık perdeden önce son düşüncem ve kendimi kaybolurken hissediyorum.

* * *

Köpeklerin havlaması sesiyle birden uyanıyorum. Kanım damarlarımın içinde donmuş gibi, içimden bir ürperti geçiyor. İstem dışı titremeye başlarken tüylerim diken diken oluyor. Oturmak için hareket ediyorum ama başımdaki ağrı yüzünden neredeyse bayılmak üzereyim. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama derin nefes almak zor geliyor.

Kırık kaburga.

Birden fazla kez hissettiğim bir şey. Şaşırtıcı bir şekilde, kollarımı ve bacaklarımı kaplayan önemsiz kesikler en çok acı veriyor. Cam parçalarını çıkarmak zorunda olmasaydım, neredeyse komik olurdu.

Tekrar oturmaya çalışıyorum ve bu sefer başarılı oluyorum. Başım biraz dönüyor ama baş dönmesi çabuk geçiyor. Etrafıma bakınıyorum ve dışarısının karanlık olduğunu fark ediyorum. Ne kadar süredir burada yatıyorum bilmiyorum ama evin tüm ışıkları sönmüş.

Herkes yatmış.

Ayağa kalkıyorum ve mide bulantısıyla mücadele ederek veranda kapısına doğru ilerliyorum.

Kilitli.

Çalıların üzerinden atlayıp köşeyi dönerek evin ön tarafına doğru yürüyorum. Annemin baykuş heykelleri arasında saklı anahtarı bulup ön kapıyı açıyorum. İçeri girip kapıyı ardımdan açık bırakarak odama doğru ilerliyorum. Arkamdan kapıyı kapatacak gücüm yok.

Banyoya varıyorum ve aynada gördüğüm manzara karşısında irkiliyorum. Kurumuş kan saçlarımı ve yüzümü kaplamış, sanki vücudumda hiç kan kalmamış gibi görünüyor. Kollarımdan ve bacaklarımdan kan damlıyor, banyo zemini kanla kaplı. Karnımı kontrol etmek için tişörtümü kaldırıyorum. Göğsümden kalçama kadar uzanan derin siyah bir çürük, cildime uzaylı gibi bir görünüm veriyor.

Duşu açtım ve yatak odama gidip bir boxer ve havlu aldım. Telefonumu gördüm ve iki cevapsız mesaj olduğunu fark ettim. Banyoya dönmeden önce telefonu aldım ve açmaya çalıştım.

Yüz tanıma başarısız.

Bunun yerine şifremi giriyorum ve Ellie'den iki cevapsız mesaj ve bir cevapsız arama olduğunu görüyorum.

Ellie: Merhaba 😊 Neredesin? Bekliyorum! Xo

Ellie: Nate, endişelenmeye başladım. Neredesin?

Son mesajın iki saat önceydi.

Mesajlarını okurken gözlerim yaşlarla doluyor. Daha önce kimse benim için endişelenmemişti. Çok duygulanıyorum. Bu hoş bir duygu, ama aynı zamanda yanlış da geliyor. Benim için endişelenmemesi gerekir. Kimse endişelenmemeli. Kimse endişelenmiyor.

Ama endişeleniyor.

Bunu hak etmiyorum. Ben tam da onun dediği gibiyim. Lanet olsun, bana bir bak! Banyo aynasında kendime bakıyorum. Acınası. Zayıf. Değersiz. Hayatım boyunca bunu duydum ve şimdi sonunda anlıyorum. O daha iyisini hak ediyor. Ben daha azını hak ediyorum.

Ben güçlü değilim. Onun gibi birine layık değilim. Aylardır içimde tuttuğum hıçkırıkları dışarı çıkardım, saklamaya çalıştığım tüm duygularımı serbest bıraktım. Nefret ve öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Depresyonun kemiklerime işlemesine izin verdim. Bu özgürleştirici. Acı verici. Bana daha önce bulamadığım cesareti veriyor. Bir sonraki adımı atma cesaretini.

Umutsuz.

İşte böyle hissediyorum.

Banyo kapısını kapatıp kilidi çeviriyorum. İlaç dolabını açıp annemden çaldığım Xanax şişesini çıkarıyorum. Son altı aydır her gün baktığım şişe.

O gelene kadar.

Bu düşünceyi kafamdan silip şişenin kapağını açtım. İçeriğini titrek elimle avucuma döktüm ve derin bir nefes alarak gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına izin verdim. Tuzlu sıvı cildimdeki çiziklerde yanma hissi yarattı. Ama bu iyi bir acıydı, çünkü bu acının yakında sona ereceğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve tuttuğum nefesimi bıraktım.

Aniden bir korku dalgası beni kaplar.

Bunu yapmak istemiyorum.

Kalmak için bir nedene ihtiyacım var.

Bana kalmam için bir neden verin.

Hiçbir şey. Burada bana ihtiyaç duyulduğunu, burada istenildiğimi söyleyen hiçbir işaret yok. Elimdeki beyaz haplara bakıyorum,

korkuyu bir kenara itiyorum. Artık her şey yoluna girecek. Elimi ağzıma götürüyorum, acıyı geride bırakmaya hazırım.

Banyo kapımda yumuşak bir vuruş yankılanıyor.

"Nate, bebeğim? Benim... benim."

BÖLÜM 10

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Rıhtımda feribotların geçişini izlerken rüzgar kızıl saçlarımı savuruyor. Oturduğum plastik bahçe sandalyesi uyluklarımın arkasını acıtıyor ve ipeksi mor pijama şortum keskin kenarları yumuşatmaya yetmiyor. Cildimde kalan izlere bakıp biraz daha sert bastırıyorum. Acı burada benden çok daha hoş karşılanıyor.

Katie içeride benden kaçmaya çalışırken, ben onun balkonunda oturuyorum. Akşam yemeğinde yaşadığımız rahatsız edici etkileşimden bu yana altı gün geçti. Masamıza döndüğümüzde, akşamın geri kalanı garip bir sessizlikle geçti. Dimitri gecenin sonunda bana çıkma teklif etmedi. Aslında, bana bir daha neredeyse hiç bakmadı.

Katie o günden beri benimle konuşmuyor, ama sabah benim evime gelmek zorunda kalmasın diye geceyi burada geçiriyorum. Nate ve beni havaalanına götürecek.

Gelinliğini almak için.

Buna devam ettiğime inanamıyorum. Bu geziden vazgeçip Katie'ye *tüm* gerçeği söylemeliydim. Bu düşünce beni suçluluk duygusuyla tüketiyor. Anlamıyorum, onun niyetini anlayamıyorum. Dışarıdan bakıldığında, biraz yüzeysel de olsa, her zaman mutlu görünüyorlardı. Başkalarına öyle görünmeyebilir, ama ben gerçek Nate'i tanıyorum ve bu uyum, onun yetişkin olarak gördüğü hali değildi.

Bunda daha fazlası olmalı. Kız kardeşimin Nate'i çok sevdiğini biliyorum, o kadar ki kıskançlıktan içim acıyor. Ama ilişkilerinin dinamikleri mantıklı gelmiyor. Ben onu tanımadan önce bir buçuk yıl birlikteydiler. Gözlerindeki endişeyi,

nişanlısının kız kardeşinin fotoğrafını daha önce hiç görmediğini gösteren samimi şokunu hatırlıyorum. O günden önce ailem de onunla tanışmamıştı. Evleneceği ailenin hakkında hiçbir şey bilmek istemedi mi? Kız kardeşim bunu sorgulamadı mı? Bir şeyler yolunda değil.

Kız kardeşimi herkesten iyi tanırım ve bu davranışlar onun değerleriyle uyuşmuyor. Ailemiz onun için önemli olmayabilir, ama ben önemliyim. Neden ona benden bahsetmediğini anlamıyorum. Nate ona bakıp beni nasıl görmez? Babalarımız farklı olsa da, birbirimize çok benziyoruz. Soyadımız aynı olmayabilir, ama önemli olan her açıdan kardeşiz.

Katie, annemin önceki evliliğinden olan kızı. Babası Michael, deniz piyadesi idi ve yurtdışındaki görevinden eve dönmedi. Annem, Michael'ın vefatından kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendi. Şiddetli depresyon geçirdi, hayatının aşkını kaybetmek onu çok kötü etkiledi. Onsuz bebeğini büyütmeyi düşünemedi, bu yüzden hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra kürtaj randevusu aldı. Kliniğe giderken küçük bir trafik kazası geçirdi. Babam bir trafik ışığında ona çarptı ve onu hemen tanıdı. Babamın Michael ile birlikte görevde olduğu ve onun öldüğü gece onunla birlikte olduğu ortaya çıktı.

> Annem bu karşılaşmayı ilahi bir müdahale olarak nitelendiriyor. Biz ise bu birleşmeyi travmatik bir kabus olarak adlandırıyoruz.

Altı ay sonra evlendiler ve annemizin ailesi onu reddetti. Ailesi, nesiller boyu büyük bir servet biriktirmiş birçok işletmeye sahipti ve bir yabancının bu aile işletmelerine dahil olmasına izin vermediler. Onun niyetine ve bu kadar çabuk evlenmelerine güvenmediler. Michael'ın ailesi, bir torunları olduğundan haberdar bile edilmedi - bu, babamın isteğiydi.

Geçmişimiz, başarılı olmamız gerektiğini gösteriyordu, ancak çoğunlukla yoksul bir şekilde büyüdük. Ebeveynlerimizle iyi bir ilişkimiz yoktu ve büyürken kesinlikle zorluklar yaşadık. Yine de, aile her zaman Katie'nin hayatının merkezinde yer aldı. O, bizim hiç bilmediğimiz sevgiyi, hiç hissetmediğimiz güvenliği arzuluyordu. Annemiz babamızı terk ettiğinde, kendini kanıtlamak için bir şans istedi ve Katie'ye

bu özlemini giderme fırsatı verdi. Bu yüzden onun ve Nate'in ilişkisini çevreleyen detaylar... *şüpheli görünüyor*.

Katie'ye sorabileceğim bir şey değil bu. Bence o, ilişkisinde bariz tehlike işaretlerini görmezden gelerek bilgisiz kalmayı tercih ediyor. Ayrıca Katie ve Nate'in ilişkilerinin altında benim bildiğimden daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Kendime, bu yolculuğa cevaplar bulmak ve kız kardeşimi daha fazla kalp kırıklığından korumak için çıktığımı söylüyorum.

Kendime yalan söylemede gerçekten çok iyi hale geliyorum.

Katie'ye yalan söylemek daha zor ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Restoranda ona verdiğim güvencelerin onu rahatlattığını sanmıyorum. İyi olduğunu ısrarla söylese de, kendisi gibi değil. Gözlerindeki güvensizlik ve keder çok açık ve bunun kısmen benim suçum olduğunu bilmek çok üzücü. Bana yakın olmak istemediği için onu suçlayamam, ben de öyle yapardım. Sevdiğim kişi bana bu kadar açıkça yalan söylüyorsa, ben de öyle yapardım.

Normalde o da benimle birlikte terasa çıkar, ama sıradan işlerle mesafesini koruyor. Bu mesafe, ruhum bedenimden koparılıyor gibi hissettiriyor. Katie yatılı okula gitmeden önce benim can simidimdi. Beni ailemizin zehirli ortamından koruyor, masallarla prenslerle dolu bir gelecek hayal ediyordu. Her zaman hayal dünyasında yaşıyor, maruz kaldığımız gerçeklikten kaçıyordu. Bu, ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu bir kaçıştı.

"Hey."

Katie'nin sesiyle irkiliyorum, düşüncelerime dalmıştım, veranda kapısının açıldığını duymadım. Omuzlarına bir sherpa battaniye sararak yanımdaki sandalyeye oturuyor. Elinde iki fincan papatya çayı var ve bu anın samimiyetini çok seviyorum. Katie ve Ellie, gece verandada bir fincan papatya çayı ile oturuyorlar. Bu, çocukluğumdan kalma güzel bir anı. Artık arka planda anne babamızın kavgaları duyulmadığı için daha da güzel.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, biraz çekingen bir şekilde. Herhangi bir heyecan gösterirsem onu uzaklaştıracağımdan korkuyorum. Bana bakıyor ve gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme atıyor. Bana çay fincanımı uzatıyor ve birkaç dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyoruz, ikimiz de diğerinin ilk konuşmasını bekliyoruz.

"O sana aşık, Els." Yudumladığım çayı boğazıma kaçırıyorum. Gözlerim ona kayıyor, ama o dümdüz göle bakıyor. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırıyor ve gözünün köşesinden bir damla yaş akıyor.

"Öyle değil, Katie. O *seninle* evleniyor," diye gerçekçi bir şekilde söylüyorum. Artık onların birleşmelerini çevreleyen detayları umursamadığıma karar veriyorum. O onu seçti, ona *evlenme* teklif etti, bu yüzden onu sevmek zorunda. Sevmezse bu adil olmaz. Ne ona ne de bana.

"Seviyor, Ellie," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse fısıldıyor. Sesindeki acı, yürek parçalayıcı bir şekilde belirgin.

"Eğer *gerçekten* buna inanıyorsan, neden onu benimle birlikte elbiseni almaya gönderdin? Buna inanmıyorsun, Katie. Seni sevdiği için seninle evlendiğini bilmelisin."

"Onu seviyorum, Els. Onu gerçekten, *gerçekten* seviyorum. O kadar çok seviyorum ki, onsuz bir hayat düşünmek fiziksel olarak acı veriyor," diyor sessizce, önüne bakarak. "Ama onu benim sevdiğimden daha çok sevdiğimi hep biliyordum. Bazen..." Derin bir nefes alır, bir sonraki kısmı yüksek sesle söylemeye hazırlanır, "bazen onun sevgisinin arkadaşlıktan öteye geçip geçmediğini bile bilmiyorum. Bana evlenme teklif ettiğinde, açıkçası çok şaşırdım. İlişkimiz daha yeni... ciddileşmeye başlamıştı. Ama o, bana güvenli... korunmuş hissettiren ilk erkekti." Gözyaşları yüzünden akıyor, ama gözleri boş bakıyor. Birkaç saniye sessizlikten sonra devam eder. "Tek ihtiyacımız olanın zaman olduğunu düşünmüştüm." Nefesi boğazında takılır ve boş bakışları gözlerimin önünde kaybolur. Sandalyeyi ona yaklaştırır, kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekerim. Çocukken, beni her zaman koruyan kız kardeşim teselliye ihtiyaç duyduğunda yaptığım gibi sırtını okşarım. Babamız o kadar sarhoş olurdu ki ona bağırır, onun gerçek bir aile üyesi olmadığını, savaşta baş edemeyen zayıf bir adamın geride bıraktığı bir implant olduğunu söylerdi. Ona, onunla ve annemizle mahsur kalmanın onun cezası olduğunu söylerdi, bu sözleri sadece sarhoşken söylerdi, ama bu sözlerin gerçeği, o sözleri söyledikten sonra uzun süre kulaklarında çınlardı.

Başını benimkine yaslayarak, duygularını kontrol altına almaya çalışırken burnunu çekiyor. "Hiçbir şey değişmedi. O hala beni seviyor.

mesafe, ben ona tüm kalbimi verirken. Ben... onun *seni benden* daha çok sevip sevmediğini anlamasını istiyorum. Cevabı zaten bilsem de," sesi hıçkırıklarla boğuldu, "ama ayrılan ben olamam. Ellie, *asla* yapmam. Bunun beni acınası ve çaresiz gösterdiği biliyorum, ama o istese de istemese de kalbim tamamen ona ait. Senin beni asla bu şekilde incitmeyeceğini biliyorum." Yoğun bir pişmanlık, binlerce iğne batması gibi utançla tüm vücudumu sarıyor. Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor, ama onun konuşmasını bitirmesine izin veriyorum. "Ama onun*, seni* feda ederek *benimle* birlikte olup olamayacağına karar vermesini istiyorum*.* Sanırım... Sanırım seninle geçireceği zaman*,* onun bu duygularının sadece nostalji mi olduğunu yoksa daha fazlasını mı ifade ettiğini anlamasına yardımcı olacak. Tanrım, Els, seni seviyorum, ama umarım seninle geçireceği zaman bu duygularını yok eder," diye hıçkırarak bitiriyor.

Onu sakinleştirirken birkaç dakika sessizce oturuyorum. Onu teselli eden kişi ben olmamalıyım. Onu inciten kişi benim, ama o bunu bilmiyor. Nefesi normale döndükten ve gözyaşları dinmeye başladıktan sonra, kekeleyerek nefes alıyorum. "Katie-cat... Tüm bunlara ne diyeceğimi bilmiyorum. Bence onun hisleri konusunda yanılıyorsun. *Senin* gelinliğini almaya benimle birlikte gelecek."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

"Çünkü seninle yalnız kalmak istiyor. Seni neden incittiğini bilmeni istiyor."

"Sen bilmiyorsun..."

"Evet, Ellie. Emmy ile telefonda konuşurken duydum. Sana onunla gitmeni istediğim gece. Bu seyahatle ilgili niyetini açıkça ortaya koydu. Seni bu seyahate çıkarmak, seni dinlemenin tek yolu olduğunu düşünüyor."

"Bu beni sevdiği anlamına gelmez, Katie..."

"Söyledi! O kelimeleri söyledi. 'Hala onu sevdiğimi bilmesi gerekiyor' dedi. Onu duydum!" diye bağırdı, öfke ve acı karışımı bir sesle.

"Ne olmuş yani? O beni seviyor. Ben de arkadaşlarımı seviyorum, Katie," diyorum, onun acısını dindirmek için çaresizce. "Bu, beni başka bir şekilde gördüğü anlamına gelmez. Yoğun bir arkadaşlığımız vardı ve onun davranışları beni incitti. Yakında onun baldızı olacağım, bu yüzden muhtemelen ben onu ispiyonlamadan önce telafi etmek istiyordur," diye şaka yapıyorum, onu rahatlatmaya çalışarak.

O gülümsemiyor.

Onların ilişkisini kurtarmak için elimden geleni yapıyorum, ancak artık bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum. Bunun sebebi ben değilim, Nate'in itirafından bu yana ilk kez onun kız kardeşime aşık olduğuna inanmıyorum. Katie'nin itirafından sonra, onun *hiç* aşık olduğuna inanmıyorum. Nate'in sevgisinin nasıl bir şey olduğunu, neye benzediğini biliyorum. Onun tarif ettiği, benim kendi gözlerimle gördüğüm şey mi? Hayır, öyle değil.

İç çekiyorum. "Yarın gitmeyeceğim, Katie. İstersen biletimizi senin adına aktarabiliriz, ama ikinizin arasında oynadığınız bu karmaşık oyuna dahil olmayacağım. Özellikle de bu tamamen berbat süreçte birinin zarar görebileceği bir durumda. Buna ben de dahilim, Katie. Seni seviyorum, ama beni bu durumun ortasına koymanın *bana* nasıl hissettireceğini hiç düşündün mü? Bu bana haksızlık ve çok fazla bir istek."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, hikayeyi tersine çevirdiğim için utanarak ayağa kalktım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve banyoya gittim. Sinirden kapıyı çarptım. Bu karışıklığın kurbanı o, ama ben de bunu istemedim. Bir zamanlar sevdiğim, hala sevdiğim adamın kız kardeşimle birlikte olmasını izlemek istememiştim. Kendime artık unuttuğumu söylediğim bir adam için bu kafa karıştırıcı duyguları yaşamak istememiştim. En sevdiğim iki insanı mutluluğumun zıt uçlarına yerleştiren duygular. Önemli değil, mutluluğumu hiç kimsenin mutluluğunun üstünde tutmadım.

Banyo kapımın hafifçe çalınması beni düşüncelerimden çıkarır. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta ağlamaktan gözleri kızarmış Katie'yi görürüm. Hemen ona doğru adım atar ve onu kendime sıkıca sararım. Onun bu kadar acı çekmesini görmek beni çok üzüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sana bunu sormamalıydım ve tüm bu yükü omuzlarına yüklememeliydim. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum, Els," diye hıçkırdı. "İlişkimizin büyük bir aldatmaca olduğunu hissediyorum, benim hiçbir payım olmayan bir aldatmaca. Sanırım... Sanırım babası biliyordu..."

"Babası neyi biliyordu sence?" diye soruyorum, o pislik herif konuşmaya girdiğinde her zaman endişeleniyorum.

Kucaklamamdan çekilip bana bakar. "Nathan ve ben çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra, babası benimle tanışmak istedi. Ben de

Bu iyi bir işaretti, belki de Nathan bizim ilişkimizi düşündüğümden daha ciddiye alıyordu. Nathaniel bir akşam yemeğe geldi ve her şey çok iyi gitti. Bana karşı çok nazik ve çekiciydi. Nathan erken yatmaya gitti, ben de babasıyla konuşmak için ayakta kaldım. İşler biraz... tuhaf bir hal aldı. Benden Nathan'ı ailemize tanıtmamamı istedi. Politik hedefleri olduğu için oğlunun çıktığı kadınların önemli olduğunu söyledi. Yanlış şeylerin ortaya çıkmasını istemeyeceğini söyledi. Bilmiyorum. Bu... bir tehdit gibi geldi bana.

"Nate'in seninle çıkmasının kariyerini neden etkilesin ki?" diye soruyorum, şaşkın ama şaşırmamış bir şekilde.

"Bilmiyorum, Ellie. Bana söylemedi. Sadece Nathan'ı henüz ailemle tanıştırmamamı söyledi. Güçlü bir adam sana bir şey söylediğinde, onu dinlersin. Eskiden onun benim hakkımda emin olmak istediğini, belki de ailemizi araştırıp Westin ismine layık olup olmadığımı belirlemek istediğini düşünürdüm. Özellikle Nathan evlenme teklif ettikten sonra, Nathaniel Nathan'ın ailemle tanışmasını sabırsızlıkla beklediğini söylemişti."

"Bu hiç mantıklı değil, Katie. Neden onu dinledin ki? Nate neden dinledi?" Bu konuşmadan bıkmış bir şekilde soruyorum.

*"*Dürüst olmak gerekirse, Nathan ailemle tanışmakla hiç ilgilenmiyor gibiydi. O zamanlar pek önemsemedim, ama şimdi... şimdi merak ediyorum... Nathaniel seninle Nathan'ın *arkadaşlığından* haberdar mıydı*?*

Bu sözdeki alaycı tonu kaçırmadım. O biliyor. Nate ve benim arkadaşlıktan çok daha fazlası vardı ve o bana bunu bildiğini söylüyor.

"Bildiğim kadarıyla Nathaniel bizim hakkımızda bir şey bilmiyordu," diyorum sessizce, ilişkimizin gerçeğini kabul ederek. Katie, benim dürüstlüğümü beklemiyormuş gibi keskin bir nefes alıyor. Bu benim hatam, aramıza bu yalanları ben soktum.

Başını eğip, gözlerinden daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Belki de o biliyordu ve bunun ilişkimizi etkilemesini istemediğini düşünüyordum. Biz daha... yerleşik bir hayata kavuşana kadar. Ama sanırım bu mantıklı değil. Hiç önemi yok. Hiçbir şeyi değiştirmez," diye pes ediyor. Kendi kararlılığımın azaldığını hissettiğim kadar, onun yenilgisini de aynı yoğunlukta hissedebiliyorum.

"Gideceğim, Katie. Onunla gideceğim ve sonra her konuda yanıldığını göreceksin." Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyorum. Nate'in beni hala sevip sevmediğini bilmiyorum, ama Katie ile evlenmeyi planlamadığından eminim. Öyleyse neden gidiyorum? Nedenini biliyorum. Sadece bunu kendime itiraf edecek cesaretim yok.

"Teşekkürler, Els. Umarım haklısındır. Bunun bizimle ilgisi olmadığını bilmeni isterim. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum."

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verip misafir odasına doğru yöneliyorum. Cevap verecek gücüm yok. Bu gece kız kardeşime yeterince yalan söyledim.

BÖLÜM 11

NATE (LİSE SON SINIF)

Açık penceremden serin bir esinti giriyor ve yatağımın üzerinde duran fizik notlarını uçuruyor. Rüzgârın soğuğu çıplak kollarımın derisini ısırıyor, kış aylarına yaklaşırken ılıman sonbahar havası giderek soğuyor. Sırtımı başlığa dayayarak uzanmışım, Ellie ise kral boy yatakta çapraz olarak uzanmış, başını kucağıma dayamış. Dizlerini bükmüş, üzerinde bir kitap tutuyor ve içindeki metni işaretliyor. Final sınavlarına çalışıyoruz, ama benim çalışmada verimli olduğum tek şey Ellie'nin profili.

Üç hafta daha fizik dersi kaldı, sonra lisenin son dönemine geçeceğim. Notlarımı önemli ölçüde yükseltmeyi başardım, futbol bursumu korumak için yeterli düzeyde. Ellie artık bana ders vermiyor, ama birlikte geçirdiğimiz zaman azalmadı. Artık haftanın neredeyse her günü, her gecesi birlikteyiz. Birbirimize dokunma, görme, hissetme ihtiyacı su kadar vazgeçilmez, nefes almak kadar önemli ve temel bir ihtiyaç haline geldi. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda kendimi eksik hissediyorum, sanki hayatım artık tam olarak işlemiyor gibi. Buna ne derseniz deyin, karşılıklı bağımlılık, travma bağı... ama aramızdaki bu şey? Kaçınılmazdı. Kaderle oynadık, hayatlarımızı kopmaz bir şekilde birbirine bağladık. Ruh ikizi olduk.

O geceden beri.

Ön kapıyı açık bırakmak hayatımı kurtardı. Ellie benden haber alamayınca endişelendi. İki kez arabayla geçti, garaj yolunda arabamı gördü, ama kendine aşırı tepki gösterdiğini söyledi. Üçüncü kez, ön kapımın ardına kadar açık olduğunu gördü ve

derin bir endişeyle doldu, içgüdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. Arabasından indiğini bile hatırlamıyor, sadece bana ulaşmak zorundaydı. Kapıyı çalmadı, zili çalmadı, doğrudan içeri girip odamı aradı.

Banyo kapısını açtım ve onu orada dururken gördüm, gözlerinde çok fazla korku olan bu güzel melek, benim koyduğum korku. Dizlerimin üzerine çöktüm; dizlerim sert fayanslara değdi, elimden haplar döküldü. Bana bir bakış attı, yere dağılmış Xanax'ları gördü ve yanıma dizlerinin üzerine çöktü. Tek kelime etmedi. Ben sessizce ağlarken sadece bana sarıldı.

Birkaç dakika geçtikten sonra elimi tutup banyo zemininden kalkmama yardım etti. Beni tutarak yatak odama girdik ve yatağıma uzandık. Bana sarılarak bacağını benim bacağıma attı ve vücutlarımızın birbirine yapışık olmasını sağladı. Yüzümü, başımı, boynumu nazikçe okşadı, yaralarımı dikkatlice kaçınarak dudaklarının ulaşabildiği her yere küçük öpücükler kondurdu. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde önemsedi. Onun şefkatli dokunuşları, tatlı sözlerle teselli ederken fısıldadığı endişeleri, benim için tamamen yeni şeyler. Daha önce hiç teselli edilmemiştim, çocukken bile. Onun yatıştırıcı desteği, ruhumun derinliklerinde bir şeyi iyileştiriyor.

Onun tesellisini kabul ettiğim için duyduğum utançla mücadele ediyorum. Onu son kez görüyorum. Zayıf, iradesiz bir adam gibi ağlayarak ne kadar acınası bir durumda olduğumu anlayacak. Sabah güneşi doğmadan önce gidecek ve ben yine yalnız kalacağım. Hiçbir şey hissetmeden yaşamaya devam edeceğim.

Gözlerimi açık tutarak onu izliyorum, tiksintisinin ortaya çıkmasını bekliyorum. Gözlerini benimkilere kilitliyor, gerçek endişesini görmeme izin veriyor, sonra da duygusal olarak çok yorucu bir gecenin yorgunluğuna karşı koyamadan gözlerini sıkıca kapatıyor. Zavallı bir adamın yanında yattığını fark ettiğinde gözlerini tekrar açacağını biliyorum. Nefes alışı ağırlaşırken, elleri yüzümden zarifçe düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, uyanıp beni terk etmeden önce onu kucaklayabildiğim bu kısa süreli rahatlama anından mutluyum. Kendimi rüyalarımın içine kaybolurken hissediyorum, uyku ve uyanıklık arasındaki kırılgan varoluşta dengede duruyorum. Elinin yüzümün yanından hafifçe kayarak beni yarı bilinçli durumumdan uyandırdığını hissediyorum.

Uyandığımı fark edince, "Kal" diye fısıldadı. Gözlerimi açtığımda, bana bakarken, bakışlarında uykunun izi bile yoktu. Ne zamandır beni izliyordu? Konuşmak için ağzımı açtım, ama sesim çıkmadı. Elini yanağıma koydu, gözlerinin köşesinden yaşlar akıyordu. "Şu anda kendin için kalamıyorsan... benim için kal."

Beni banyomda bulduğu günden beri her gece yanımda yatıyor. Son yedi haftadır evinden gizlice çıkıp benim evime geliyor ve uykuya dalarken onu kollarımda tutmama izin veriyor. Her gece, uyku beni ele geçirmeden önce, burada bana ihtiyaç olduğunu hatırlatan sessiz fısıltısını duyuyorum.

"Kal."

Sanki onu terk edebilirmişim gibi.

Onu seviyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, boynunu uzatarak bana bakıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yüzünde iç çamaşırımı eritecek bir sırıtış var ve bu beni etkiliyor," diyor, kıkırdayarak. Bu cesur ifadenin etkisi, utangaç küçük kahkahasıyla azalıyor.

Ona bakıyorum, boş elimle gözlerinden saçlarını çekiyorum. "Bu notların ne kadar sıkıcı olduğunu ve seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. İç çamaşırlarını eritecek bir sırıtış, ha?" Kaşımı kaldırıyorum ve onun bahsettiği sırıtışı taklit etmeye çalışıyorum. "Öyleyse öp beni *Romeo*," diyor, pembe renkli dudaklarına rağmen flört ediyor. yanaklarını kızartıyor. Onu hala utandırabildiğimi, bana karşı bu utangaçlığını sergilediğini seviyorum. Benim tüm çirkinliğimi ve acımı görmesine rağmen, bana olan ilgisinde hiç pişmanlık duymuyor. Bana, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu söylüyor, ama bunun doğru olduğunu hayal edemiyorum. Böyle bir duygunun var olabileceğini bilmiyordum. Bu tür her şeyi tüketen, ezici, geri dönüşü olmayan bir bağlılık. O benim isteyebileceğim her şey. O benim isteyebileceğim *tek* kişi.

Sahip olduğumu bile bilmediğim bir rüya.

Bana kendini adayan birinin olacağını hiç hayal etmemiştim. Beni tamamen tanımak isteyen ve karşılığında hiçbir şey istemeyen biri. Hayallerimin ne olduğunu, hedeflerimin ne olduğunu bilmek istiyor. Benimle bir gelecek planları yapmak için heyecanla çılgın planlar yapıyor

çünkü *benimle* bir gelecek planlıyor. Avrupa'yı sırt çantasıyla gezmek, Amazon'da rafting yapmak, Grand Canyon yakınlarında paraşütle atlamak. Tutkularında sınır tanımıyor ve ben de onun tutkulu olduğu biriyim. Beni tümüyle gören ve yanımda duran biri, bu yüzden daha uzun ve daha gururlu. Onu sadece sevmiyorum. Ona aşığım.

Sonsuza
dek. Ebedi
olarak.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Son nefesimi verene kadar bu kızı seveceğim. O zaman geldiğinde, yüzümde bir gülümsemeyle bu dünyadan ayrılacağım, çünkü onu sevdim, çünkü o da benim onu sevmeme izin *verdi*.

Bundan daha iyi bir son hayal edemiyorum.

Eğilip dudaklarını ters çevirerek yakalıyorum, ikimiz de bu garip pozisyona gülüyoruz. O da ters dönüp kucağıma tırmanıyor, bacaklarını açarak dizleriyle kalçalarımı kavrıyor. Bu pozisyon onu bana mükemmel bir şekilde hizalıyor ve dudaklarını tekrar yakalamadan önce çıkardığım iniltiyi engelleyemiyorum. Bana karşı sallanmaya başlıyor, ilk kez beni hissettiğinde olduğundan daha kendinden emin hareketlerle. Bu, onun benim yatağımda yatmaya başlamasından yaklaşık iki hafta sonraydı. Yoğun bir öpüşme seansı yaşıyorduk ve ben çok sertleşmiştim. Ellerim onun vücudunda olduğunda her zaman olduğu gibi. Beni üzerinde hissetti ve kalçalarını benimkilere daha güçlü bir şekilde itti. Beceriksizce, garip bir şekilde, uyumsuzduk. Onun bana doğru hareket etmesini izledim, külotumun içine boşaldım, onun memnun gülümsemesi her şeye değdi. O gece daha sonra duşta kendimi rahatlatmak zorunda kalsam da, o an hayatımın en ateşli anıydı.

Ellie seks konusunda hiç tecrübesi yok, bu yüzden ona tempo belirlemeyi bırakıyorum. Ama bu süreçte kendimi delirtiyorum. O giderek cesurlaşıyor, merakı artıyor. İki gece önce pijama pantolonunu çıkardı ve teniyle bana sürtünmeye başladı.

O gece duşa girmedim. Ama ortalığı
dağıttım.

"Seni istiyorum."

Aynen böyle, düşüncelerim anında şimdiki zamana geri dönüyor.

Heyecanımı ona belli etmemek için nazikçe gülümsüyorum. Onu hazır olmadığı bir şeye zorlamak istemem. "Ben de seni istiyorum, bebeğim."

"Hayır... Nate... Ben... Ben seni *istiyorum*. Bunu yapmak istiyorum."

"Pip, inan bana, *bunu* senin hayal edebileceğinden çok daha fazla *istiyorum*." Onu ikna etmek için kalçalarımı onun altından kaldırıyorum. "Sadece benim ihtiyacım olduğunu düşündüğün için pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum." Bu kızı hiçbir şey için riske atmayacağım, özellikle de lanet hormonlarım için.

"Senden asla pişmanlık duymam, Nate. *Asla*. Senin olmanı istiyorum. *Sadece* senin olmanı istiyorum," diyor, utangaç bir şekilde başını eğerek. Bu itirafla yanakları kızarıyor, sanki onu reddedebileceğimi düşünüyormuş gibi. Evet, tabii. O "Seni istiyorum" dediği andan beri sikim pantolonumdan fırlamak istiyor.

"Ellie, bana bak," diyorum, sesim ona karşı hiç olmadığı kadar ciddi. Gözlerini bana çeviriyor ve ifadesinden, söyleyeceğim şeyi söyleme cesaretini alıyorum. "Seni önemsiyorum. Hem de çok. Bu gece de seni isteyeceğim," diye eğilip yanağına öpüyorum, "yarın," burnuna, "gelecek ay," alnına, "ve gelecek yıl," dudaklarına. "Bana kendini şimdi versen de, bu güzel vücuttan beyaz gelinliği çıkardığım gece versen de seni isteyeceğim. Sen benim sonsuza dek benim olacaksın. On sekiz yaşında olmam umurumda değil. Böyle bir bağın nadir olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Aramızdaki şey mi? O sonsuz. Zaten biliyorum ki, her zaman *sadece* sen olacaksın."

Hikayemizi sonsuza dek değiştirecek üç kelimeyi söylemek istiyorum. Ama henüz değil. Zamanlamanın mükemmel olması gerekiyor.

Ellie'nin yanaklarından gözyaşları sel gibi akıyor, yüzünü kurulamak için gözyaşlarını siliyor. Ama nafile, gözyaşları gözlerinden akmaya devam ediyor ve gözyaşlarını sildiği gömleğinin kollarını ıslatıyor. Onun tepkisi, yanlış bir şey söylediğimi düşünmeme neden oluyor, ama sonunda sessizliği bozuyor.

"Ben de seni seviyorum Nate," diye fısıldıyor, sessiz ama emin bir sesle. Gözyaşları yüzünden sesi boğuk çıkıyor, ama sözlerinde samimiyetini duyabiliyorum. "Ben... seni şimdi gerçekten, gerçekten istiyorum."

Islak bir kahkaha atıyor ve ben onun güzel, şişmiş gözlerine gülümsüyorum. Eğilip tuzlu dudaklarını öpüyorum, bu kızın benim olduğuna inanamıyorum.

O beni seviyor.

Onun sözlerini duymak için onun söylemesine gerek yok. Bu sözleri sadece Emmy'den duymuştum. Sanki tüm yıldızlar sonsuza kadar aynı hizaya gelmiş ve ben sonunda kaderimde yazılı olan yola girmişim gibi hissediyorum. Biz kaderimizle birbirimize bağlıyız. Ellie benim amacım, ruhlarımız kontrol edemediğimiz bir kaderle birbirine bağlı.

Ellie geriye yaslanarak dudaklarımızı birbirinden uzaklaştırır. Bana küçük bir gülümseme atar ve eğilip tişörtünün altını tutar. Başını kaldırıp tişörtünü başının üzerinden çıkarırken gözlerimin içine bakar. Bağlantıyı koparmaz, yüzü tekrar ortaya çıktığında ve tişörtü yere atıldığında hala bana bakmaktadır. Onun vücudunun güzelliğinde kaybolurken derin bir nefes alıyorum. Kucağımdan kayarak kalkıyor ve yatağımın önüne geçiyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve bacaklarından yavaşça aşağı kaydırıyor, bunu bir gösteri haline getiriyor. Başımı yastığa yaslayıp ona tüm dikkatimi veriyorum. Bana doğru geri yürüyor, uyumlu sütyen ve külotu vücudunun geri kalanını zar zor örtüyor. Tekrar kucağıma tırmanıp, imkansız derecede sert ereksiyonumun üzerine oturduğunda nefesimi tutuyorum. Elleriyle sütyeninin askılarını okşuyor ve bana sahte bir masumiyetle bakıyor. "Sence bu sonraki kısımda bana yardım edebilir misin?"

BÖLÜM 12

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Katie'nin misafir yatağında, yastığımı göğsüme sıkıca sarılıp, hem yorgun hem de sinirli bir halde yatıyorum. Son üç saattir, kız kardeşimi banyoda bırakıp bir yalan daha söylemeyi reddettiğimden beri, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Derin bir nefes alıp, bu akşamki konuşmamızı düşünüyorum. Kafam allak bullak. Hiçbir şeyi anlamıyorum. Nate kız kardeşimi sevmiyorsa neden onunla birlikte olsun ki? Kız kardeşimin anlattığına göre, Nate onu hiç sevmemiş. Öyleyse neden evlenme teklif etti? Neden bu sahte gelinliği aldı? Benimle baş başa vakit geçirmek istediği içinse, neden şimdi? Bana ne söylemek istiyor?

Hayal kırıklığıyla yastığımı bir kenara attım. İlk tepkim geçtikten sonra bekledim. Bize o kadar çok inanıyordum ki, her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve onun benim için geri döneceğini umuyordum. Yaptığı şeyi affettim, kendime makul bir açıklaması olacağını söyledim ve onun benim için gelmesini bekledim. Asla gelmedi ve *yıllarca* kendimi *zavallı* hissettim.

İlk başta, sahip olduğumuz şeyin gerçek olmadığını, her şeyi yanlış yorumladığımı ve onun tüm duygularının bir maske olduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Kendini kandırmak çok zor bir iş, özellikle de evrenin sana verdiği kozmik bir hediye gibi hissettiren, o kadar önemli ve yıkıcı derecede güzel bir aşkın anlarını sürekli yeniden yaşıyorsan.

Kendime, bizim sadece çocuk olduğumuzu, hatırladığım aşkın o yaşta var olamayacağını söylemeye çalıştım. Aylarca bu aldatmacaya inandım, *onun sözlerini* küçümserken *kendi duygularımı* da hor *gördüm*. Sonra bir gün, geçmişi anlamlandırmak için artık kurgusal hikayeler uydurmayacağıma karar verdim. Biz birbirimizi sevmiştik

. Bu kadar basit. Birlikte pek çok insanın yaşamadığı şeyler yaşadık. Ruhlarımızın sahipliğini birbirimize verdik, kalbimizin diğer yarısını güvende tutacağına güvenerek birbirimize güvendik.

Ben sadık kaldım, o kalmadı.

Zamanla, tüm bunların 'nedenini' anlamaya çalışarak kendimi çıldırtacağımı fark ettim. Bu yüzden, bildiğim gerçeği kabul etmeye karar verdim — sahip olduğumuz şey gerçekti — ve sonra kendimi unutmaya zorladım. Unutmak, nefes almamı kolaylaştıran tüm o anları, onunla geçirdiğim için kendimi tam hissettiğim günleri hatırlamaktan daha kolaydı.

Gözlerim geçmişin anılarıyla yanıyor ve gözyaşlarım akmadan önce yumruklarımı gözlerime sürtüyorum. Yüksek sesle iç çekerek yataktan kalkıyorum ve ipek pijamalarımın üzerine giymek için kısa bir bornoz alıyorum. Yatak odasının kapısını açıp sessizce mutfağa gidip kendime bir fincan çay yapıyorum.

Oturma odasından sessizce geçiyorum, ama kanepeden gelen hışırtı sesini duyunca birden duruyorum. Katie'nin kedisi olduğunu düşünerek mutfağa doğru ilerlemeye devam ediyorum. Tezgaha ulaştığımda, boğazını temizleyen bir ses duyunca oturma odasına geri dönüyorum. Katie'nin evi açık plan bir ev, bu yüzden kanepeye doğru gözlerimi kısarak, karanlıkta bir silueti seçmeye çalışıyorum.

"Katie?" diye fısıldıyorum, birdenbire psikopat bir takipçinin evine girip kanepede kestirmek için geldiğinden korkuyorum. Mantıklı mı? Hayır. Romantik romanlarımdan birinde bunu okumuş muydum? Hayır.

Tamam, bu saçma bir düşünce.

"Nate," diye fısıldıyor karanlık siluet. Kalbim korkudan değil, heyecandan göğsümde atıyor. Nate ve ben o gece restoranda görüştüğümüzden beri birbirimizi görmedik.

Kendimi meşgul ediyorum, bir fincan çay yapmak için ihtiyacım olan malzemeleri alıyorum, yapacağımız konuşmayı önlemek için her şeyi yapıyorum. Katie'nin çay poşetlerini arıyorum ve onları dolabının en üst rafında buluyorum.

Rakamlar.

Parmak uçlarımda durup raflara tırmanmaya hazırlanırken, arkamda onun varlığını hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor, kendimi tutamıyorum.

Onun yakınlığı nedeniyle kollarımda. Arkamdan uzanırken göğsü hafifçe sırtıma değiyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, popom onun uyluklarına çarpıyor. O bir adım öne çıkıyor, rafa daha fazla uzanıyor, bir bacağı benim bacaklarımın arasındaki boşluğa giriyor. Kilerdeki rafa ne kadar uzanırsa, kaslı uyluğu bacaklarımın arasında o kadar yukarı çıkıyor, hoş karşılanmaması gereken bir yere doğru ilerliyor.

Hareket etmiyorum.

Nefes almıyorum.

Yaklaştıkça göğsünün daha hızlı inip kalkmaya başladığını hissedebiliyorum. Hızla yanından geçip, "teşekkürler" diye mırıldanarak kahve fincanlarının bulunduğu dolaba doğru koşuyorum. Rafta birkaç farklı çay kabı alırken ona bakıyorum. Elbette üstü çıplak ve siyah bir eşofman altı giyiyor, bu da bir şekilde karın kaslarını on sekiz yaşındayken olduğundan daha da çekici gösteriyor. Profili, yanaklarında büyüyen sakalları, keskin çene hattı, güçlü ellerinde ve kaslı kollarında belirginleşen damarları inceliyorum. Bu adam bir avukata benzemiyor. Yağınızı değiştirip sonra arabanızın kaputunda sizi beceren bir tamirciye benziyor.

Yeni fantezi, tamam.

"Papatya, değil mi?" diye sorar, uykudan dolayı sesi boğuktur. Uygunsuz düşüncelerime o kadar dalmışım ki, kesintiye uğrayacağını beklemiyordum ve irkilirim.

"Evet," diye cevap veriyorum, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Çaydanlığı suyla doldurup ocağın üzerine koyuyorum ve ocağı kısık ateşte açıyorum. Nate çay paketini fincanımın yanına koyup kanepedeki geçici yatağına geri dönüyor.

"Neden burada yatıyorsun?" diye soruyorum, cevaba fazlasıyla ilgi duyarak.

"En iyisi bu," diyor, ama sesinde bir hüzün var. "Kimin için?"

"Herkes için."

Oturma odasına girip onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Yüzünü inceliyorum, gözlerinin altındaki koyu gölgeleri, uzaklara dalmış bakışlarını ve boş ifadesini. Uyumuyor. Bu bakışı

daha önce de görmüştüm. Kalbimi milyonlarca parçaya ayırmadan önceki hafta boyunca bana baktığı bakışla aynıydı.

"Onu terk ediyorsun," diyorum. Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum.

"Evet," diye cevaplıyor basitçe. Gözlerini gözlerime kilitliyor, ifademi değerlendiriyor, ne düşündüğümü merak ediyor.

"Neden?" diye soruyorum, sesim sert. Kalbim kız kardeşim için acıyor, kendim için acıyor, Nate'e kızgınım. Şu anda beni çok fazla duygu sarıyor. Onu omuzlarından tutup şiddetle sallamak, onunla evlenmesini talep etmek istiyorum. Kollarımı boynuna dolamak, yapmamasını yalvarmak, tekrar mantıklı davranana kadar onu öpmek istiyorum.

"Çünkü ben her zaman öyle yapacaktım, Pip. Katie ve ben bu noktaya gelmemeliydik. Onu incitmek *istemiyorum*. Onu çok seviyorum... çok fazla. Uzun zaman önce bencilce bir karar verdim. Başka seçeneğim yoktu. Ama Katie bu kararın kurbanı olmayı hiç hak etmedi. Başka bir seçenek olsaydı, baştan yapabilseydim..." Hayal kırıklığıyla içini çekti. "*Her zaman* sendin," dedi alçak sesle. "Her zaman sen olacaksın, sadece *sen.* Tıpkı sekiz yıl önce yemin ettiğim gibi."

Onun itirafını duyunca derin bir nefes alıyorum. "Hayır," diye yalvarıyorum, daha fazla dinlemek istemiyorum. Onun sözlerini geri almasını istiyorum, ama aynı zamanda tekrar söylemesini de istiyorum.

"Pip..."

"HAYIR," diye tekrar söylüyorum, endişem beni boğmaya başladıkça sesimi yükseltiyorum. Başını ellerinin arasına gömüyor, yüzünü ovuştururken duyulabilir bir iç çekişle. Kalkıyor, sehpanın etrafından dolaşıp yanımdaki minderlere oturuyor. Elini uzatıyor, parmakları her zaman gözlerimin önüne düşen o kaçak saçı buluyor ve kulağımın arkasına koyuyor. Parmakları bir süre orada kalıyor, sonra hafifçe boynuma doğru iniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken kekeleyerek nefes alıyorum. Beni izliyor, yüzümde ortaya çıkarmak istediğim herhangi bir şey arıyor. Elimden geldiğince onu dışlıyorum. Sözlerinin beni nasıl etkilediğini, onun bu sözleri söylemesini ne kadar çok istediğimi görmesine izin veremem.

Kız kardeşimi, *en iyi arkadaşımı* incitecek sözleri.

"Neden onun elbisesini alıyoruz, Nate?" diye soruyorum. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı.

"Çünkü anlamanı istediğim bazı şeyler var..."

"Şimdi söyle," diye sözünü kesiyorum. "Bunu söylemen için Brezilya'ya kadar gitmemize gerek yok!" Duygularım yoğunlaşırken sesim tekrar yükselmeye başlıyor.

Bana yaklaşır, kolları önündeki gevşek bir şekilde sarkar, bana dokunmaktan kendini alıkoyar. “Katie ilk kez seninle bu seyahate çıkmamı istediğinde, bunun seni dinlemene ikna etmenin tek yolu olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi biliyorum. Bundan kaçacağını *biliyorum*. Gözlerinde, seni bana çeken o görünmez ipin çekişini hissetmeye başladığın her an bunu görüyorum. Buna karşı koyuyorsun. Bu seyahate çıkmak istiyorum çünkü beni dinlemeni istiyorum. Katie'nin dikkatini dağıtmadan hatırlamanı istiyorum. Sadece... *hatırlamanı* istiyorum."

"Neyi hatırlamalıyım?" diye fısıldıyorum. Gözlerim yanıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. O öne eğiliyor ve elini kaldırarak parmağıyla alt dudağımı okşuyor. Birbirimize çok yakınız, birbirimizden bir nefes uzaklıkta. Başını yana eğiyor ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyor. Nefesinin çenemi gıdıklamasını hissediyorum. Bunu durdurmalıyım. Bunu durdurmam gerek.

Alt dudağımı izleyen parmağı durur. Aşağı doğru çekerek baskı uygular ve alt dişlerimi ortaya çıkarır. Ağzımdan çıkan iniltiyi engelleyemem. Gözleri benimkilere doğru parlar, bakışları o kadar arzuyla doludur ki beni neredeyse eritir. Daha da yaklaşır, gözlerime bakar, sessizce izin ister. Onu durdurmam. Gözlerimi kaçırmam. Vücudu bana doğru yaklaşırken, ağzı benimkine hafifçe dokunur. Yavaşça başını ileri geri çevirir, dudaklarımla kendi dudaklarını izler.

"Biz," diye fısıldadı dudaklarıma. Ağzını açarak alt dudağımı ağzına çekti ve karşılık vermemi istedi. Ona doğru eğildim ve ağzımı onun ağzına doğru hareket ettirerek karşılık verdim. Öpüşmemiz başlar başlamaz, çaydanlığın ıslığı beni kanepeden zıplatırdı.

Tanrım.

Neredeyse kız kardeşimin nişanlısını öpecektim. Siktir. Siktir. Siktir. Kız kardeşimin nişanlısını öptüm. Onun evinde, o koridorda uyurken. Öpüşmeyi durdurabilir miydim, emin bile değilim.

Benim neyim var *lan*?! Saatler önce bana kalbini ve ruhunu açtı. Nasıl yapabildim bunu?

Nasıl yapmazdım ki?

O öpücük bana bir şey anlattıysa, o da ona olan hislerimin, onunla olan bağımın inkar edilemez olduğu. Sekiz yıl ayrı kalmamıza ve bu süre zarfında yaşadığımız tüm acılara rağmen aramızda bir bağ var. Dudakları dudaklarıma değdiği anda, her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissettim. Dünya yeniden yerine oturdu. Sekiz yıldır içimi kemiren boşluk ilk kez azaldı. O benim ruh ikizim. Her zaman benim ruh ikizim olacak. Bunu kabul etsem de etmesem de. Yarın o uçağa binsem de buradan kaçsam da.

Çayımı hazırlarken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, neredeyse bu işi bırakıp odama koşmak üzereyim. Az önce olanların sonuçlarından kaçmak için her şeyi yaparım. Nate'in mutfağa girdiğini duyuyorum.

Şu anda koşmak en güvenli seçenek gibi görünüyor.

Fırsat bulamadan Nate arkamdan yaklaşır ve beni tezgaha doğru iterek kollarıyla sıkıştırır, kalçalarıyla beni sabitler.

"Bunu yapma, Pip," diye yalvarır, sesindeki acı benim duygularımı kabartır.

Onun kollarında olmak, yeniden onun olabileceğimi hissetmek çok güzel.

Yapamam... Onun olmak, kız kardeşimi kaybetmek demek.

Onu iterek, kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Beni döndürüyor ve sırtımı tezgaha dayıyor. "Yarın o uçağa bineceğiz ve sen beni dinleyeceksin. Brezilya'da bir hafta geçireceğiz ve bizim gibi olmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlayacaksın. Sorunlarımızı çözeceğiz, sadece ikimiz, sonra buraya geri dönüp Katie'ye gerçeği söyleyeceğiz. Olacak olan bu, Pip," diyor Nate, gözleri ateşle dolu. "Tabii sen de böyle hissetmiyorsan. Hissetmediğini söyle. Eğer bunu dürüstçe yapabilirsen, sabah Katie'yle ilişkimi bitirip ikinizi yalnız bırakırım. Ama gözlerimin içine bakıp bana hiçbir şey kalmadığını, her şeyi mahvettiğimi ve ayrıldığımızdan beri benim hissettiğim derin, acı verici acıyı senin hissetmediğini söylemelisin. Kalbinin boş hissetmediğini ve ruhunun boşlukta olmadığını... sanki yarısı eksikmiş gibi hissetmediğini söyle. Eğer

Bana söyleyebilirsin, sonra yap. Söyle bana, şimdi," diye emrediyor. Sözleri güvenle dolu, ama gözlerinde bir parça korku görüyorum. Bir parçası, o sözleri söyleyebileceğimden korkuyor.

Söyleyemem.

O, benim bu kelimeleri söyleyemeyeceğimi bilmeli. Ona bakıp başımı sallıyorum, sessizce kabul ettiğimi ifade ediyorum. Onay aldığı anda, beni tezgahın üzerine kaldırıyor, dizleriyle bacaklarımı ayırıyor. Bacaklarımın arasına dikiliyor, belimin altına uzanıp kalçalarımı kavrıyor. Vücudumuz birbirine değene kadar beni öne doğru çekiyor. Merkezim onun sert penisiyle hizalanır, bu his boğazımdan düşük bir inilti çıkarır. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve o da buna karşılık olarak bana doğru itti. O kadar iyi hissettiriyor ki. Islandığımı hissedebiliyorum, uyarılmam pijamalarımın ince ipek kumaşından sızıyor. Yüzümü avuçlarıyla kavradı ve dudaklarımızı bu gece ikinci kez sadece birkaç santim uzaklıkta birleştirdi.

"Evet de" diye ısrar ediyor, sesindeki çaresizlik kararlılığımı yok ediyor.

Cevap verme fırsatım olmadan, koridorda bir ışık yanar ve banyo kapısı kapanır.

Nate başını omzuma yaslar ve hayal kırıklığıyla derin bir nefes verir. Kalçaları, sanki kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi, yavaşça bana sürtünmeye devam eder. Kız kardeşim koridorda uyanık olsa bile, onun hareketlerine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Durmamız gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Boynumu öper, önce nazikçe, ama hareketlerinin temposu arttıkça öpücükleri emmeye dönüşür. Dili hassas tenimde dolaşırken, dişleri etimi ısırıyor.

Bu yanlış.

"Ben... yapamam," diyerek göğsüne doğru itiyorum. O hemen geri çekiliyor ve beni tezgahtan indiriyor. Eşofmanının önünden dışarı çıkan çadır dikkatimi çekiyor ve bu beni *tekrar* tezgaha çıkarmaya yetiyor. Onun etrafından dolaşmak için hareket ediyorum ama geçerken elimi hafifçe tutuyor ve beni durduruyor.

"Yarın o uçağa binmeni istiyorum, Pip," diyor sessizce, Katie'yi görmek için koridora bakarak. "Şu anda kendin için yapamıyorsan... benim için yap." Keskin nefes alışım onun gözlerini bana çeviriyor. Bir zamanlar onun için çok önemli olan,

kalplerimizi ve ruhlarımızı sonsuza dek birbirine bağlayan sözleri duyunca... yanlış olanı yapmaktan kendimi alamıyorum.

Başımı sallıyorum.

BÖLÜM 13

KATIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Yatak odamın kapısını sessizce kapatıp, boyalı ayak parmaklarımı yumuşak gri halıya batırarak banyoya doğru parmak uçlarında yürüdüm. Koridor halısının donuk tonuna karşı tırnaklarımın parlak kontrastı beni duraklattı. Sanki birdenbire evimin dekorasyonunu oluşturan tüm monoton renklerin farkına varmışım gibi. Beyaz duvarlar ve donuk gri zeminler benim mizacımı yansıtmıyor. Şimdi bu duvarlara bakınca, onlarla ilgili her şeyi nefret ediyorum. Beyaz, sade, sıkıcı. Hiç yeniden boyamaya zahmet etmediğim gerçeğine şaşırmadan edemiyorum. Sanki burada bir yabancı yaşıyormuş gibi.

Ben de öyle olmadım mı? Kendime yabancı, artık tanımadığım bir kadın. Yolun bir yerinde kendimi kaybettim ve bir daha bulmaya hiç zahmet etmedim.

Yolun bir yerinde.

Sanki kendimin gölgesi haline geldiğim gün ve saati tam olarak belirleyemiyormuşum gibi. Şimdiye kadar iyileşmiş olmam gerekirdi. Eskiden tanıdığım kızı bulmam gerekirdi. Çılgın hayalleri ve aptalca fantezileri olan kızı. Bunun yerine, kendimi beyaz duvarlar ve gri halılar arasında barikat kurdum, kitleleri aslında mutlu olduğuma inandırdım.

Karanlık koridorda yürüyorum, vücudumu saran ve yolculuğumu gizleyen gölgeler tarafından yutuluyorum. Ana fuayeye yaklaşırken, Ellie ve Nathan'ın alçak sesle fısıldadıklarını duyabiliyorum. Sözlerini anlayamıyorum, ama konuşmalarının yoğunluğunu ayırt edebiliyorum. Kasten kaçmaya çalıştığım gerçekle kalbimin ikiye bölündüğünü hissediyorum. Kendime yalan söylemek, onu çoktan kaybettiğimi kabul etmekten daha kolay.

Onu kaybedersem, onu da kaybedeceğimi biliyorum.

Hiç kimse benimle kalmadı. Hiç kimse beni ilk sıraya koymadı.

Ellie hariç.

Tek bildiğim şey acı ve ihanet. En iyi arkadaşımın şu anda Nathan ile gizli bir anlaşma yapması neredeyse çok uygun.

Sessizce banyo kapısını açarken boynumu onların yönüne doğru uzatıyorum, konuşmalarından bir parça duymak için çaresizce. Karanlığa gözlerimi kısarak bakıyorum, ama sadece mobilyalarımın siyah ve gri lekelerle gölgelenmiş siluetlerini görebiliyorum. Kendi evimde kız kardeşim ve nişanlısını gözetlediğimin farkındayım. Kız kardeşim ve nişanlısını gözetleme *ihtiyacı* hissettiğimin de farkındayım.

Gözlerimin arkasında, aylardır tuttuğum kaçınılmaz gözyaşlarının geldiğini haber veren o tanıdık acıyı hissediyorum. Onların akmasına izin vermeyeceğim. Akmalarına izin vermek, ayrılma zamanının geldiği anlamına gelir. Kulağa ne kadar saçma gelse de, Nathan'dan vazgeçmeye hazır değilim. Yüzümü beyaza boyayın ve bana kırmızı bir peruk verin, ben de artık olduğum palyaço kılığına girip mutlu bir cehalet içinde dolaşayım.

Ne kadar acınası olsa da, uzaklaşmak göründüğünden çok daha zor. Nathan, daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Beni kontrol etmeye ve manipüle etmeye çalışmıyor. Yumruklarıyla veya vücuduyla beni tehdit etmiyor. Beni güvende hissettiren bir şekilde önemsiyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım, bu koruma hissini. Bir kez yaşayınca, ondan vazgeçmek çok zor oluyor.

Artık beni sadece incitecek bir konuşmayı dinlemek istemediğime karar vererek banyoya geri dönüyorum. Çamaşır suyu kokusu burnumu tırmalıyor, bu kimyasal karışım günün erken saatlerinde stresimden dolayı yaptığım temizliğin doğrudan bir sonucu. Işığı açıp arkamdan kapıyı kapatıyorum, yankılanan tıklama sesinin ulaşması gereken kulaklara ulaşıp ulaşmadığından emin değilim. Uyanık olduğumu bilmelerini istiyorum ve bunun nedenini araştırmak istemiyorum.

Küvetin kenarından atlayıp porselen sığınağa çöküyorum, sırtımı duvara dayayarak oturuyorum. Soğuk yüzeye yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum, kollarımı etraflarına doluyorum. Beklenmedik bir hıçkırık içimi parçalıyor, misafrimin dikkatini çekmek üzere. Derin bir nefes alıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama boğazım yanıyor.

Dışarı çıkmaya çalışan duygularla mücadele ediyorum. Sessiz gözyaşları yüzümden pijama üstüme damlayarak ince kumaşta ıslak bir leke oluştururken göğsüm inip kalkıyor. Nemden kaynaklanan keskin soğuktan titriyorum ama bunu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorum. Ağlamam sessiz kalıyor, nefesimi kesiyor ve ciğerlerime izin vermediğim havayı solumaya zorluyor. Göğsüm hıçkırıklarımın şiddetinden ağrıyor, acı beni canlı canlı parçalıyor.

Bu rahatlamayı kendime reddederek, içimde kopan fırtınayı geri püskürtmeye çalışıyordum. Ama artık onu daha fazla bastıramayacak kadar güçlendi. Bu duygulara teslim olmak, başarısızlık gibi geliyor, kabullenmek gibi geliyor. Gerçek olarak kabul etmek istemediğim bir şeyi kabullenmek gibi. Bu çöküşü ne kadar önlemeye çalışsam da, alevlenen duygularımı serbest bırakmak neredeyse arındırıcı bir etki yaratıyor.

Birkaç dakika önceki histerik halim dağılmaya başlayınca nefesim yavaşlıyor. Başım banyo duvarına yaslanıyor ve şişmiş gözlerimi kapatıyorum. Nemli yüzümü ellerimle siliyorum ve bacaklarımı önüme uzatıyorum.

Bu iyi geldi.

Misafir odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Ellie odasına geri dönmüş. Nathan da muhtemelen kanepeye dönmüştür... benim yatağıma değil.

700 puan için kırmızı bayrakları görmezden gelirim, Alex.

Gözlerim sonunda banyonun karanlığına alıştı ve kendimi "onun ve onun" lavabosuna bakarken buldum. Ama sadece *onun* lavabosu var. Onun diş fırçası. Onun saç fırçası. Onun her şeyi. Nathan'ın hiçbir şeyi benim alanımda yok. Hiç olmadı, ama ben her zaman bunun yeterli olduğunu düşündüm. İlişkimizin gerçekliğini görmezden geldim çünkü nefes almadan hızla bir rüya denizine daldım. Gerçeği görmek istemedim.

Nathan beni terk edecek.

Biliyorum. Sanırım bunu *hep* biliyordum. O beni benim onu sevdiğim gibi hiç sevmedi. Hiç sevmiş gibi de davranmadı. Onu ikimiz için yeterince sevdim ve bunun yeterli olacağını kendime söyledim.

Daha iyisini hak ediyorum.

Ama daha iyisini *istemiyorum*. *Onu* istiyorum. Bu çok acınası değil mi? Seni istemediğini açıkça belli eden bir adamı istemek? Kötü niyetli bir şekilde değil. Nathan iyi bir insan. O,

Daha önce hiç almadığım sevgi ve ilgiye çaresizce ihtiyaç duyan ruhumun bir parçası. Ben ise ona karşılık vermiyorum. Bu düşünce beni hüzünlendiriyor, ama ben, Pacey'lerle dolu bir dünyada Dawson'ın peşinden koşan bir Joey olduğum gerçeğinin farkındayım.

Sadece Pacey istemiyorum.

Ondan ihtiyacım olanı alamamama rağmen onu seviyorum. Onu elde tutmak için ne kadar fedakarlık yaptığımı *asla* anlamayacak ve ben de ona asla söylemeyeceğim. Hayatını o adamı idolize ederek geçirmişken, babasının ne kadar canavar olduğunu bilmesine gerek yok. O piçin bana yaptıklarını, tehditlerini, şantajlarını, tekliflerini ona asla anlatmayacağım. Birinin ölümünü duyduğumda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Umarım çok acı çekmiştir.

Onun ölümü benim özgürlüğüm anlamına geliyordu. Kendi hayat seçimlerimi yapma özgürlüğü. Aileme yönelik tehditlerden kurtulma özgürlüğü. Beni rahatsız ettiğini bildiği halde her zaman yaptığı sinsi bakışlarından ve sırıtışlarından kurtulma özgürlüğü. Ellie'ye, onun ve Nathan'ın lisedeki... *arkadaşlıklarını* bildiğini düşündüğümü söylediğimde yalan söylemiyordum. Nathan'ın seçimlerinin de kendi seçimleri olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Bu düşünce beni mahvediyor. Bu, onun için önemli olmadığım anlamına gelir. Seçim. Düşünmekten nefret etsem de, bunun mantıklı olduğunu inkar edemem. O, ilişkimizde her zaman mesafeli ve çekingen olmuştur. Ellie'nin Nathan ile aramıza girdiğini düşünmeye devam ediyorum, ama ya ben *onun* ve Nathan'ın arasına girmişsem? Ya onun mutlu sonu olması gerekiyorsa?

Midemden derin bir mide bulantısı dalgası yükseliyor. Bu düşünce tam bir işkence. Küvetin kenarından tutunup kendimi yukarı çekiyorum. Duş başlığının altında dururken, soğuk su musluğunu açıp durduğum yerde ıslanmak istiyorum. Banyo duvarımdaki düz beyaz fayanslar, monotonluğuyla benimle alay ediyor, bu evi hiçbir zaman bir yuva gibi hissetmediğimi kabul etmemi sağlıyor ve bunun nedenini anlamamı sağlıyor. Göğsümün ortasında bir uyuşukluk yerleşmiş, yaklaşan kalp ağrısına beni hazırlıyor. Yarın hayatımın aşkını havaalanına götürüp gelinliklerimi alacağım. Ve eve döndüğünde, ilişkimizin bittiğini söyleyecek.

Eğilip musluğu sağa çeviriyorum. Duş başlığından buz gibi soğuk su akıyor, saçlarımı ve pijamalarımı buz gibi bir yağmurla ıslatıyor. Küvete geri uzanıp, suyun altına oturuyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum.

Sadece ağlıyorum.

BÖLÜM 14

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Uyanır ve oturur pozisyona geçerim, başımı arkamdaki krem rengi yatak direğine çarparım. Kabusumun kalıcı etkisi, kalbimin Kentucky Derby'deki öncü at gibi koşmasına neden olur. Zor nefes almamı kontrol etmeye çalışırken, başımın arkasını ovuşturarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Kahve ve pastırmanın güçlü kokusu misafir odasına yayılıyor ve kız kardeşimin uyanık olduğunu bana bildiriyor. Dün gece olanlardan sonra onunla yüzleşmek düşüncesi, hayali kurdeşenleri kaşımama neden oluyor.

Kötü bir his var içimde. Başka bir şekilde ifade edemem. Kabusumun parçaları ulaşılabilir gibi hissediyorum, ama detaylar belirsiz. Rüyalarımın uğursuz kalıntıları bilincime yansıyor ve yaklaşan bir felaketin yorgun hissini geride bırakıyor. Midemin derinlikleri boş hissediyor, dün gece Nate ile olanların ötesine geçen bir endişeyle karıncalanıyor. Sanki bilinçaltım bana dinlemem için bağırıyor, ama dili yabancı.

Bu yüzden, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Ufukta görünen sonuçları haber veren yanıp sönen uyarı işaretlerini görmezden geliyorum.

Sert güneş ışığı, kanatlı pencereleri süsleyen iki bej perde arasındaki boşluktan içeri sızarak beni rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bej. Krem. Beyaz. Gri. Kız kardeşimin renk seçimi, onun normalde sahip olduğu eksantrik zevklerini kesinlikle yansıtmıyor. Nasıl fark etmedim acaba?

Parlak ışınlar, saldırganlığıyla gözlerimi kör ediyor, güneş ışığının ani yoğunluğu gözlerimi yaşartıyor. Bu gerçekten benim ebedi cezam olacak, değil mi?

Gözlerimdeki uykuyu silip, bulanık görüşümü yatak odasının kapısına odakladım. Oraya çıkmak, dün geceyle yüzleşmek, kız kardeşime yalan söylemek ve sevmemeye çalıştığım bir adamla egzotik bir yere uçmak anlamına geliyordu. O *benim için* bunu yapmamı istedi, ama gerçekte bunu *kendim için* yapacağım.

Gitmek istiyorum.

Lucifer, onun ateşli kapılarından içeri girdiğimde buna çok sevinecek. Eminim benim adımın yazılı olduğu bir örümcek zindanı vardır.

Yatağın kenarına kayarak, alarm saatine bakarken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Havaalanına gitmek için yola çıkmadan önce, günlük hafif kavrulmuş kahvemi içmek için otuz dakikam var. Koyu, kremsi sıvıyı düşününce ağzım sulanıyor ve bu odadan ayrılma konusundaki kalan endişelerim yok oluyor. Kahve — hayat veren, suçluluk duygusunu bastıran.

Odanın içinde koşturup, valizimden yanımda götürmek için bazı eşyaları çıkarıyorum. Tayt, tişört, diş fırçası, kapatıcı ve maskara. Her zaman maskara. Eşyaları kollarımın arasına alıp banyoya doğru ilerliyorum, kalçamla kapıyı iterek açıyorum. Dirsekimle ışığı açıp giysilerimi kapalı tuvalet kapağının üzerine koyuyorum. Banyo aynasına doğru dönüp hafif bir çığlık atıyorum.

Yansıman beni dehşete düşürüyor. Derin bir nefes alıp, yanaklarımı şişirerek yavaşça havayı dışarı veriyorum. Gözlerimin çevresi, Mike Tyson'ın rakibine rakip olacak kadar koyu morluklarla çevrili. Uykuma dalmamı sağlayan gözyaşları sayesinde yanaklarımın kenarları maskara lekeleriyle süslenmiş. Yüzüm şişmiş ve şişkin, acilen buz banyosuna ihtiyacım var. Neredeyse hiç uyumadığım, bir o yana bir bu yana döndüğüm gecenin ardından gözlerimin akı kırmızı çizgilerle kaplı.

Ve boynum.

Boynumda Nate'in öpücüğünün izleri açıkça görünüyor.

Sonuç olarak, ben tam bir felaketim.

Eh, bu işleri kolaylaştırabilir. Nate bana bir bakış attıktan sonra artık gitmek istemediğine karar verebilir. Onu kesinlikle suçlamam.

Zorlukla yutkunuyorum, şaka kafamda anlamsız geliyor. Artık bunu sonuna kadar götürmeyi düşünemiyorum. Zaten ömür boyu suçluluk duygusuyla yaşamaya razı oldum.

Musluğu açıp ellerime soğuk su alıyorum, yüzüme sıçratarak kalan makyajı yıkıyorum. Dişlerimi fırçalayıp, rimel sürüp, rahat seyahat kıyafetlerimi giyiyorum. Saç düzleştiriciyi kullanmamaya karar verip, saçlarımı dalgalı ve açık bırakıyorum.

Paketlediğim çantalarımı alıp oturma odasına çıkıyorum. Kız kardeşim ikili koltukta oturmuş, önündeki düz beyaz duvara boş boş bakıyor. Gözleri şişmiş ve benimkiler gibi kırmızı çizgilerle dolu.

"Katie," diye sesleniyorum. O hiç etkilenmiyor. Hareketsiz. Sanki en sevdiği diziyi izliyormuş gibi önündeki duvara bakıyor. "Katie?" Tekrar deniyorum. Gözleri yavaşça duvardan uzaklaşıyor ve bana bakıyor.

"Merhaba. Günaydın." Sesi, sanki dün gece bir paket sigara içip bir şişe votka içmiş gibi boğuk.

"Ben kahve yapacağım, sonra çıkmaya hazırım." Cevap vermediğinde, dönüp mutfağa doğru birkaç adım atıyorum. Bu sabah onda bir tuhaflık var. Etrafında neler olup bittiğinin farkında bile değil gibi görünüyor.

Büyük meşe dolaba doğru ilerleyip bir kupa almak için uzandığımda, önümdeki tezgahın üzerine bir kupa kondu. Kahve ağzına kadar doldurulmuştu, fincandan dumanlı buhar yükseliyordu. Kreması da tam kıvamındaydı. Geçirdiğim gecenin ardından bu koku neredeyse orgazmik bir etki yaratıyordu. Arkamı döndüğümde Nate'i gördüm, ağzında bir parça domuz pastırması asılıyken kahve kremasının kapağını kapatıyordu.

"Günaydın," diyorum utangaç bir şekilde, onun bakışlarının ağırlığı beni endişelendiriyor. Gözleri benimkilere kayıyor, araştırıyor. Gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalı ki bana o kendine özgü gülümsemesini gösteriyor. Sadece bana gösterdiği gülümsemeyi.

"Günaydın, Pip." Kahvemin yanına bir tabak domuz pastırması ve tost koyar ve arkamdan dikkatlice kalçamı sıkar. Eli bir süre kalır, tüy kadar yumuşak dokunuşu yanımdan kayarken kaybolur. Aniden ellerini tüm vücudumda hissetme arzusu duyarım,

burada, mutfak tezgahında, sevdiğim her şekilde bana dokunmasını. Çünkü beni tanıyor... tıpkı kahvemi nasıl içtiğimi bildiği gibi.

"Yola çıkmalıyız." Katie'nin cansız sesi düşüncelerimi bölüyor. Oturma odasında duruyor, sanki hayatın en zorlu sorularının cevaplarını veren renksiz duvara bakıyor. Onun kederli sesini duyunca kalbim parçalanıyor. Neden bu durumun diğer tarafında sevdiğim birinin acı çektiğini bu kadar kolay unutabiliyorum? Kafamı bulutlardan çıkarmalı ve dikkatimi gerçekten önemli olan şeye yönlendirmeliyim. Katie'nin dönüşümüzden sonra yaşayacağı kalp kırıklığını atlatmasına yardım etmeliyim. Bu beş gün *benim için* olacak. Gerçeği öğrenmek için. İfade etmem gereken şeyleri söylemek için.

Veda etmek için.

Çünkü kabul etmek ne kadar acı verici olsa da, Nate ve Ellie bu haftadan sonra artık var olmayacaklar.

* * *

Havaalanına giden yirmi dakikalık araba yolculuğu sessiz ve neredeyse rahatsız ediciydi. Hepimiz, kilisede asla giyilmeyecek bir gelinlik almaya gittiğimizi biliyorduk. Muhtemelen, tahribat çoktan gerçekleşmiş olsa da, onu olası hasarlardan korumak için plastik giysi torbasından asla çıkarılmayacaktı.

Arabadan inip, SUV'nin arkasından bagajlarımızı aldık. Katie, bagaj kapağı kapanır kapanmaz arabayı sürdü. Sarılma yoktu. Son bir bakış yoktu. Veda yoktu.

Havaalanı, uçuşlarına yetişmek için çaresizce kalabalığın içinden geçmeye çalışan insanlarla doludur. Güvenlik kontrolünden hızlıca geçip, konveyör bandının sonunda eşyalarımızı toplarız. Uzun koridordan geçip kapımıza doğru ilerlerken, Nate elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir ve benim de ona yetişmemi sağlar. Ellerimiz birleştiği anda bir elektrik akımı hissediyorum. Elimi hafifçe sıkarak, onun da aynı şeyi hissettiğini belli ediyor. Açıklayamıyorum, ama bu his... doğru geliyor.

Planımı ne kadar çabuk unuttum.

Uçağa biniş başlarken kapıya varıyoruz. Nate'in elimi bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Başparmağıyla benim başparmağımı okşayarak sinirlerimi yatıştırıyor ve daha önceki kötü hislerimi ortadan kaldırıyor.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Bu takma ad kalbimi çarpıtıyor. Bana vermemesi gereken bir takma ad.

"Bana öyle demeyi bıraksan iyi olur."

Bana bakar, yüzümü inceler. "Hayır, istemiyorsun." Sert bakışları benimkilerle buluşur, tartışmaya davet eder.

Tartışamam, bu yüzden uçağa binene kadar onu görmezden gelmeye karar veriyorum.

El ele tutuşarak uçağa gireriz ve dar koridordan koltuklarımıza doğru ilerleriz. O yana çekilir ve pencere kenarını bana bırakır. Aramızda bir boşluk bırakıp koridor tarafındaki koltuğa oturacağını sanırım, ama iri cüssesi yanıma, ortadaki koltuğa oturur. Üstteki havalandırmadan gelen soğuk hava doğrudan gözüme geliyor ve Nate uzanıp onu kapatır.

Sormama bile gerek kalmadı.

Uçuş görevlileri bize tahliye talimatlarını veriyorlar ve ben kulaklıklarımı takıyorum, bu konuşmayı sayısız kez dinlemişimdir. Farkına varmadan, uçak pistte kalkış pozisyonuna geçiyor. Nate'in bana doğru kaydığını hissediyorum; elimi tutuyor ve parmaklarımızı bir kez daha birbirine geçiriyor.

"Bu kısmı sevmiyorsun," diye mırıldanıyor, ağzı hafifçe yukarı kıvrılırken, gözleri kapalı olarak başını koltuğa yaslıyor.

"Hatırlıyorsun."

"Her şeyi hatırlıyorum," diyor sessizce. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, gözleri o kadar etkileyici ki, kucağına atlayıp aramızdaki yılları öperek silmek istiyorum. Uçağın hızlanmaya başladığını, bizi mide bulandırıcı bir hızla havaya fırlattığını fark etmiyorum bile.

Yine de gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Uygun irtifaya ulaştık ve midem yatıştı, kulaklarımda çınlama azalmaya başladı. Hala Nate'in elini

elini sıkıca tutuyorum, sanki uçak düşüyormuş gibi. O, ellerimizi kucağıma koyuyor ve başparmağıyla uyluğumda daireler çiziyor.

Kendimi güvende hissediyorum.

Sevildiğimi hissediyorum.

Ona bir daha veda edebileceğimi sanmıyorum.

Nate ani endişemi hissederek bana doğru eğilir. "Sorun yok, bebeğim. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, 20 bin fit yükseklikte bile," diye söz verir. Onun buna *inandığını* biliyorum, ama kız kardeşimi kaybedeceğim. Bu beni mahvedecek, bizi mahvedecek. Ama ona artık yalan söyleyemem. Ona hala nişanlısına aşık olduğumu söyleyeceğim ve sonra en iyi arkadaşımı kaybedeceğim.

Bu düşünceyle, bir Benadryl alıp koltuğuma yerleşiyorum, altı saatlik uçuşun geri kalanında uyumaya hazırlanıyorum.

* * *

Bugün ikinci kez birdenbire uyanıyorum, midemdeki ani bir düşüş beni rüyalarımdan koparıyor. Sanki roller coaster'dan aşağı inmişim gibi hissediyorum. Bulanık gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalışıyorum. Başım Nate'in göğsüne yaslanmış, kolu omuzlarımı sararak sırtımı destekliyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, sesim uykudan dolayı kalın çıkıyor. "Sadece biraz türbülans var," diye açıklıyor, çenesini sıkarak.

Uçağın dışında, ancak patlama olarak tanımlanabilecek bir ses duyuyoruz ve ardından binlerce fit yükseklikten düşüyoruz. Kemer bağlama işareti yanıyor ve Nate hemen bana uzanarak kemerimi sıkıyor, kemerin gergin ve gevşek olmamasına dikkat ediyor, hatta kemer karnıma rahatsız edici bir şekilde batacak kadar sıkıyor.

Uçak tekrar alçalır, başım geriye doğru savrulur ve nefesim kesilir.

"Nate..." Diğer yolcular panik içinde bağırmaya başlarken, sesim korkuyla doluyor. Nate elimi tutuyor ve sıkıca tutuyor.

"Sorun yok, Pip. Her şey yoluna girecek. Bana tutun, ben seni tutuyorum." Sözlerini güvenle söylüyor, ama

sesinde endişeyi duyabiliyorum.

Uçaktaki hava hızla incelmeye başlar ve derin nefes almayı zorlaştırır. Parlak sarı oksijen maskeleri başımızın üzerindeki bölmeden düşer. Nate, uygun protokolü göz ardı ederek benimkine uzanır ve yüzüme takar. Kulaklarımın arkasındaki kayışları sıkar ve doğru oturduğundan emin olmak için çeker. Maskesini takmak için bir saniye elimi bırakır ve sonra kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır.

Pilot konuşmaya başladığında tavandaki hoparlörlerden cızırtılı sesler geliyor.

"Millet, acil iniş yapmaya çalışırken herkesin sakin kalmasını rica ediyoruz. Ekipman arızası yaşıyoruz ve şu anda motorlarımızın hiçbiri çalışmıyor. Yaklaşık 200 fit önümüzde bir kumsala iniş yapacağız, ancak iniş sarsıntılı olacak. Uçak hızla alçalıyor ve kabin basıncı da bozuluyor, bu nedenle lütfen oksijen maskelerinizi takın. Suya iniş yapmak zorunda kalırsak, uçuşun başında size verilen talimatları izleyin. O zamana kadar, koltuklarınızda kalın ve emniyet kemerlerinizi sıkıca bağlayın!"

"Aman Tanrım, Nate," diye bağırıyorum, her şeyi tamamen korku kaplıyor.

"Beni dinle," diye bağırıyor çığlık atan yolcuların sesini bastırarak, "sadece bana tutun, tamam mı? Ne olursa olsun, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sadece beni bırakma!" diyor, sakin ve kendinden emin, sesi oksijen maskesi tarafından boğuklaşmış.

Koltukuma bağlıyken elimden geldiğince ona sarılırım. Gözyaşlarım gömleğinin kumaşını ıslatır, açık renkli kumaşı maskaramla lekeler. Buna odaklanmaya çalışırım. Eve vardığımızda lekeyi nasıl çıkaracağımı düşünmeye çalışırım.

Uçak şiddetli bir şekilde sallanmaya başlar. Dış hava kabin içinde genleşirken metal iskelet gıcırdıyor ve inliyor. El bagajları baş üstü raflarından düşüyor ve bizim alçaldığımız hızla düşerken bazı yolcuları vuruyor.

Nate beni kendine doğru çekince yanağım onun göğsüne sertçe çarptı. Koridorun diğer tarafına baktığımda, bir adamın baygın halde yattığını ve kafasından kanadığını gördüm. Kontrolsüz bir şekilde ağlayarak tırnaklarımı Nate'in kollarına geçirdim. Ona yardım etmeliyim. Ben hemşireyim ve onun tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu açık, ama Nate'i bırakamayacak kadar çok korkuyorum.

Havada yüksek bir patlama sesi duyuluyor, ardından saçlarım köklerinden çekilerek arkama doğru savrulacak kadar şiddetli bir emme hissediyorum. Nate boynunu uzatıp arkasına bakarak sesin nedenini kontrol ediyor ve yüzündeki ifadenin dehşete dönüştüğünü görüyorum. Arkamı görebilmek için başımı Nate'in göğsünden kaldırıyorum, ama o başını sallayıp beni tekrar kendine çekiyor.

"Hayır, bebeğim... bana tutun." Uçağımız tam anlamıyla düşerken onun nasıl sakin kalabildiğini anlamak akıl almaz.

Koltuğumun yanındaki uçak tarafı gıcırdamaya ve inlemeye başlar, ses neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksektir. Kafamı pencereye doğru çeviririm ve uzakta bir kum şeridi görürüm. *Çok uzak.* Bu hızla düşmeye devam edersek, asla ulaşamayız.

Yanımdaki inleme sesi daha da yükseliyor ve yan panellerin içe dışa sallanmaya başladığını fark ediyorum. Birkaç saniye içinde, penceremi çevreleyen duvar uçaktan kopuyor. Yapı dengesizleşirken kalan paneller uçup gidiyor ve koltuğumun hemen yanında büyük bir delik açılıyor. Koltuğumdan kalkıyorum, rüzgârın kuvvetiyle emniyet kemerim kopuyor ve uçaktan dışarı çekiliyorum.

Nate kollarını belime dolamadan ve beni kendine doğru çekmeden önce çığlık atacak zamanım bile olmadı. Ayakları koltuklarımızın altındaki metal çubuğa dolanmış, onu yerinde tutuyordu. Oksijen maskem yüzümden koparıldı ve beni uçağın dışındaki oksijen oranı düşük havaya maruz bıraktı. Rüzgârın gücü nefes almamı zorlaştırdı, boğulma hissi beni paniğe sevk etti. Nate beni kendine doğru çekerek, beni uçaktan koparmaya çalışan emiş gücüne karşı mücadele ediyor. Beni sertçe çekiyor ve beni yere indirmeden önce sert göğsüne çarpıyorum. Yeni pozisyon, yoğun basıncın diğerlerini büyük kraterin içine çekmesine izin veriyor. Yere yeterince yakın olduğumuz için uçaktan emilen yolcuları atlatıyoruz.

Nate üstüme uzanır ve ellerimizi uzatarak önümüzdeki koltuğun metal çubuklarını tutarız. Bacaklarımız koridora doğru uzanır, Nate beni saldırıdan korurken enkaz Nate'in vücudunun alt kısmına düşer. Uçağın arkasına dönüktür ve kuyruk kısmının olduğu yerde kocaman bir delik olduğunu görebilirim.

"Beni dinle," diye bağırıyor Nate, "duyabiliyorsan başını salla." Başımı sallıyorum. "Suya çarpacağız. Çarpışır çarpışmaz, hareket etmen gerekiyor! Açık panele doğru yüz ve uçaktan çık. Mümkün olduğunca hızlı ve güçlü yüzmeye devam et, tamam mı? Uçaktan uzaklaşmamız gerekiyor, yoksa bizi suya çekecek. Bunu benim için yapabilir misin, Pip?"

Bunu yapamayacağımdan korktuğum için

inlerim. Boğulacağımdan korktuğum için.

"Ellie," dedi nazikçe ama acil bir ses tonuyla. "Kendin için yapamıyorsan... benim için yap."

Bu sözler, bu vaat, ikimiz için de acıyı ve paniği sonsuza dek ortadan kaldıracak. Yeniden canlanan güvenimle, gelecek olanlara kendimi hazırlıyorum. Bu uçaktan çıkacağım. Yaşayacağım. Nate ve ben *ikimiz de* yaşayacağız.

Uçak buz gibi suya çarptığında, vücudumda şok dalgaları yayılırken, kendimi bu kadere teslim ediyorum. Suyun kuvvetiyle başım geriye doğru savrulur ve önümdeki koltuğun üstüne çarpar.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve karanlık beni sarıyor.

BÖLÜM 15

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Uçaktan giderek daha fazla yolcu emilip yere çakıldıkça çığlıklar azalmaya başlıyor. Ellie'yi daha sıkı tutuyorum. Vücudumun ağırlığıyla onu yere bastırarak düşen bagaj ve enkazdan koruyorum. Ellie'nin zarar görmemesi için bu uçaktaki herkesi tek tek dışarı atacağım.

Rüzgarın girdabı onu uçağın güvenliğinden uzaklaştırırken kızımın koltuğundan koparıldığını izlemek içimdeki şeytanı ortaya çıkardı. Hiç bilmediğim bir korku göğsümden fışkırdı ve ruhumun derinliklerinden bir canavar doğurdu. Onu bu uçakta güvende tutmak için etrafımdaki herkesin cesedini, ölü ya da diri, o deliğe sokardım. Neyse ki içgüdülerim devreye girdi ve onu yakaladım, bacaklarımı koltuklarımızın altındaki metal çerçeveye doladım.

Eğer o uçaktan düşseydi, ben de onun peşinden giderdim.

Etrafımızdaki herkes koltuklarından koparıldığı halde, ben onu yere yatırıp koruyorum. Ellie kollarımda güvendeyken, diğerlerinin uçaktan çekilip atılmasını izlerken hiçbir şey hissetmiyorum. Bu beni bir canavar yaparsa da umurumda değil. Şu anda önemli olan tek kişi Ellie.

Önümdeki adam tutunamayıp geriye doğru kayıyor, etrafındaki her şeye tutunmaya çalışıyor. Elime uzanıp yardım istiyor ama onu bırakmak Ellie'yi tehlikeye atmak anlamına geliyor ve bunu yapamam. Hayatta kaldıktan sonra vicdanımla yüzleşirim. Onun uçağın arkasına, geriye kalan kısmına doğru çekildiğini izliyorum. Zeminin altından kaybolduğu anda gözlerimiz buluşuyor ve o

uçağın kenarından düşerken, yerçekimi onu yere doğru sürüklerken.

Ellie'ye bu olmayacak. Onun kararlılığını görüyorum, gelecek olana hazır. Hızlı ve güçlü yüzecek, bu uçaktan kurtulacak. Bunun için hayatımı feda etsem bile, bunu sağlayacağım.

Sağıma bakıp yırtık panellerden dışarıya göz atıyorum. Plaja yaklaşıyoruz, ama iniş için hala çok uzağız. Uçağın iniş takımlarının hala yerinde olup olmadığını bile bilmiyorum. Kuyruk kısmı bile yok.

Yerdeki konumumdan deniz suyunun sonsuz genişliğini görebiliyorum. Yakın olmalıyız. Uçak alçalıyor ve göğsümde bir heyecan yükseliyor. Havada yoğun bir balık kokusu hissediyorum.

İşte başlıyoruz.

Ellie'nin başını öpüyorum ve onu daha da sıkı sarıyorum. "Seni seviyorum, Ellison Grace Hansel. Bu lanet dünyada her şeyden daha çok." Uçak soğuk, tuzlu okyanusa çakılırken bu sözleri söylüyorum.

Su, uçağın küçük açıklıklarından içeri girerken, beni Ellie'nin üstündeki konumumdan itip koridora doğru sürükler. Etkisine karşı mücadele ederken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Suyun ağırlığı beni aşağı çekiyor, ona karşı mücadele ederken kollarım zayıflıyor. Tuzlu sıvıyı içime çekiyorum, ağzıma ve burnuma girmesini engelleyemiyorum. Ciğerlerime girmesini önlemek için elimden geldiğince nefesimi tutuyorum.

Dikkatim tamamen Ellie'ye odaklanıyor. Ben kurtulamam bile, onun buradan çıkmasını görmem gerekiyor. Barı tutan elinin kayıp, başının üstündeki koltuğa çarptığını görüyorum. Sonra... hiçbir şey.

O baygın.

Onu korumak için ihtiyacımdan güç alarak Hulk'a rakip olacak kadar güç topluyorum. Akıntının gücüne karşı yüzerek suda ilerliyorum. Ellie için savaşa girerdim, bu yüzden lanet olası bir su onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Onun yüzdüğü yere doğru ilerliyorum, tuzlu su onun güzel, hareketsiz vücudunu kaplarken, koltukların arasında sıkışmış durumda. Kolumu beline doluyorum ve bizi suya daldırırken akıntıya karşı mücadele ediyorum.

duvardaki açıklığa doğru. Ellie'yi kısa bir sualtı yüzüşü için pozisyonlayabilmek için onu tutuşumu ayarlıyorum. Kolumu arkadan onun kolunun altına geçiriyorum, elimi göğsünün üzerine getirip onu yanıma sabitliyorum. Elimin avucunu ağzının üzerine koyup başparmağım ve işaret parmağımla burnunu sıkıştırıyorum. Kırık panelin pürüzlü metalini kavrıyorum, keskin kenar elimi keserken bizi büyük kraterden çekiyorum. Uçağa giren okyanus suyunun dalgalarına karşı mücadele ediyorum. Derin bir nefes alıp, sanki cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi yüzmeye hazırlanıyorum.

İleri doğru ilerliyorum ve suyun akıntısı beni geri çekmeye çalışıyor. Ellie'yi tutuşumu ayarlayarak, bacaklarımı daha iyi kullanabilmek için onu altıma yerleştiriyorum. Emme gücüne karşı tüm gücümle yüzüyorum, ciğerlerim hava ihtiyacı nedeniyle yanıyor.

Sonunda, direncin ağırlığını aşar ve geminin diğer tarafına çıkarız. Okyanus onu derinliklere yutarken, uçak arkamda inler.

Sıkıca yüzerek yüzeye çıkıyorum ve Ellie'nin yüzünün sudan çıkmasını sağlıyorum. Sürükleme beni sualtı mezarına doğru çekiyor, ama akıntıdan kurtulmayı başarıyorum.

Çevreme alışmaya çalışırken yoğun güneş ışığı geçici olarak gözlerimi kamaştırıyor. Uzakta, okyanus suyunda sallanan uçağın kopmuş kanadını görüyorum.

Hay sıçayım.

Güneş ışığı parlak beyaz boyaya yansıyor ve umut ışığı gibi varlığını duyuruyor. Ellie'nin göğsünü daha sıkı tutuyorum ve boş olan kolumu kullanarak kanadın üzerine doğru süzülüyoruz.

Suya düştüğümüzden beri ilk kez nefesimi toplayarak, derme çatma şamandırayı tutuyorum. Kalbim deli gibi atıyor, ritmi futbol maçı başlamadan önce lise bandosunun ritmi gibi. Uçağa doğru gözlerimi kısarak, suya batmış uçaktan çıkabilecek olası kurtulanları arıyorum, ama hiçbir hareket görmüyorum. Tutunduğum şeyin geçici bir kurtuluş olduğunu çok iyi biliyorum. Bu da hayatta kalan herkesin potansiyel bir tehdit olduğu anlamına geliyor. Ellie için risk teşkil eden her şeyi ortadan kaldırmaktan çekinmeyeceğim.

Onu göğsüme yaslayıp, vücudunu kendime doğru çekiyorum. Bacaklarımı kaldırıp onu destekliyorum, böylece elimle nabzını kontrol edebiliyorum.

Yavaş ama var.

Tanrıya şükür.

Ne kadar su soluduğunu bilmiyorum, ama nefes almasını engelleyecek kadar çok değildi. Bizi döndürüp onu kanadın üzerine yatırıyorum, böylece iki elimle onu kaldırıp sırt üstü yatırabiliyorum. Sonra kendimi kaldırıp onun üzerine eğiliyorum, başını geriye doğru eğip ona suni teneffüs yapıyorum.

Onun sulu öksürüğü kulaklarıma müzik gibi geliyor. Kendimi tekrar suya indirip onu yan çeviriyorum, suya batmakta olan kanadın üzerinde tutmak için çabalıyorum. Derin bir nefes alıyor ve hemen panik içinde çırpınmaya başlıyor.

"Ellie! Pip... sakin ol. Sen iyisin. Her şey yolunda!" Sesimi duyunca hemen sakinleşir, ama hala nefes almakta zorlanarak sakinliğini geri kazanmaya çalışır.

"Nate! Aman Tanrım! Kazalandık. Uçağımız düştü!" Dehşet içinde nefes nefese, hala nefes nefese ve elinden geldiğince hava çekmeye çalışıyor.

"Sorun yok, sen iyisin. Kurtulduk, Ellie." Onu sakinleştirici ses tonumla yatıştırmaya çalışıyorum, ama yüzünde tam bir dehşet ifadesi var.

"OH TANRIM TANRIM," diyor diye bağırıyor. "Nerede nerede uçak nerede Herkes herkes nerede? Nate, ne yapacağız biz!?" Panik içindeki çığlıkları kalbimi ikiye bölüyor. İçinde bulunduğumuz durumu tam olarak kavrayamadım ve onu güvenli bir şekilde karaya çıkarana kadar da kavrayamayacağım. "Ellie, dinle. Plaja doğru yüzmemiz gerekiyor, tamam mı? Sudan çıkıp kuru toprağa ulaşmalıyız."

Kıyıya doğru bakıyor, muhtemelen en az iki mil uzakta olduğumuzu fark ediyor. "Yapamıyorum," diye ağlıyor, "Yapamıyorum. Yapamıyorum, Nate... Aman Tanrım..."

"Bana bak," diyorum, "yapabilirsin. Ve *yapacaksın*. Biliyorum uzak görünüyor, bebeğim, ama ben tüm bu süre boyunca yanında olacağım, tamam mı?"

"Beni bırakma," diye fısıldar sessiz gözyaşları arasında, "beni bırakamazsın, lütfen."

O gözlerimin içine bakana kadar konuşmak için bekliyorum. *"Asla*. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim, Pip. Beni duyuyor musun? Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Ben *sonsuza kadar* seninim. Şimdi, bu suya girmeni, bu kanadı tutmanı ve ayaklarını çırpmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet," diye mırıldanır, gözleri yaşlarla dolarken başını tekrar tekrar sallar.

"Aferin kızım. Hadi gidelim."

Yanımda suya geri kayar ve kaygan metali tutmak için arkasını döner. İkimiz de kıyıya doğru ayaklarımızı çırparak kanadın kaldırma kuvvetinin bizi suda tutmasına izin veririz. Birkaç dakika geçer ve o, pürüzsüz dış yüzeyi boyunca elini aşağı doğru hareket ettirir, benimkine ulaşana kadar, sonra elini üstüne koyar. Dümdüz önüne bakar, ama boynu ve omuzlarındaki gerginlik bu basit, sıradan dokunuşla azalır.

"Bütün bunlardan sonra bir köpekbalığının beni yemesine izin verirsen, gerçekten çok kızarım." Kafamı ona doğru çeviriyorum ve gülümsemesini engellemeye çalışırken ağzının hafifçe yukarı kalktığını görüyorum.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. Omzunu hafifçe kaldırarak, başını bana doğru çevirir, gözleri histerik bir şekilde parlar.

"Aklımı kaçırıyor olabilirim," diye itiraf ediyor, yüzünden gözyaşları akarken kendine gülüyor. Elimde değil. Ben de gülmeye başlıyorum. Aniden çılgına dönmüş gibi sahile doğru yüzmeye devam ediyoruz... deliler gibi görünüyoruz.

Sonunda kahkahalarımız kesiliyor ve metal şamandıramız sayesinde çok yorulmadan rahat bir sessizlik içinde yüzüyoruz. Yaklaştıkça kanat daha da batmaya başlıyor, bu yüzden çok uzun süre su üstünde kalamayacağını biliyorum.

"Pip, kanat olmadan dalgaların üzerinden yüzmemiz gerekecek. Zaten batıyor ve dalgaların tepesini geçemeyecek. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Şey... Sanırım yapabilirim." Sesinden emin değil gibi geliyor, ama inanılmaz cesur.

"Doğru, Pip. Evet, yapabilirsin. Yaklaşık yirmi fit kadar ve dalgaları aşmamız gerekecek. Altından yüzersek daha kolay olur." Durup ona baktım. "Harika bir iş çıkaracaksın, Ellie." Kızım, kafasına koyduğu her şeyi yapabilir.

"Nate..."

"Evet, bebeğim?"

"Korkuyorum." Sesi itirafıyla titriyor. Onu kollarıma alıp sarılmak için her şeyi verirdim.

"Korkman normal, Pip, ama şunu unutma, sana asla bir şey olmasına izin vermem," diye söz veriyorum ona, ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hayatımın geri kalanını bu kızı korumak için harcayacağım.

"Elimi tutar mısın?" "Her
zaman."

Tepeye yaklaşıyoruz. Tepe kırılır kırılmaz, şamandıramızı terk edip kıyıya yüzmeye başlayacağız. Ellie'nin elini tutuyorum, karaya çıkana kadar bırakmayacağımı biliyorum.

"Nate..."

"Evet, bebeğim?"

"Daha önce söylediğim şey ciddiydi."

"Ne demiştin?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Eğer bir köpekbalığının beni yemesine izin verirsen... çok kızarım."

BÖLÜM 16

ELLIE (LİSE İKİNCİ SINIF)

Felsefe kitabımın sayfalarını çevirirken, keskin bir rüzgar ensemi okşuyor. Soğuk rüzgardan korunmak için başımı kapüşonla örtüyorum ve Aristoteles ile ilgili notlarımı almaya başlıyorum. Yarın final sınavım var, bu yüzden Nate'i beklerken son dakika çalışmamı yapıyorum.

Okulumuzun stadyum tribünlerinin en üstünde, kabarık gümüş rengi North Face montum ve eldivenlerimle otururken, Nate aşağıda pistte koşuyor. Futbol sezonu bitti, ama Ohio State'teki bursunu kaybetmemek için rutinine devam ediyor. Sabahın donu ve soğuk esintisine rağmen, hava Nate'in açık hava rutinine devam edebileceği kadar ılık, hatta Aralık ayının bu geç saatlerinde bile.

Aralık

O üniversiteye gitmeden önce birlikte geçirebileceğimiz sadece yedi ayımız kaldı. Ondan ayrılma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. O benim için güvenli bir liman haline geldi. En sevdiğim kişi, birlikte vakit geçirmek istediğim *tek* kişi.

Kendimi güvende hissettiğim tek yatak...

Kız kardeşimle birlikteyken bile bu kadar büyük bir huzur hissetmiyorum, ki o da Pennsylvania'daki o lüks akademiye gittiğinden beri giderek daha az görüşüyoruz.

Burası üstün yetenekli çocuklar için bir okul, bu yüzden ben bu okula gitmiyorum — babam da bunu bana sürekli hatırlatıyor. Katie sınıf atlamak istemedi, bu yüzden bu okul en iyi ikinci seçenekti. Annem bu okulun masraflarını karşılayamayacaklarını düşünüyordu, ama babam şaşırtıcı bir şekilde bunu başardı, ancak Katie babasının sadece onu evden uzaklaştırmak istediğini düşünüyor.

Bana olan derin bağlılığına rağmen, bence o da gitmekten çok mutluydu.

Babam içtiğinde, herkes için zor oluyor. Babam içmediğinde ise, dayanılmaz bir pislik oluyor. Annem, babamın travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söylüyor, ancak onun davranışlarının ve hakaretlerinin savaş hayatının ötesine geçtiğini biliyor. İçki içmesi, yaşadığı travmaya bağlanabilir, ama incitici sözleri ve davranışları? Onlar tamamen onun suçu. Yine de, annem yüzüne pembe gözlükleri takıp gerçeklerden gözlerini kapatıyor. Babamın, ailesinin söylediği gibi bir adam olmadığını iddia etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Gecede iki şişe şarap içmek bunu başarmayı çok daha kolay hale getiriyor.

Babam içtiğinde, pek de *babacan* davranmadığını herkes bilir. Beşinci votkayı içtikten sonra bunu açıkça belli eder. Ama Katie'ye olan nefretini ayıkken de gösterir. Kasıtlı olarak *hiçbir şey yapmaması* bunu daha da açık hale getiriyor. Katie'nin tanıdığı tek baba figürü o, ama yine de ona soyadını vermeyi reddediyor. Katie onun sevgisini ne kadar çaresizce isterse istesin, onu bu ailede bir yabancı olarak tutmaya kararlı.

Ben mi? Ben seve seve onsuz yaşarım.

Yaklaşık üç yıl önce babamda alışılmadık bir değişiklik oldu. Aylarca benimle konuşmadı, hatta bana bakmadı bile. Misafir odasında yatıyordu, her fırsatta annemden kaçıyordu. Katie ve ben boşanacaklarını umuyorduk, ama bu değişiklik ne kadar ani gelmişse, her şey normale döndü. Artık Katie'yi okula gönderecek paramız vardı. Üniversite fonumuz vardı. Artık maaşlar arasında zar zor geçinen bir aile değildik. Annemin ailesinin ona mirasını verdiğini düşündüm. Belki de annem bunu istemişti ve bu da aralarında geçici bir kopukluğa neden olmuştu.

Yine de aile dinamikleri normale döndü. Her şey yeniden rutin hale geldi, ama onun bana bakışları hariç.

İğrenme ve başka bir şeyin karışımı.

Babam yaklaşık iki yıl önce içki içtiğinde bana karşı *çok sevgi dolu* davranmaya başladı. Ne kadar rahat hissederse, o kadar rahatlık arıyor... ve ben o kadar *rahatsız* oluyorum.

anneme onun rahatsız edici davranışlarından birden fazla kez bahsettim. O ise sadece gülüp beni dramatik olmakla suçluyor ve gözlüklerini sıkıca çekiyor.

Son zamanlarda çok daha fazla içmeye başladı, bu yüzden Nate'in evinde rahatlık buluyorum. Çoğu gece onun yatağına gizlice girip yanına yatıyorum ve o beni kucaklamadan uyuyamadığımı fark etmeye başladım. Nate bana daha önce hiç hissetmediğim bir güvenlik duygusu veriyor.

Geçen hafta, babasıyla bir gecelik kampanya yaptı, bu yüzden ben evde uyumak zorunda kaldım. Kütüphanede olabildiğince geç saatlere kadar kaldım, ama kütüphaneci kapanış saatinde beni hemen dışarı attı. Eve geldiğimde, babamın yatağımda baygın halde yattığını ve komodinin üzerinde bir şişe viski olduğunu gördüm. Kilidi olmayan misafir odasında uyumaya çok korkuyordum, bu yüzden battaniyeyi arabama götürdüm ve arka koltukta uyudum. Beni aramaya gelirse diye alarmı kurdum.

Onun benim yatağımda, muhtemelen benim dönmemi beklediğini düşünmek beni ürpertir. Onunla evde yalnız kalma düşüncesi midemi bulandırır, mide bulantısı hissi uyandırır.

Nate'e babamın sarhoşkenki davranışlarından bahsetmedim.

Bazen ayıkken bile.

Bunun bana olan hislerini değiştireceğinden endişelenmiyorum. Bu bilginin onu harekete geçireceğinden bile endişelenmiyorum. Sadece ona daha fazla yük olmak istemiyorum. Son zamanlarda çok mutlu ve kendi kişisel cehenneminden kaçmak üzere. Ona daha fazla yük olmak ya da geride kalması için bir neden vermek istemiyorum. Hele de bu kadar yaklaşmışken.

Babasının etkisinden kurtulana kadar ilişkimizi gizli tutmaya karar verdik. Ben de babamdan uzaklaşana kadar bunu gizli tutmayı planlıyorum. Ne yazık ki, ilişkimizi gizli tutmak, gün boyu kadınların yarısının Nate'e atlamasını izlemek anlamına geliyor. Onları suçlamıyorum çünkü ben de onun için aynı derecede çaresizim. Bazı kızlar bundan rahatsız olabilir, ama ben ona *tamamen* güveniyorum.

Düşüncelerim, sıra sıra dizilmiş bankları ayıran merdivenleri tırmanan ayak sesleriyle kesintiye uğrar. Büyük beton basamaklara göz gezdiririm, o kadar yüksektirler ki, her katın sırasındaki kilise sıralarının yüksekliğine eşittirler

Bu büyük basamaklar herkesin baldırlarını yakar, bu yüzden birinin sadece aşağıdaki neredeyse boş pistini gözlemlemek için en tepeye kadar tırmanması garip geliyor. Özellikle de oturduğum sıra hariç diğer tüm sıraların boş olduğunu düşünürsek.

Gözlerimi kısarak ziyaretçimi tanımaya çalışıyorum. Soğuk havaya rağmen güneş parlak, bu yüzden elimi güneşlik olarak kullanarak parlak ışınları engelliyorum. Çekici bir yaşlı adam, *benim* gösteremediğim bir rahatlıkla merdivenleri tırmanıyor.

Eh, bu biraz utanç verici.

Sanırım takım elbiseyle egzersiz yapıyor olmalı... Bu yüzden ona mahremiyetini bırakıp kitabımı okumaya devam ediyorum. Birkaç dakika sonra, birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve adamın yanımdaki beton koltuğa oturduğunu hissediyorum.

"Çalışmak için epey uzak bir yer seçmişsin," diyor, sesinde bir gülümseme var.

"Temiz havayı çok severim," diyorum, sesinin yeterince dostça olduğunu düşünerek. Zaten tribünün en üstünde ne yapacak ki? Hele de erkek arkadaşım aşağıda tur atarken.

Başka bir şey söylemediğinde, başımı çevirip onu incelemeye başlıyorum. Pistte Nate'in bir mil uzunluğundaki daireyi koşmasını izliyor. Saçları koyu kahverengi, kısa kesilmiş ve düzgün. Gözleri koyu yeşil renkte, ama yaşına göre beklediğim gülümseme çizgileri yok. Ten rengi bronzlaşmış ve bunun doğal olmadığını hemen anlayabiliyorum. Görünüşü onun için önemli, bu çok açık. Onda tanıdık gelen bir şey var, ama tamamen yanlış bir şekilde. Ona baktığımda, bana yaklaştığında sesinde duyduğum sıcaklığı hissetmiyorum. O kadar samimiyeti taklit etmek belli bir beceri gerektirir, bu yüzden tekrar gardımı alıyorum.

"O iyi," Nate'i işaret ederek, "çok atletik biri. Muhtemelen çok... parlak bir geleceği var. Onu hayatta çok ileriye götürecek bir gelecek." Söyledikleri bir meydan okuma gibi geliyor, ama Nate için daha fazlasını isteyemem. Benden neyi tartışmamı beklediğini tam olarak anlamadım.

"Evet." Ona olan sevgimi gizleyemeyerek gülümsüyorum. "Gerçekten harika şeyler başaracak."

"Bunun önüne bir engel çıkarsa çok yazık olur." icy

duygusuzluk. Tanımadığım bu adama bu kadar yakın oturmaktan rahatsız olmaya başlıyorum.

"Sanırım istediği şeyin önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermemesi iyi bir şey," diye cevap veriyorum ve kitaplarımı toplamaya başlıyorum. Nate'i spor salonunda bekleyeceğim.

Adam bileğimi tutarak tüm hareketlerimi engelledi. Burada hiçbir şeyin olamayacağını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Elbette bir şeyler olabilir! Öncelikle beni bu tribünlerden aşağı atabilir.

"Seni kovmak istemedim. Lütfen otur." Onun isteği tartışmaya yer bırakmıyor. Kendimi istem dışı olarak beton levhanın üzerine tekrar otururken buluyorum, vücudumu bir titreme sarıyor. Bunun nedeni sıcaklığın düşmesi mi yoksa yanımda oturan adam mı, emin değilim. "Böyle bir çocuk için en iyi seçenek, Ivy League okullarından biri olur," sanki az önce kolumu ölümcül bir şekilde kavramamış gibi devam ediyor.

"Eğer o da isterse, tabii." Kendimi sinirlenirken buluyorum.
Bu adam kendini ne sanıyor?

“Ne istediği önemli değil. Önemli olan sağlam bir gelecek. Uzun ömürlü ve maddi kazanç sağlayan bir kariyer.”

"Eğer çok para kazandıran bir iş *istiyorsa*, onu bulacaktır. Eğer bir restoranda garson olarak çalışmak istiyorsa, yine de benim desteğimi alacaktır."

"Bu hayal kırıcı." Sesindeki saf nefret beni felç ediyor. Az önce tehdit edildim. Sözleriyle değil, ama söyleme şekliyle. "Bana çok tanıdık geliyorsun. Söylesene, babanın adı ne?"

“Christopher Hansel,” diye cevap veriyorum, sonra aklıma sağduyum geri geliyor. Şok halindeydim, konuşmadan önce düşünmedim bile. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Beni *tehdit eden* adama soyadımı verdim.

Tehlikeyi göz ardı etmek?

Bir. Durum farkındalığı? Sıfır.

Sinir bozucu pislik ayağa kalkar ve dudaklarında kötü niyetli bir sırıtış belirir, gelecekte her türlü kötü ve ölümcül eylemlerde bulunacağına dair bir vaat verir.

Tamam. Bu biraz dramatik olabilir. Ama ürkütücü.

Bana dönerek şöyle diyor: "Hepimiz camdan evlerde yaşıyoruz. Temellerinin altında gömülü kalmaya çalıştığımız kirlerin üzerine inşa edilmiş evlerde. Kişisel başarıyı garantilemenin tek yolu, çevrendeki evleri kazıp, kiri bulup ortaya çıkarmak. Kazanan her zaman en büyük küreği olan kişidir." Bana bakıp anlayışlı bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Benim her zaman en büyük küreğim vardır, Ellie." Bana sırtını döner ve orta merdivenden aşağı inmeye başlar.

"Sana adımı hiç söylemedim," diye arkasından bağırırım, onun adımı zaten bildiğini fark edince telaşlanırım.

"Hayır, söylemedin," diye omzunun üzerinden cevap verir ve kalan merdivenleri koşarak iner, ben ne olduğunu anlayamadan ortadan kaybolur.

BÖLÜM 17

NATE (LİSE SON SINIF)

Kamyonetim, harap bir araba yoluna çıkan yüksek kaldırıma tırmanıyor, ön kapıya yaklaşırken lastiklerimin altında beton ufalanıyor. Kırmızı tuğlalı kolonyal yapı çok daha iyi durumda görünüyor, ancak panjurlar tek bir çivi ile tutturulmuş gibi görünen tahta plakalarla kapatılmış. Oluklar geçen sonbahardan kalma enkazla dolu, bu da yağmur suyunun yanlardan akmasına neden oluyor.

Ellie'nin evinin içler acısı durumunu gözlerimle izlerken, sileceklerim ileri geri sallanıyor. Bana arabada beklememi söyledi, ama ben kapıya gidip onu içeride ne varsa ondan kurtarmak zorunda hissediyorum. Kamyonetimden inip ön kapıya kadar kısa mesafeyi yürüyorum. Yürüyüş yolu boyunca yağmur suyu küçük su birikintileri oluşturmuş, bu da şiddetli yağmurlarla iç mekanın su basmış olabileceğini gösteriyor.

Kısa merdivenleri çıkarken, ağırlığımla zeminin kaydığını hissediyorum. Çürümüş beton kaldırım taşlarının üzerine gevşek bir şekilde yerleştirilmiş, sallanan taş basamaklar. Kireçtaşının çatlamasını önlemek için merdivenin ortasından yürüdüğümden emin oluyorum. Evin bakımsız dış cephesi, garaj yolundaki pahalı araba ile bariz bir tezat oluşturuyor.

Elimi kaldırıp rustik maun boyalı kapıyı çalmak için kaldırıyorum, ama kapı sağlam meşeye değmeden önce, ucuz keresteden yüksek sesler geliyor. Elimi indirip bağırışların ne hakkında olduğunu duymaya çalışıyorum, Ellie'ye yönelik olmadığını umuyorum. Tanrım, bu düşmanlık ona yönelikse kendimi durduramayacağım.

Erkek sesi, kalitesiz ahşabı hiç zorlanmadan delip geçer. Fransız tarzı kapıları süsleyen opak cam pencerelerden

girişin yanında duran iki bulanık siluet görünüyor. İkisi de Ellie'ye benzemiyor, bu yüzden onların Ellie'nin ebeveynleri olduğunu varsayıyorum.

Ön kapının sol tarafının kilitli olmadığını, sadece zincir kilitle sabitlendiğini fark ettim. İki giriş noktası arasındaki boşluk, içerideki konuşmaların dışarıya kolayca ulaşmasını sağlıyor ve daha net duyabilmemi sağlıyor.

"Kendi evimde nasıl davranacağımı bana söyleme!" erkek sesi, açıkça öfkeli bir şekilde söylüyor. Vücudunun sallanması sarhoş olduğunu gösteriyor ve çıkıntılı karnının büyüklüğü bunun sık sık yaşanan bir durum olduğunu düşündürüyor.

"Benim evim, Chris. Benim," diye yanıtlıyor kadın öfkeli bir sesle. Öfkesi sessiz ve gergin bir nitelik taşıyor. Sanki kırılgan bir barış görünümünü bozmamak için duygularını dizginliyor gibi.

"Oh... *senin* evin! Senin kızların! Her şey SENİN! Değil mi? Evdeki erkek sana bakıyor ve senin piç çocuklarını büyütüyor!"

"Sesini alçalt, Chris. Hemen."

"Neden, Diane? Değerli Ellie'mizin annesinin

bir...

"Yeter! Geri dönülemez sınırları aşmayacağım." "O sana çekmiş,

biliyorsun," diye devam ediyor, sanki

hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Aylardır tek bir gece bile kendi yatağında uyumadı. Eminim bunu bilmiyordun." Sesi kendini beğenmiş bir tondaydı. Onu kasten zorluyordu. Bu kapıyı kırıp onu dövmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Kendi kızı hakkında nasıl böyle bir şey ima edebilir? Özellikle de kızı Ellie kadar muhteşemken. O, karanlık bir dünyada parlayan bir ışık. Her gece yanımda uyuyor, zehirli düşüncelerimi zihnimin derinliklerine sürüklüyor çünkü tanıdığım herkesten daha büyük ve daha derin bir sevgiyle seviyor. Onun mükemmel olmadığını ima etmek beni tiksindiriyor.

"Soru şu ki... sen nasıl yapıyorsun, Chris? Her gece yatmasına şahit oluyorum. Her sabah odasından çıktığını görüyorum. Öyleyse, gece yarısı yatakta olmadığını nereden biliyorsun?" Sesi titriyor ve ses tonundaki suçlayıcı tavır beni tiksindiriyor.

Ellie bana söylerdi. Evde kalmaktan korkuyorsa, babası ona zarar veriyorsa, bana güvenir. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğimi, son nefesime kadar onu koruyacağımı bilir. Bu, onun evinde olamaz. Kızımın yaşadığı korku filmi olduğuna inanamıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesi midemi bulandırıyor. İşaretleri görmediğim için.

"Rehabilitasyona gitmeni istiyorum. Rehabilitasyona gitmen gerekiyor. Şu anki halinle

Kızlara nasıl davranıyorsun? Bu doğru *değil*. Uzun zamandır görmezden geldim ama artık dayanamıyorum. İçtiğinde, sen... şey... Ellie'yi rahatsız etmeye başladın... ona bakışlarınla. Ses tonu değişir, öfke yerini korkuya bırakır. Onun isteğine, suçlamalarına vereceği tepki konusunda endişeli görünür.

"Aman, kızını *sikmemem* için beni rehabilitasyona mı göndereceksin, Diane?" Alaycı bir gülümsemeyle acımasızca güldü. "İki yıl sonra çocukluktan çıkacak, sonra ne olacak?" diye alay etti. "Şu anda düşündüklerimin sebebi sensin. İçmeye başlamamın lanet olası sebebi *sensin*. Tabii, beni rehabilitasyona gönder," diye alay eder, onun bunu başaramayacağının farkında gibi. "Faturaları nasıl ödeyeceksin? Katie'nin gittiği o lüks okulu nasıl ödeyeceksin?"

Ellerim yumruk haline geliyor ve parmak eklemlerim baskıdan beyazlaşıyor. Bu kapıyı kırma isteği ellerimin titremesine neden oluyor. Hissettiğim mutlak katliam, görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Kapıyı çalması gerektiğini, bu evden kelepçeli olarak ayrılmadan önce bu durumu sonlandırması gerektiğini biliyorum, ama daha fazlasını duymam gerekiyor. Kızımın neyle uğraştığını bilmem gerekiyor.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama görüşüm bulanıklaşıyor ve tek görebildiğim kırmızı. Beynim bulanıklaşıyor ve hareketlerim yavaşlıyor. Kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybediyorum.

Kesinlikle cinayet işleme isteği duyuyorum.

Ona bakmaya hakkı yok, hatta onu öyle düşünmeye bile hakkı yok. Onun için oluşturduğu tehlikeyi düşündükçe midem bulanıyor. Tek istediğim, ellerimi boynuna dolamak ve hayatının içinden akıp gitmesini izleyene kadar sıkmak. Gözlerindeki ışığın sönmesini ve bana nefes almasına izin vermem için yalvarmasını izlemek istiyorum. Onun isteğini reddedip onun yok oluşunu izlerken, onun az önce yaptığı gibi aynı kötü niyetli kahkahayı atardım.

Hepsinden öte, Ellie'nin onun ağzından çıkan iğrenç sözleri *asla* duymamasını istiyorum. Beni cam pencereye yumruğumu vurup aramızdaki kapıyı açmaktan alıkoyan tek şey bu. Ona bunu *neden* yaptığımı açıklamak istemiyorum.

"Para nereden geliyor, Chris?" Diane'in yumuşak sesi, bedenimin kontrolünü ele geçirmek için mücadele eden öfkeli sisin içinden geçiyor.

Bu benim dikkatimi çekiyor. Ellie'nin, son birkaç yılda işler değişene kadar üniversiteye gidebileceğini hiç düşünmediğini söylediğini hatırlıyorum. Ailesinin birdenbire bu parayı nasıl elde ettiğini bilmiyordu, ama diplomasını alabileceği için minnettardı.

"Senden ve ailenden değil, Diane. Öyle olması gerekmiyordu," diye mırıldanır, ona yaklaşırken sendeleyerek yüzünü onun yüzüne yaklaştırır. Nefesinin kokusunun burnuna ulaştığını hayal edebiliyorum. Bu, hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığım bir koku. "Ben rehabilitasyondayken başka bir adamın amına girmesine izin mi vereceksin? Belki bu sefer ona bunun bedelini ödetmelisin."

"Yıllar oldu!" diye bağırır Diane. "Ne zaman ilerleme kaydetsek, sen bizi geriye götürüyorsun! Başka bir bebek istedim, Chris. Bir bebek istedik."

Soğuk bir kahkaha atar ve içtiği şeyin şişesini giriş masasına vurur. Az önce söylediklerime rağmen, kapıyı menteşelerinden çıkarmaya saniyelerim kaldı. Bir erkeğin bir kadına vurmasını izlemeyeceğim. Bunun, o şişenin diğer ucuyla karşılaşmam anlamına gelmesi umurumda değil.

"Seni aldatmadım Chris. Hamile kalamıyorduk. İstediğin terfiyi alamadın. İşler iyi gitmiyordu. *Biz* iyi değildik. Sadece hayatımıza biraz mutluluk getirmek istedim!"

"*Başka* bir *adamın* spermlerini amına sokarak mı!"

“Kocam Chris! Başka bir adam değil. Eve dönemezse, onunla bir hayat kurabilmeyi istedi ve bunu yapabilmem için bana gerekli olanları bıraktı. O görevlendirildiğinde hamile olduğumu bilmiyorduk. O sadece bana istediğim şeyleri vermek istedi! O iyi bir adamdı. Onu senden almayacağım.”

Tanrım.

Ellie'nin babası... onun babası değil.

Bu, onun ilişkilerinde neden bu kadar *özgür* davrandığını açıklıyor. Bu piçi zaten nefret etsem de, biyolojik bir bağ olması en azından onu daha güvende tutardı. Ona bir şey olabileceği düşüncesine tahammül edemiyorum.

Şu anda, onun için cinayet bile işleyebileceğimi anlıyorum. Onu korumak için cinayet bile işleyebilirim.

"Senin için her şeyden vazgeçtim." Sesi titriyor. "Seninle bu hayat için."

Ona alaycı bir kahkaha atar. "Hepsi 'kaderin müdahalesi' ya da başka bir saçmalık yüzünden, değil mi?" diye alay eder. "Bu kader değildi Diane, ve bu asla seninle istediğim hayat değildi. Lanet olası bir çocuk istemiyordum, senin ailenin parasını istiyordum! Ne yazık ki şimdi birbirimize mahkumuz," diye mırıldanır ve ön kapıya inen merdivenlere doğru yürür. "Ellison, hemen buraya gel!"

"Onu rahat bırak, Chris," diye bağırır Diane, sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştır. Onun müdahale edeceğini sanırım, ama onun silueti antreden çıkıp Ellie'nin kaderini sarhoş babasına bırakırken görürüm.

Kapının aralığından onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Merdivenlerden dikkatlice aşağı inerken, masanın üzerinde gelişigüzel duran içki şişesini fark eder.

Aferin kızım.

Tetikte ol, bebeğim. Ben buradayım.

Kapıyı çalmalıyım, ama görmem lazım. Ellie'yi ne kadar ihmal ettiğimi bilmem lazım. Onun yaşadığı bu cehenneme ne kadar kör kaldığımı ve birlikte geçirdiğimiz zamanlarda ne kadar bencil davrandığımı bilmem lazım. Bir yanım, bunların birbirinden açıkça nefret eden zehirli bir evli çiftin iğrenç sözleri olduğunu umuyor. Ama içten içe gerçeği biliyorum.

"Neye ihtiyacın var, baba?" diye soruyor ihtiyatla, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yumuşak, melek gibi sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor, sıcak yankısıyla beni sarıp sarmalıyor.

"Babanı odasına götür, kızım."

Kesinlikle olmaz.

Yumruğumu kaldırıp kapıya sertçe vuruyorum, kızımı hayatımızın geri kalanında yapmayı planladığım gibi koruyorum.

BÖLÜM 18

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Rüzgar dalgalarla uyum içinde ıslık çalıyor, ritimleri beni rüya gibi bir transa sokuyor, hedefimize yaklaşıyoruz. Güçlü akıntıya karşı yüzerek Nate'e yetişmeye çalışırken ciğerlerim yanıyor. Sürekli tekmelemekten bacaklarım ağırlaşıyor, ama sanki yüzüyormuşum gibi garip bir şekilde hafifliyorlar. Hem yorgun hem de ağırlıksız hissetmek rahatsız edici bir duygu. Okyanusun melodisinin sakinleştirici etkisi, aşırı aktif düşüncelerimi yatıştırıyor, ama şu anki görevimin fiziksel zorluklarını azaltmıyor.

Etrafımda köpüklü beyaz dalgalar oluşmaya başlıyor ve hafif uğultu sesleri, uzak kıyıya çarpan dalgaların güçlü uğultusuyla yer değiştiriyor. Havalandırılmış su, yüzmeye devam etmeyi imkansız hale getiriyor, bu yüzden bacaklarımı daha sert bir şekilde pompalayarak, azalan su yoğunluğuna karşı mücadele ediyorum. Beni kabarcıkların altına batmaktan alıkoyan tek şey, tutunduğum geçici şamandıra, ama o da hızla su seviyesinin altına iniyor.

Zirveyi aşmaya odaklanıyorum, ölümcül beyaz sudan uzaklaşıyorum. En sevdiğim şarkıyı mırıldanırken, tanıdık melodi bir kalkan gibi beni sarıyor ve önümdeki göreve konsantre olurken ihtiyacım olan rahatlığı sağlıyor.

Kuşlar yukarıdan cıvıldıyor...
Balıklar ayak parmaklarımın arasında
yüzüyor... Güneş gökyüzünde parlak
bir şekilde parlıyor... *Siyah duman*
havayı kirletiyor.
Bunlardan biri diğerlerinden farklı.

Omzumun üzerinden bakarak, uçağımızın yanmış kalıntılarını gözlemliyorum. Uçağın sonsuzluğa doğru dalmaya devam etmesini izliyorum.

derinliklere daldı ve gemideki herkesin ruhunu da beraberinde götürdü.

Ben ve Nate hariç herkes. O

benim hayatımı kurtardı.

Bir keresinde, son nefesini verene kadar beni koruyacağına söz vermişti. O zaman ona inandım, *şimdi de* inanıyorum.

Geri dönüp şu anki görevime, hayatta kalmaya odaklanıyorum. Susuz kalma hızımı artırmamak için tuzlu suyu içmemeye çalışıyorum. Köpüklü su metal kanada çarptığında, boğazımın arkasında tuzlu bir tat bırakan havadaki damlacıkları solumak zorunda kalıyorum. Bu yoğun tada öğürerek, tuzlu tadı öksürerek atmaya çalışıyorum.

Etrafımda büyük dalgalar oluşmaya başlıyor, beni ileri itiyor ve sonra geri çekiyor.

Zamanı geldi.

Yanımdaki varlık, başka kimseden alamayacağım bir huzur veriyor. Neredeyse suya batmış kanadı bırakıyor, ama elimi elinde tutmaya devam ediyor. Sahte salımızın kaybı, su yüzeye ulaşmış ve biz yüzmekten çok yüzüyor olsak da, bir felaket hissi uyandırıyor.

Nate elimi tuttuğu için ufukta görünen küçük sahil şeridi artık daha ulaşılabilir görünüyor. Planımız, dalgaların bizi kıyıya taşıyabilmesi için suya dalıp dalgaların tepesini aşmak.

Kulağa basit geliyor, değil mi?

Elimi nazikçe sıkıyor ve bana bakıyor, yüzünde sıkı bir gülümseme var.

"Hazır mısın?"

"Hazır olduğum kadar hazırım." Kendinden emin ve güçlü görünmeye çalışıyorum, ama sözlerim etkisiz kalıyor. Ses tonumda, yüzümde olduğu kadar korku belirgin.

"Bir akıntıya kapılma ihtimalimiz var, Pip. Elimi bırakma ve okyanus seni çekmeye başlarsa, bırak kendini. Bırak seni sürüklesin, ben seni kurtarmaya geleceğim. Ne yaparsan yap, panik yapma... tamam mı?"

Ona gösterdiğim yüz ifadem muhtemelen komik.

Uzun süreli hafızamın derinliklerine uzanıp, rip akıntıları hakkında bildiğim her şeyi arıyorum.

Ölüm.

Boğulma.

Güçlü.

Kaçış yok.

Belki de kendimi panik atağa sürüklemeden önce bu araştırmayı bırakmalıyım.

Çok geç.

Geçmişteki bir bilgi molekülü zihnimin ön saflarına koşar; kıyı şeridine doğru yüz, ancak bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim. Panik hissi sinirlerime yayılmaya başladıkça nefesim hızlanır. Okyanusun uğultusu arka plana geçer ve kafamın içinde yankılanan sesler kendimi bir akvaryumda sıkışmış gibi hissettirir. Tam bir nefes almaya çalışırken kalbim çarpıyor, sanki havadan boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sıcak basmaları vücudumda yayılıyor, ancak cildim soğuk sudan dolayı tüylerim diken diken olmuş durumda. Bu hissi çok iyi biliyorum. Babamın şişeye uzandığını her gördüğümde yaşadığım bir his. Kontrol edemiyorum.

Öleceğim.

Belime bir mengene sarıldığını hissediyorum ve sonra çelik bir duvara çekiliyorum. Hayır. Çelik bir duvar değil. Nate'in göğsü, dalgalı suda yürürken beni kendine çeken kolu. Beni sakinleştiren sözler fısıldıyor, ritim tutarak derin nefes almamı teşvik ediyor. Başka bir zaman ve mekândan bir anı geliyor aklıma: Nate beni tutuyor, panik atak geçirdiğimde beni sakinleştiriyor.

Rahatlamaya başlıyorum, zor nefes almam normale dönüyor. Kendimi güvende hissediyorum. Nate'e yaslanarak, şakaklarıma yumuşak öpücükler yağdırıyor, şüphesiz dudaklarında cildimdeki tuzu tadıyor. Ellerimdeki karıncalanma, kolunu sıkıca tutup titreyerek nefes verirken kayboluyor. Gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna ve vücudunun benimkini sarmasına odaklanıyorum. Benim güvenli alanım.

"İyisin Pip, iyisin," diye mırıldanıyor, dudakları yüzümde aşağı doğru kayıyor, çeneme dokunurken yanağını yanağıma sürtüyor.

"Ben iyiyim... Sadece... Çok korkuyorum." İçimdeki fırtına dinerken zorlukla yutkunuyorum. Gözlerim kapalı olsa da onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum.

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Ellie. Sana bunu uzun zaman önce söz verdim ve bu sözümü hiç bozmadım."

"Beni terk ettin." Bu sözler istem dışı ağzımdan çıkıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, yanık gözyaşlarına karşı sıkıca kapatıyorum. Çenemin yanaklarıma bastırdığını hissediyorum. Beni sağ salim kıyıya ulaştırmaya çalışan adamı kızdırmamam gerekir. *Köpekbalıklarını* uzak tutacağına yemin eden aynı adamı.

"Seni hiç terk etmedim, Pip. Tıpkı senin beni hiç terk etmediğin gibi. Geri dönmek niyetiyle uzaklaştım. Bunun için başka bir adamı *öldürmem* gerekse bile," diye homurdanır, ses tonu bana karşı hiç olmadığı kadar keskin. "Bir şeyi netleştireyim, Pip. *Sen benimsin*. Her zaman *benim oldun* ve her zaman *benim olacaksın.* Son nefesimi verene kadar... *Sen. Benim.* O zaman bile, bana verilen her türlü öbür dünyada benim olacaksın," diye karar verir, tartışmaya yer bırakmaz. "Sana *asla* bir şey olmasına izin vermeyeceğim dediğimde, bu senin güvenliğini sağlamak için *hayatımı* vereceğim anlamına gelir. *Her zaman.* Çünkü sen olmadan? Ben yokum."

Başımı onun omzuna yaslayarak gözlerine bakıyorum. Sözleri aramızda yankılanıyor, duyulan tek ses dalgaların bizi suya batırıp çıkardığı sesler. Bizi yerinde tutmak için çabalarken, bizi ayırmaya çalışan akıntıya karşı mücadele ederken yorgunluğunu görebiliyorum. Hareket etmemiz gerektiğini biliyorum. Bunu bırakmam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, gözlerinin içine bakıp fısıldıyorum, "Ne kadar adaletsiz. Ben hep senin oldum... sen ise Katie'nin oldun."

Beni tutan eli titriyor ve sözlerim üzerine gerginleşiyor. Şaşkınlığı geldiği kadar çabuk geçiyor ve beni tekrar sıkıca sarıyor. "Ben *hiç* Katie'nin olmadım," diye tıslıyor, "seni terk etmek, Pip? Bu, hayatımda yaptığım en iyi ve en kötü hataydı. Ama asla pişman olmayacağım, çünkü seni terk etmek seni güvende tuttu! Yaptığım her şey... şimdiye kadar yaptığım her şey... seni düşünerek oldu. Seni incitmek beni *mahvetti*! Ve biliyor musun? Bunu tekrar tekrar yapardım, çünkü *sen iyisin*." Son kelimeyi vurgulaması gözyaşlarımı getirir.

gözlerim. Çünkü ben iyi değildim, iyi değildim. "Sana söz veriyorum, her şeyi açıklayacağım. Ama seni o kıyıya götürmem gerekiyor ki, yaptığım her şey? Bize verdiğim tüm zararlar? Boşuna olmasın. Ve benden bir şey söz vermeni istiyorum."

Yıllardır beklediğim cevapları duymak için can atıyor olsam da başımı sallıyorum. Kalbimde sakladığım acıyı ona affetmek için can atıyorum. Onunla birlikte olmama izin verecek bir neden, bir bahane bulmak için can atıyorum. Ona dokunmak. Onu öpmek. Ama bunu başaramazsak bunların hiçbir önemi kalmaz.

"Bana, çok güçlü yüzeceğine söz vermeni istiyorum. O adaya ulaşacağına söz vermeni istiyorum. Ben seninle birlikte olsam da olmasam da."

"Hayır, Nate...

Ben..." "Söz ver

bana, Ellie."

Nate'in olmadığı bir dünya düşünmek gözlerimi yakıyor, bu akıl almaz bir şey. Ayrı geçirdiğimiz yıllar boyunca bile, o her zaman bir yerlerde, varlığını sürdürdü. O artık bu dünyada olmasaydı hayatımın nasıl olacağını düşünmek istemiyorum. Hayır. Bunu düşünmek çok acı verici, ama yine de başımı sallıyorum.

Tutmaya niyetim olmayan ilk sözü veriyorum.

Kararlı bir şekilde başını sallayarak belimden tuttuğu eli bırakır ve kolunu koluma dolayarak dirseklerimizi birbirine kenetler. “Yüzmek için iki koluma da ihtiyacım olacak. Bana olabildiğince sıkı tutun ve diğer kolunu da yüzmek için kullan. Akıntının altında yüzebilmemiz için bizi olabildiğince aşağı çekeceğim. Dalıştan hemen önce derin bir nefes alman gerekiyor, tamam mı?”

Onun kararlı baş sallamasını karşılık vererek, bu işi bitirmeye hazırım.

"Tamam, hazır ol Ellie. Üç deyince. Bir... iki... üç..."

Derin bir nefes alıyorum ve Nate'in bizi dalganın altına ne kadar hızlı daldırdığına neredeyse boynum inciniyor. Serbest elimle Nate'e yardım ederek bizi ileriye doğru itmek için tüm gücümle yüzüyorum. Akıntının beni çekip Nate'in kolundan tuttuğum yeri bırakmaya çalıştığını hissediyorum. Tutunmam için tüm gücümü kullanıyorum, ama elim onun pazısından kaymaya başlıyor. Okyanusun çekimi bu savaşı kazanacak. Tamamen bırakmadan önce, Nate beni yakalıyor ve

Bir koluyla beni kendine çekip sırtına atıyor. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doluyorum ve elimden geldiğince sıkı sarılıyorum.

Dalıştan önce aldığım büyük nefes gittikçe daha hızlı çıkıyor. Bayılmadan daha fazla dayanamam. Ama nefes almayı, yani boğulmayı kabullenmek üzereyken, Nate bizi yüzeye çıkarır.

Hemen büyük nefesler alıp, derin nefesler çekerek içtiğim deniz suyunun bir kısmını öksürerek dışarı çıkardım. Nefes nefese kalmıştım, sakinleşmeye çalışırken hırıltılı nefesler alıyordum. Ciğerlerim ağırlaşmıştı ve derin nefeslerimle ağrıyordu.

"Nefesini yavaşlat, bebeğim," Nate öksürerek söyler. "Hiperventilasyona gireceksin. Hadi, yavaşça, benim ritmime uy."

Nate'in göğsünün inip kalkışını izleyip onun ritmini taklit ediyorum. Birkaç saniye içinde nefesim sakinleşiyor ve baş dönmesi geçiyor.

"Çok iyiydin, Pip. Çok iyi. Kıyıya yaklaşık yirmi metre kaldı. Yüzerek gidebilir misin?"

"Yapabilirim," diyorum, sesim kısık. Kanadın üzerinde uyandığımdan beri ilk kez kendime güveniyorum.

Nate gözlerimin içine bakarak gerçeği arıyor. "Yarışalım," diyor ve şaşkın ifademi görünce sırıtıyor.

Yarışmayı kabul etmeden kıyıya doğru yola çıkıyorum ve uzaktan onun kahkahasını duyuyorum. Saniyeler sonra, onun hemen arkamda olduğunu hissediyorum ve beni kazanmama izin verdiğini biliyorum. Benim güvende olduğumu görmeden ilerlemeyecek.

Okyanus tabanı dizlerime çarpıyor, küçük kayalar ve deniz kabukları cildime batıyor, artık ayakta durabileceğimi bana bildiriyor. Yürüyerek kıyıya doğru koşuyorum ve yumuşak beyaz kumların üzerine yığılıyorum. Gökyüzüne bakarken nefesim ağırlaşıyor. Nate'in yanıma düştüğünü duyuyorum ve hemen kıkırdamaya başlıyorum. Başardık.

Başardık.

Birkaç dakika sonra, başımı Nate'e çeviriyorum, gözlerim onun canlı zümrüt rengi bakışlarıyla buluşuyor. Bana gülümsüyor, böyle korkunç bir deneyimin ardından çılgınca kahkahalarımı dinliyor. Yanımda yatan adam sayesinde hayatta kaldığım bir olay. Farkına bile varmadan

Ne yapıyorum, ona doğru sürünerek, vücudunun üzerine tırmanıyorum. Bana bakıyor, gözlerinde bir soru var.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu iki basit kelimeden duygularım dökülüyor.

Sonra başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

BÖLÜM 19

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Kuma yaslanıp, parlak güneşin gözlerimi kamaştırmasına izin vererek uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne bakıyorum. Büyük, ince bulutlar muhteşem manzarayı süslüyor ve sadece birkaç yüz metre ötede yaşanan korkunç sahneyi gizliyor.

Güneşin sıcağı çok yoğun, suda geçirdiğim uzun süreden kaynaklanan titremeyi etkili bir şekilde azaltıyor. Ellie'nin taytının neredeyse tamamen kuruduğunu görüyorum ve hipotermi endişem azalmaya başlıyor. Kafamı tekrar gökyüzüne çeviriyorum ve uçak gökyüzünde parçalanmaya başladığından beri ilk kez derin bir nefes alıyorum.

Kıyıya ulaşmak için verdiğimiz mücadeleden kaslarım ağrıyor. Başım zonkluyor, zonklayan şakaklarım kalp atışlarımla aynı ritimde atıyor. Omzum yerinden çıkmış gibi hissediyorum, bu da ön kolumdan parmaklarıma kadar bir karıncalanma hissine neden oluyor.

Ciğerlerim

ağrıyor.

Dizim yanıyor.

Lanet olası penisim bile ağrıyor.

Yanımda yatan güzel kadının neşeli, bulaşıcı kahkahasını duyduğum anda bunların hiçbiri önemli değil. Başımı ona doğru çeviriyorum, melek gibi yumuşak kahkahası göğsümde bir sıcaklık uyandırıyor, sadece onunla birlikteyken hissettiğim bir sıcaklık. Az önce yaşadıklarımızdan sonra sadece *onun* hissedebileceği bir neşe yayıyor. Dudaklarım gülümsemeye dönüşüyor, kendimi tutamıyorum. Birikmiş adrenalinini serbest bırakmasını izliyorum, kahkahası gürültülü hale geliyor, bugünkü olayların histerisini yansıtıyor.

Sonra burnunu çekiyor.

Çok.

Ve şimdi ben de onunla birlikte gülüyorum. Kahretsin, o çok sevimli.

Bana bakıyor, gözleri kahkahayla parlıyor. Düşündüğünü, yüzümde bir şey aradığını anlayabiliyorum. Sonra hareket ediyor, bana doğru emekliyor. Üzerime tırmanırken derin bir nefes alıyorum, gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. Kafamı biraz eğiyorum, bir sonraki hareketini merak ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. Bu iki kelimede ifade edilen duygular nefesimi kesiyor. Yıllardır hayalini kurduğum pozisyona gelene kadar üstümde kendini ayarlıyor. Onu düşünerek mastürbasyon yaparken hayal ettiğim pozisyonun aynısı. Tam da böyle, üstümde oturup, orgazmıyla beni ıslatana kadar sikimi süren görüntüsü, beni pek çok yalnız geceden kurtardı.

Onu

özlüyorum.

Onu

istiyorum.

Başını eğiyor, dudaklarıma yaklaşırken gözlerini kapatıyor. Benimkini açık bırakıyorum, bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Bunu hafızama kazımak istiyorum. Nefesi dudaklarımın üzerinde hafifçe esiyor ve ben bekliyorum, ilk hamleyi onun yapmasına izin veriyorum. Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor, vücuduma daha da yaklaşırken baskıyı artırıyor. Göğsü benim göğsüme bastırıyor, sertleşmiş penisim onun pelvisine baskı yapıyor, tam istediğim yerde değil ama yeterince yakın.

Tüm kendimi kontrolümü kaybediyorum.

Elimi onun uzun kumral saçlarına geçirip, saç derisine sıkıca tutunuyorum. Öpüşmemizi derinleştiriyorum, alt dudağını ağzıma çekip, onun da ağzını açmasını sağlıyorum. Dilimi içeri kaydırıyorum, o yumuşak, seksi bir inilti çıkarırken dilimi onunkiyle dolaştırıyorum. O da benim tadımı doyamamış gibi, aynı şiddetle beni öpüyor. Ağzımı onunkinden çekiyorum, çene hattını, boynunun yanını öpüyorum ve tekrar dolgun dudaklarına geri dönüyorum — onun yumuşak küçük inlemeleri beni daha da teşvik ediyor.

Siktir. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Vücudunun benim üstümde olması, dilinin ağzımda olması, sikimin onun sıvılarıyla ıslanması... Bu, son sekiz yılımı geçirmemi sağlayan bir fanteziydi. Bir gün tekrar benim olacağını bilmek.

Öpüşmemiz açgözlü hale geliyor, sanki tekrar okyanusta boğuluyormuşuz ve birbirimizin havasıymışız gibi. Eli kalın, ıslak saçlarıma uzanıyor, köklerinden tutup büküyor, öpüşmelerimiz sertleşip acı verici hale geliyor.

Bacaklarımın arasında sertliği ararken kalçalarını benimkilere sürtüyor, klitorisine istediği, ihtiyacı olan baskıyı arıyor.

Kızımı asla tatminsiz bırakmam.

Hafifçe dönerek, bacaklarımı onun bacaklarının arasına sokuyorum, dizlerini kalçalarımın iki yanına yerleştiriyorum, ta ki onun istediği yere gelene kadar. Penisimi mükemmel bir şekilde hizalayıp kalçalarımı kaldırıyorum, ona bastırarak onun için ne kadar sert olduğumu hissettiriyorum. Onu ne kadar çok istediğimi. Bu his karşısında sessizce nefesini tutuyor, öpüşmemiz geçici olarak duruyor, o bana doğru bastırıyor, pelvisini ağrıyan penisime sürtüyor.

"Oh, lanet olsun bebeğim," diye inlerim, onun sıcak merkezinin verdiği his beni çıldırtıyor. Giysilerimizin üstünden bile, bu beni pantolonumun içinde boşalmaya yeter.

O benim. O benim lan. Kimse onu bir daha bu şekilde elde edemeyecek.

Aramıza uzanıp, o bana sürtünürken penisimi klitorisine bastıracak şekilde yerleştiriyorum. Temasla inliyor, ben de kalçalarımı döndürüyorum, bu hareketin onu en çok tahrik edeceğini biliyorum. Bu, onun çok iyi bildiği bir hareket. Her itişime karşılık verirken ağır ağır nefes alıyor.

Diğer elimi saçlarına dolayarak yüzünü tekrar bana doğru çekiyorum. Giysilerimizin üzerinde sevişirken dudaklarını sertçe öpüyorum. Öpüşmelerimiz gürültülü, dağınık hale gelir, bacaklarımızın arasında olanlara daha fazla dikkatimizi verdiğimiz için odaklanmamızı kaybederiz. Ağzımı onunkinden ayırır, tişörtünü ve sütyenini kaldırarak pembe, gül rengi meme uçlarını ortaya çıkarırım. Birini ağzıma alıp, onun sevdiğini bildiğim şekilde sertçe emerim. Beni deli eden uzun, düşük bir inilti çıkarır.

"Siktir, Nate... siktir, durma," diye bağırıyor, ben de meme ucunu nazikçe ısırıp, acısını yalayarak gideriyorum. Dikkatimi diğer göğsüne çeviriyorum, ağır küreyi öperek, derisini ağzıma çekip küçük morluklar bırakıyorum.

Onun küçük inlemeleri beni çıldırtıyor, sikimi imkansız derecede sertleştiriyor. Öpmeye, yalamaya, göğüslerini emmeye devam ediyorum ve

ve elimle çıplak karnını okşuyorum. Taytının bel kısmına ulaştığımda, izin almak için ona bakıyorum.

"Evet... lütfen... evet," diye yalvarırcasına söyler. Katie hakkında tek bir düşünce bile bunu durdurmaz. Bizi durdurmaz.

Elimi taytının ve külotunun içine kaydırarak nihai hedefime doğru yoluma devam ediyorum. Onun merkezinden yayılan ısıyı hissedebiliyorum; ne kadar tahrik olduğunu kokusundan anlayabiliyorum. Onun ıslak ve benim için hazır olacağını zaten biliyorum.

Sonunda parmaklarım kaygan merkezinde kayıyor ve onun uyarılmasının tadını alıyorum.

Siktir, onu tatmak için sabırsızlanıyorum.

Parmağımı ortasından aşağı kaydırarak, açıklığını bulduğumda sıvılarını yayıyorum. Parmağımı sıkı küçük vücuduna sokuyorum ve başparmağım klitorisini buluyor. Parmağımı içeri ve dışarı pompalarken, onu çılgına çeviren bir ritimle hassas düğmesinin etrafında yavaş, tembel daireler çiziyorum. Kalçalarını bana doğru itiyor, daha fazlasını isterken inliyor.

Onun yalvaran gözlerine gülümsüyorum. "Bana ne istediğini söyle, bebeğim. Kelimelerini kullan."

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var!" diye çaresizce haykırır. "Daha fazlası ne?" diye sırıtarak onu kızdırırım.

"Daha fazla... parmak. Senin... senin sikin. İçimde olmana ihtiyacım var. Seninle dolduğumu hissetmem lazım."

Birdenbire harekete geçiyorum.

Tek bir hamlede onu kendimle birlikte kaldırıyorum, bizi ters çevirip sırt üstü yatırıyorum ve üstüne çıkıyorum. Saçları dağınık bir şekilde yayılıyor, kum saç tellerine giriyor. Gömleği ve sütyeni hala göğüslerinin üzerinde duruyor — göğüsleri zaten ağzımdan çıkan morluklarla süslenmiş durumda. Yüzü kızarmış, sabırsız, benim sikimi içinde hissetmek için can atıyor.

Onun isteği benim emrimdir.

Dizlerimin üzerine çöküp ıslak kot pantolonumun düğmelerini açıyorum. Islak kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırmaya çalışıyorum, bir bacağımı sonra diğerini çıkarıyorum, oturur pozisyonda elimden geldiğince kumu önlemeye çalışıyorum. Ereksiyonum gri boxer şortuma baskı yapıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Ellie'nin gözleri benim uzunluğumu görünce büyüdüğünü görüyorum.

Çevresi.

Beni ne kadar iyi aldığını unutmuş. Sorun değil. Yakında hatırlayacaktır.

Boxer şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve ereksiyonum serbest kalıyor. Ön sıvı penisimin yanından damlıyor, ağlıyor, önümde yatan kız için can atıyor.

Ellie, ona yaklaşırken dudaklarını yalıyor. Tanrım.

Daha içine girmeden boşalacağım.

Sikimi elimle tutup kökünden ucuna kadar okşuyorum. Ellie'yi izlerken sikimi okşayıp sıkıyorum, bir şekilde sikimi zaten sert olan halinden daha da sert hale getirmeyi başarıyorum. Gözleri büyür, irislerinin canlı yeşili soluklaşır, her saniye daha da koyulaşır. Sikimi daha hızlı pompalarken inliyorum, gri taytındaki ıslak lekenin büyüdüğünü izliyorum. Bacaklarını genişçe açtığını, kalçalarını kumdan kaldırarak bana yalvardığını fark etmediğini sanıyorum. Sabırsızlanıyor, bacaklarını kapatıp uyluklarını birbirine sürtüyor, ben elimle mastürbasyon yaparken sürtünme arıyor.

Onun beni izlemesini izlerken nefesim hızlanıyor. Göğüslerinin inip kalkma hızı her saniye artıyor.

"Nate," diye yalvarıyor, "Sana ihtiyacım var. Lütfen..." Kahretsin, onun yalvarışını duymaya bayılıyorum.

Üzerine eğilip gözlerine, burnuna, dudaklarına öpücükler konduruyorum. Gömleğini başından çıkarıp, onu içinde bulunduğu garip bağımlılıktan kurtarıyorum. Beyaz sütyeninin askılarını kollarından aşağı kaydırıp, ön kopçasını ustaca açarak göğüslerinin serbest kalmasını sağlıyorum. Boynundan göğüslerine doğru öpücükler konduruyorum, her iki meme ucuna da özen gösteriyorum.

Onun karnına doğru inişime devam ediyorum ve o kaslarını sıkıyor, dudaklarım vücudunu öperken onu gıdıklıyor. Göbek deliğine kadar kalan kısmı yalıyorum, cildinin ve okyanusun tuzunu tadıyorum. Kalçasına geçiyorum ve nazikçe ısırıyorum. Derin bir nefes alıyor ve iniltiyi serbest bırakıyor. *O, zevkine biraz acı katmayı her zaman sevmiştir*. Dudaklarım bel bandını takip ederek karnının ortasına geri döner. Bandı ısırır, dişlerimle kaldırır ve yerine geri oturmasını sağlarım. Dizlerimi geriye doğru iter ve ikisini de kaydırırım.

ellerini taytının içine sokar ve yavaşça bacaklarından aşağı doğru indirir. Kalçalarını kaldırır ve taytı mükemmel yuvarlak poposundan kaydırmamı sağlar.

Daha sonra onu ısırmak için sabırsızlanıyorum.

Her iki bacağından da pantolonunu çıkarıyorum ve muhteşem vücuduna bakıyorum. Hatırladığım kadar güzel. Onunla kıyaslanabilecek kimse yok, o mutlak mükemmellik.

Siyah dantel külotunun ince kumaşı, benim sikimi nihai hedefinden ayıran tek şey. Kendimi kuma ve bacaklarının arasına indiriyorum, yüzüm onun mükemmel, sıkı çekirdeğiyle aynı hizada. Burnumu külotunun bandına sürtüyorum, sonra daha aşağıya indirip dudaklarının arasındaki köprüyü dürtüyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Ellie'nin yukarıdan inlediğini duyuyorum. Nefesimin ısısını külotuna yakarken, ipekle kaplı merkezine daha derine gömüyorum.

"Tanrım, Nate," diye bağırır.

Burnumu daha yukarı kaldırıp ağzımla değiştiriyorum, onu baştan aşağı kaplıyorum. Ağzımı açıp dilimi tatlımı gizleyen kumaşa bastırıyorum.

O sarsılır, sonra hareketsiz kalır.

Sonra... çığlık atar. "Tanrım, Nate!"

O tahrik olmamış. Korkmuş.

Hızla ayağa kalkarım, her yöne bakınırım. Onun sıkıntısının kaynağını bulmaya çalışırım. Her şeye hazırım. Bir aslan, bir kaplan ya da...

Bir iguana.

BÖLÜM 20

NATE (LİSE SON SINIF)

Yorganımın üzerine uzanıp, bana gönderilen Ohio State Üniversitesi broşürlerini karıştırıyorum. Kırmızı ve gri renkler arka planı süslüyor, uzakta öğrenciler poz veriyor, vücutları OSU kıyafetleriyle süslenmiş. Hepsi öğrenmeye hevesli, gülümseyen yüzler. Hepsi muhtemelen saçmalık. Benim yaşımdaki çoğu erkek, üniversiteyi parti yapmak ve kızlarla tanışmak için bir fırsat olarak görüyor.

Ben ise bunu özgürlük için bir fırsat olarak görüyorum.

Ellie yanımda değilse özgürlük hiçbir anlam ifade etmiyor. Ona ne istediğimi, liseden mezun olduktan sonra bizim için ne gördüğümü anlatmakta zorlandım. Onun istemediği bir yolu ya da kendisi için görmediği bir geleceği zorla kabul ettirmek istemiyorum. On sekiz yıldır aynı kabusu yaşadığım için bunu yapamam.

Onun benimle olmadığını da hayal edemiyorum. Ne zaman oldu bilmiyorum, ama artık aramızda bir boşluk yok. Birbirimiz olmadan biz biz değiliz. Onun Ohio State'i kendisi için seçmesini istiyorum. Bizi bir arada tutan yolu seçmesini istiyorum.

Beni seçmesini istiyorum.

Ya yapmazsa? Yine de onu seçeceğim. Onu dünyanın sonuna kadar takip ederim. Başka bir yere gitmek isterse? O zaman ben onun Prenses Buttercup'ı için Westley olacağım.

Nasıl istersen, bebeğim.

Aylardır bunu düşünüyorum ve planımı çoktan yaptım. O üniversiteye başladığında ben üçüncü sınıfta olacağım. Kendi evim olduğu için oda ve yemek masraflarını ödemesi gerekmeyecek. Kendi evimiz olacak.

Ona ihtiyacı olan her şey olacağım ve hiç sahip olmadığı her şey olacağım. Ona bakacağım, her gece onu kucaklayacağım, hak ettiği şekilde her santimini seveceğim. Onu koşulsuz, sınırsız sevecek adam olacağım.

Onu tüm kalbimle seveceğim.

Ellerim ona sadece rahatlık verecek. Ona acı vermek amacıyla asla ona doğru kaldırılmayacak. *Dokunuşum* her zaman nazik olacak. Ona uzandığımda asla çekinmeyecek. *Ağzım* sadece ona olan mutlak bağlılığımı ele veren şefkatli sözler fısıldayacak. Ona acı veren zehirli alaylar asla dökülmeyecek. *Gözlerim* her zaman onun fiziksel güzelliğinin ötesinde, içindeki olağanüstü kadını görecek, ona asla sarkıntılık etmeyecek veya onu rahatsız etmeyecek. *Kalbim* sadece onun kalbinin ritmine göre atacak. O, kalbimin her parçasının kendisine ait olduğunu bilecek. *Onun kalbini* asla kırmayacağımı bilecek.

Onu asla kırmayacağım.

Ona evde hiç sahip olamadığı her şey olacağım. O *benim için* olduğu her şey olacağım. Kalbimi açacağım ve sonsuz bağlılık sözü vereceğim, çünkü biz buyuz.

Sonsuz.

Geri

alınamaz.

Kaçınılmaz.

Beni koruması olmadan önce katlandığı onca şeyi düşünüyorum. Beni yanına aldığından *beri*. Onu hayal kırıklığına uğrattığım anları düşününce utanç beni sarıyor, göğsümü sıkıştırıyor. Bu içsel utanç, ruhumu kaplayan mutlak öfkeyle hızla yer değiştiriyor. Yumruklarım sıkılıyor, karanlık gözlerimi kapatan siyah bir örtü gibi görüşümü engelliyor.

Artık ben değilim. Öfkemin esiri oldum. Öfke beni tüketirken zihnim ve bedenimin kontrolünü kaybediyorum. Kolumu kaldırıyorum, yumruğumu sıkıyorum ve duvara vuruyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Sakinleşirken alçıpan parçaları yere düşüyor. Öfkemin yarattığı deliği inceliyorum. Aklım başımda değildi, tek düşündüğüm Chris Hansel'in yüzüydü. Bu farkındalık damarlarıma buz gibi bir su döküyor. Elimi sallıyorum, acıyı neredeyse hissetmiyorum. Kızgın kırmızı cildi inceliyorum ve şişmeye başladığını fark ediyorum. Bu tepki beni çok korkutuyor. Çok tanıdık geliyor. Çok...

tanıdık geliyor. O anda bilinçli bir karar veriyorum. Bu, öfkeyle tepki verdiğim son sefer olacak.

Onun gibi olmayacağım.

Ama ben her zaman kendime ait olanı savunacağım. Onu korumak için geçici olarak onun gibi davranmam gerekirse, bu riski almaya hazırım.

Ellie'nin evde yaşadıklarını, bana anlatmaya cesaret edemediği şeyleri düşündüğümde, *kendimi uyuşmuş hissediyorum*. Onu güvende hissettiremedim. Bu düşünce midemde ekşi süt gibi bir his bırakıyor.

Kendi canavarıyla boğuşurken benim için bir kaya gibi sağlam olduğunu fark edince boğazım düğümlendi. Benim öldürmem gereken bir canavardı o. Bunun yerine, ihmal zırhını giydim ve onun gücünün arkasına saklandım, o canlı yeşil gözlerin ardında saklı olan acıyı tamamen görmezden geldim. Ona kılıcımı verdim ve bir haçlı savaşçısının gücüyle ikimizin savaşını da o verirken ben kenara çekildim.

Görünüşe göre her prensesin beyaz atlı prense ihtiyacı yok.

Bugün bu durum değişecek. Ellie'nin hak ettiği kişi asla olamayacağım, ama bu sadece her gün daha çok çabalayacağım anlamına geliyor. Westley de ilk seferinde başaramamıştı, ama kendini kanıtlamak için ikinci bir şans elde etmişti. Hayatımın geri kalanını Ellie'ye kendimi kanıtlamak için harcayacağım.

Yine de, o kaltak ona benim olduğundan beri yaptığı her şeyden ben sorumluyum. Ona yaşattığı her gözyaşı, her çığlık, her damla korku için bedelini ödeyecek. Hayatımın aşkını incittiği için pişman olmasını sağlayacağım.

Çünkü o benim hayatımın aşkı. Bunun doğru olduğunu zaten biliyorum.

On sekiz yaşındayım ve aşk hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Ellie ile aramızdaki ilişkinin sıradanlığın ötesinde olduğunu biliyorum.

Evde iyi bir ilişkinin net bir örneğini görmedim, ama büyükannem ve büyükbabamı sevgiyle hatırlıyorum. Annem ve babamın neden onlar gibi davranmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Onları meraklı gözlerle izlerdim, birbirleriyle nazikçe konuşurlardı, her kelimelerinden sevgi yayılırdı. Büyükbabamın büyükannemi sandalyesinden kaldırıp, iğne ve ipliğini düşürmesine neden olarak onu oturma odasında döndürdüğünü hatırlıyorum. Onun en sevdiği şarkıyı çalarak

şarkısını çalardı ve evin içinde dans ederken ona şarkı söylerdi. Büyükannem okuldaki kızlar gibi kıkırdar, ona saçmaladığını söyleyerek sevgiyle koluna vururdu.

Ama her anından keyif aldığını anlayabilirdiniz.

Büyükbabama neden hep "I can't help falling in love with you" şarkısını seçtiğini sorduğumu hatırlıyorum. O zamanlar bu bana mantıklı gelmemişti. O *zaten* büyükanneme aşıktı. Elvis'in kral olduğu ve hala her gün büyükanneme aşık olduğu için olduğunu söyledi. Birini gerçekten iyi sevmenin sırrının, ona aşık olmayı asla bırakmamak olduğunu söyledi.

O zaman anlamamıştım... ama şimdi anlıyorum galiba.

Büyükannem ve büyükbabam tanıştıklarında on yedi yaşındaydılar ve üç ay arayla yan yana gömüldüklerinde seksen sekiz yaşındaydılar. Büyükannem, hepimizden önce büyükbabamın yanına gideceğini biliyordu. Bir gece beni kucağına oturtup beni terk etmek zorunda olduğunu söyledi. Bana, büyükannemle büyükbabamın birbirlerini nasıl sevdiklerini hatırlamamı ve aşkın böyle olması gerektiğini bilmemi söyledi. Annemin kendini kaybettiğini, ama benim de kendimi kaybetmemem gerektiğini söyledi. Ağlayarak, beni terk etmemesi için yalvardığımı hatırlıyorum. Beni uzun süre kucakladıktan sonra, birini büyükbabamı sevdiği kadar sevdiğinde, o kişi artık yanında olmadığında kalbinin durduğunu söyledi.

Şimdi ben de anlıyorum.

Ellie olmasaydı kalbim atmazdı. Artık atmazdı.

O mezun olduktan sonra birlikte yaşamayı önermenin bir yolunu arıyorum, ama her seferinde başarısız oluyorum. Birinden bir sır saklarken onunla geleceğin hakkında konuşmak zor. Ona yalan söylüyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum, ama gerçeği öğrendikten sonra yüzündeki acıyı görmekten daha çok nefret ederim. Babasına karşı hisleri ne olursa olsun, o sadece onu babası olarak tanıyor.

O geceden önce bana ondan hiç bahsetmemişti. Evde olmaktan hoşlanmadığını fark etmediğimi sanıyordu. Bir gün onunla tanışmaktan bahsettiğimde konuyu hiç önemsemeden değiştiriyordu. Ama ben fark etmiştim. Onun yaşadığı cehennemi hariç her şeyi fark etmiştim.

Orada olduğumu, babasının nasıl bir adam olduğunu duyduğumu biliyor. O gece saatlerce konuştuk, kollarımda ağladı ve ben ona her zaman güvende olacağını söyledim. Evde olmadığım geceler de dahil olmak üzere, penceremin her gece açık kalacağını biliyor. Benimle ya da bensiz, burada uyumasını istediğimi biliyor. Ama itiraf edilen tüm gerçekleri bilmiyor.

Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duyuyorum ve pencereme doğru yürüyorum. Beyaz perdeyi çekip geri çekiyorum ve garaj yolunda onun eski, kırmızı Chevrolet'ini görüyorum. Arabadan inip arka koltuktan kitaplarını alıyor ve yürüyüş yolundan ön kapıma doğru ilerliyor. Bir taşa takılıp düşüyor ve kitapları her yere saçılıyor. Gülmemek için kendimi tutamıyorum. Etrafta dolaşıp kitaplarını toplarken çok sevimli görünüyor. Aşağı inip ona yardım etmeliyim, ya da en azından kapıda onu karşılamalıyım, ama hareketsiz kalıyorum, tamamen onun büyüsüne kapılmışım. Sadece onun.

Emmy kapıyı açar ve onu içeri alır. Yaş farklarına rağmen kurdukları ilişkiyi çok seviyorum. Ellie, Emmy'yi benim kadar korumaya başladı. Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor. Emmy, bizi bilen tek kişi ve bizim küçük sırrımızı çok seviyor.

Halı kaplı merdivenlerden ayak sesleri geliyor, bu yüzden bunların kasıtlı olduğunu anlıyorum. Kapım açılıyor ve dönüp onun sinirli ifadesiyle karşılaşıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kendini belli mi ediyorsun, canım?" Gülümsüyorum.

Beni komik bulmuyor.

"Beni gördüğünü biliyorum," diye homurdanarak kitaplarını masama koydu, "ve güldüğünü de biliyorum." Kaşlarını kaldırarak, bunu inkar etmemi bekledi.

İnkar etmiyorum.

Bana bir yastık fırlatıyor.

Ben onu atlatıp peşinden koşuyorum ve onu yakalayıp yatağıma düşürüyorum. O kıkırdayarak göğsümü itip beni bırakmamı istiyor.

Ben bırakmadım.

Bunun yerine, onu çıldırttığını bildiğim tüm yerlerini gıdıklamaya başlıyorum. Kendini kaybeder, beni itmeye çalışırken histerik bir şekilde gülüyor.

ondan uzaklaş.

"Dur," diye hem gülüyor hem de bağırıyor, "Nefes alamıyorum..." Kıkırdamaları beni daha da teşvik ediyor.

Daha iyi görebilmek için tişörtünü kaldırdım ve hemen donakaldım. Güzel cildinde yumruk büyüklüğünde bir morluk vardı, renginden yakın zamanda oluştuğu belliydi. Neye baktığımı fark edince küçük bir çığlık attı.

"Bu... Bu senin düşündüğün gibi değil," diye açıklamaya çalışır. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. O sadece çok, çok sarhoştu. Ben onun yoluna çıktım..."

"Dur."

"...sadece küçük bir itmeydi. Masanın köşesi oradaydı ve..."

"DUR!" Bağırmak istememiştim. Onu kasten korkutmak istemezdim, ama onun onu savunmasını dinleyemem. İki hafta önce duyduğum şeylerden sonra olmaz. Yine de irkilir, yüzünde hem şok hem de incinmiş bir ifade vardır. "Pip, bebeğim, özür dilerim. Siktir. Seni korkutmak istemedim." İç çekiyorum, duygularımı kontrol altına alıyorum. "Sadece... onun için bahaneler uydurma, lütfen. O seni incitti, bebeğim, ve bu doğru değil."

"Biliyorum." Gözlerinde yaşlar parıldıyor ve neredeyse utanmış gibi başını eğiyor. "Ama daha önce beni hiç incitmemişti," diyor, sanki benim tepkimden korkuyormuş gibi fısıldayarak.

"Bana karşı dürüst olmazsan, seni koruyamam... Senin için burada olamam, Ellie."

"Biliyorum," diye hıçkırarak, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, "Sadece senin yükünü daha da ağırlaştırmak istemedim. Senin hayatın..."

"*Sen* benim hayatımsın, Pip. Sana tüm sırrımı anlattım. Ben de senden aynısını istiyorum, bebeğim. Senin yanında olmamı, sana bakmamı, hak ettiğin gibi seni sevmemi istiyorum."

Nefesini tuttu. "Sen... sen beni seviyor musun?" Gözleri yine yaşlarla doldu, ama bu sefer gözyaşlarını akıtmaya izin verdi.

Siktir. Lanet olsun. Ona bu şekilde sevdiğimi söylemek istememiştim. Aklımda çok daha romantik bir şey vardı, ama kesinlikle geri almayacağım. "Evet, Ellie. Seni seviyorum. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar sevmedim. O kadar çok seviyorum ki, burada kalmak benim için çok zor

burada kalmam çok zor," diye itiraf ediyorum, "içimden her şeyin seni burada bırakıp, evine gidip, onun iki elini de kırmak istiyor."

Bana bakıyor, gözyaşları akıyor, gözlerinde tam bir hayranlık yansıyor. "Ama yapmayacaksın," diyor, sonraki sözlerinde güven dolu, "çünkü sen o değilsin. Ondan daha iyisin... çok daha iyisin." Bana doğru yürüyor ve arkamdan kollarını belime doluyor. Başını çevirip yanağını sırtıma yaslıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, gözyaşları tişörtümü ıslatırken. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen canım acıyor gibi geliyor. Ama... en iyi şekilde."

Kollarını kollarımın arasına alıp, dudaklarım parmaklarına ulaşana kadar göğsüme doğru kaydırıyorum. Hepsini öpüyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum.

O beni seviyor.

Onun ellerini çözüp masama doğru yürüyorum. Telefonumu alıp, küçük pembe yıldızı bulana kadar ekranı kaydırıyorum. Uygulamayı açıp arama çubuğuna yazarken onun beni merakla izlediğini görüyorum. Hoparlörlerimden tanıdık bir melodi yükseliyor ve aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Ona doğru yürüyüp elini tutuyorum ve onu odamın ortasına çekiyorum. Onu yaklaştırmadan önce onu döndürürken gülüyor, kollarımı beline doluyorum, o da boynuma dolanıyor. Yumuşak ritimle sallanıyoruz, aşkımızı ilan etmenin verdiği duygularla sarhoş olmuşuz. Öne eğilip, dedemin eskiden yaptığı gibi, şarkı sözlerini kulağına sessizce söylüyorum.

"Bilge adamlar der ki..."

BÖLÜM 21

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Başım ileri geri sallanıyor, uzun, kızıl saçlarım kristal beyaz kumun içine daha da gömülüyor. Nate, bacaklarımın arasındaki tepeye burnunu sürtüyor, burnunu benim boyum boyunca yukarı aşağı gezdiriyor. Benim kadınsı kokumu en sevdiği kokuymuş gibi içime çekiyor. Bacaklarım, ağzının beni yalamasını ve emmesini, dilinde boşalana kadar bekleyişle titriyor.

Derin bir nefes vererek, ağzının sıcaklığıyla beni canlı canlı yakıyor. Ağzı şu anda sırılsıklam olan merkezimin tam üzerinde. "Tanrım, Nate," diye bağırıyorum, ağzımdan çıkan sesleri kontrol edemiyorum. Ağzının bacaklarımın birleştiği yerde bir gülümseme oluşturduğunu hissediyorum.

Yavaşça, *çok yavaşça* dudaklarını genişletiyor ve tepenin tamamını kaplıyor. Acıyan merkezimin üzerinde hafifçe kayan dilinin ıslaklığıyla titriyorum. Dilini sıkıca bana bastırıyor, klitorisimi ararken, benim uyarılmamın tadını çıkarıyor.

Ağzıma kondurduğu öpücük beni o kadar ıslattı ki, heyecanım külotumun sınırlarını aşıp taytımın kasık kısmını ıslattı. *Bacaklarımın arasına kondurduğu öpücük tüm adayı sular altında bırakacak.*

Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Ve lanet olasıca bekliyorum.

İşte böyle öleceğim. *Gerçek* cehennemden kaçtıktan sonra, onun dolgun, seksi dudaklarının klitorisimi emmesini beklemek beni öldürecek. Boynumu geriye doğru uzatıp kalçalarımı onun ağzına doğru kaldırıyorum, görünmez dokunuşuyla orgazmım yaklaşıyor. Onun beni bekletmesi benim ölümüm olacak.

Sonunda, dili klitorisime ulaşır ve ben rahat bir nefes alır gibi olurum. Keskin, deri gibi parmaklarının göğüslerimde dolaştığını hissederim ve küçük iğne batması gibi bir acı hissederken düşük bir inilti çıkarırım.

Bekle.

Ne?

Keskin, deri gibi parmaklar mı?

Gözlerim açılır ve başımı kumdan kaldırırım, bu hızlı hareket boynumda bir ağrıya neden olur, bunu daha sonra kesinlikle hissedeceğim.

Şu anda hissedebildiğim tek şey, göğsümde sürünerek ilerleyen rakun büyüklüğündeki kertenkelenin dev pençeleri.

GÖĞSÜMÜN ÜZERİNDE SÜRÜNÜYOR!

"Aman Tanrım, NATE!" Tamamen panik içinde çığlık atıyorum. Hareket etmekten korkuyorum, ama aynı zamanda çıplak vücudumu kıvrıp yuvarlayarak bu canavarı karnımdan atmak istiyorum.

Nate geri çekilir, sanki şeytanın kendisiyle savaşmaya hazırmış gibi görünür. Çıplak ve dik durur, etrafta olası bir tehdit olup olmadığını değerlendirir. Savaş modu devreye girer ve ben bir an için bunun ne kadar seksi olduğuna dikkatim dağılır. Godzilla, dinlenmek için kendine güzel, yumuşak bir yastık bulmuş gibi göğsüme yerleşince dikkatimi hemen geri çeker.

Ne cüretkarlık ama.

Nate'in bitkin bakışları *sonunda* bana geri döner ve tehlikenin ilk düşündüğü kadar acil olmadığını fark eder. Van Pelt'in elinde tüfekle ortaya çıkması olmayabilir, ama korkarım ki şu anki durumum *Jumanji'de* zar atıldıktan sonra da ortaya çıkabilir.

Ciddi ve stoik bir şekilde göğsüme bakıyor. Gözleri kertenkeleyi takip ediyor... benim gözlerimi... tekrar kertenkeleyi. Onun bununla mücadele ettiğini görüyorum, ama sonunda savaşı çabucak kaybediyor. Bir dakika önce benim için bir jaguarla savaşmaya hazırdı. Bir dakika sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve şeytani kertenkele göğüslerimde uyurken histerik bir şekilde gülerek kızının üstüne düşüyor.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, onunla birlikte gülmeye başlıyorum. Birkaç saniye içinde ikimiz de ağlıyoruz, gözyaşlarımız yüzümüzden akıyor.

—o kadar da küçük olmayan—pullu piç kurusu çıplak göğüslerimde derin bir uykuya dalmış.

"Nateeee," gülerek sızlanıyorum, "onu benden uzaklaştır. Lütfen."

"Bilmiyorum, Pip. Buradaki manzarayı gerçekten çok seviyorum." Gözleri çıplak, savunmasız vücudumu baştan aşağı süzer. Takdirini *açıkça* belli ederken sırıtıyor. Eli, kökünden ucuna kadar penisini okşarken, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Onun yoğun bakışları karşısında dudaklarımı yalıyorum, uzun, kalın penisinin içimde nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyorum.

Gözleri sonunda bacaklarımın arasındaki en sevdiği noktaya indiğinde nefes alışı hızlanır. Dizlerimi açıp parmağımı ıslaklığa kaydırırken, göğsünün derinliklerinden düşük bir homurtu yankılanır. Nate'in yumruklu eli penisinin uzunluğu boyunca yukarı aşağı hareket ederken hızı artar. Onu ağzıma almayı düşününce ağzım sulanır. Penisini boğazımın derinliklerine zorlarken ellerinin saçlarıma dolandığını düşünürüm. İçim ısınırken küçük bir inilti çıkar.

Aniden utangaç hissediyorum. Kumda çıplak ve açık bir şekilde yatıyorum, sekiz yıldır vücudumu görmemiş bir adam için gösteri yapıyorum.

Göğsümde bir iguana var.

En mahrem bölgelerimi ondan saklamak için bacaklarımı çaprazlıyorum. Gerçeklik bir yük treni gibi üzerime çöküyor. Katie. Uçak kazası. Yine Katie.

"Bunu yapma," diye ısrar ediyor Nate. "Benden saklanma. Aramızda olanlardan sonra olmaz." Gözlerimi tutuyor, devam etmeden önce gözleri yalvarıyor. "Daha önce benden hiç saklanmamıştın." Gözlerimdeki savaşı görmüş olmalı ki, içini çekip bana doğru sürünüyor.

Kertenkele kralını, pençeleriyle beni yakalamamasına dikkat ederek nazikçe vücudumdan kaldırır. Yeşil canavarın devasa vücudu kıvranır ve Nate'in elinden kaçmaya çalışırken bacakları panik içinde tekmeler. Onu kuma bırakır ve kertenkele kurbağa hızıyla uzaklaşır.

Bu, beklentilerin altında kaldı.

Nate beni dikkatle inceler, düşüncelerimi okumaya çalışır. Aniden kendimi savunmasız hissediyorum. Bu adam her zaman içimi okuyabilen biridir. Kalbimin her parçasını ona verdiğim, ta ki o kalbimi korumaktan tek başına sorumlu hale gelene kadar.

fonksiyonu. Benim içime derinlemesine nüfuz etmiş ve ruhunu benimkine bağlamış, adını benim varlığımın dokusuna işleyen bir adam. Umursamadığımı ya da hayatıma devam ettiğimi iddia ederek onu asla kandırmadım. O her zaman gerçeği biliyordu ve bu korkutucu bir düşünceydi.

Giysilerime uzanıp, o üzgün gözlerle izlerken aceleyle giyiniyorum. Benim uzaklaştığımı biliyor. Aramızda olanlardan pişman olduğumu biliyor. Ama *neden* pişman olduğumu bilmiyor.

Kız kardeşimi ihanet etmiş gibi mi hissediyorum? Evet. Suçluluk duygusuyla boğulmuş muyum? Kesinlikle. Ama onu hala sevdiğim gerçeğine karşı naif değilim. Bu yolculuğun gerçeğine karşı naif değilim. Nate ile aramızda hiçbir şey olmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım, ama bu sadece kendime söylemem gereken bir masaldı. Kız kardeşimin nişanlısı ile uçağa binmem için bana cesaret veren bir masal. Arzuladığım, gizlice tekrar benim olmasını umduğum bir adamla. Bu düşünce rahatsız edici, ama gerçek bu. Onun onu elinde tutmasına asla razı olamazdım. O her zaman bana ait olduğu halde.

Geçmişimiz ne olursa olsun... o benim.

Pişman olduğum şey, onunla paylaştığım an değil. Bencil olmam. Benim için en önemli kişinin kalbini tamamen göz ardı etmem. Ondan sonra en önemli kişi. Çünkü kendime tamamen dürüst olursam, Nate her zaman ilk sırada olacak.

O benim için çok özel biri. Onu nefret ettiğim zamanlarda bile, benim için çok özel biriydi. Bir parçam, ona gerçekten ihtiyacım olduğunda, onun yanımda olacağını hep biliyordu. Bir parçam, beni korumak için bana zarar verdiğini hep biliyordu. Sadece beni neyden koruduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, beni bu adaya getirmek için her şeyi riske attığı. Uçağımız gökyüzünde parçalandı ve Nate ile ben tek kurtulanlar olduk. Onun sayesinde hâlâ buradayım. Karaya ulaştığımız anda, tek düşünebildiğim, mantıklı gelen tek şey, dudaklarımı onun dudaklarına değdirmekti. O anda, hayatımda ilk kez, kendimden başka kimseyi düşünmedim.

Katie'ye verdiğim sözü bu kadar çabuk terk ettiğim için utanıyorum, ama bu sözü tutmayı düşündüğümü iddia edemem. En azından görünüşte kendime böyle söyledim. Kendimi gerçeklerden korumak için uydurduğum güzel bir hikaye. Hayal gücümle ördüğüm bir masal

böylece ahlaki açıdan üstün bir yaşam süren erdemli, saygın bir kadın olarak kalabilirdim. Kız kardeşinin sevgisine layık biri.

Derinlerde, gerçeği biliyordum. Sadakatim kalbime aittir ve Nate benim kalbimdir.

Bu sözü tutmamak bizi ayıracak, biliyorum, ve kız kardeşimi kaybetmeye hazır değilim. Neden bizi mahvettiğimin ardındaki gerçeği öğrenmeden olmaz. Çünkü kız kardeşimi kaybedeceğim. İkisini birden tutamayacağım.

Ama Nate sadece beni elde edemez. Bu sefer onunla güvende olacaklarını bilene kadar, kalbimi ve ruhumu ona geri verememem. Lisede bana yaptıklarının nedenini bilmem gerekiyor.

Kız kardeşimle birlikte olduğu için.

Nate'in yanımda giyindiğini duyuyorum ve hala sert olan penisini pantolonuna sokarken ona göz ucuyla bakıyorum. Artık hormonlarımız kontrol altına alındığına göre, durumumuzun ciddiyeti beni etkiliyor.

"Muhtemelen kendimizi görünür hale getirmeliyiz," aramızdaki garip sessizliği bozmak için boğazımı temizliyorum, "böylece kurtarma uçağı bizi görebilir."

Nate tereddüt ediyor. "Pip..." Endişeli ifadesi beni olduğum yerde donduracak, "sen uyanmadan önce... lanet olsun," diye küfrediyor, kelimeleri ağzından çıkarmaya çalışıyor. "Sen uyanmadan önce pilot bir anons yaptı."

"Ne... ne dedi?" Alt dudağımı ısırıyorum, bu benim gerginlik alışkanlığımdır.

"Kuleyle iletişimi kaybettiler. Sorunu çözebilmeleri için daha yakın bir havaalanı bulmaya çalışarak geri dönüyorduk."

"Ne kadar... ne kadar süre iletişimimiz kesikti?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Yaklaşık bir saat, bebeğim..."

"Yani... yani kimse kazayı bilmiyor mu?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen.

Nate, söyleyeceği şeyi söylemek için cesaret topluyormuş gibi başını eğdi. Gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda,

korku görüyorum. "Hayır. Kimse kazayı bilmiyor... ve kimse geri döndüğümüzü bilmiyor."

BÖLÜM 22

NATE (LİSE SON SINIF)

Tanıdık kaldırıma doğru sürerken, kamyonetim kırık beton üzerinde zıplıyor ve ben de yıpranmış araba yolunda ilerliyorum. Çukurlu kaldırım, hızımı azaltmamı yoksa lastiğimin patlamasını gerektiriyor. Ellie'nin eski Cavalier'ı her zamanki yerine park edilmemiş. Hala kütüphanede ders çalışıyor olmalı.

Bu iyi, ben onun için gelmedim.

Kamyonetimden inip kapıyı onun dikkatini çekecek kadar yüksek sesle çarparak kapatırım. Evde herhangi bir hareket görmeyince, ihtiyacım olan şeyi almak için kamyonetimin arkasına doğru yürürüm. Onun güzel siyah Escalade'i garaj yolunda durmaktadır, yoksul evinin sefil durumuyla keskin bir tezat oluşturmaktadır. Parlak siyah rengi güneşin altında parıldamaktadır, boyalı dış yüzeyi mükemmel durumdadır. Üzerinde hiçbir çizik veya çizik yoktur.

Onun değerli arabasına doğru yürürken, ona ne kadar zaman ve özen harcadığını merak ediyorum. Yıkanmış, cilalanmış ve mükemmel bir şekilde bakımlı. Ne yazık.

Kolumu geri çekip tüm gücümle öne doğru sallıyorum. Elimdeki beyzbol sopası sürücü tarafındaki camla çarpışıyor ve cam ayaklarımın önündeki kaldırıma parçalanıyor. Arabanın önüne dolaşıp her iki farı da vuruyorum ve ampulleri koruyan plastik kapakları parçalıyorum. Tekrar geri çekilip bu sefer arabanın kaputuna vuruyorum ve arkamda birkaç çukur bırakıyorum. Arabanın her tarafına saldırmaya devam ediyorum, tüm camları kırıyor, tüm lastikleri patlatıyor ve kusursuz boyanın her santimetresini çukurlaştırıyorum.

Arabayı kilitlememek onun ikinci hatasıydı. Alarm daha erken çalınsaydı bu kadar hasar veremezdim. İlk hatası ise Ellie'ye elini sürmesiydi. Bu hatanın bir bedeli var.

Arabanın kapısını açıp panik alarmını çalıştırdım, sonra aracın arkasına geçip beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra, Chris evinden çıkarken ön kapının çarpıldığını duydum.

"Ne oluyor lan? NE OLUYOR LAN!" diye bağırıyor, arabasına verdiğim hasarı görünce. Küfürler savurarak sürücü tarafına koşuyor. Ben arabanın arkasından çıkıp, o harap olmuş aracını incelerken arkasına geçiyorum.

Terli beyaz tişörtünü tutup onu öne doğru itiyorum ve vücudunun ön kısmını Escalade'ye doğru bastırıyorum. O benim tutuşuma karşı direnirken, bacaklarımla onu yerinde sabitliyorum.

"Dur, dur... Sende istediğin bir şey yok. Yemin ederim dostum," diye panik içinde kekeler. Yalvarırken nefesinden alkol kokusu geliyor.

"Görüyorsun, işte burada yanılıyorsun," diye öfkeyle söylüyorum, "sen bende istediğim bir şeye sahipsin. Her şeyden çok istediğim bir şeye. Ve sen onu *incittin*. Peki şimdi? Ben de seni incitmek zorundayım," sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi kayıtsızca söylüyorum.

"Sen ne diyorsun lan?" diye bağırır, benim sözlerimden korktuğu için daha da sertçe direnir. Onu tekrar kendime doğru çekerim ve tekrar öne doğru fırlatırım. Yüzü arabanın metal iskeletine çarparak acı içinde inler. Kırılan burnundan kan fışkırır ve yüzünden gözyaşları akar.

Yaklaşıyorum, dudaklarım kulağına değecek kadar yakın. "Ellie. Ellie'yi *incittin*," diye homurdanıyorum, komşuların dikkatini çekmemek için sesimi alçaltıyorum. "*Benim olan* şeye pis ellerini sürdün ve, görüyorsun ya Chris? Bunun için seni öldürmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Bu... bu bir kazaydı. Yemin ederim. Onu daha önce hiç incitmedim. O benim kızım!"

"Hayır. O senin kızın değil, Chris. Bu yüzden onun hakkında pis, iğrenç şeyler söylemenin sorun olmadığını düşünüyorsun, değil mi?" Ona hafifçe itiyorum. "Sence bu doğru mu?" diye sakin bir şekilde soruyorum. "Onu izlemenin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?

Bana ait olan şeye bakmak normal mi sence? Bana ait olan şeyi *istemek* normal mi sence? Geceleri yatağına girip, sanki sana aitmiş gibi onu beklemek normal mi sence? Sanki onu sen büyütmemişsin gibi! ÖYLE DEĞİL Mİ, CHRIS!?" Dizimi kaldırıp sırtına vuruyorum, nefesini kesiyorum. "Seni hasta domuz."

"Hayır!" diye öksürerek cevaplar. "Hayır... Ben... Yemin ederim... Tanrım, yemin ederim, bir daha ona bakmayacağım. Lütfen, burada çılgınca bir şey yapma dostum." Onun acınası çığlıkları beni sadece sinirlendiriyor. Onu döndürüp sırtını arabaya çarptırıyorum. Gözlerimin içine bakmasına izin veriyorum. Zar zor bastırdığım öfkemi görmesine izin veriyorum. Ellie'ye zarar veren herkesi yok edecek, uykuda olan canavarı görmesine izin veriyorum.

"Diz çök," diyorum. Lanet olası korkak yere çöküyor, pantolonunun önü büyük, ıslak bir lekeyle süsleniyor. Güçlü idrar kokusu burnuma geliyor ve onun acınası halini alaycı bir şekilde izliyorum. "Yalvar."

"Ne... ne?" diye sızlanır, ayakta durup kendini utandırmayı bırakamayacak kadar sarhoş görünür.

"Yalvar. Bana," diyorum tekrar ve onun böcek gözlü ifadesine gülmekten kendimi zor tutuyorum. "Bana yalvar, bacaklarını kırmadan buradan gitmene izin vereyim. Bana yalvar, ellerini kullanmaya devam etmene izin vereyim. BANA YALVAR!"

"Lütfen!" diye yalvarır, ama bakışlarında öfkenin belirdiğini görürüm. Aşağılanmanın etkisiyle ayılmaktadır. "Lütfen, ona asla dokunmayacağım, bakmayacağım. Sadece... aptalca bir şey yapma," der küçümseyerek, gözleri sertleşir. Bu hiç hoşuma gitmez.

Onun yalvarışlarından memnun olduğumu düşünmesi için arkanı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum. Son anda yön değiştirip karnına *sert bir* tekme atıyorum. Nefes almaya çalışırken öne doğru düşüyor. Dizimi yüzüne doğru kaldırıyorum; sert diz kapağım yanağına çarptığında mide bulandırıcı bir çıtırtı sesi duyuluyor. Yana yuvarlanıyor, yüzünün yanını ve karnını tutuyor. Dizlerimin üzerine çöküp ağırlığımı dengeliyorum ve saçlarını tutup başını dudaklarıma doğru çekiyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Ona bir daha dokunursan ellerini keserim. Ona bir daha bakarsan, gözlerini dikerim. Bir daha babaca olmayan bir şey söylersen, dilini keser ve onunla boğarım." Saçlarını bırakıp başını geriye düşürdüm. Yavaşça ayağa kalktım ve arabama doğru yürüdüm.

Omzumun üzerinden, hurda halindeki arabasının yanında yatan zavallı adamın acınası halini izliyorum.

"İyi sohbetti, Chris," diye sesleniyorum, sesimdeki gülümseme az önce yaptığımız tehditkar konuşmayı ele veriyor. "Görüşürüz."

Arabama biniyorum ve Chris'in ayakta durmakta zorlandığını izliyorum. Az önce uyguladığım şiddeti ve bu tür saldırganlıkların genellikle beraberinde getirdiği mide bulantısını düşünüyorum.

Ama bu sefer hissetmiyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünü onun gibi olmaktan korkarak geçirdim. Onun izinden gitmeye mahkum olduğumdan ödüm kopuyordu. Bunun bulaşıcı olduğuna ve bu hastalığın bana da yayılmasının sadece an meselesi olduğuna emindim. Sevmem gereken insanları incitmek için yaratıldığımı düşünüyordum. Aynı doğuştan gelen kötülükle, sadistçe şiddet arzusunu tatmin etmek için kontrol edilemeyen bir öfkeyle doğduğuma inanıyordum. Komik olan şey, bugün bana babam gibi olmadığımı gösterdi. Ne oldu ne Chris olan kontrolsüz kontrolsüz, sınır tanımayan bir çılgınlık değildi. Birini sakatlamak ve küçük düşürmek için hareket etmedim. Öfkemi aşağılık, aşağılık birine yöneltmedim. Masum.

Sevdiğim birine asla zarar vermeyeceğimi bili*yorum*. Hak etmeyen birine asla zarar vermeyeceğim. Benim canavarım, ahlaksız, sapkın genetiği olan, tacizci, narsist bir pislikten doğmadı.

Benim canavarım hayatta kalmak için doğdu.

Bu içimdeki canavar beni *korumak* için var ve bu koruma artık Ellie'ye de uzanıyor. Onu zincirlemeyeceğim. Artık değil. Bana verdiği gücü hissettiğim için, onu yakınımda tutacağım. Çünkü artık yaşamaya değer bir hayatım, uğruna yaşayacağım biri var. Bunu korumak için savaşacağım.

İlk savaşım, en büyük düşmanım için o canavara ihtiyacım olacak. Nathaniel Westin.

BÖLÜM 23

ELLIE (LİSE İKİNCİ SINIF)

Soğuk kış rüzgarı, uzun, kızıl saçlarımı yüzüme doluyor. Asi saç tellerimle mücadele ederek, isyankar buklelerimi tükürüp, eve doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Nate okuldan sonra halletmesi gereken bir işi vardı, bu yüzden son birkaç saati kütüphanede ders çalışarak geçirdim. Biraz önce eve geldiğini bildiren bir mesaj attı ve ben de daha sonra gizlice çıkmak yerine doğrudan buraya gelmeye karar verdim. Annem artık beni kontrol etmiyor, bu yüzden eve uyumaya gelmediğimi fark etmeyecek bile.

Nate'in babası her zamanki gibi şehir dışında ama annesi evde, bu yüzden arka bahçeden gizlice içeri girmek zorundayım. Kimse arabamı görmesin diye köşeye park ettim ama hava şartlarına uygun giyinmemişim.

Ceketimin önünü göğsüme daha sıkı çekiyorum ve sabah daha kalın bir palto giymek için kendime not alıyorum. Bu sabah okul başladığından beri sıcaklık önemli ölçüde düştü. Nispeten ılık bir kış geçirdik, bu yüzden Mart sonundaki bu soğuk hava beklenmedik bir durum.

Bir bakıma uğursuz bir his veriyor. Karakterlerin mutlu ve hiçbir şeyden şüphelenmedikleri, arka planda yükselen ürkütücü müziği duyamadıkları bir korku filminin başlangıcına benziyor. Havada hissedilen ince bir tedirginlik, sanki seyirciler arasında oturmuş *kendi* korku filmimin ekranlarda oynadığını izliyormuşum gibi hissettiriyor. Bu rahatsız edici hissin nereden geldiğini bilmiyorum, ama ufukta ciddi bir şeyin olduğunu hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken olurken, kolumdan aşağı doğru bir ürperti hissediyorum. Nate'e ihtiyacım var. Nate varken her şey daha iyi, daha güvenli hissettiriyor.

Aceleyle arka kapıya doğru ilerlerken, Nate'in beni beklediğini görünce şaşkınlıkla geri çekilirim. Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemem, o kadar büyük ki yanaklarım ağrır. Kalbim göğsümde çarpar, bacaklarım onu gördüğüm anda jöle gibi titrer. Acaba beni hep böyle etkileyecek mi? Umarım etkiler... ve etkileyeceğini düşünüyorum.

Hızla atan kalbim de aynı fikirde gibi görünüyor.

Onun yönüne doğru koşmaya başlıyorum, küçük koşum onu gülümsetiyor. Nate, benim atlayışımı bekleyerek telefonunu veranda masasına bırakıyor. Kendimi onun kollarına atıyorum ve o beni döndürürken çığlık atıyorum. Yanağıma gülüyor, dönmesini yavaşlatarak başımın dönmemesini sağlarken kokumu içine çekiyor.

"Merhaba bebeğim." Beni yere indirirken sırıtıyor. Kendinden emin ifadesi gözlerine yansımıyor ve bunu fark ettiğimi anlayınca bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Merhaba. Ne oldu?" diye sorarım hemen. Birbirimize karşı her zaman dürüst olduğumuz için, aldatmaya gerek yok.

Gülümser, başını hafifçe sallar, sanki bulduğuna inanamadığı nadir bir hazineymişim gibi bana bakar. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum. Sakin ol. Şimdi, sorun ne?" diye tekrar soruyorum, sorularımdan kaçmasına izin vermeden. Artık bunu bilmesi gerekirdi.

"Seni sevmeni zorlaştıracak bir şey yapabilir miyim?" diye soruyor eğlenerek, ama gözleri bu sorunun ardındaki endişeyi ele veriyor.

"Şey... beni terk edersen? Beni terk edersen seni sevmeye devam etmek oldukça zor olur," diyorum kararlı bir şekilde, gülümsemeyi zorla bastırarak.

"Asla olmaz," diyor o da aynı kararlılıkla. "Hepsi bu mu?" Kaşlarını kaldırıyor, sert ifademi görünce gülümsüyor.

"Hepsi bu kadar. Oh... Oh! Hayır, bekle... Bir şey daha var!"

Yine kaşını kaldırır, saçma cevabımı beklerken yanağında hafif bir gülümseme belirir. "Söyle bakalım," der, bizim alaylarımızdan açıkça keyif alıyor.

"Eğer bir gün... ve gerçekten bir gün...", bekleyerek beklentiyi artırıyorum, "benim aşk romanlarımdan birinin kapağını kırarsan... seni sevmek *çok*

seni sevmek çok zor olacak. Muhtemelen bir hafta boyunca." Onun yüzüne içten bir gülümseme kondurduğum için memnuniyetle sırıtıyorum.

Bana içten bir sevgiyle bakıyor, gözleri tüm duygularını yansıtıyor. Aniden, ruh hali çok daha az eğlenceli ve çok daha yırtıcı bir hale dönüşüyor. Avını avlayan bir aslan gibi bana doğru yaklaşıyor. Sahte bir histeri içinde çığlık atarak arabama doğru koşmaya başlıyorum. Beni hızla geçip önüme atılıyor ve yoluma çıkıyor. Fren yapmaya vaktim yok, bu yüzden onun iri, kaslı göğsüne çarpıyorum ve neredeyse nefesim kesiliyor. Tepki verecek vaktim yok ki, kollarıyla bacaklarımı sarıyor, beni kaldırıyor ve bir mağara adamı gibi omzuna atıyor.

Onun evine girene kadar ve merdivenleri çıkıp odasına kadar kıkırdayarak gülüyorum. Onun kollarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi yaparken, küçük yumruklarımı sırtına vurarak utanç verici kahkahalar atıyorum. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve beni yatağının üzerine yatırıyor, boynumu öpmeye başlarken üstüme çıkıyor.

"Hayır," diye azarlıyorum, o kadar kolay dikkatim dağılmıyor. "Benimle konuşmaya hazır mısın?" diye soruyorum, ellerimle yüzünü kavrayıp başını geriye çekerek gözlerime bakmasını sağlıyorum.

Bana birkaç saniye bakar, bana söylemek üzere olduğu şeyin artılarını ve eksilerini tartar. Kararını verdiğini anlayabiliyorum. Gözleri sertleşir, kararlıdır. Benim olası itirazlarımı çürütmeye hazırdır.

"Bugün babanı ziyaret ettim."

Donup kalırım.

"Sen... ne?" diye şok içinde soruyorum, bu etkileşimin doğuracağı sonuçlardan şimdiden korkuyorum. Geriye yaslanıp, babamın Nate'e muhtemelen yaptığı ve söylediği korkunç şeylere kendimi hazırlıyorum.

"Beni her zaman seveceğini söylediğinde sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

"İnanabilirsin. Çünkü seveceğim," derim hemen. İtirafına rağmen hiçbir soru sormam. Birkaç saniye bana bakar, sonra başını sallar, benim verebileceğim her türlü tepkiyi kabul eder.

"Seni *asla* incitmeyeceğim, Pip. Hak etmeyen kimseyi asla incitmem. Ama... Bıktım. İnsanların beni ya da sevdiğim

Sevdiğim insanlara zarar vermesine izin vermeyeceğim. Beni bir canavar olarak görmeni istemiyorum, ama kimsenin sana dokunmasına izin veremem, Ellie." Bu fikir onu çılgına çevirmiş gibi çenesini sıkıyor.

"Sen bir canavar değilsin. Sen sadece... benim. Bugün ne olursa olsun, sen yine de benim olacaksın." Zorlukla yutkunup bekliyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, ihtiyatlı ve benim sözlerimin doğruluğunu araştırıyor.

"Ona işeyene kadar dayak attım. Bir daha sana dokunursa... ona ne olacağını açıkça anlattım. Arabasını mahvettim ve onu kendi kanı ve pisliği içinde arabasının yanında bıraktım."

Şok içinde ona bakıyorum. Ağzım açık kalıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Pişman değilim, Pip. Artık benimle olamayacak olsan bile. Beni onun gibi görsen bile. Bu beni *mahvederdi*, ama senin üzerinde onun izini tekrar görmek kadar değil. Bunu engelleyebilirdim ama engellemedim."

Sadece... bakıyorum.

Sessizliğimle ona verdiğim acının gözlerini kararttığını görebiliyorum. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor, ama yine de konuşamıyorum. Ondan korktuğum için ağladığımı düşünüyor. Onun babam gibi olduğunu düşündüğümü. *Onun babası* gibi. Öyle değil, ama ona aksini söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Benden uzaklaşmaya başlıyor, ama kolunu tutuyorum ve hareketini durduruyorum.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum, ama ona bu küçük teselliyi sunmam gerekiyor. Özellikle de benim için yaptıklarından sonra. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Annem bile. Katie bile.

Başını eğerek, tuhaf tepkimi inceliyor. Sonunda konuşacak kadar sakinleşiyorum. "Sen kötü biri *değilsin*, Nate. Sen bir koruyucusun. *Benim* koruyucum. Sadece... benim," diye fısıldıyorum, öne eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. Duygularımı kontrol altına alırken nefesim titriyor. Geri çekilip başparmağımla alt dudağını okşuyorum, nazik okşamamla gözlerinin yaşlarla dolduğunu izliyorum. "Seni seviyorum, Nathaniel Isaac Westin. Seni tamamen seviyorum. Adın Nathaniel. Ama *sen o* değilsin. Asla o olmayacaksın. Sen bir *canavar* değilsin.

Sen benim *kahramanımsın*. Ruh ikizimsin... aşk hikayemin başrol oyuncususun. Sonsuza dek benim olacaksın. On altı yaşında bunu biliyorum ve ellinci yıldönümümüzde de bileceğim. Beni sana aşık ettiğinde bir hata yaptın Nate. Çünkü artık asla vazgeçmeyeceğim.

Nate bana geniş gözlerle bakıyor. Şoku, tam olarak çözemediğim bir bakışla yerini değiştiriyor. Gözleri kararıyor ve göz bebekleri genişliyor. Daha önce hiç görmediğim kadar ateşli bakıyorlar. Hareketleri hızlı ve ne olduğunu anlamadan sırt üstü yere düşüyorum. Nate üzerimde duruyor, bakışlarında yırtıcı bir ışıltı var.

"Gecenin geri kalanını sana o sözlerin bana ne yaptığını, benim için ne anlama geldiğini göstererek geçireceğim. Yani, hata yapan biri varsa... o da sensin, bebeğim."

BÖLÜM 24

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Sessizce kıyı şeridinde oturuyorum, ufka bakarken düşüncelerim gelip gidiyor. Kara duman perdesi, kazanın izleri okyanusun derinliklerinde kaybolurken yavaş yavaş dağılıyor. Hayatta kalma, kurtarılma umudum da onunla birlikte yok oluyor.

Gelgit kıyıya doğru yükselirken vücudum altımdaki ıslak kuma batıyor. Tuzlu sıvı beni sarıyor, kumlu zeminden çekip çıkarmaya çalışıyor. Kendimi akıntıya bırakmak istiyorum.

Nate yanımda oturuyor ve durumumuzun ciddiyetini sindirmem için gereken sessizliği sağlıyor. Pilotumuz, kazadan bir saat önce hava trafik kontrol kuleleriyle iletişimi kaybetti. Geri döndü ve bizi beklenen rotadan saptırdı. Şu anda oturduğumuz ıssız plajdan kilometrelerce uzakta, okyanusa düştük.

Hayatta kalan tek kişiler biziz.

Kaynakları olmayan bir adada yalnızız. Büyük yırtıcı hayvanların yaşadığı ve bizi bir sonraki öğünleri yapmak isteyecekleri bir ada.

Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor.

Bunu zihnimde canlandırmak korkunç. Gerçekler kurtarılma umudunu çok az bırakıyor. Kız kardeşim yıkılacak. Kendini suçlayacak. O uçuşta benimle birlikte olması gerekiyordu. Nate değil.

Uzaklarda güneş batmaya başlıyor. Yakında karanlık sahili kaplayacak ve bizi doğa şartlarına karşı savunmasız, gece avcıları için kolay bir av haline getirecek. Kolay bir av, işte öyle olacağız. Aklım, ölebileceğimiz tüm olası yollarla dolup taşıyor.

Şahsen, zehirli bir örümcek ısırığı olmasını umuyorum.

Bu, açlıktan ölmekten veya bir panter tarafından yenilmekten çok daha... rahat geliyor. Amazon'da panterler var mı? Amazon'da mıyız? Kazadan önce Brezilya'ya ne kadar yakındık? Burası yağmur ormanıysa, ne sıklıkla yağmur yağıyor? Hipotermi olasılığından endişelenmeli miyiz?

Kafamda cevaplanmamış sorularla dolup taşıyor. Nate elimi tutuyor ve başparmağını nazikçe parmak eklemlerimde ileri geri gezdiriyor.

Anında rahatlıyorum.

Sanki benim artan paniğimi hissetmiş gibi, bakışları açık denize odaklanmış durumda. Eskiden birbirimizin yakınında olduğumuzu hissedebildiğimiz gibi. Diğeri incindiğinde veya başı dertte olduğunda. Sanırım bu his hiç kaybolmadı.

Birleşmiş ellerimize bakıyorum, başparmağının derim üzerinde sakinleştirici daireler çizdiğini görüyorum. Beni rahatlatma yeteneği sinirlerimi bozuyor. Neden beni *bunun için* kurtardı? Neden ölmeme izin vermedi? "Sen deli bana ." Ben sarsılıyorum ona onun sözleri kes içimi düşüncelerimi düşüncelerimi delip geçti, sesi birkaç dakikalık huzurlu sessizliğin ardından bir yük treni gibi yankılandı. Beni çok kolay okuyabiliyor ve bu, içimde zaten yanan cehenneme daha da yakıt ekliyor.

"Ben... Evet, öyleyim. Öyle olmamaya çalışıyorum, ama öyleyim."

"Seni ölmeye bırakmayacaktım, Pip. Bana bunu savunmamı isteme." Ses tonunda hayal kırıklığı beliriyor, benimkini canlandırıyor.

"Ne olmuş yani?" diye soruyorum, sesim yükseliyor. "Burada mı öleceğiz? Ben baygındım Nate! Uçakla birlikte düşüp hiçbir şey hissetmeyebilirdim! Bunun yerine, bu lanet adada sıkışıp kaldım... burada muhtemelen *senin* ölümünü izlemek zorunda kalacağım. Muhtemelen korkunç bir şekilde. Çünkü seni tanıyorum ve son nefesinle beni koruyacağını biliyorum. Ama sonra ne olacak?! Sıramı mı bekleyeceğim? Yalnız ve seni kaybetmenin acısıyla mı? Evet, Nate... Beni kurtarma kararını savunmanı isteyeceğim!"

Göğsüm kabarıyor, gözlerim yaşarıyor ve bir şeye vurmam gerekiyor. Kumda oturduğum yerden fırlayarak en yakın palmiye ağacına doğru yürüyorum. Kolumu geri çekerek, vuruşum için yeterli ivme kazandığından emin oluyorum. Bunun acıtması gerekiyor. Ama

yumruğum kabuğa değmek üzereyken, bir el bileğimi kavrar ve o kadar çok istediğim acıyı yaşamamı engeller.

"Dur." Talebi öfkeyle doludur, tipik sakin tavırları soğuk bir bakışla yer değiştirmiştir.

"Siktir git," diye karşılık verdim. Mantıksız davrandığımı biliyorum. Durumumuza verdiğim tepkinin yardımcı olmadığını biliyorum. Ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ve bir şeyler *yapmam* gerekiyordu. O "bir şeyler" parmak eklemlerimi mahvetmek olsa bile. Beni tüketen korkudan dikkatimi başka yöne çekme ihtiyacı, şu anda tüm mantığımı gölgede bırakıyor.

Nate, bileğimi tutarak vücudumu döndürüyor. Beni geriye doğru yürütüyor, omurgam ağaca yaslanana kadar, beni etkili bir şekilde sıkıştırıyor. "Bir şeye vurmak mı istiyorsun? Bana vur. Ama sinirli ve korkmuş olduğun için lanet olası elini kırma!" sesi adeta gök gürültüsü gibi. Donup kalıyorum, şokun etkisiyle gözlerim onun gözlerine takılıyor. Bana daha önce hiç sesini yükseltmemişti. Onun bu şekilde kontrolünü kaybetmesini görmek, içimdeki mücadele arzusunu yok ediyor.

Bu adada mahsur kalan tek kişi ben değilim. Nate beni kurtarmasaydı, burada yalnız mı kalacaktı? Uçakla birlikte batmaya razı mı olacaktı? Her iki sonuç da anlaşılmaz.

Plaja vardığımızdan beri ilk kez onun görünüşünü inceliyorum. Yaralı ve hırpalanmış, kolları ve bacaklarındaki kesiklerden kan damlıyor. Beni o uçaktan sağ salim çıkarmak için cehennemi yaşadı ve ben onu bunun için cezalandırıyorum. Başımı eğdiğimde bir suçluluk dalgası beni kaplıyor.

"Özür dilerim." Bu bir fısıltı bile değil, bir nefes bile değil. Ona cesaretle bir bakış atıyorum. Gözleri hala sert, hala yaralı.

Sert bir nefes verir. "Seni ne kadar sevdiğimi anlıyor musun, Pip? Bu mantığın ötesinde bir şey. Tek düşündüğüm şey seni güvende tutmak. Korktuğunu biliyorum, ama sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bunun için sana bambudan bir ev inşa etmem gerekse bile. Bu, sonsuza kadar burada mahsur kalmamız anlamına gelse bile." Ses tonunu yumuşatır. “Seni korumak istediğimi anladığın için mutluyum, ama seni terk etmeyi düşünmüyorum. Ölüşümü izlemek zorunda kalmayacaksın, Pip. Hiçbir yere gitmiyorum. Belki davranışlarım bencilceydi, ama bunu umursamayacak kadar kalpsiz değilim. Sen hala hayattayken olmaz.

Burada. Hayatta ve kızgın. İhtiyacın varsa bana bağır, ama lanet olası elini kırarak seni korumakla yükümlü olduğum işi daha da zorlaştırma. O bastırılmış öfkeyi atmanın çok daha iyi yolları var ve inan bana, ben de bu işe seve seve katılırım.

Gözleri bu ima ile ısınır, benim tepkimi değerlendirirken göz bebekleri büyür. Şu anda ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum, neredeyse göğüs göğüse. Onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ama göğsümdeki küçük çarpıntıyı engelleyemiyorum. O beni seviyor. Bunu daha önce de söylemişti, ama uçağımız düşerken bunu kesinlikle kanıtladı. Beni hep sevmiş miydi? Hiç sevmekten vazgeçmiş miydi? Bunlar sormak için can attığım sorular. Kız kardeşim hakkında soru sormalıyım. Neden onunla birlikteydi? Onu da mı seviyordu? Hala seviyor mu? Ama umurumda değil. O *beni* seviyor. Belki bu beni üzmeli, ama tek hissettiğim rahatlama. Sekiz yıldır ilk kez kend*imi tam* hissediyorum.

Derin bir nefes alır ve sert sesi düşüncelerimi keser. "Güneş batmadan önce bir barınak yapmalıyız."

Ağaçtan uzaklaşıp Nate'e yaklaşıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bunu söylemek istememiştim. Onun sözleri kafamda yankılanıyordu ve ağzımdan çıkıverdi. Ama bu doğru, o yüzden sözümün arkasındayım. Hâlâ cevaplar istiyorum, ama daha da önemlisi, onun hissettiklerini benim de hissettiğimi bilmesini istiyorum. Bu, işleri karmaşıklaştırsa da. Şu an bu itiraflar için doğru zaman olmasa da. Ya da belki de en doğru zamandır. Bu gece öleceksek, benim kalbimin hâlâ tamamen ona ait olduğunu bilmesi gerekiyor. Her zaman öyle olduğunu.

Gözleri benimkilere kilitlenir, manyetik gibi birbirine yapışır ve sözlerimde gerçeği arar. Bakışlarımı ondan ayırmam, itirafımın samimiyetinin onun sabit bakışlarına nüfuz etmesine izin veririm. Ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkar, gamzeleri belirginleşir. Onu sanki on yıllardır inceliyormuş gibi inceler.

"Buna değdi," diye mırıldanır, başını sallayarak kendine bir şeyi onaylar.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Yapmam gereken her şeyi yaptım," diye gizemli bir şekilde cevaplar. "Hâlâ bana ait olduğunu söyle." Bileklerimi tutan ellerini bırakır ve ellerini kollarımın yukarısına kaydırır. Bu okşamaya titrerim.

"Her zaman," diye itiraf ediyorum. "Her zaman senin oldum." Bu, çok uzun zamandır reddettiğim bir gerçek olduğunu bilerek kolayca ağzımdan çıkıyor. Samimi itirafımın sonuçlarını düşündükçe suçluluk duygusu içimde kalıyor. Kendimi o kadar uzun süre en sona koydum ki, nasıl ilk olacağımı bilmiyorum. Kendini ilk sıraya koymak, her zaman en çok sevdiğin insanları incitir mi? Çünkü eğer öyleyse, muhtemelen ilk seferinde doğru olanı yapmışımdır. Her ne olursa olsun, *kendim için* yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tattım. İstediğim şeyin peşinden gitmeyi. Artık çok geç, bir daha o eski halime dönmeyeceğim. Nate söz konusu olduğunda bencil olacağım.

"Tekrar söyle," diye talep ederken, eli köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe okşar, boynuma yaklaşırken elini genişçe açar. Ne duymak istediğini söylemesine gerek yok. Zaten biliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, daha yüksek sesle, öncekinden daha emin bir şekilde. Eli boynuma uzanır ve boynumu kavrar. Beni ağaca doğru iterek boğazımdan tutar ve beni olduğum yerde sabitler. Kavrayışını daraltır, hafifçe sıkar ve heyecan dalgası külotumu ıslatır. Öne eğilir, çenemi, ağzımın köşesini öper ve dudaklarını yavaşça benim dudaklarıma yaklaştırır. Boynumu daha sıkı kavrar, nefes almamı engeller ve bacaklarımın arasında elektriksel bir kıvılcım yaratır.

Sonunda, ağzıma doğru ilerliyor.

"Aferin kızım," diye fısıldayarak dudaklarıma dokunur ve övgüsüyle içimi ateşe verir. Ağzını ağzıma kapatır, alt dudağımı ısırır ve ağzımı açmamı ister. Dillerimiz, daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla birbirlerini sahiplenmek için bir savaşa girer. Boynumu bırakır, ellerini uyluklarımın altına sokar ve beni ağaca doğru daha yükseğe kaldırır. Bacaklarımı beline doluyorum, kasıklarımızı birbirine yaklaştırıyorum. Bana doğru itiyor, ben de onun hareketine uyduğumda boğuk bir inilti çıkarıyor. Bacaklarımı sıkıp kalçalarımı kaydırıyorum, onun penisini tam ihtiyacım olan yere yerleştiriyorum. Onun vücudunu kullanarak, beni zaten yakıp kavuran ateşi daha da alevlendiriyorum. Ritmi ve hızı ben belirliyorum, o da kalçalarını döndürüyor, kasıklarımız her birleştiğinde klitorisime dokunmaya özen gösteriyor.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldayarak boynumu emiyor. Ben düşük, baş döndürücü bir inilti çıkarıyorum ve boğazında neredeyse bir hırıltı gibi bir titreme oluşuyor.

Bunu durdurmam lazım.

"Bekle..." diyorum, kelimeleri dudaklarımdan zar zor çıkararak. Aslında istemiyorum. O hemen durur, geri çekilir ve gözlerini kısarak bana bakar. Eşsiz bir arzu ile birbirimize bakarken göğüslerimiz hızla inip kalkar. Neredeyse "siktir et" deyip bu yolun sonuna kadar gitmeme yetecek kadar. "Seninle seks yapmak istemiyorum," diye patladım. Kaşlarını kaldırdı, geri çekildi ve bacaklarımın arasındaki ıslak noktaya baktı.

"Öyle mi?" Onun bilmiş sırıtışı beni çileden çıkarıyor. Onun göğsüne itiyorum ve o beni yere indirip geri çekiliyor ve bana yer açıyor.

"İstiyorum... Sadece... şimdi değil, tamam mı?" Telaşlanıyorum ve o kendini beğenmiş gülümsemeyi yüzünden silmek için yarı yarıya istekliyim.

"Yani sekiz yıldır ilk kez bir palmiye ağacının yanında sevişmemi istemiyor musun?" Benim kelimeleri bir araya getirememem onu eğlendiriyor ve gülüyor.

Ona sert bir bakış atıyorum ve bu onu daha çok güldürüyor.

"Böyle devam edersen, sekiz yıl daha beklemek zorunda kalırsın." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "*Bunu*... yapmak istemiyorum. Burada değil. Konuşmamız gereken çok şey var, Nate. Ve... biz... şeyden önce, Katie ile aranızdaki ilişkinin bitmesi gerekiyor."

"Seninle sevişmeden önce mi?" diye soruyor o, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. Bu sözleri duyunca kızarıyorum, ondan böyle sözler duymaya alışkın değilim. Uzun zamandır duymadım. "Katie ile aramızdaki ilişki çoktan bitti."

"Onun bittiğini bilmesini istiyorum, Nate. Kız kardeşimi aldatmana yardım etmeyeceğim. Zaten ona yeterince zarar vereceğim. Benim... seninle yattığımı bilirse bu onu öldürür. O düzeyde bir acıyı bizzat yaşadım, Nate." Onu incitmek için söylemiyorum. Sadece dürüst davranıyorum.

Gözlerinin üzerine bir gölge düşerken yüzü sertleşiyor. Yüzünden anlaşılıyor ki o da onu incitmek istemiyor. Bu, bir şekilde yaptığımız şeyi... daha iyi hissettiriyor.

Derin bir nefes alır ve bana sıcak bir bakışla bakar. Gözleri duygu dolu, bana şefkatli bir gülümseme atar. "Hayır, yapmıyorsun Pip."

Gözlerimi kısıyorum. "Bana ne hissettiğimi ya da hissetmediğimi söyleme, Nate."

"*Onunla* hiç yatmadım. Katie ile de hiç yatmadım. O acıyı hissetmiş olabilirsin, ama bunun bir nedeni yoktu. Senden sonra başka bir kadınla birlikte olmadım. Hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim tek kadın sensin."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor, ona sabit bir ifadeyle bakıyorum. Bu mümkün olamaz, sekiz yıl oldu. *O bir erkek*.

"Nasıl?" Şüpheci bir bakış attım.

"Kız kardeşinle seks yapmaktan nasıl kaçındığımı açıklamamı mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Sekiz yıl boyunca nasıl seks yapmadın?"

"Elim var, Pip. İşini görüyor. Başka bir şey yapmak... gibi olurdu." Sözünü keser, gözleri benden başka bir yere kayar.

"Ne gibi hissederdi?" diye fısıldadım, cevabı zaten biliyordum.

Derin bir nefes alır ve ağır bir iç çekişle, “Sanki seni aldatıyormuşum gibi” der.

"Ama sen ve Katie birlikteydiniz." Sekiz yıldır bana sadık olduğunu fark edince gözlerim parlar. *Bir kez hariç*. "Ve beni aldattın. Burada durup bana aldatmadığını söyleyemezsin, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Bu yalan değil, Pip. Sen benim değildin bile, seni hiç aldatmadım. Konuşmamız gereken çok şey var, ama önce bu geceyi atlatmamız lazım."

Elimi tutup beni ormana doğru yönlendiriyor, geçici bir barınak inşa etmek için malzeme toplayabilmemiz için. İtirafı, son sekiz yıl hakkında düşündüğüm her şeyi değiştiriyor. Hikayemizin daha fazlası olduğunu hep biliyordum. Hatta geleceğimizi değiştiren kişinin kim olabileceğini bile tahmin etmiştim. Ama bunu yüksek sesle duymak? Bu duyguları tek başıma yaşamadığım için çok mutluyum. Ve birlikte kaybettiğimiz onca zaman için çok kızgınım. Eve döndüğümüzde, sorumlu olduğunu bildiğim tek kişiye cehennemi yaşatacağım.

Babam.

BÖLÜM 25

NATE (LİSE SON SINIF)

Yağmur, yatak odamın penceresine vurarak, izlediğimiz filme uygun bir ritim çıkarıyor. Ellie, Jack ve Rose'un aşık olmasını izlerken, çenesine kadar battaniyeye sarılmış, yanımda yatıyor. Yağmurlu cumartesiler en sevdiğim günler haline geldi ve baharın gelmesiyle birlikte, bu günleri sık sık yaşıyoruz. Cumartesi gecelerini futbol takımıyla sarhoş olarak geçirmek yerine, Emmy ve Ellie ile sessiz film geceleri geçiriyorum. Emmy bu gece bir arkadaşında kalıyor, bu yüzden evde sadece Ellie ve ben varız. Böyle günler, liseden sonra hayatımızın böyle olabileceğini hissettiriyor. Birlikte yatakta uzanıp film izlemek ve sarılmak.

Son yedi ay, hayatımın en mutlu aylarıydı. Lise partilerine katılmamam kesinlikle fark edildi ve her yerde Ellie ve benim hakkımda fısıltılar dolaşıyor, ama artık umursamıyorum. Yolumu belirledim. Ohio State'e tam burslu gireceğim. Yakında bu evden ve Nathaniel'in kontrolünden kurtulacağım. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

"Jack kurtarılmak için yeterince uzun yaşasaydı, hayatları nasıl olurdu acaba?" diye merak ediyor Ellie yüksek sesle.

"Jack ölür mü?!" diye alay ediyorum, sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme götürüyorum. Ellie yüzüme yastıkla hafifçe vuruyor, ben de karşılık olarak onun yanlarını gıdıklayınca kıkırdıyor.

"Ciddiyim. Sence başarabilirler miydi? Bir çift olarak? O, onun için her şeyden vazgeçiyordu."

"Bir çift olarak başaracaklarını biliyorum." "Nasıl?"

"Çünkü başaracağız ve senin için her şeyimi feda ederim." Başının üstüne öpücük kondurup onu kendime doğru çekiyorum,

Onun tatlı vanilya ve lavanta kokusuna asla doyamam.

"Senden bunu asla istemeyeceğim," diye söz verir, gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakar.

"Biliyorum. Bu yüzden başaracağımızı biliyorum ve onların da başaracağını biliyorum. Jack de ona hiç sormadı."

"Mm, iyi bir noktaya değindin, Bay Westin," diye kabul eder. "O planlarından kendi isteğiyle vazgeçti. Ben de öyle yapacağım, biliyor musun? Zaten gerçek bir planım da yoktu." Kendi kendine güler.

"Ne demek istiyorsun, Pip?" Sevmemeye çok uğraştığım filmden dikkatim dağıldığı için gülümsüyorum. Filmi izlemek için yeterince direndim, şimdi onun beni çağırmasını bekliyorum.

Bana doğru dönüyor. "Seninle gitmek istiyorum." Tepkime hazırlıklıymış gibi bana bakıyor.

"Her yere seninle gitmek istiyorum. Ama nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Ohio Eyaleti. Mezun olduğumda, yani. Orada okumak istiyorum. Seninle birlikte olmak için. Tabii bunu tuhaf bulmuyorsan. Ya da sapıkça. Ya da belki ayrı ayrı üniversiteye gitmek istiyorsundur. Tanrım... belki üniversite boyunca birlikte olmak istemiyordun. Sanırım ben öyle varsaymıştım... Yani, biz birbirimizi seviyoruz. Sonsuza kadar birlikte olmak istediğimizi sanıyordum. Sonsuza kadar birlikte olmaktan bahsetmiştik, değil mi? Sonsuza kadar birlikte olmaktan bahsettiğimizi hayal mi ettim?" Durmadan konuşuyor, bana söz hakkı vermiyor. "Yani, senin benimle birlikte olmak isteyeceğini varsaymak oldukça küstahçaydı. Başka okulları da araştırabilirim. Kabul edilip edilmeyeceğimi bile bilmiyorum. Rekabet oldukça fazla..."

"Ellie!" diye bağırarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. O irkiliyor ve ben sesimi yükselttiğim için hemen pişman oluyorum. "Özür dilerim bebeğim, sadece beni duymanı istedim." O başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "Aylardır bu konuyu açmaya çalışıyorum. Sana baskı yapmak istemiyorum, ama benimle gelmeni istiyorum. Yurt meselesini tamamen ortadan kaldırıp, birlikte yaşayabileceğimizi umuyordum."

Bana iki saniye boyunca baktıktan sonra kendini kucağıma attı. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

vücuduma ve omuzlarının titremeye başladığını hissediyorum. "Bebeğim, neden ağlıyorsun?" diye soruyorum, onu ağlatacak bir şey söylemiş olabileceğimden endişelenerek.

"Güvende hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum, Nate. Her zaman. Sevildiğimi ve istendiğimi hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum... ve güvende hissetmeyi." Ben onu ileri geri sallarken, yüzünü boynuma gömer, ellerim sırtında yukarı aşağı gezer.

"Benimle her zaman güvendesin."

"Biliyorum." Cevabında en ufak bir şüphe bile yok. Onun için böyle bir insan olabildiğim, onu canavarından koruyabildiğim için çok mutluyum. O yatağın kendi tarafına geri dönüyor ve ben Emmy'yi düşünmeden edemiyorum. Onu geride bırakmak zorunda kalacağımı. Bu düşünce kalbimi ikiye bölüyor. Keşke onun için de böyle bir insan olabilsem.

Yağmur daha şiddetli yağmaya başlar ve uzaktan gök gürültüsü duyulur. Titanik'in buzdağına çarptığını düşünürsek, bu durum oldukça uygun gelir. Pencerenin dışında şimşek çakar ve Ellie bana yaklaşarak bacağını benim bacağıma atar. Onu rahatlattığını bildiğim için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Küçük bir kızken fırtına sırasında annesinin saçlarıyla oynadığını söylemişti. Özlediği annesi buydu. Yıllardır eski halinden eser yok. Şahsen o kadından nefret ediyorum. O kötü herifin yaptığı onca şeyden sonra kızlarıyla yaşamasına nasıl izin verebildiğini anlayamıyorum. Onlar onun kızları bile değil.

Ellie'ye henüz söylemediğim bir gerçek.

"Jack ve Rose'u seviyorum. Onlarınki mükemmel bir aşk, değil mi? Noah ve Allie gibi... Pamuk Prenses ve Beyaz Atlı Prens gibi..."

"Romeo ve Juliet mi?"

Burnunu kırıştırıp başını sallar. "Çok trajik. Ben Johnny ve June gibi bir aşk istiyorum."

"Yani, birkaç ay arayla ölmemizi mi istiyorsun? Anlaşıldı," diye alay ediyorum. Bana gözlerini devirip filme geri dönüyor, tam da Rose kapıdan atlayıp soğuk suda yüzerek düdüğe ulaşıp yardım çağırdığı sırada.

"*Titanik* anı istiyorum," diye karar verir ve bu fikre başını sallar.

"Benim ölümümü izlerken elimi tutmak mı istiyorsun? Son anlarımda uykuya dalıp beni yalnız bırakmak için mi? Seni seviyorum bebeğim, ama ben almayayım," diye şaka yapıyorum ve bana öfkeyle bakan ona çekici bir gülümseme atıyorum.

"Hayır, *Nate*. Ben öldükten sonra senin orada olmanı istiyorum. Gözlerimi kapatıp bu dünyadan ayrılmak istiyorum, ama gözlerimi açtığımda seni cennette beni beklerken bulmak istiyorum."

"Anlaştık, bebeğim. Ölümde bile seni her zaman bekleyeceğim," diye onu temin ederim. "Sadece bana bir şey söz vermen gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Ben öldükten sonra bile uzun bir hayat yaşayacağına söz ver. Rose'un Jack için yaptığı gibi." Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı.

"Birlikte atlayacağız, değil mi? Üzgünüm *Jack*, sana bu sözü veremem." Omuzlarını silkiyor. "Kuralları ben koymuyorum." Cevabından rahatsız olarak, ben yine yanlarını gıdıklarken o kıkırdıyor. "Sence bizim aşkımız öyle mi?"

"Jack ve Rose gibi mi? Allie ve Noah gibi mi? Yoksa Snow ve Prens Charming gibi mi?"

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hepsi."

"Hayır, Pip. Bizim aşkımız onlarınki gibi değil." Ben devam etmeden önce yüzü düşer. "Bizimki çok daha iyi bir şey. Bizimki, insanların uğruna öleceği türden bir aşk. Sadece bizim hikayemiz henüz yazılmadı."

Gözleri bulanıklaşır, uzun kirpikleri hızla hareket eder ve gözyaşlarını siler. "Seni gerçekten seviyorum, biliyor musun?"

Yerimden dönüp onu yatağa iteklerim ve üstüne çöküyorum. "Ben de seni gerçekten seviyorum. Ama Atlantik'in ortasında donmuş ellerimi seninkilerden çekersen, hayatının geri kalanında seni rahat bırakmam," diye takılıyorum.

"Bu sorun olmaz. Kapıda sana yer açarım." Gözleri bu sözün doğruluğunu yansıtıyor.

Yıldırımlar üstümüzde çakıyor, evimin temellerini sallıyor. Ellie'nin gözleri büyür ve beni üstüne çeker. Alnını öperim ve küçük bedeninden ağırlığımı kaldırıp yanıma dönerim, ama ona yakın kalırım. Bana dönüp pozisyonumuzun değişmesine dudaklarını büzerek tepki gösterir.

"Seni korumam gerekiyor, ezmemem." Şakacı bir şekilde gülerim.

Beni uzun bir süre inceler, gözleri yüzümde dolaşır. "Sence bu delilik mi? Bu kadar gençken, ama doğru kişiyi bulduğumuzdan bu kadar emin olmak? Sonsuza dek birlikte olacağımızdan?"

Cevabımı düşünmek için bir dakika bekliyorum. "Sanırım çoğu insan, kütüphanede karşımda oturduğunu gördüğümde hissettiğim şeyi hayal etmekle yetiniyor. O zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece senin benim olman gerektiğini biliyordum." Yanağını okşuyorum, dokunuşumla gözlerini kapatmasını seviyorum. "Bence çoğu insan hayatı boyunca ruh eşini arar ama asla bulamaz. Yani, hayır. Bence deli değiliz. Bence şanslıyız. Hayatımızın geri kalanını çoğu insanın asla deneyimlemeyeceği türden bir aşk hissederek geçireceğiz."

"Evet," diye sıcak bir gülümsemeyle cevap veriyor, "Bence biz şanslı olanlarız." Kollarını belime doluyor ve birkaç saniye içinde, dışarıda fırtına koparken kollarımda huzur içinde uykuya dalıyor.

Kaderin bizim için ne hazırladığını bilmiyorum, ama hayatımın geri kalanını kollarımdaki kızı severek geçireceğimi biliyorum.

BÖLÜM 26

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Orman zemini düşen dallar ve dağınık yapraklarla kaplı, yoğun ve karışık çalılar düz bir yolda yürümek zorlaştırıyor. Güneş ışığı yoğun ormanlık alana nüfuz ederek, zengin topraklarda bitki örtüsünün gelişmesini sağlıyor. Kalın ağaç örtüsünün yoğunluğu değiştikçe, yol gölgeli vahşi doğadan açık çalılıklara sürekli geçiş yapıyor. Ağaçların yoğun gölgesi altında yürümek daha kolaydır, çünkü yoğun güneş ışığını etkili bir şekilde engeller ve bitki örtüsünün büyümesini sınırlar. Ne yazık ki, yürüyüşümüzün çoğu seyrek palmiye ağaçlarının gölgesinde geçti, bu da ortamı daha zorlu hale getirdi. Geçilmez bitki örtüsü ve patikasız arazi, Amazon yağmur ormanlarının bu bölümünün insan yerleşimine uygun olmadığını doğruluyor.

Bu da bizim için iyi bir şey değil.

Orman içinde yürürken sırtımdan ter damlıyor, nem oranı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Derin nefes almaya çalışırken yüzümü saç kurutma makinesinin önüne koymuşum gibi hissediyorum. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra daha karanlık ve serin bir ekosisteme giriyoruz. Gölgeli alanlar daha az potansiyel kaynak üretiyor olsa da, parlak güneşin sırtımızı yakmaması için minnettarım. Buradaki sıcaklık o kadar yoğun ki, hızla susuz kalıyoruz.

Ellie'nin elini tutarak, geçici bir barınak inşa etmemize yardımcı olabilecek malzemeler aramak için yoğun ağaçlık bölgeden geçiyoruz. Kıyıya kadar uzun bir yüzüşten dolayı bacaklarım hala ağrıyor, ama bacaklarımı vücudumdan kesip atsanız bile, bu gece Ellie'yi güvende tutmamı engelleyemez.

Önümde, muhtemelen bu bölgeden geçen hayvanlar tarafından oluşturulmuş, aşınmış bir yol görüyorum. O yöne doğru ilerliyorum ve bu yolun bizi bir su kaynağına götürmesini umuyorum. Barınaktan daha çok suya ihtiyacımız var. Plaja yüzerek ulaşmak için çok fazla enerji harcadık, buraya vardığımızda ise daha da fazlasını.

Bu benim hatam olabilir.

Son sekiz yıldır ihtiyacım olan şekilde Ellie'ye dokunuyordum, beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Burada yiyecek, barınak ve su olmadan mahsur kaldığımız gerçeği bile. O anda önemli olan tek şey dudaklarımın onun dudaklarına değmesiydi. Ellerimin vücudunda dolaşmasıydı. Bacaklarının arasında ağzımla çıkardığım sessiz iniltiydi.

Bana beni sevdiğini söyledi.

Bugün ölebilirim ve hayatımı iyi yaşadığımı söyleyebilirim. Kızım... benim her şeyim, o hala beni seviyor. Lanet olsun, bu benim kalbimi etkilemiyor mu? İşte buradayız, olabilecek en kötü durumda sıkışıp kalmışız, ama kendimi daha hafif, daha mutlu hissedemem.

Ellie, ayaklarımızın dibindeki topraktan çıkan bir ağaç köküne takılıp arkama doğru sendeliyor. Dönüp elimi sırtına koyuyorum ve dengesi yerine gelene kadar ona destek oluyorum. Tekrar elini tutuyorum ve tehlikeli vahşi hayvanların izlerini ararken vücudunu bana yakın tutuyorum.

Ağır yaya trafiği... ya da sanırım pençe trafiği nedeniyle aşınmış ve yıpranmış düzgün bir araziye ulaşıyoruz. Sonunda sağlam bir zeminde yürüdüğümü hissediyorum, önemli olan da bu. Yoğun bacak antrenmanlarıma rağmen baldırlarım yanıyor, bu yüzden Ellie'nin de acı çektiğini biliyorum.

"Yolun ortasına yakın kalmaya çalış, Pip. Tam olarak nerede düştüğümüzü bilmiyorum, ama Güney Amerika'nın her yerinde çok sayıda tehlikeli hayvan ve böcek vardır. Zehirli bir örümceğe dokunmanı istemem."

"Bu en iyisi olur," diye dalgın dalgın mırıldanıyor. Düşüncelere dalmış gibi görünüyor, muhtemelen bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı merak ediyor.

Ben de öyle, bebeğim.

"Ne için en iyi yol?" diye soruyorum, onu şimdiki ana geri getirmeye çalışarak. Burada dikkatsiz olmak ölümcül olabilir.

"Hm? Oh. Örümcek. Ben de öyle ölmek istiyorum," diyor, sanki bu en normal şeymiş gibi.

"Sen 'gidmeyeceksin' Ellie. Buradan çıkacaksın. Söz veriyorum."

"Bana söz veriyorsan, *'biz'* de." "Ne?"

"Sen 'buradan çıkacaksın' dedin. *Biz* çıkacağız. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Yürümekten vazgeçip ona dönüyorum. Kızarmış yüzünün yanlarından ter damlıyor, saçları kıvrılmış ve dağınık, başının üstünde kumlar var.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Bir şeyi anlamanı istiyorum. Sen *her zaman* ilk sıradasın. Eğer batan bir gemide olsaydık ve sadece bir can yeleği olsaydı? O senin olurdu. Eğer açlıktan ölmek üzereyken gökyüzünden bir kuş düşseydi? O senin olurdu. Eğer seninle tehlike arasında hiçbir engel olmasaydı? O engeli ben doldurur ve yüzümde bir gülümsemeyle o tehlikeye doğru yürürdüm. Seni asla terk etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama bir seçim yapmak zorunda kalırsam? Seni seçeceğim. Her seferinde.

"Ben de seni seçerdim, Nate. O yüzden, umarım bunların hiçbiri olmaz." İfadesi kararlı, tartışmaya yer bırakmıyor.

"Evet, tüm bunlardan sonra batan bir gemide olmak gerçekten çok talihsiz olurdu." Ciddi ses tonumla şakayı gizliyorum. Ellie birkaç saniye bana bakıyor ve sonra kahkahasını tutamadan gülüyor.

"Tamam, Gilligan... söyle bana. Bundan nasıl kurtulacağız?" "Şey,

MaryAnn..."

"Ginger." Burnunu kırıştırır. "Lisedeyken MaryAnn'dim. Artık Ginger olmak istiyorum."

Onun vücuduna bakıyorum, gözlerim yavaşça başından ayaklarına kadar onu takip ediyor. "Kesinlikle Ginger." Göz kırpıyorum. "Suya ihtiyacımız var bebeğim, henüz kaynatacak bir yolumuz olmasa bile. Hızlı akan bir dere arıyorum. Tercihen bir yeraltı kaynağı veya şelale. Bu yol," yürüdüğümüz yolu işaret ediyorum, "hayvanlar tarafından aşınmış. Umarım bizi onların su kaynağına götürür."

"Bu yolu oluşturacak kadar büyük hayvanlarla su kaynağını paylaşmak istiyor muyuz gerçekten?" Gözleri komik bir şekilde büyüdü, ama gerçek korkusunu görebiliyordum.

“Maalesef, kaynakların olduğu yerde olacaklar.
Aslında, onlar kaynakların *kendisidir*."

Elini göğsüne götürerek nefesini tuttu. "Küçük hayvan yavrularını yemek zorunda kalacak mıyız?" Bu olasılık karşısında gerçekten şok olmuştu.

"Uber Eats buraya teslimat yapmıyor sanırım, Pip." Bana sert bir bakış atıp biraz ilerledi. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, küçük bebeklerden uzak durmaya çalışacağım," diye sesleniyorum ve bana doğru attığı taşı kaçırıyorum. Omuzlarının titrediğini görüyorum, bu yüzden kendi saçmalığına güldüğünü anlıyorum. Sanki yanlışlıkla öne geçtiğini şimdi fark etmiş gibi adımlarını yavaşlatıyor. Cesur bir yüz takındığını görebiliyorum, ama bunun altında korku duyduğunu biliyorum.

Sorun değil... korkabilir. Ben varken korkusuz olması gerekmez. Her gece kollarımda parçalanabilir, ben de ona kendini güvende ve emniyette hissettirecek sözler söyleyeceğim. Her gün cesaretle dolduracağım onu, ta ki kendini cesur hissedene kadar. Çünkü o cesur. Hayatında çok şey yaşadı ve üstesinden geldi. Harika bir işi var. Çok zeki. Hala o tatlı, şefkatli kalbi var, ona hayranlık duymanı sağlayan. Hiç kimsenin yardımı olmadan tüm bunlara sahip.

Dayanağı yok.

Onu destekleyecek kimse yok.

Ben bile.

Artık ben varım. Bu gerçek asla değişmeyecek. Ne bu adada, ne de sonunda geçmişi geride bırakıp kendim için yaşamaya başlayabileceğim evimde.

Ellie yavaşlayarak yan yana yürümeye başladık. Yerden bambu filizleri çıktığını görünce onu durdurmak için elimi uzattım. "Burada bekle," dedim ve patikadan çıkıp kalın bitki örtüsünün içine doğru ilerledim. Odunsu silindirleri inceleyerek, bana zarar verebilecek böcekler olup olmadığını kontrol ettim. Hacimli tüpü tutup köklerinden koparmaya çalışıyorum. Birkaç dikkatli tekmeyle büyük boru yerinden çıkıyor. Onu Ellie'nin beklediği yola geri taşıyorum.

Kaşlarını kaldırır ve kurtuluşumuzu işaret ederek başını sallar. "Bu ne için?"

"Bu, suyumuzu toplamak için. Dönüş yolunda daha fazlasını alacağız, böylece barınağımızı inşa etmek için bir şeyimiz olur."

Gözlerinde bir ışıltı ile bana bakıyor. Bana olan güveninin arttığını neredeyse hissedebiliyorum ve gurur duymalı mıyım yoksa kırılmalı mıyım emin değilim. "Tamam Bear Grylls, bu bize su konusunda nasıl yardımcı olacak?"

Sapın ucunu işaret ediyorum. "Buradaki deliği görüyor musun? Sapın içinden geçiyor. Kök tıkalı olduğu için, onu sahile geri götürürken içindeki suyu tutacak. Ve... ayrıca yağmur suyunu da topluyor." Biraz sallıyorum ve sıvının şapırtı sesini duyunca ikimiz de neşeleniyoruz. Üst kısmını kırarak içmek için temiz bir uç elde ettim ve bambuyu Ellie'ye uzattım. Bambunun neredeyse onun boyu kadar olduğunu fark edince gülümsedim. Ellie başını geriye eğdi ve suyun ağzına ulaştığı anı görebildim. Gözlerini kapattı ve sanki egzotik bir içecek içiyormuş gibi hafif bir inilti çıkardı.

Aslında, bir bakıma öyle de denebilir.

Dudaklarından kaçan bir damla suyu yakalar ve ağzına geri iter. Bana bambu filizini uzatır, ben de bir yudum alırım. Rahatlama anında gelir. Vücudum, Indy 500 pit stopundaki bir yarış arabası gibi yakıtı emer. Ellie'nin yürüyüş sırasında daha fazlasına ihtiyaç duyması ihtimaline karşı filizde yeterince bırakırım.

Yürüyüşümüze devam ederken, "İçmek güvenli miydi?" diye sorar.

"Bunu şimdi sormak için biraz geç değil mi sence?" O bana gözlerini devirirken ben sırıtıyorum. "Evet, bambunun liflerinde suyu arıtan doğal bir filtreleme sistemi var. Ayrıca çok sayıda mineral de içeriyor."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Hayatta kalma derslerimizi hatırlamaman beni biraz kırdı, Pip," diye alay ettim.

"Senin odanda kafayı bulup *Naked and Afraid* izlediğimiz zamanları mı kastediyorsun?" O gülüyor ve ben bu sesi çok seviyorum. "Not aldığını fark etmemiştim."

Gülümsüyorum. "Hayır, sadece bir hobiydi. Üniversitedeyken zihnimi başka şeylerden uzak tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden üniversitedeki hayatta kalma kulübüne katıldım. Hafta sonları kamp gezileri yapar

ve doğada yaşardık. En iyi arkadaşım Asher'ı o kulüpte tanıştım. Dürüst olmak gerekirse, o benim ilk gerçek arkadaşımdı..." Lise yıllarında oynadığım sahte versiyonumu düşünmek istemediğim için sözlerim kesildi.

"Tanrıya şükür ki tuhaf bir hobin varmış," diye şaka yapar, ortamı yumuşatmaya çalışır. Kendime gülmeden edemem.

"Evet, Tanrı'ya şükür." Gözlerimi devirip ona gülümsedim.

Birkaç dakika yürümeye devam ettikten sonra, onu durdurmak için elimi uzattım. "Duydun mu?" diye fısıldayarak kulağımı sesin geldiği yöne çevirdim. Ellie neredeyse sırtıma yapıştı ve onun bir hayvan sesi duyduğumu sandığını fark ettim. "Sanırım su sesi," dedim, onu tekrar korkutmamak için fısıldamayı bıraktım. İkimiz de sessiz kalırız ve neredeyse tenha bir yağmur duşu gibi su sesini duyana kadar yürümeye devam ederiz.

Ellie nefesini tutar. "Şelale sesi gibi!"

Yoldan ayrılıp, dallar ve sarmaşıklarla mücadele ederek, akan suyun sesine doğru ilerliyoruz. Geniş bir ormanlık alanı geçip, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şelaleyle karşı karşıya kalıyoruz. Ağır su, kayalık çıkıntıdan aşağıya dökülerek, aşağıdaki mavimsi yeşil cennete ulaşıyor. Kıyıya bakıyorum ve tam da görmek istediğim şeyi görüyorum.

Akıntılar.

Hızlı akan su. Burası, ateşi yaktıktan sonra içme suyu toplamak için mükemmel bir yer ve timsah veya piranha tehlikesi olmadan yıkanmak için güzel bir alan. Büyük hayvanlar da genellikle hızlı akan su bulunan alanlara çekilmezler. İçmek ve avlanmak için daha güvenli olan durgun su kenarlarında toplanma eğilimindedirler, bu yüzden bu şelaleye giden bir yol yoktur. Kendi küçük özel vahamıza sahibiz.

Ellie'ye bakıyorum ve ellerinde su topladığını görüyorum. Bana bakarak "Bu suyu içmek güvenli mi?" diye soruyor.

"Hayır, bebeğim. Sadece çaresiz kalırsak. İhtiyacın olursa bambudan iç, dönüşte daha fazlasını alacağız. Ateşi yakınca bu suyu kaynatmak için toplayacağız."

Tişörtümü ve şortumu çıkarıp nehir kıyısına doğru yürüyorum, serinlemeye can atıyorum. Suya girip Ellie'ye bakıyorum

O, sulu görünümlü bir bitkiyi koparıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum ona. "Hemen geliyorum!" diye bağırıyor.

Bitkinin kökünü koparıp bir taşla dövmeye başlar. Aklını kaçırmış mı diye düşünmeye başlarken, parçalanmış kök parçalarıyla nehir kıyısına doğru yürür.

"Yucca!" Kendisiyle gurur duyarak gülümser. Gömleğini ve pantolonunu çıkarır ve ben onun muhteşem vücuduna bakmaktan kendimi alamam.

"Sabun." Ben de ona gülümserim, aynı derecede gururluyum. "Görünüşe göre aramızda hayatta kalma uzmanı sadece ben değilim. İtiraf etmek istediğin tuhaf hobilerin var mı?"

Suya girerken gülüyor. Kökleri suya batırıyor ve köpürene kadar sıkıyor. Bana bir tanesini uzatıyor ve diğerini vücudunu temizlemek için kullanmaya başlıyor.

"Süslü hayatta kalma kamp gezileri falan yok. Sadece kafam güzelken hafızam çok güçlü oluyor." Kıkırdıyor ve ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Ellie'nin hayatına geri döndüğümden beri ilk kez Ellie'yi... Ellie olarak görüyorum.

Başımıza gelenler korkunç. Kurtarılana kadar hayatta kalmak için çok uğraşmamız gerekecek. Ama Atlantik'e düştüğümüzden beri ilk kez, her şeyin yoluna gireceğine dair kendime güveniyorum.

BÖLÜM 27

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

İyi olmayacağız.

Nate'in yüzüncü kez kıvılcım çıkarmaya çalışmasını izlerken kollarımı yukarı aşağı ovuşturuyorum. Düz bir ağaç kabuğunun üzerinde uzun bir tahta çubuğu çeviriyor, ama *bunun* nasıl ateş çıkaracağını hiç anlamıyorum. Daha önceki yürüyüşümüzden kalan ter cildimde soğumaya başlayınca vücudumu bir ürperti kaplıyor. Güneş ufukta batarken sıcaklık düşmeye başlıyor. Gelgitten kaçınmak için kıyı şeridinden yeterince uzakta, sahile geri döndük. Şelaleden dönerken barınak ve ateş yapmak için malzeme topladık. Şu anda ikisi de elimizde yok.

"Her şey çok ıslak," Nate, hayal kırıklığını belli ederek homurdanır.

"Onları kurumaya bırakabilir miyiz?" Gözlerini bana çevirip, bu ifadenin ciddiyetini değerlendirir.

Ben ciddi*ydim*.

"Beş ila yedi iş günü yangın beklemek istiyorsan, tabii ki." Hızlı parmaklarıyla odunu çevirirken alaycı bir şekilde gülümser ve altındaki kabuğa bir delik açar. Çubuk ikiye kırılır.

"SİKTİR!" Ayağa kalkar ve kalan yarısını okyanusa doğru fırlatır, sonra da uzaklaşır. Önündeki kumu tekmeler, minik kristal taneleri havaya uçar, sonra tekrar yere düşer. Eğilip dirseklerini dizlerine dayar, yüzünü ellerinin arasına alır ve duygularını kontrol etmeye çalışır. Onu hiç bu kadar cesaretsiz görmemiştim.

Nate genellikle kendine güvenen biridir. Elindeki kartlar ne olursa olsun, her zaman geleceği çok iyimser bir şekilde konuşur, sanki

etrafındaki dünya ne kadar berbat olursa olsun, istediği hayat elinin altında gibi. Asla geri adım atmazdı ve hiç tereddüt ettiğini görmemiştim.

Şimdiye kadar.

Şu anda yenilmiş görünüyor ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Bana doğru yürüdü ve oturduğum yüksekliğe eğildi. "Hala ışık varken bir çeşit barınak yapmalıyız. Şu yucca yapraklarını alıp liflerinden yeşil yapraklı kısmı kazıyabilir misin? Onları ip olarak kullanabiliriz."

Onu teselli etmek için bir şeyler söylemek istiyorum, ama ben konuşamadan o yine sahile doğru koşar. Kumdan düz bir taş alıp, işe koyulabilmek için yucca bitkilerini toplarım. Nate, bambu ve palmiye yapraklarından barınağımızın iskeletini oluşturmaya başlar.

Bir saat sonra, çalışırken bize eşlik eden seyrek güneş ışığı tamamen kaybolur. Yorgunluktan bitkinim. Ellerim sarımsı yeşil renge boyanmış. Sırtım ağrıyor ve o kadar susamışım ki tuzlu deniz suyu bile çekici gelmeye başlıyor. Dışarıdaki sıcaklık, muhtemelen 15 dereceden fazla olmadığı halde, soğuk kış ayları gibi geliyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp boynumdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum. Kafamı çevirmeden Nate'in arkamdan geldiğini hissediyorum. Güçlü eller omuzlarımı kavrıyor ve uzman parmaklarıyla gergin kaslarımı masaj yapıyor. Başparmakları boynumda yukarı aşağı hareket ediyor, basınç noktalarımı bulduğunda daha derine bastırıyor. Kapalı yumruğu omuz bıçaklarım boyunca yoğuruyor, sırtımın üst kısmındaki düğümleri çözüyor. Saatlerdir ilk kez vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissederek hafif bir inilti çıkarırım. Çenem düşer ve o sihirli ellerini çalıştırırken gözlerimi kapatırım. Az önce yaptığı onca işi düşününce göğsüm sıkışır, ama o yine de beni öncelikli tutuyor. Her zaman öyle yapar. Ayağa kalkmak için öne eğilirim ve hareketimle ellerini omuzlarımdan kaydırırım.

"Otur," diye emrediyorum. Nate kaşlarını kaldırıyor, bana bakarken o seksi sırıtışını takınıyor. "Hadi. Sıra sende. Otur."

"Kulağa hoş gelse de, vaktimiz yok bebeğim. Bu barınağı bağlamam lazım."

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, kumları geçip bir yığın ip aldı. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana bakıp bambu yapıya geri döndü. Bambuları üstte birbirine bağlayıp altını toprağa gömerek sabitleyen, çadır tarzı bir kulübe yapmıştı. Dışını rüzgarı engellemek ve bizi avcılardan saklamak için palmiye yapraklarıyla kaplamıştı.

Barınak, ormanın kenarında, okyanustan yeterince uzakta duruyor, böylece gece gelgit bizi sürükleyip götürmeyecek. Nate, barınağın açıkta olmasının vahşi hayvanları keşfe davet ettiğini iddia ediyor, ama ormanda olmanın nasıl daha güvenli olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Nate yapının tepesine uzanarak, sağlamlığını sağlamak için daha fazla lifli ip ekliyor. Palmiye yapraklarını barınağın tepesine, sanki bir çatı gibi bağlarken, sırtının üst kısmındaki belirgin kaslarının gerildiğini izliyorum. Tonlu pazı kasları şişiyor, tişörtünün kumaşını gererek etkileyici fiziğini sergiliyor. Her zaman iyi formdaydı, en iyi quarterback kondisyonunda kalmak zorunda olması buna yardımcı oluyordu. Ama şimdi çok daha geniş, tüm doğru yerleri doldurmuş durumda. Sırtının üst kısmı ve omuzları, ince beline doğru incelen güçlü kaslarla belirginleşiyor. Vücudu, bir zamanlar sevdiğim çocuğun artık bir erkek olduğunu doğrulayan bir şekilde şekillenmiş.

Seksi, muhteşem bir erkek.

Bulutlardan sessiz bir çiseleyen yağmur düşer ve bakışlarımı keser. Mücadele ettiğim hafif soğukluk, tam anlamıyla titremeye dönüşür. Nate, barınağa son dokunuşları yaptığı yerden bana doğru koşar.

"Hadi Pip. Seni yağmurdan kurtarmalıyız." Elimi tutar, gözlerindeki endişe apaçık ortadadır.

"Fırtına çıkarsa barınak dayanır mı?" diye soruyorum, cevabı gerçekten duymak istemeden. Bilgisizlik mutluluktur, değil mi?

"Muhtemelen dayanmaz." Diye iç geçirir. "Ama ağaçların gölgesinde biraz daha korunaklıyız, bu yardımcı olur. Uzakta fırtına bulutu görmüyorum, yani sorun olmaz."

"Ama?"

"Ama bu, yarın ateş yakmamızı daha da zorlaştıracak."

"Belki yarın kurtarılırız ve bu konuda endişelenmemize gerek kalmaz."

Hüzünlü gözleriyle yüzümü incelerken sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Evet, belki." El ele tutuşarak barınağa doğru koşuyoruz. Nate girişi kapatan palmiye yapraklarını kaldırıp beni içeri alıyor. Katmanlı yapraklar rüzgardan ve yağmurdan iyi bir koruma sağlıyor, ancak dışarıdaki sıcaklık hala neredeyse dayanılmaz.

Nate dışarıya koşar ve ben de ne yaptığını görmek için açıklığa doğru sürünürüm. Çeşitli bambu parçalarını kuma dik olarak yerleştirir ve yağmur suyunu toplamak için konumlandırır. Yarın birkaç yudumdan fazlasını içebileceğimizi bilmek beni rahatlatır. Ağzımı gökyüzüne doğru açıp yağmur suyunu yakalamak için dışarı koşmak istiyorum, bu düşünce beni çocukluğumda Barney'e olan takıntımı hatırlatıyor. O şarkı bir zamanlar yağmur için mükemmel bir çözüm gibi gelirdi, ama şu anda limon damlaları ve sakız damlaları yerine yağmur damlalarını tercih ederim.

Son bambu filizini yerleştirdikten sonra, fazla suyu silkeleyerek geçici barınağımıza doğru koşar. Elinde birkaç yucca lifi ve ince çubuklar vardır ve bunları bir kenara koyar.

"A-Amazon'un s-sıcak olması gerekmiyor muydu?" Vücudum resmen titriyor, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Nate arkamda, yosunlu, yapraklarla kaplı zemine oturur ve sırtım onun göğsüne yaslanana kadar beni geriye doğru çeker. Bacaklarını açar ve vücudumu arasına alır. Geriye yaslanıp başımı göğsüne dayıyorum, o ise beni sıcak tutmak için ellerini kollarımda yukarı aşağı hareket ettirerek sürtünme yaratıyor.

“Güney Amerika'da yağmur mevsimi. Önümüzdeki birkaç gece soğuk geçecek. Ateş yakmam lazım ve daha güvenli bir barınak inşa edebileceğimiz bir yer bulmalıyız.” Geçici barınağımızda duran küçük odun yığınını işaret ediyor. “Onları daha önce buraya getirmeyi akıl ettiğim için mutluyum. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.”

Uzakta maymunların çığlıklarını duyuyorum ve göğsümde bir korku dalgası yükseliyor. Burada bize her şey saldırabilir. *Bambu ve yaprakların* arasında barınıyoruz. Büyük bir pençe darbesiyle veya şiddetli bir rüzgârla tüm sığınağımız yıkılabilir. O zaman ne yaparız? Ne yapabiliriz?

"Sence bizi bulmaları ne kadar sürer?" diye soruyorum.

Nate, sanki bana cevap vermekten korkuyormuş gibi, derin ve titrek bir nefes alırken elleriyle hala kollarımı ovuşturuyor.

"Bence daha kalıcı bir hayatta kalma yöntemi düşünmeye başlamalıyız, Pip. Biliyorum, duymak istediğin şey bu değil, ama bence bizi bulmaları zaman alacak. Eğer..." Kendini durdurur, belli ki düşüncelerinden beni korumaya çalışıyor.

"Eğer ne? Ben... Ben bununla başa çıkabilirim."

Derin bir nefes aldı. "Eğer ararlarsa. Eğer okyanusa düştüğümüzden şüphelenirlerse, muhtemelen hayatta kalanları aramazlar. Bu da demek oluyor ki, muhtemelen yakındaki adaları veya kumsalları aramazlar. 'Yakın'ın nerede olduğunu bile bilmiyorlar. Onların beklediği uçuş rotasında değildik."

"Peki... ne yapacağız?"

"Uçağı döndürdüklerinde, GPS'leri hala çalışıyordu. Yani, *doğru* uçuş rotasında olmasalar da, bir uçuş rotasındaydılar. Biz normal bir rotada düştük. Bu da, uçakların bu bölgeden geçmesi gerektiği anlamına geliyor. Belki gemiler de. Burada olduğumuzu birilerinin bilmesini istiyorsak, bir sinyal göndermeliyiz. Ama yine de, fark edilmemiz biraz zaman alabilir. Birilerinin bizi bulması için yeterince uzun süre hayatta kalmaya odaklanmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağız?" Titremelerim sonunda rahat hissedecek kadar azaldı. Yine de Nate'in sıcaklığını arıyorum ve göğsüne sokuluyorum. Onun derisinin altına girebilirim ama yine de yeterince yakın hissedemem. Kollarımı ovmaya devam ediyor ve başımın üstüne birkaç öpücük konduruyor.

"İç kesimlere gitmeli ve daha sağlam bir barınak inşa etmek için bir şeyler bulmalıyız."

"İç kesimlere mi? Sahile yakın olmazsak nasıl fark edilebiliriz? İç kesimlerde daha fazla hayvan yok mu? Bu nasıl daha güvenli olabilir?

ateşi nasıl yakacağız?" Hızlıca sorduğum sorular, olası tüm tehlikeleri düşündükçe endişemi artırıyor.

"Açık alanda güvende değiliz, Pip. Ormanda sağlam bir barınak inşa etmek için kullanabileceğimiz çok daha fazla kaynak var. Dayanıklı bir barınak. Kuru odun bulduğumda, barınağımızın yanında bir ateş ve sahilin yakınında bir şenlik ateşi yakacağım. Şenlik ateşi, alçaktan uçan uçakların veya gemilerin dikkatini çekmek için. Ateşi sürekli yanık tutacağız."

"Bugün bir ateş bile yakamadın, Nate. İki ateş nasıl yakacağız?" Nefes almak gittikçe zorlaşıyor, boğazım kapanıyor gibi hissediyorum. Boğuluyorum. Barınağımıza yağan yağmurun sesi kafamda yankılanıyor, sanki ses hem yakın hem de uzakmış gibi. "Aman Tanrım. İnsanlar bu tür durumlarda böyle ölürler. Ateşleri yoktur... ya da su... ya da..."

Nate beni döndürerek kucağına oturtur. Bacaklarımı beline dolayarak yüzümü boynuna gömerim ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırım. Beni kollarında tutar, gençken böyle durumlarda yaptığı gibi beni ileri geri sallayarak sakinleştirir. Annem şehirden ayrılıp beni babamla yalnız bıraktığı her seferinde.

Panik bozukluğu. Aile hekimim buna böyle diyor. Artık daha seyrek oluyor ama hala bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Sadece şimdiye kadar, Nate'in yardımı olmadan başa çıkmak zorundaydım.

"Şşş, şşş... Derin nefes al, bebeğim. Bir şeyin yok. Ben buradayım." "Nate, bambu, palmiye yaprakları, çubuklar, taşlar..."

"Ne?" Nate, kafası karışmış bir şekilde sorar.

Sesim titriyor, Nate'in yanağına dokunuyorum. "Nate'in yanağı." Elim aşağı kayıyor. "Nate'in çenesi." Geri çekilip karşıya geçiyorum. "Nate'in kulağı." Diyagonal. "Nate'in dudakları." Sonuncuyu fısıldıyorum, parmak uçlarım gereğinden fazla oyalanıyor. Nate sonunda ne yaptığımı anlıyor ve gözleri gururla doluyor.

"Devam et," diye fısıldar nazikçe.

"Nate'in sesi, yağmur, okyanus," diye fısıldayarak cevap veriyorum, kalp atışlarım normale dönüyor. O da başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Burnumu çenesine sürterek, biraz gülümseyerek "Yucca sabunu" diyorum.

O da yumuşak bir gülümsemeyle, benim çok sevdiğim o gamzesini ortaya çıkarır. "Başka ne var..."

Başımı geriye eğip derin bir nefes alıyorum. "Yağmur," diyorum, yağmur geçici barınağımıza vururken.

"Aferin kızıma. Bir tane daha, bebeğim."

Öne eğilip ağzımı onun ağzına bastırıyorum, alt dudağını yalarken ortak nefesimizin tadını alıyorum. O da bana karşılık veriyor ve dillerimiz yavaşça birbirine kayıyor. Sanki en sevdiği lezzetmişim gibi, beni tatmak için acele etmiyor.

Sonunda geri çekildim.

"Nate," dedim.

Ve sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Ellerimdeki karıncalanma sonunda geçiyor. Nate bana o kadar çok sevgi ve şefkatle bakıyor ki, onun bakışlarına dayanmak neredeyse acı verici. "Beş, dört, üç, iki, bir yöntemini hatırlıyorsun," diyorum, onun bu süreçte bana yardım ettiğini fark ederek.

Bana bunu öğreten oydu.

"Emmy hala panik atak geçiriyor," diyor. "Gördüğün beş şey, dokunduğun dört şey, duyduğun üç şey, kokladığın iki şey ve bir şey... tadabileceğin bir şey."

Kirpiklerimin altından ona bakıp gülümserim. "Fazla seçeneğim yoktu."

"Ben gönüllü bir kurbanım." Göz kırpar, gülümsemesi gamzeli yanaklarını vurgular.

"Anlaşıldı." Birkaç saniye öncesine göre çok daha sıcak hissederek gülüyorum.

Birkaç saniye sessizlikten sonra Nate geriye yaslanıp yüzümü avuçlarımla okşadı. "*O insanların* sahip olmadığı bir şeye sahibim," dedi ve bizi panik atak geçirmeden önceki yorumuma geri döndürdü.

"Neye sahipsin?" diye soruyorum, hayatta kalma becerilerinden bahsedeceğini varsayarak.

"Bir neden."

"Bir neden mi?" diye soruyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde.

"Başarılı olmak için bir neden. Bunu başarmak için bir neden. Hayatta kalmak için bir neden."

"Nedenin ne?" diye fısıldarım.

Gözlerimin içine bakar, yoğun bakışları bir sonraki sözlerinin doğruluğunu gösterir. "Her zaman sahip olduğum nedenin aynısı, Pip."

Titreyerek nefes veriyorum. "Yarın mı?"

"Yarın. Ateş, barınak, su..." Midem, şimdiye kadar duyduğum en gürültülü, en utanç verici gurultuyu çıkarır. Nate burun kıvırır. "Ve yemek. Avlanma zamanı."

Yiyecek düşüncesi midemi aynı anda hem kemiriyor hem de burkuyor. "Ama yavru hayvanlar olmaz."

Nazikçe gülümsedi. "Tamam. Yavru hayvanlar yok." Uzanıp barınağa getirdiği çubuk ve yucca liflerinden oluşan yığını aldı.

"O ne için?"

“Çalışma zamanı. Sepet örme hakkında ne hatırlıyorsun?”

BÖLÜM 28

NATE (LİSE SON SINIF)

Pazar sabahları en sevdiğim sabahlar...

Özellikle de uyandığımda, yeşil gözlü bir güzellik kıçını bana sürtüyorsa.

Pazar günüm böyle başladı ve böyle bitirmeyi planlıyorum. Nathaniel ve annem bu akşam eve gelecekler, ama ben kalan son birkaç saatlik huzuru tadını çıkaracağım. Ellie onlar gelmeden önce gidecek ve gece geç saatlerde gizlice geri dönecek.

O zaman ona sürtünmekten çok daha fazlasını yapacağım

.

Yatak odamın penceresinden dışarı bakıp komşularımı izliyorum. arka bahçelerinde barbekü yapıyorlar. Bay Richards en küçük oğluna top yakalamayı öğretirken, kızı karısıyla birlikte havuzda su sıçratıyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir özlemle onları izliyorum. Ama şimdi, çocuk olmak istemiyorum. Oğluna top oynamayı gösteren baba olmak istiyorum. Kızımın saçlarını ören ve ona yaptığım yüzlere gülerek karşılık veren bir eşim olsun istiyorum. Çoğu on sekiz yaşındaki gencin böyle şeyler düşünmediğini biliyorum, ama ben çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir hayat yaşadım. Takvimde yazan yaşımdan çok daha yaşlıyım. Neredeyse her gün hayatta kalmak için mücadele ettiğinizde, muhtemelen asla sahip olamayacağınız şeyleri düşünmeye başlarsınız.

Ama bunlar Ellie ile tanıştığımdan beri aklıma gelmeyen düşünceler.

Her şey mümkün gibi geliyor. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey, birdenbire ulaşılabilir hale geldi. Kendi ailemi kurmayı düşünecek kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu evden çıkabilsem bile, Nathaniel gibi olma ihtimalim varsa, bu dünyaya çocuk getirmek istemezdim.

Ama ben o değilim ve sevdiğim birine asla elimi kaldırmam.

Yatak odamın penceresinden uzaklaşıp, güzel kız arkadaşımın uzandığı yatağıma doğru geri dönüyorum. Onu saatlerce seyredebilirim ve asla sıkılmam. Onu incitme düşüncesi midemi bulandırıyor. Hayır. Asla o canavara dönüşmeyeceğim.

O benim tek nedenim haline geldiği sürece olmaz.

Nathaniel'e katlanmamın sebebi. Bursumu sürdürmemin sebebi. Anneme ait olan hapları çöpe atmamın sebebi. Eskiden beni rahatsız eden düşünceler artık uzak bir anı. Ellie'yi bu dünyada bensiz bırakmayı asla düşünmem.

O, tüm gülümsemelerimin nedeni. O odadayken kalbimin daha hızlı atmasının nedeni. Hayatımda ilk kez koşulsuz sevildiğimi hissetmemin nedeni.

O benim ruh ikizim.

Yanında kendim olabileceğim kişi. Okulda gösterdiğim popüler, sahte, pislik bir oyun kurucu değil. O, kusurlarımı kabul eden, önünde kendimi bırakabileceğim kişi. Düşkün olduğumda beni tekmelemek yerine yeniden ayağa kaldıracak kişi. Onun yanındayken güçlü olmak zorunda *değilim*. Olmak *istiyorum*. Aradaki fark bu.

Elimdeki esrarlı sigaradan bir nefes alıp Ellie'ye uzatıyorum. Televizyonda bir adamın çıplak olarak sahilde koştuğunu izlerken kıkırdıyor. Yanaklarının kızardığını, cildini mükemmel bir şekilde boyayan kızarıklığı izliyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra masumiyetini koruyabilmesi, onda en sevdiğim özelliklerden biri.

Cildinin her santimini öptüm. Kimsenin dokunmadığı yerlerine dokundum. Onun bile bilmediği yerlerini yaladım. Bütün bunlara rağmen, tatlı masumiyeti hala yerinde.

Bu sadece Ellie.

Karnının üstüne yatmış, dirsekleri bükülmüş, yanakları avuçlarının içinde, ayakları arkasındaki başlığı tekmeliyor. Saçları, benim yatağımda geçirdiği sayısız saatler, sayısız saatler boyunca akılsızca sikilmesinden dolayı dağınık ve karışık. Ağzımla. Parmaklarımla.

benim sikim. O da benim kadar doyumsuz. Onun her parçası sırf benim için yaratılmış.

Bu, ailem hafta sonu kampanya turuna çıktıklarında bir gelenek haline geldi. Ellie bende kalıyor ve ona onu sevdiğim tüm yolları gösterirken yataktan neredeyse hiç çıkmıyoruz. Cuma günü okul bittiğinden beri en sevdiğimiz diziyi aralıksız izliyoruz.

Uçarken *Naked and Afraid* izlemek de bizim geleneğimiz haline geldi. Ellie bir gün bunu yapacağımıza inanıyor, ama insanlar kız arkadaşımı ulusal televizyonda çıplak görürse lanet olsun bana. O sadece benim görmem için.

"Kıçın böyle sarkmaya başlasa bile seni yine de seveceğim." Ekrana işaret ederek kıkırdıyor. O esrar, hafif siklet kız arkadaşım için kesinlikle işe yarıyor.

"Benim karnına koyduğum bebeklerin sayısı yüzünden göğüslerin dizlerine kadar sarkacakken, benim gelecekteki kıçımdan bahsetmen çok cesurca."

"Öyle mi? Bu bebeklere ne isim vereceğiz?" "Kızımız olursa, ona Luna diyelim."

O burun kıvırır. "Luna Lovegood'a olan takıntının gelecekteki kızımızın ismine yansıtılmasına izin vermeyeceğim!"

"Güzel bir isim!" diye karşılık veriyorum, onun asla kabul etmeyeceğini çok iyi bilerek. "Oğlan olursa, ona Michael adını vermek istiyorum."

"Kız kardeşimin biyolojik babası gibi mi?" diye sordu, kafası karışmış bir ifadeyle.

Öksürerek yüzümdeki acı ifadesini gizliyorum. "Evet, tabii. Neden olmasın? O gerçekten iyi bir adamdı, değil mi?" Onun yanındaki yatağa oturuyorum.

"Öyle duyuyorum," diyor ve bir nefes daha çekip bana geri veriyor. Tüm hikayeleri duydum. Savaş kahramanı. İyi bir aile. Herkesin arkadaşı. Ellie'nin hak ettiği türden bir babaydı. Onun babası olması gereken adam. Ellie'nin *hala* biyolojik babası *olduğunu* bilmediği adam.

Kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden çıkarır.

"Hey Ems! Bizimle *Naked and Afraid* izlemek ister misin?" Ellie, Emmy'yi bizimle birlikte vakit geçirmeye her zaman memnuniyetle davet eder.

Tanrım, onu seviyorum.

"İğrenç, hayır. Yaşlı çıplak adamlar mı? Ben almayayım." Abartılı bir öğürme sesi çıkarır.

"Genel olarak 'çıplak erkekler' desene," diye cevap veriyorum, küçük kız kardeşimle çıplak erkekleri aynı cümlede düşünmek istemediğim için.

Ellie gözlerini devirir. "Onu boş ver. Neye ihtiyacın var, Emmy?"

"Sadece Cam'in evine gideceğimi haber vermek istedim. Babası az önce aradı ve beni davet etti."

Cam'in babasının her zaman Emmy'yi davet etmesi, Cam'i hiç davet etmemesi bana garip geliyor. O adamın yanında her zaman tuhaf bir hisse kapılıyorum, ama onun uygunsuz davrandığını hiç görmedim.

"Tamam, telefonunu al. Ve şarjının dolu olduğundan emin ol."

"Peki efendim," diye selam verip koridordan koşarak uzaklaşır. Cam dört ev ötede oturuyor, bu yüzden genellikle yürüyerek gitmesi sorun olmaz.

Ellie, reklamlar başladığında uzaktan kumandayı eline aldı ve dikkatimi tekrar televizyona çekti. Birkaç kanal gezindikten sonra tanıdık bir sahne gördüm.

"Oh, burada dur," diyorum.

"Bu ne?" diye sordu, Tom Cruise beyaz donanma üniformasıyla mikrofonu eline alırken.

"Bu ne? Bu ne!?" diye bağırırım neredeyse. "Tüm zamanların en iyi filmlerinden biri." Ben de intikam almak için onun yanlarını gıdıklayınca çığlık atar. Tüm oyuncular Tom'a katılıp tüm zamanların en efsanevi sinema sahnelerinden birini canlandırırken, ben yataktan atlayıp saç fırçamı kaparım.

Fırçamı ağzıma götürürüm, mikrofon gibi kullanırım ve Maverick'in Charlie'ye serenat yaptığı gibi Ellie'ye serenat yaparım. "Ama bebeğim, inan bana, biliyorum!" Tom Cruise ile birlikte sinir bozucu bir şekilde şarkı söyleyerek sahnenin geri kalanını devam ettiririm.

Ellie gülmekten kırılıyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Ben onun elini tutup yataktan kaldırıyorum ve benimle dans etmeye zorluyorum. O da parmaklarımın arasından esrarı alıyor. "Sanırım yeterince içtiniz, efendim." Kıkırdayarak esrarı yatağımın başucundaki küllüğe koyuyor. Uzaktan kumandayı alıp *Naked and Afraid'e* geri dönmek istiyor, ama ben onu ondan alıyorum.

"Olmaz. Senin, bebeğim, eğitilmen lazım. Hızın gerekliliği konusunda eğitilmen lazım."

Öğleden sonrasını *Top Gun* izleyerek geçiriyoruz. Ellie pek etkilenmemiş, ama "Take My Breath Away" şarkısında yaptığımız küçük slow dansı beğenmiş. Ellie ile geçirdiğim hafta sonları beni her zaman mutlu ediyor. O, hayatı ve geleceğimi dört gözle beklememi sağlıyor.

Filmin sonunda, uykuya dalmaya başlar, ama eve giderken çok uykulu olmaması için onu uyandırırım. Ona bir şey olursa, bu benim sonum olur.

Masamın çekmecesini karıştırırken bana "Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Gözlerini kapat."

İsteğime gülerek karşılık verir, ama gözlerini sıkıca kapatır, ara sıra bir gözünü açarak ne yaptığımı gözetler. Nathaniel'in onu bulup cevap vermeye hazır olmadığım sorular sormasından korktuğum için iyi sakladım.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sızlanıyor, bu oyundan sabırsızlanmaya başlıyor.

"Beni ne kadar beklerdin?" diye alay ediyorum. "Sonsuza kadar," diye tereddüt etmeden cevaplıyor.

"Güzel, ben de bunu umuyordum. Arkanı dön ve saçlarını kaldır." Yatağımda dönerek bana sırtını gösterir ve boynundan güzel, kızıl saçlarını kaldırır. Kutudan kolyeyi çıkarır ve boynuna takarım, arkada toka ile kapatırım. Aşağıya bakar ve nefesini tutar.

"Okyanusun kalbi." Göğsüne yaslanmış mavi kalp şeklindeki elmasa bakarak nefesini tutar. En sevdiği filmdeki kolyeden çok daha küçüktür, ama elmaslar gerçektir ve altın da bulabildiğim en kaliteli malzemedir.

"Bu bir söz, Pip."

"Ne tür bir söz?" diye fısıldadı, hayranlıkla hediyesine bakarken gözleri doldu.

Yatağın kenarına oturuyorum. “Titanik bir an istiyordun. Bu, senin için geleceğime dair sözüm. Ne kadar uzun süre beklemem gerekirse gereksin, diğer tarafta seni bekleyeceğim. Elini tutup, birlikte bir sonraki hayatımıza doğru yürüyeceğiz.”

O içtenlikle ağlıyor, ama şaka yapmadan duramıyor. "Siyah smokin giyecek misin?"

"Şimdi abartıyorsun, Pip." Gülüyorum, o kıvranırken yanlarını gıdıklıyorum. Kucağıma atlayarak gıdıklamamı durduruyor. Onu en çok burada tutmayı seviyorum.

"Teşekkürler, Nate. Çok beğendim. Sonsuza kadar giyeceğim."

"İyi, çünkü ben de seni sonsuza kadar seveceğim."

Saat gece sekize yaklaşıyor, bu yüzden birkaç dakika sonra ona veda öpücüğü verip, her gece evimden ayrıldığında yaptığım gibi, daha sonra gizlice girebilmesi için penceremin kilidini açtığımı gösterircesine davranıyorum. O gizlice geri dönene kadar birkaç saat televizyon izlemeyi planlayarak yatağa uzanıyorum.

* * *

Şifonyer çekmecesinin kapanma sesiyle birden uyanırım. Yatağımın başucundaki saate bakarım. Saat gece ondan sonra. Televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıyım. Ohio State Üniversitesi'ne kabul ve burs belgelerinin bulunduğu dosya göğsüme düştüğünde irkilirim. Hızla oturur ve karanlıkta gözlerimi kısarak odamda benimle birlikte kim olduğunu anlamaya çalışırım.

Bir el boğazımı sıkıyor, başımı yatağımın başlığına doğru bastırıyor. Hâlâ uyanma aşamasındayım, karşı koyacak kadar güçlü değilim. Babamın kolonyasının kokusu burnuma geliyor ve bunun sonum olduğunu anlıyorum.

Öleceğim.

Hava eksikliğinden dolayı görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, başım dönüyor. Beni boğan bileği tutuyorum, boynumdan çekip çıkarmaya çalışıyorum ama hareket etmiyor. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum, oksijen için mücadeleye devam ederken gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Ellie'yi görüyorum. Birlikte geçireceğimiz geleceği görüyorum. Elimde tuttuğum şeyin hızla uzaklaştığını görüyorum. Zihnim bulanıklaşıyor ve bulutların üzerinde süzülüyor gibi hissediyorum. Bırakmak istiyorum, bu hissin tadını çıkarmak istiyorum.

sonsuza kadar hissetmek. Bunu yapacağım, bu harika, mutluluk dolu, hiçliğin bulutuna atlayacağım.

Hayır.

HAYIR.

Ellie.

Kalan azıcık gücümle bacaklarımı kaldırıp babamın karnına dizimi vuruyorum. Bu ani saldırı, boynumdaki tutuşunu zayıflatıyor. Başımı öne doğru eğip onun başına vuruyorum. Benim çok alışık olduğum bir his, ama Nathaniel'in daha önce hiç hissetmediği bir acı. Acı içinde başını tutarken, ben nefes nefese yataktan atlıyorum.

Yatağımın başucundaki çekmeceden Benchmade çakımı çıkarıyorum. Çakıyı açıp Nathaniel'e doğru uzatıyorum.

"Bakın, sonunda cesaretini bulan kimmiş," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor, hala başını ovuşturuyor. Ona verdiğim acı, beni neredeyse başım dönüyor kadar memnun ediyor.

"Bir daha bana dokunursan, seni bıçaklarım," diye homurdanıyorum, bıçağı o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

"Bunu iyice düşün, Nathan. Yapacağımız konuşma iki şekilde sonuçlanabilir. Sanırım birini kaçınmak isteyeceksin."

İşte tanıdığım Nathaniel. Yine bir kez daha, soğukkanlılığın timsali. Sanki az önce beni boğmaya çalışmamış gibi, sanki burada sadece iş konuşuyormuşuz gibi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Geleceğinden, evlat. Ohio State'ten ayrılacaksın," adını sanki dilinde bok tadı varmış gibi tükürüyor, "ve Columbia'ya kabul edileceksin."

"Neden bunu yapayım ki? Okula beş hafta kaldı, Nathaniel. Sonra gideceğim. Sana ya da parana ihtiyacım yok. Bu bok çukurundan tam burslu olarak çıkacağım."

"Ellison." Onun adını söylerken gülümsemesi yavaş ve çarpıktı.

"Onun adını ağzına alma. Seni domuz gibi deşerim."

"Kaynakları olmayan bir çocuktan gelen bir sürü tehdit." Bu konuşmadan zevk alıyormuş gibi sırıtıyor. "Her ne olursa olsun, Ellie'ye ne olacağı, o bıçağı boğazıma dayasan da dayamasan da değişmeyecek. Ama ben tüm bunları ortadan kaldırabilirim. Karar senin, Nathan."

"Ne... neyden bahsediyorsun?"

"Ben bölge savcısıyım, Nathan. En önemli davalar benim masama geliyor. Ama bazen... bazen ihtiyacımız olan kirli çamaşırları kendimiz bulmak zorundayız."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Dolambaçlı konuşuyor, göğsümde yükselen paniğin tadını çıkarıyor.

"Araştırdım, Nathan. Meğer Ellison'ın ailesi son zamanlarda biraz para kazanmış. Lüks arabalar. Lüks akşam yemekleri. Lüks özel okullar. Diane, Chris'in kızları için ailesinin üniversite fonunu geri ödemesini bile sağladı. Chris, daha önce gecikmiş faturaları ödemek için bu parayı çalmıştı."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığım için.

"İlginç. Christopher Hansel terfi almadı. Yeni bir iş. İkinci bir iş. Bu yüzden bu paranın nereden geldiğine biraz baktım."

"Ellie'nin annesinin zengin bir ailesi var," dedim, bunun konuşmanın sonu olmasını umarak.

"Ah, evet. Welshes ailesi. On dokuz yıldır kızlarıyla iletişim kurmuyorlar. Hayır, hayır, mesele o değil. Görüyorsun, tüm o para? Şu anda bir offshore banka hesabında duruyor. Burada iki bin dolar. Orada beş bin dolar. Büyük bir şirketten zimmete geçirilecek nispeten küçük meblağlar. Aslında fark edilmeyecek kadar küçük meblağlar. Küçük miktarlarda alındığında fark edilmez. Ama Chris son dört yıldır çalıştığı şirketten para çalıyor." Ellie'nin babasının karıştığı yasadışı faaliyeti anlatırken gözleri kararır.

"Öyleyse tutuklayın onu." Chris Hansel'a ne olacağı umurumda olmadığı için gülüyorum. Hapse girerse, herkes için daha iyi olur.

"Mesele de bu, *evlat*. *Onu* yargılamayacağım. *Diane'i* yargılayacağım. Chris, çoğu kişinin sandığından çok daha akıllıdır. Bütün o banka dekontları? Offshore hesap? Şirketinden transfer belgeleri? Hepsi Diane'in adına. Hepsi Diane'in

imzası var. Muhtemelen onu kandırarak attırdığı bir imza, ama konudan sapıyorum. Bunu gerçekten kanıtlamanın bir yolu yok... Diane için ne yazık ki."

Midem ağzıma geliyor. Ben okulda olacağım. Ellie, Chris ile burada yalnız kalacak.

"Sevimli küçük kız arkadaşın Chris Hansel'e ait olmasa da... kağıt üzerinde onun velayeti onda. Diane hapiste çürürken, kız onun bakımında kalacak. Çünkü ben kaybetmem, Nathan, ve o hapishaneye girecek."

Başım dönüyor. Bunun olmasına izin verememem.

"Merak ediyorum, evlat. Chris Hansel'in ordudan neden ayrıldığını biliyor musun?"

Cevaptan korktuğum için başımı sallıyorum.

"Hile. Michael Nolan'ı ateş hattına ittiğini *kanıtlayamadılar*, ama bu *kuvvetle* şüpheleniliyordu. Onu askeri mahkemeye çıkarmak için yeterli kanıtları yoktu, bu yüzden o da itiraf pazarlığı yaptı. Aleyhindeki diğer suçlamalar için yargılanmadan önce onurlu bir şekilde ordudan ayrıldı. Reşit olmayan birine, çavuşunun on yedi yaşındaki kızına cinsel saldırıda bulunmak. Bu da kanıtlanması zor bir suçlamaydı."

Midemi bulandıracak.

"Neden Michael'ı ateş hattına itti?" diye fısıldıyorum, duyduklarıma inanamıyorum.

"Kaza yapıp, rahmetli kocasının savaş arkadaşı gibi davranmak mı? Zengin ve güçlü bir aileye gelin gitmek için harika bir plan olurdu. Onu reddetmeleri çok kötü. Şimdi? İstemediği bir evlilikte sıkışıp kalmış, kendi çocuğu olmayan çocukları var ve adına kayıtlı tek kuruşu bile yok. Bu onu çok tehlikeli bir adam yapıyor, Nathan. Genç kızlara düşkün tehlikeli bir adam."

"Ne istiyorsun?" diye homurdanıyorum, bundan sonra gelecek olanı sevmeyeceğimi bilerek.

"O değersiz kız, Westin ismine kalıcı bir leke bırakmadan onu terk edeceksin. Columbia'ya gideceksin. Sonra hukuk fakültesini bitirip benim şirketime geri döneceksin."

"Ya yapmazsam?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, onu hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Yapmazsan? Diane hapse girecek. Ellie, Chris'le kalacak. Sahip oldukları her şeyi kaybedecekler. Chris'e karşı herhangi bir suçlama olursa? Ellie'den herhangi bir suçlama olursa? Onu savunacağımdan emin olabilirsin ve bir kez daha kazanacağım."

Birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. İçim soğuk. Donmuş gibi. Tek bildiğim, Ellie'yi korumak için *her şeyi* yapacağım. Bu onu incitmek anlamına gelse bile. Bu onu terk etmek anlamına gelse bile.

"Ee? Ne olacak, evlat?"

"Ben... Columbia'ya gideceğim." Sesim artık bana ait değil.
Boş, yankılı.

"Bıçağı bırak, Nathan."

Bırakıyorum.

Karnıma gelen ilk yumruğa bile kendimi hazırlamıyorum. Geleceğini biliyordum, ama umursamıyorum. Bir sonraki yumruğa da kendimi hazırlamıyorum. Bunun yerine, hepsini kucaklıyorum. Bu yumrukları, sevgili Ellie'ye yaşatacağım acının hak ettiği bir ceza olarak kabul ediyorum.

Acı hoş ama hissedemiyorum. Tek bir darbeyi bile hissedemiyorum. Yüzüklerini, saatini takıyor, ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Yere düşüyorum. Nathaniel yüzüme, kaburgalarıma, kafama tekme atıyor. Kanın yüzümden, kollarımdan, burnumdan aktığını hissedebiliyorum. Midemin bulandığını, vücudum fiziksel acıya tepki vermese de mide bulantısının etkisini hissedebiliyorum.

Nathaniel yüzüme tükürüyor. Silmeye bile zahmet etmiyorum.

"Yıl sonuna kadar ondan kurtul." Odamdan çıkarken kapıyı arkasında çarparak kapatır. Hâlâ donmuş halde, hâlâ eski halimin bir kabuğu olarak yanıma yuvarlanırım.

Kendimi kaldırıp pencereme doğru yürüdüm...

Ve pencereyi kilitledim.

BÖLÜM 29

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Sıcaklık ensemi yakıyor, ter damlaları kot pantolonumun bel kısmına akıyor. Sanki yakıcı güneş, geçirdiğimiz soğuk ve uykusuz geceyle alay ediyormuş gibi, bu acımasız bir alay. Ellie'nin minik vücudu, sabahın erken saatlerine kadar titreyerek çok fazla enerji harcadı. Onun küçük bedenini gömleğimle sardım ve elimden geldiğince vücut ısımı ona aktardım, ama titremesini durdurmaya yetmedi.

Bütün gece göğsüme düşen sessiz gözyaşlarını hissedebiliyordum, ama rahatsızlığını dile getirmedi. Sadece vücuduma sıkıca sarıldı, sanki tek bir kişiymişiz gibi tenlerimizi birbirine yapıştırdı. Onu tekrar bu kadar yakınımda hissetmek için o kadar çok gece geçirdim ki, bana sarıldığında, bacağını kalçama atarak vücudunun verdiği hissi özledim. *Eskiden nasıl uyuduğumuz gibi.* Küçük, narin elleri aramızda kıvrılırken, başını çenemin altına dayardı ve tatlı nefesleri boynumu gıdıklardı.

Dün gece, bir zamanlar sahip olduğumuz şeylerin yumuşak, tatlı bir hatırası değildi. Bir kabustu. Bir daha yaşamaya gücümüzün yetmeyeceği bir kabus. Hipotermi muhtemelen en az endişeleneceğimiz şey. Tehlikeli derecede susuz kalmış olmanın yanı sıra, protein ihtiyacımız da çok fazla.

Son yirmi dört saat içinde, güçlü okyanus akıntısıyla mücadele ederken birkaç mil yüzdük, ormanda bir mil yürüdük, bir barınak kurduk, sepetler ördük, mızraklar biledik ve geceyi, sahip olduğumuzdan daha fazla enerji harcayarak geçirdik. Bugün son gücümüzle çalışıyoruz. Yavaş tempomuz, durumumuzun gerektirdiği aciliyeti boşa çıkarıyor.

"Bugün programda ne var, Gilligan?" Ellie, yağmur suyu dolu bambu filizini bitirdikten sonra soruyor. Sözlerinin mizahı, ses tonuyla uyuşmuyor. Kızım bitkin. Zayıf. Ben de bunu içimde hissedebiliyorum. Teslim olma duygusu kaslarımı pençeliyor, bana boyun eğmemi söylüyor. Yaptığım her hareket bir öncekinden daha az kararlı, bu da bana direncimin azaldığını sürekli hatırlatıyor.

Neredeyse ölüm meleğinin peşimde olduğunu hissedebiliyorum, görünmez bir akbaba gibi zamanını bekliyor. Onun anlamadığı şey, benim onun ölüm vaadinden daha güçlü bir şeye sahip olduğum.

Yaşamak için bir nedenim var.

Sekiz yıllık savaşın ardından, sonunda tekrar benim oldu. Ölümün eli başka bir yerde avlanabilir. Burada kazanacağı hiçbir şey yok. Ellie nefes aldığı sürece, ben de onun yanında nefes alacağım.

"Sen Ginger isen, bundan sonra Profesör olarak tanınmak için resmi talepte bulunuyorum," diye espri yapıyorum. Gilligan sonunda Ginger'ı kazanamıyor ve ben bunun olmasına asla izin vermem.

Ellie gözlerini güneşten koruyarak bana bakıyor. Bana geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak onaylıyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor. O gülümsemenin parlak masumiyeti, neredeyse çocuksu bir neşe gösterisi, dokuz yıl önce aşık olduğum kıza çok benziyor. Bana sadece kurtarıcısı değil, aynı zamanda geleceğiymişim gibi bakan kıza.

Okyanusa adım attığını izliyorum. Yucca yapraklarının kalanıyla vücudunu yıkıyor, küçük elleriyle tuzlu suyu toplayıp durulanıyor. Onun ruhani güzelliğine bakmaktan kendimi alamıyorum. O kütüphanede tanışalı dokuz yıl oldu, ama hala nefesimi kesiyor.

Bu kızı sevmek nefes almak kadar kolay.

Bana dönüp o geniş, masum gülümsemesini gösteriyor. Sabahın erken saatlerinde, evimden gizlice çıkmadan hemen önce bana gösterdiği gülümseme. Kollarımda uykuya dalmadan hemen önce bana gösterdiği gülümseme.

O, sonsuzluğun ta kendisi.

Ona tüm sabahlarımı verirdim. Tüm gün batımlarımı. Tüm *anlar*. Sadece hayatımızın geri kalanında bana öyle gülümsediğini görmek için

sadece bana öyle gülümsediğini görmek için. Sanki ben onun nedeniymişim gibi.

Çünkü Tanrı biliyor ki o benim.

O sadece yaşamamın nedeni değil. O benim her şeyimin nedeni. Yaptığım her seçimin. Her fedakarlığımın. Bizi bu noktaya getirmek için attığım her adımın, gurur duymadığım adımların bile.

Onunla tanışmadan önce kaçmak istiyordum. Okula gitmek için ayrılacaktım ve hiçbir şey beni durduramayacaktı. Hiçbir bağım yoktu. Gerçek bir ilişkim yoktu. Nathaniel'in kontrolünden kurtulacaktım. Onun alaylarından, yumruklarından, tehditlerinden kurtulacaktım.

Sonra kütüphanede karşımda oturan güzel kıza aşık oldum. Özel öğretmenim benim her şeyim oldu.

Ama asla pişman olmayacağım. Ellie'ye aşık olmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi, ama aynı zamanda Nathaniel'e gizli bir silah verdi. Beni kontrol etmek için en çok sevdiğim kişiyi kullandı ve Ellie ailesinden kurtulduktan sonra da istediğini elde etmek için sevdiğim insanları kullanmaya *devam* etti.

Ta ki sonunda onun kendi oyununda onu yenene kadar.

Benim de kendisi gibi olmamı istiyordu. Benim ondan daha *iyi* olacağımı hiç beklemiyordu. Sonunda *benim* kazanacağımı anladığında, daha önce hiç bu kadar büyük bir tatmin hissetmemiştim. Hayatı, kariyeri ve siyasi ilerleme şansı? Hepsi onunla birlikte yok olacaktı.

Diğer herkesin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmakla o kadar meşguldü ki, kendi kirli çamaşırlarını düzgün bir şekilde gömmekle hiç uğraşmadı.

İstediği gibi bir çırak yarattı, ama ölümcül bir hata yaptı. Beni bir canavara dönüştürdü. Asla evcilleştirmeye çalışmadığı bir canavara. Böylece üstünlüğünü kaybetti. Çırağı, ustası oldu. Ruhumun derinliklerinde bastırılmış olan canavarın tek bir düşmanı vardı... ve ben onu serbest bıraktım.

Onu yaratan kişiye.

Kendimi serbest bırakmak yıllarımı aldı. Zaferimi garantileyecek türden bir cephanelik toplamak. Ellie'yi geri alabilmek için her şeyi yoluna koymak. Katie'yi bırakabilmek için. Sevdiğim herkesi güvende tutacak kadar cephanelik.

Bu süreçte bir yerlerde kaderi kızdırmış olmalıyım, çünkü her şey nihayet yerine oturduğunda, lanet olası uçağımız

Atlantik Okyanusu'na düştü.

Önemli değil. Kader beni Antarktika'nın ortasına atsa bile, Ellie ile birlikte olmamı hiçbir şey engelleyemez. Onunla birlikte, başından beri yaşamamız gereken hayatı yaşamamı hiçbir şey engelleyemez. O artık benim ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ne rüşvet, ne tehdit, ne de lanet olası bir uçak kazası. Ellie yanımda olduğu sürece, hayatımın geri kalanını bu lanet adada yaşayacağım.

"Tamam, Profesör." Gözlerini dramatik bir şekilde kırpıştırarak, sesini şehvetli bir tona indirir. "Bugünün gündeminde ne var?" Açıkça flört etmeye çalışması, solgun, zayıf yanaklarına hoş bir pembe kızarıklık yayılır ve bana yiyecek ve yakacak odun bulmam gerektiğini hatırlatır.

"Önce yemek. Sonra ateş. Seni doyurup ısıtmam lazım." Göğüslerinin arasında damlayan teri görerek kaşlarını kaldırır.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gece için, Pip. Gözlerimi tekrar oraya çevirirsen, bugün hiçbir şey yapamayız." Sabırsızlıkla ağzımı kapamak istediğim o cömert tepelere bakarak sırıtıyorum.

O gülüyor. "Onun yerine ne yapacağız, Profesör?"

"Çok daha fazla terliyorum," diye mırıldanıyorum, ağaç sınırına doğru yürümeye başlarken. Durumumuz ne kadar zorlu olsa da, nefes kesici manzarayı içime çekmeden edemiyorum. Güneş ışığı yapraklı ağaçların arasından süzülerek, manzaralı ormanı vurgulayan benekli bir parlaklık yaratıyor. Düşmanca arazide yürürken, ormanın sesleri huzurlu bir vahşi yaşam senfonisi yaratıyor. Uzaklardan gelen uluyan maymunların sesleri, ağaçların üzerinde uçan kuşların cıvıltılarıyla uyum içinde. Büyüleyici melodi, sakin bir ritim yaratarak, zorlu koşullarımıza rağmen yürüyüşümüzü keyifli hale getiriyor.

Ellie ve ben, yoğun bitki örtüsüne rağmen yan yana yürüyoruz. Onu yakınımda tutma ihtiyacım, diğer tüm mantıklı düşüncelerden daha ağır basıyor. Eğer o önde olursa, tehlikeli bir durumla karşılaşıldığında ilk sırada o olacak. Eğer arkamda olursa, onun güvenliğini sağlayamayacağım. Bu noktada, yapabilseydim onu yanıma yapıştırırdım.

"Bak!" Ellie, başımızın üstünde asılı duran hindistancevizi meyvelerini göstererek haykırıyor.

Protein.

Tanrıya şükür.

Dün gece yaptığımız mızraklardan birini kullanarak onları yere düşürüp dokunmuş sepetimize atıyorum.

"İyi gözlem, Pip." Övgümle yüzü gülümser, ama hemen sonra aniden durur. Büyük bir kaya çıkıntısının olduğu yöne bakar. "Sence orada büyük hayvanlar yaşıyor mu?" der, sesinde korku belirir.

Daha iyi görebilmek için uzaklara gözlerimi kısıyorum. "Muhtemelen hayır. Mağara gibi görünmüyor, sadece daha derin bir oyuk olan bir uçurum çıkıntısı." Yemek ve kuru odun topladıktan sonra daha sonra kontrol edebilmemiz için yeri not ediyorum.

Yürümeye devam ediyoruz, yol boyunca kuru dallar topluyoruz. Hava nemle dolu, bu da ufukta bir fırtına olabileceğini gösteriyor. Yiyecek bulmalı ve barınağımızı yalıtmak için çok geç olmadan sahile geri dönmeliyiz. Kaybettiğimiz tüm besinleri yenilemezsek, bir başka dondurucu geceyi daha atlatabileceğimizden emin değilim.

Ellie'ye bakıyorum, o da yerden parlak renkli bir çiçek koparıyor. Bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor. "Hibiscus. Kan şekerimize iyi gelir. Fazla bir şey değil, ama yine de bir şey," diyor neredeyse utangaç bir şekilde, sanki keşfiyle beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyormuş gibi.

"Harika bir keşif, bebeğim. Bunun ne olduğunu nereden bildin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmak için başvurdum. Yemeklik bitkiler ve ormandan toplanabilecek besin değeri yüksek yiyecekler hakkında bilgi edinmem gerekiyordu. Hatta orman bitkilerinin tıbbi özellikleri hakkında bir kurs bile aldım. Benim... Senin düğününün hemen ardından ayrılmam gerekiyordu." Başını eğiyor, ama yüzündeki acı ifadesini kaçırmıyorum.

"Neden?"

"Neden, ne?"

Yiyecek sepetimizi bir ağaç dalına asıp ona bir adım daha yaklaşıyorum, vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın.

"Neden düğünden sonra ayrıldın, Pip?" Onu benim olarak görmüyorum. Benim olarak görebileceğim tek düğün, Ellie'nin gelin olduğu düğün.

"Çünkü..." diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki kelimeleri zar zor anlayabildim. "Çünkü Katie için mutluymuş gibi davranamazdım. O zaman olmazdı..." Durdu, gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı.

"Ne zaman?" Omuzlarını silkiyor, yere bakıyor. "Hala beni sevdiğin zaman mı? Hiç durmadığın zaman mı?" Onun yerine cümleyi tamamlıyorum.

"Evet." Neredeyse duyulmayacak kadar sessiz, ama benim için yeterli. Eğili p dudaklarını yakalıyorum, ani saldırıma şaşkınlıkla nefesini tuttuğunda dilimi içine kaydırıyorum. Yanağını avuçlarım, diğer elimi saçlarına geçiririm ve onu kendime doğru çekince inler. Parmak uçlarına yükselirken gömleğimin yakasını tutar. Kollarımı beline doladım, sonra ellerimi kalçalarından uyluklarının arkasına kaydırdım. Hafifçe eğildim ve onu kaldırdım. Bacaklarını belime doladı, elleri boynuma dolandı.

Onu öpmeye zaman ayırıyorum, ağzının vücuduma yaptıklarını hissetmesine izin veriyorum. Terliyiz. Yirmi dört saattir düzgün bir duş almadık, kendimize bakmadık. Ama bu, şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem öpücük.

Tanrım, bunu çok özlemişim. İstediğim zaman ona dokunabilmeyi, dudaklarımı ona değdirebilmeyi. Son altı ay, onu hayatıma geri kazanmış olmama rağmen ona ulaşamamak çok acı vericiydi.

Onun bu süre boyunca acı çekmesini nefret ediyorum. Katie ile birlikte olduğumuzu görmek ve bunun benim istediğim şey olduğunu düşünmek zorunda kalmasını. *Kimi* istediğimi. O cehennemi yaşamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Ellie'nin hayatında bir erkek olsaydı, ne yapardım bilmiyorum. *Muhtemelen şu anda mezarda olurdu.* Başka bir erkek Ellie'yi kendine ait sayabileceğini düşünseydi, bencilce tüm planı ve herkesin güvenliğini bir kenara atardım.

Ani bir karanlık örtüsü yolumuzu sarar ve öpüşmemizi kesintiye uğratır. Yukarıdan yağmur damlaları düşer ve Ellie'nin burnunun ucuna konar. Uzaklarda hafif, uğursuz bir gürültü yankılanır, başımızın üzerindeki ağaçlardan düşük bir hırıltı yankılanır. İçimde rahatsız edici bir his oluşur.

Rüzgâr şiddetlenir ve etrafımızdaki gevşek bitkileri dağıtır, yaprakların oluşturduğu bir kasırga yaratır. Ağaçlar sallanmaya başlar, koyu bulutlar gökyüzünü kaplar ve parlak güneşi hızla yerini alır. Hâlâ sabahın erken saatleri olmasına rağmen, ormanın üzerine ürkütücü bir alacakaranlık çöker.

"Siktir." Etrafı tarayarak bu fırtınayı atlatabileceğimiz güvenli bir yer arıyorum ama yakınlarda hiçbir şey bulamıyorum. Rüzgar uluyor, gök gürlüyor ve yağmur şiddetlenerek üzerimize sağanak yağmur yağıyor. "Siktir. Pip, güvenli bir yere gitmeliyiz." Onu yere indirip elini tutuyorum. Sepetimizi alıp onu sığınak yönüne doğru sürükler gibi götürüyorum. Ama çok uzak. Plaja kadar gidemeyiz ve sığınağımız da bu fırtınadan kurtulamayacaktır.

Ellie'nin gözleri korkuyla doludur, ama ıslak zeminde onu sürüklerken o da bana ayak uydurmayı başarır. Ağaçların kenarına yerleşerek yıldırım çarpma riskini azaltmayı umarak ormanın kenarına doğru koşarız. Ayaklarımızın altındaki zemin kaygandır, kalın yosunlar yüzünden orman zeminden çıkıntı yapan kökler ve sarmaşıklara takılıp düşeriz. Nehir kenarına geldiğimizde aniden duruyorum. Dün sakin olan su aniden kabarmaya başlıyor, uzaktan şiddetli akıntıları görebiliyorum.

"Aman Tanrım, Nate. Sel olacak," diye bağırıyor Ellie, aralıksız gök gürültüsünün üstüne.

"Ormanın derinliklerine girip bir tür barınak bulmalıyız. Nehir kıyısından olabildiğince uzaklaşmalıyız," diye bağırıyorum, sesim fırtınanın gürültüsünün içinde zar zor duyuluyor. Nehir suyunun, güvenli bir yere ulaşabilmemiz için yeterince uzun süre sınırları içinde kalmasını diliyorum, ama nehir hızla yükseliyor.

"Kaya, Nate! Kaya neredeydi?"

Çıkıntı. Bu kızın zekâsı için daha sonra onu öpeceğim. Şu anda onu güvenli bir yere götürmem gerekiyor. Sepetimizi bir ağaca asarak bırakıyorum ve onun elini tutuyorum. Daha önce gördüğümüz kaya duvarının yönüne doğru koşmaya başlıyoruz. Solumuzdaki su kütlesi aşınmış kıyıların ötesine uzanmaya başlıyor. Ormanın derinliklerine doğru koşmaya devam etsek de, suyun akış sesinin yaklaştığını duyabiliyorum.

"Nate!" Ellie, ani bir sel dalgası onu ayaklarından süpürüp benden uzaklaştırmadan saniyeler önce çığlık atar. Çamurlu zemin çökmeden önce tepki verecek zamanım bile olmaz ve ben de ayaklarımdan süpürülürüm. Sel sularının gürültülü dalgalarından kendimi kurtarmak için deli gibi mücadele ederken, dünyam akan su ve enkazla dolu kaotik bir bulanıklığa dönüşür.

Boğulursam Ellie'yi kurtaramam. Kafamdan geçen tek düşünce bu.

Selin gücü bedenimi gevşek kütüklerin ve ağaç gövdelerinin üzerine çarparken, nefesimi keserken, tutunacak bir şey arıyorum. Alçakta asılı bir ağaç dalına tutunmayı başarır ve tüm gücümü kullanarak kendimi akan suyun güçlü akıntısından uzaklaştırırım. Kendimi akıntının dışına çıkarır ve bedenimi ileri geri sallayarak birkaç metre uzağa iteklerim. Sel sularının ulaşamayacağı daha yüksek bir yere sürünerek ilerlemeye devam ediyorum, yuttuğum suyu dışarı çıkarmaya çalışırken öksürüyorum. Tekrar ayağa kalkmadan önce tam bir saniye nefesimi topluyorum.

"ELLIE!" Onunla aynı hızda koşmak için, şiddetli nehrin kenarındaki ağaçların yanında koşuyorum. Suyun onu defalarca altına almasını dehşetle izliyorum. Her yüzeye çıktığında, etrafındaki bir şeye tutunmak için çabalıyor.

Artık ona yeterince yakınım, gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Ayağa kalkmak için mücadele ediyor ve bir ağaç gövdesine tutunuyor, bacaklarını ağacın gövdesine doluyor, tıpkı az önce benim belime yaptığı gibi.

"Ellie! Dayan! Geliyorum, bebeğim." Kaygan zeminde koşarken sesimdeki korku açıkça belli oluyor. Suyun gücü onu ağaçtan koparmaya çalışırken kollarının titrediğini görebiliyorum.

"Nate!" diye bağırıyor. "Yardım et! Tanrım... lütfen yardım et..." Çaresizce inlemesi içimdeki canavarı uyandırıyor. Onun tutunduğu ağacın yanındaki ağaca tırmanıyorum. Şu anda gücümün sınırı yok. Onun tutunduğu ağacın hemen üzerindeki dala sürünerek çıkıyorum. Bacaklarımı dalın etrafına sıkıca sarıp kollarımı uzatarak ona uzanıyorum.

Bunu mahvetmek Ellie'yi kaybetmek anlamına gelir ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kollarımı ona doğru uzatıyorum. "Ellie, bir elini bırak ve bana tutun!"

"Ben... yapamam. Çok korkuyorum," diye bağırıyor.

"Seni bırakmayacağım Ellie. Seni bırakmaktansa ölürüm! Korktuğunu biliyorum ama bana güvenmen lazım bebeğim. Hala bana güvendiğini söyle."

"Ben... sana güveniyorum."

"Güzel. Şimdi ellerimi tut. Tek tek. Seni bu dala benimle birlikte kaldıracağım."

"Çok ağırım!"

"Ellie, bana bak. Gözlerime bak." O da öyle yapar. "Seni düşürmeyeceğim. Yemin ederim. Sana söz veriyorum," diye yemin ederim. O da başını sallar ve bana uzanırken bir elini ağaçtan çeker. Uzakta, akan suyla birlikte hızla ilerleyen ve doğrudan Ellie'ye doğru giden büyük bir devrilmiş ağaç dikkatimi çeker. "Diğer elin! Hemen!" diye bağırırım, onu korkutmak istemem ama hızlı hareket etmesi gerekiyor. Bir saniye tereddüt eder, sonra bırakıp sağ elime uzanır. Onu sıkıca tutar ve şu anki fiziksel durumuma uymayan devasa bir güçle kaldırırım. Tamamen adrenalinle çalışıyorum.

Ellie, hızla akan suyun üzerinde havada sallanıyor. O büyük ağaç, Ellie'nin tutunduğu ağaca çarptığı anda onu daha yükseğe çekiyorum. Yüksek sesli bir gürültü yankılanıyor ve oturduğum ağaç şiddetle sallanıyor.

"Aman Tanrım!" Ellie, kargaşanın nedenini görünce çığlık atar ve tutunduğu dalı daha sıkı kavrar. Onu yukarı çekmeye devam ediyorum. Ne kadar yükseğe çıkarsa, onun ağırlığı kaslarımı o kadar zorluyor.

Dala yeterince yaklaştığında, ben onu yukarı çekerken bacağını dalın üzerine atıyor. Küçük vücudu hemen göğsüme çarpıyor ve kollarını boynuma doluyor. Az önce neredeyse başına gelecek olanın ağırlığından kurtulurken kontrolsüz bir şekilde ağlıyor.

Başımızın üzerinde şimşek çakıyor ve şu anda lanet bir ağacın üzerinde oturmanın pek de iyi bir fikir olmadığını hatırlatıyor bana. Bizi bir an önce aşağı indirip o çıkıntıya ulaşmam gerekiyor.

Ellie geri çekilir ve ellerini yüzüme koyar. Gözlerinde çok fazla sevgi yansıyor. Artık benden saklamayacağına karar verdiği bir duygu. "Benim için geldin."

Gözlerine bakıyorum, böylece sözümün dürüstlüğünü, bağlılığını ve samimiyetini görebilsin.

"Her zaman."

BÖLÜM 30

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

"Hadi Pip, gitmemiz gerek."

Nate ağaçtan atlar, ayaklarının altında çamur sıçrar. Elini uzatır, beni yakalayacağını ima eder ve ben ona minnettar olmaktan başka bir şey hissedemem. Vücudumun her yeri çizik ve morluklarla dolu. Sel suları beni çalıların ve ağaçların arasına sürüklerken, orman zemini derimi yırttı ve altımdaki kayalara sürtündüm. Sanki sekiz arabanın karıştığı bir zincirleme kazadan kurtulmuşum gibi hissediyorum. Sekiz arabanın da *bana* çarptığı türden bir kaza.

"Atlaman lazım, Pip. Seni düşürmeyeceğim."

"Biliyorum." Ve gerçekten biliyorum. Nate, Brezilya'ya giden uçağa bindiğimizden beri beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı. Geçmişte de beni hayal kırıklığına uğrattığına inanmıyorum. Yaşadığım tüm acı ve ıstırabın, Nate'in beni öncelikli tutmasının başka bir yolu olduğunu hissediyorum. O zamanlar bunu bilmiyordum.

Ama şimdi biliyorum.

En alttaki daldan Nate'in uzattığı kollarına atlıyorum. Söylediği gibi beni yakalıyor. Beni vücuduna indiriyor ama ben onu bırakmıyorum. *Ona dokunmam gerekiyor*. Kollarımı beline doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Kalbinin atışını hissetme ihtiyacım o kadar güçlü ki, kulağımı göğsüne dayıyorum. Sol göğüs kasından gelen düzenli atışlar, benim kalp atışlarımı yavaşlatıyor, onun ritmine uyum sağlıyor ve birikmiş adrenalinimi dışarı atıyor. Nefesimi yavaşlatırken, başımı göğsüne tutuyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. Bu, rahat hissetmek için çok riskli bir durumdu. Aramızda söylenmemiş kalabilecek çok fazla şey vardı. Hatta

Ona zaten söyledim ama, onun gerçekten bilmesini, gerçekten anlamasını istiyorum. Geri çekilip gözlerine bakıyorum.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diyorum, tüm inancımla.

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ben de seni seviyorum." Beni kendine doğru çekiyor ve ben onun güvenli kucağında eriyorum. Benim yerim burası, Nate'in kollarında, güvende ve korunaklı. Burası her zaman *benim* yerimdi. Katie'nin doldurabileceği bir yer değildi. Sanırım içten içe o da bunu biliyor.

Uzaklardan gelen gök gürültüsü, düşüncelerimi geri şimdiki zamana getiriyor ve Nate'in kollarında bulduğum rahatlığı yok ediyor. Parlak bir şimşek çakması bizi birbirimizden ayırıyor. Nate, bedenimi bırakıp elimi tutarken küfrediyor. Geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlıyor, selin bizi sürüklediği yere geri dönüyoruz. "Yanlış yöne gidiyoruz. Sel bizi doğru yöne sürükledi."

"Kayalıklara doğru gitmeliyiz," diyerek onu ters yöne çekmeye çalışıyorum. "Kendi ayaklarımla yürümek daha iyi olurdu," diye mırıldanıyorum, şimdiye kadar dikkatim dağınık olduğu için hissetmediğim ağrıları ve acıları hissederek.

"Biliyorum, ama sel bizi silip süpürmeden önce sepetimizi bir ağaca asmıştım. Onu almaya geri dönmeliyiz. Bir gece daha yiyeceksiz kalamayız."

Karanlık, uğursuz gökyüzüne bakıyorum. Fırtına dinmeyecek gibi görünüyor ve ne kadar süreceği belli değil. Yiyecek gerçekten öncelikli olmalı, ama onu hayatımızdan daha önemli görmüyorum. Nate'in kollarında hissettiğim huzurlu rahatlık, içinde bulunduğumuz durumdan duyduğum rahatsızlıkla yer değiştiriyor.

"Bu fırtınadan sağ çıkamazsak, yiyeceklerin bir önemi kalmaz," diyorum, ses tonum istemeden sertleşiyor.

"Bu fırtınayı atlattığımızda, yarın hareket edecek gücümüz kalmasa da önemli değil," diye cevaplar Nate, ses tonu benimkinden çok daha nazik.

"Nasıl bu kadar olumlu olabiliyorsun?" diye soruyorum, sinirlenerek. "Ormanın ortasında, ıssız bir yerde mahsur kaldık... Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor! Ama sen bunca zamandır... *o kadar* sinir bozucu bir şekilde iyimser davrandın ki, her korktuğumda kendimi deli gibi hissediyorum!"

Nate iç geçirir, elimi bırakır ve bana döner. "Biliyorsun Ellie, bu küçük tartışmaları yapmak için en kötü zamanları seçiyorsun."

"*Küçük* tartışmalar mı? *Tehlikeli durumlarda mükemmel olan* sen gibi olmadığım için özür dilerim. Ama endişelerimi konuşmam lazım, o yüzden... bununla başa çık."

O sert bir kahkaha attı. "Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, Pip. Mükemmel olsaydım, o lanet uçağa asla binmezdik. Evimizde, güvenli bir şekilde yatakta *yatıyor* olurduk, liseden mezun olduğun andan itibaren paylaştığımız yatakta. Şu anda korkmuş ya da benim *olumlu bakış açımdan* rahatsız olmazdın. Ki bu *bakış açısını* senin için *taklit ediyorum*, Ellie. Çünkü yaptığım her şey senin için!"

Eh, *bu* beni susturdu.

"Ben... özür dilerim, Nate." Utançtan başımı eğiyorum. Kendimi tutamıyorum. O da aynı travmayı yaşıyor, ama ben ona sürekli yükleniyorum, oysa bunu hak etmiyor. "Bizi güvende tutmak için yaptığın her şeye minnettarım. Sürekli kendimi kaybediyorum, özür dilerim, çok korkuyorum."

"Üzülmeni istemiyorum. Kızgın olabilirsin, tamam mı? Korkabilirsin. Çok korkunç bir şey yaşıyoruz. Böyle hissetmen *normal*. Ama ben bizim için pozitif kalacağım Pip, çünkü denemekten vazgeçmeyeceğim. Sonunda seni tekrar buldum. İstersen inkar edebilirsin, ama bu doğru. Bu yüzden vazgeçmeyeceğim. *Senin de* vazgeçmene izin vermeyeceğim. Yarın kurtarılsak da, altı yıl sonra kurtarılsak da... Burada hayatta kalmak, burada *gelişmek* için ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olacağım. Çünkü nerede olduğumun ya da bana ne kadar kötü kartların dağıtıldığının önemi yok... Sen yanımdaysan, her şeye değer. Her şey değer kazanıyor." Nate'in göğsü inip kalkıyor, ama elimi tutuşu hala nazik. Sessiz kalıyorum, tüm bunlara ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, Nate'in yaydığı enerjiyle uyumlu olarak, gök gürültüsü bir canavarın kükremesi gibi yankılanır. Rüzgâr ağaçların arasında uğuldar ve düşen dalların sesi bizi çevreler. Hiçbir şey söylemeden, nehir kıyısından uzak durarak, kökünden sökülmüş ağaçlardan kaçınarak tekrar yürümeye başlarız. Yiyecek sepetimize doğru aceleyle geri dönerken birkaç dakika sessiz kalırız.

"İnkar etmeyecektim," diye mırıldanırım, sonunda aramızdaki yoğun sessizliği bozarak. Nate bana bakar, birkaç saniye boyunca gözlerini üzerimde tutar, sonra yüzünde kibirli bir gülümseme belirir.

"Biliyorum." Sırıtarak, bana bir zamanlar tanıdığım kendini beğenmiş on sekiz yaşındaki çocuğu hatırlatıyor. Kafamı sallayıp, omzuyla onu dürterek gülümsüyorum. Şu anda olan her şeye rağmen, onunla birlikte olmak kolay geliyor.

Eve döndüğümüzde nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Katie beni nasıl affedecek?

Bu kolay. Affetmeyecek. Bunu biliyorum çünkü Nate'i benden aldığı için onu affedemiyorum, üstelik onun benim olduğunu bile bilmiyordu.

Nate eğilip elimi tuttu ve yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdi. Sanki hiç elimi bırakmamış gibi, bu hareket çok doğal geldi. Başparmaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi ve içinde bulunduğumuz duruma rağmen kendimi güvende hissettim. Katie hakkındaki düşüncelerim, suçluluk duygumla birlikte kayboldu. Nate her zaman benim için yaratılmıştı ve bir daha hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyecektim.

Dikkatimi önümdeki yola geri çeviriyorum. Hızlı adımlarımız ıslak zeminde kaymamıza ve kaymamıza neden oluyor, ama ben yetişmeyi başarıyorum. Yetişmek zorundayım. Geceyi hayatta kalmak için bir umudumuz varsa, yağmurdan kurtulmamız gerekiyor. Kemiklerimin derinliklerinde bir ürperti hissediyorum. Acilen bir ateşe ihtiyacımız var, yoksa son iki günümüz boşa gidecek.

"Orada." Nate ileriyi işaret ediyor. Yiyeceklerimizin bulunduğu ağaç, hızla akan sel sularına batmış durumda ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yok.

"Oraya ulaşmamız imkansız." Hiçbir şeyin yolunda gitmemesinden rahatsız olarak küfrediyorum.

"Sanırım o ağaca tırmanabilirim," Nate yanındaki ağacı işaret ediyor, "ve diğer ağacın dalına atlayabilirim."

"Düşüp boynunu kırarsın, Nate!" Bu düşünceyle sesim titriyor.

"O kadar da uzak değil. Yapabilirim," Nate, benim hissetmediğim bir özgüvenle cevap veriyor.

"Nasıl geri döneceksin? Hadi ama Nate, bu aptalca bir fikir! Bu seni öldürecek," diye uyarıyorum, onu çoktan kaybettiğimi bilerek

Ağacın etrafını dolaşıp mesafeyi ölçmeye başlar. Tırmanmak istediği yolu bulur ve bana doğru yürür. Yüzümü nazikçe tutar ve bana masum bir öpücük verir.

"Bunu istediğim zaman yapabilmeyi seviyorum. Hemen dönerim." Birkaç hindistancevizi ve yabani çiçek için hayatını tehlikeye atmayacakmış gibi sırıtıyor.

"Düşüp ölürsen seni öldürürüm," diye arkasından sesleniyorum. Omuzları kahkahayla titriyor ve ben de kendime gülümsemeden edemiyorum.

Uçak kazasından kurtulduktan sonra bir adada mahsur kaldık. Az önce şiddetli sel sularına kapıldık ve neredeyse boğuluyorduk. Neredeyse iki gündür hiçbir şey yemedik. Hipotermiye sadece birkaç saat kaldı ve muhtemelen barınağımız da yok oldu. Hayal edebileceğim en kötü durumdayız, ama yine de burada gülümsüyor ve gülüyoruz.

Nate haklıydı. Nerede olduğum ya da ne yaşadığım önemli değil. O yanımda olduğu sürece, her şey yolunda olacak. Beni koruyacağı için değil, ki koruyacak, ama onunla birlikteyken en mutlu olduğum için.

O benim evim.

Şu anda evim, Güney Amerika'da ıssız bir adada bulunuyor. Hayatımın geri kalanında burası evim olsa bile, istediğim ev burası. Çünkü Nate burada.

Yağmur tekrar şiddetlenmeye başlayınca dikkatimi tekrar Nate'e veriyorum. Geniş gövdeye tırmanırken hafifçe kaymasını korkuyla izliyorum. Bacakları ve kolları devasa gövdeye sarılmış, ilk dala kadar tırmanıyor. Dalları şiddetli rüzgârla sallanmaya başlıyor ve onun tutunmak için çabaladığını görebiliyorum. Sağlıksız bir endişe duyuyorum ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Eğer bu ağaçtan düşerek ölmezse, ben onu tırmanırken izlerken öleceğim.

Nate, gövdede bir çatala ulaşır ve üzerine oturarak kısa bir mola verir. Birkaç saniye sonra tekrar hareket etmeye başlar. Üstündeki dala uzanır ve zıplar, üzerine oturana kadar vücudunu sallayarak. Dalın incelmeye başladığı uca kadar sürünür ve üstündeki dala uzanır.

Bunu kullanarak kendini ayağa kaldırır ve atlamaya hazırlanır.

"Sadece küçük bir sıçrama, bebeğim. Önemli bir şey değil," diye bana sesleniyor, ama sesindeki titreme gerginliğini ele veriyor. Dizlerini büküp çömeliyor ve sonra kendini havaya fırlatıyor. Onu yavaş çekimde ağaçların arasında süzülürken izlerken zaman donmuş gibi geliyor. Önündeki ağaca uzanırken şiddetli yağmur ona çarpıyor.

Başaramayacak.

Parmakları, hedeflediği dalı zar zor okşadıktan sonra yere doğru düşmeye başlıyor. Bir sonraki dala uzanıyor, ama dal çok ıslak ve ince olduğu için elinde kırılıyor.

"NATE!" diye korku içinde bağırıyorum, onun yere yaklaşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Su, düşüşünü durduracak kadar derin değil. Yere tüm gücüyle çarpacak ve sonra sel ile sürüklenecek.

Bunu izleyemem.

Bunun olmasına seyirci kalamam.

Ama gözlerimi de ayıramıyorum. Şu anda onun yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Bunu yapmanın tek yolu orada bulunmak olsa bile.

"Lütfen, Tanrım," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yağmur suyuyla karışırken.

Son dal ulaşılabilir mesafede, ama küçük ve kırılgan görünüyor. Nate havada vücudunu döndürerek kollarını önüne uzatıyor, sanki süpermen gibi, vücudunu yere paralel hale getiriyor. Bu pozisyonda dalı tutamayacak, ama üzerine inebilir.

Birkaç saniye sonra, en alttaki dala çarparak, ağırlığının etkisiyle dalın yukarı aşağı sallanmasına neden olur. Hiç vakit kaybetmeden, dalın kalın ucuna doğru kendini yukarı çeker ve vücudunu ağacın gövdesine sarar. Durduğum yerden onun hızlı nefes alıp verişini görebiliyorum.

"Nate! Aman Tanrım. Aman Tanrım. İyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle." Duygularımı kontrol edemeden çaresizce haykırıyorum. Eğer yanımda duruyor olsaydı, kendimi ona atar ve bir ağaç gibi *üzerine* tırmanırdım.

"Gördün mü? Yapabileceğimi söylemiştim. Kolay bir gündü, Pip," diye alay ediyor, nefesleri hızlı ve zorlu çıkıyor. Onu öldürmek istiyorum. Onu öpmek ve sonra öldürmek istiyorum, ve bunu ona söylüyorum.

Sepetimizin asılı olduğu dala iner. Dalın ucuna doğru sürünürken dalı sallamamaya dikkat eder. Altında hızlı akan su vardır, ama gökyüzündeki muson yağmuru normal bir yağmura dönüşmeye başlar.

"Bu sepeti sana atacağım ve sonra akıntının üzerinden atlayacağım."

"Akıntının üzerinden atlamak mı? Az önce tehlikeye atlamanın sonuçlarını görmedik mi?" diye bağırıyorum.

Gerçekten bağırıyorum.

Kralını korumak için çaresizce kükreyen bir dişi aslan gibi.

"Bu çok daha kolay olacak. Düşecek mesafe çok daha az," diye şaka yapar, gerginliği azaltmaya çalışır.

İşe yaramıyor.

Ben itiraz etmeden önce, sepeti bana doğru fırlatıyor ve ben onu yakalamak için koşuyorum. Bizim aradığımız şey hindistan cevizinin eti, ama eğer kırılırsa lezzetli suyunu kaybetmek beni üzecektir.

Sepetten başımı kaldırmaya bile vaktim olmadan Nate dalın üzerine çömelmiş, atlayış pozisyonuna geçmişti. Gözlerimi kapatıyorum, bu sefer izleyemiyorum. Nate başaramazsa, isteyerek o akıntılara doğru yürüp kendimi suya atacağım. O olmadan burada kalmayacağım. Sadece bu adada değil. Burada, bu hayatta. Bunu, birkaç saniye önce onun ölümüne düşüşünü gördüğümde karar verdim. O, bu hayatta benim için tek şey ve onsuz yaşamayı reddediyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ellerim gözlerimden çekildiğinde irkiliyorum.

Nate.

Kollarının arasına atlıyorum, kendimi ona sarıyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, sadece onun kokusunu içime çekiyorum. Kollarını bana doluyor, ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor. Ellerinin vücudumda verdiği rahatlık ruhumun derinliklerine işliyor. Her şey daha az... gergin geliyor. Omuzlarım gevşiyor, kaslarım artık kasılmıyor. Kollarında kendimi gevşemiş hissediyorum.

Burası en sevdiğim yer.

Adrenalinim düşerken, birdenbire donuyormuşum gibi hissediyorum. Direnmeme rağmen dişlerim kontrolsüz bir şekilde titremeye başlıyor. Nate'in ensesini okşayan tırnaklarıma bakıyorum. Daha önce olmayan morumsu bir renk almışlar. Vücut ısım düşüyor ve hipotermi belirtileri göstermeye başlıyorum. Umurumda değil. Bu yerden ayrılmak istemiyorum. Sadece burada kalıp onu içime çekmek, kollarını bana dolanmış hissetmek ve sadece onun bana verebileceği bu huzuru hissetmek istiyorum.

"Bebeğim," kulağıma fısıldıyor, nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor. "Seni ateşin önüne götürmeliyiz. Tamam mı?"

"Mm," diyorum, uykulu hissederek. Kemiklerim yorgun. Gücüm saniyeler içinde buharlaşıyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Kalkıp hareket etmem gerektiğini biliyorum. Ama denemek için çok rahatım.

"Tamam, sepete tutun Pip. Kalkıyoruz." Nate dizlerini büküyor ve ellerini uyluklarımın arkasına kaydırıyor. Beni kaldırıyor ve ben bacaklarımı onun sırtına doluyorum, başımı omzuna yaslayıp sepeti göğüslerimizin arasında tutuyorum.

Nate, düşmüş dalların ve büyük yağmur su birikintilerinin etrafından dikkatlice geçerek beni sarsmamaya özen göstererek kaya çıkıntısına doğru yürümeye başlar. Birkaç dakika, belki de birkaç saat sonra gözlerimi açarım ve yakın mesafedeki kayalıkları görürüm. Dudaklarımı kaldırıp hafifçe gülümserim. Nate'in bizi buraya getireceğini biliyordum. Yakında ateş yakacağımızdan ve bu kemiklerime işleyen korkunç soğuktan kurtulacağımızdan eminim.

Görüşüm bulanıklaşıp karanlık beni içine çekmeden önce gördüğüm son şey önümdeki kayalardır.

BÖLÜM 31

NATE (LİSE SON SINIF)

Ben bencil bir pisliğim.

Onu öylece bırakamazdım. Onu bırakmalıydım. Doğru olan buydu. *Özverili* olan buydu. Belki de bu, ikimize de daha az acı verirdi. Çünkü şimdi, onu bırakmak eskisinden daha da imkansız geliyor. İçten içe, uzun vadede daha az acı vermeyeceğini biliyorum. Bu acı, önümüzdeki iki yıl boyunca her gün içimi parçalayacak. Arkasında kocaman bir boşluk bırakacak ve kalbimin önümdeki yere kanını akıtmasına izin verecek. Her gün biraz daha az canlı hissedeceğim, ta ki sonunda kan kaybı çok fazla olana kadar. Ya karanlığa yenik düşeceğim ya da o orospu çocuğunu öldüreceğim.

İkinci seçenek Ellie'yi geri getirir.

Nathaniel bana bu ültimatomu verdiği anda, onunla geçireceğim her saniyenin tadını çıkaracağımı biliyordum. Haksızlık mıydı? Kesinlikle. Onun parlak gözlerinin hayranlıkla parladığını görmek, o ışığı yakında söndüreceğimi bilmek... bu beni öldürüyordu.

Ama onu her gün görüp ona dokunamamayı düşünmek dayanılmazdı. Koridorda yanından geçip arkasına yaklaşamayı, boynunu öpüp tüylerini diken diken edememeyi düşünemiyordum. Başka bir adamın elini tutarken ona güzel gülümsemesini gösterdiği halini hayal edemiyordum. *Benim gülümsememi*.

Sanki başka biri ona layık olabilirmiş gibi. Bu düşünce bile yumruklarımı sıkıp görünmez bir tehdide karşı hazır olmama neden oluyor. *O benim*. Kulağa ne kadar bencilce gelse de, artık onunla birlikte olamasam da, başka *hiç kimse* ona sahip olamaz.

Ona
dokunama
z. Onu
öpemez.

Onu sevmek.

Bir şekilde, bunu kesinlikle sağlayacağım.

İki yıl sonra, o bu okuldan mezun olacak ve ben o kapının dışında onu bekliyor olacağım. Uzakta durup, kızımın sahneyi geçip özgürlüğüne kavuşmasını izleyeceğim, hak ettiğimden daha fazla gurur duyarak. Sonra onu siyah pelerinler ve püsküllü şapkalarla dolu kalabalığın içinde bulacağım, ona doğru yürüyeceğim ve arka planda mezuniyet töreni devam ederken onu omzuma atacağım. Beni dinlemesi için ona yalvarmak zorunda kalabilirim, ama umurumda değil. Gerekirse onu bağlayıp dinlemesini sağlayacağım. Neden ilişkimizi bitirmek zorunda kaldığımı, neden onu terk etmek zorunda kaldığımı ona anlatacağım. Ne olduğunu öğrendiğinde beni affetmek zorunda *kalacak*. Bunu aşacağız çünkü bizimki gibi bir aşk iki yıl sonra öylece yok olmaz. Bizim aşkımız her türlü engeli aşacak türden, o engel aile olsa bile.

Aramızda olan şeyin nadir bir şey olduğunun farkındayım. Bu yüzden bunun için *mücadele* etmeliyiz. Tüm destansı aşk hikayelerinde bir fedakarlık vardır, değil mi? Dramın gelişmesiyle birlikte kalbin durmasına neden olan o doruk noktası, her şeyin yoluna giremeyeceğine inanmanıza neden olur. Ama yoluna girer. Sonunda her zaman yoluna girer.

Bizimki de öyle olacak.

Evet, ben bencilim. Onu sevme şeklimde bencilim. Onu koruma şeklimde bencilim. Ama onu sevmek ve korumak benim görevim ve veda etmek zorunda kalmadan önce onunla geçirebileceğim tüm zamanı onunla geçirmem gerekiyordu. Belki bu acımasızcaydı, belki o ekstra aylar onun beni biraz daha fazla sevmesini sağladı.

İyi.

Sevgimin her bir parçasının ruhunun derinliklerine işlemesini istiyorum. Bana olan duygularından kaçmasını istemiyorum. Rüyalarında tek ben olana kadar onu rahatsız etmek istiyorum. Beni bırakmaya çalıştığı her seferinde, ona onu sevdiğimi söyleyen sesimi duymasını istiyorum. Sözlerim o kadar yüksek sesle yankılansın ki, başka hiçbir şey duyamasın. Varlığım onu o kadar rahatsız etsin ki, başka bir erkeğe bakamaz hale gelsin.

Bunun acıyı daha da artıracağını biliyorum. Önümüzdeki iki yılı mutsuz geçireceğini biliyorum, ama bunu umursamayacağım. Ben olmadan hayatına devam etmesine izin veremem.

Bencilc
e.

Çılgınlı
k.

Hayır. Ben ruh ikizime aşığım.

Ne derseniz deyin, ama zamanı geldiğinde geri dönebileceğim bir evim olduğundan emin olmam gerekiyor. Çünkü Ellie benim evim. Eğer buna gerçekten inanmasaydım, bizi bu duruma sokmazdım.

Evimi, onun asla kaçamayacağı kadar güçlü anılarla süsledim. Bunu yapmak için onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. En azından kendime böyle söylüyorum.

Gerçek şu ki... aşkımız sonsuz. İki ay önce de şu anda olduğu kadar acı verici olacaktı.

Nathaniel bana yıl sonuna kadar onu terk etmemi söyledi, ben de tek bir saniye bile boşa harcamadım. Onu kucaklamak, bana sevdiğini söyleyen tatlı sesini duymak için o iki aya ihtiyacım vardı.

Ayrıyken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Hayatıma devam edebileceğimi düşündüğümden değil, zihnimdeki şeytanlarla savaşacak Ellie olmayacağından dolayı. Teslim olmayı fısıldayan şeytanlar. O benim dayanağımdı, beni bu dünyaya bağlayan, vazgeçme dürtüsüyle savaşmama yardım eden kişi. Bir zamanlar beynimi zehirleyen o bulaşıcı düşünceler, Ellie beni banyomda bulduğu geceden beri geri gelmedi. Beni bir zamanlar dizlerimin üzerine çöktüren hastalığı o iyileştirdi. Onun sevgisi benim ilacım ve onsuz hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Ama Nathaniel bana bir son tarih verdi ve o son tarih geldi.

Şimdi, yılın sonuna geldik. Onu nasıl geride bırakacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Onu incitmek, ağlatmak düşüncesi ruhumu paramparça ediyor. Onun acısından sorumlu olmak düşüncesi kalbimi kanatıyor. Ona bittiğini söylediğimde güzel yüzünün buruşmasını izlemek.

Bana inanmayacak.

Bunun Nathaniel'in işi olduğunu anlayacak ve onu bırakmama izin vermeyecek. Eğer böyle olursa, Chris Hansel'in bakımına girecek. Bu kaderi önlemek için ona binlerce kez zarar veririm. Bunun olmaması için hayatımı veririm. Yaptığım şey bu değil mi? Hayatımı vermek?

Bir planım vardı. Bağlantı kurmamak. Duygusal olmamak. Son sınıfı bitirip buradan gitmek.

Kaçış.

Ama işte buradayım. Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kız için hayatımı Nathaniel Westin'e teslim ediyorum. O olmadan artık nasıl yaşayacağımı bile bilmiyorum. Son dokuz ayda, o kadar sıkı bir şekilde hayatımın içine girmiş ki, onsuz nefes bile alamıyorum. O, ciğerlerimdeki hava, kalbimin atışı oldu. Onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Onu terk etmek de dahil.

Ama onu geri almaya niyetliyim.

Ne yazık ki, duygularımızın yoğunluğu, onun yaptıklarımın ardındaki gerçeği görmesine ve *benim için* kendini feda etmeye hazır olmasına da neden oluyor.

Bunun olmasına izin veremem.

Onu öylece bırakamam. Geri dönüşü olmayan bir şekilde ona zarar vermem gerek. Gerçeği öğrenene kadar olmaz. Bunu yapabileceğim tek bir yol var ve bu düşünce midemi burkuyor.

Bu gece balo gecesi. Ellie henüz okul dansına katılmadı ve okulun geri kalanına benim onun, onun da benim olduğumu göstermek için çok heyecanlı. Elbette söylentiler var, ama biz bunu hiç doğrulamadık. Nathaniel'in kontrolü altındayken değil.

Bu gece her şey değişecekti. Değişirdi de.

Ellie bu akşam saat altıda, aşık olduğu güzel kırmızı saten elbisesini giyerek buraya gelecek. Fiyatı onun bütçesini aşıyordu, bu yüzden ona aldım çünkü istediği her şeye sahip olmayı hak ediyor. Romantik bir akşam yemeğine çıkıp sonra okula gidecektik. O gece için güzel bir otel odası ayırtmıştım.

Her şey mükemmel olacaktı.

Masamdaki sandalyeden kalkıp telefonumun duvara takılı olduğu yere doğru yürüyorum. Derin bir nefes alıp,

Kısa bir süre sonra, telefonumun ekranında "Chelsea Smith" yazan bir isim belirir.

Chelsea Smith.

Mesaj kutumuzu açıyorum, yazmak üzere olduğum şeyden midem bulanıyor. Ellie dışında herkese taktığım maskeyi takıyorum.

Böylesi daha kolay.

Nate: Selam

bebeğim...

O hemen cevap veriyor. Tam da tahmin ettiğim gibi.

Chelsea: Nathan Westin değil mi bu? İkinci sınıf öğrencinle oynamaktan sıkıldın mı?

Nate: Evet. Baloyu as. Beş kırk beşe doğru gel. Geç kalma.

Chelsea: Ne yapacağız, Bay Westin?

Flört etme girişimi beni sinirlendirir. Ben onun flört edeceği biri değilim. Asla da olmayacağım. Ama o bunu bilmiyor, bu yüzden ona ayak uyduruyorum.

Nate: Bir tahminde bulun.

Nate: Oh... ve seksi bir şey giy. Nate:

Kıyafetinin altına.

Chelsea: Anlaşıldı, bebeğim.

Düşündüğüm kadar kolay oldu. Kendimi kötü hissederdim, ama o da beni benim onu kullandığım gibi kullanıyor. Beni istediğini sanıyor, ama beni tanımıyor bile. Yine de adımı ve onunla ilgili her şeyi biliyor.

Telefonumu yere bıraktım ve eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım.

Midem bulanıyor.

Ölecekmişim gibi hissediyorum.

Bunu yapmak istemiyorum, ama başka seçeneğim yok. Pencereme doğru yürüyüp ciğerlerimi hava ile doldurmaya çalışıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve ne kadar derin nefes alsam da ciğerlerim sönüyor. Pencereden dönüp yumruğumu duvara vuruyorum.

Bir

kez.

İki kez.

Üç kez.

Parmak eklemlerim parçalandı ama hiçbir şey hissetmiyorum. Kan parmaklarımın aralarından damlayarak yere düşüyor.

Yumuşak beyaz halıya çarptığını, liflere nüfuz ettiğini ve ipliklere emilirken yayıldığını izliyorum. Lekeli kırmızı ipliklerin yanına yere çöküyorum ve parlak kırmızı kan damlalarının berrak, tuzlu gözyaşlarımla karışmasını izliyorum.

Dağınıklığımın yanına uzanıp ağlıyorum.

* * *

KAPI ZİLİNİN ÇALDIĞINI DUYUYORUM. Tam zamanında geldi, tam da beklediğim gibi. Koridordan merdivenlere doğru yürüyorum ve Emmy'yi salonda görüyorum.

"Ellie geldiğinde onu içeri al ve odama gönder." Telefonundan neredeyse hiç başını kaldırmıyor.

"Tamam."

Merdivenlerden aşağı inip kapıyı açtığımda, aşırı makyajlı Chelsea'nin orada bana gülümseyerek durduğunu görüyorum. Sanki piyangoyu kazanmış gibi görünüyor ve muhtemelen zihninde de öyle olduğunu düşünüyor.

"Hey bebeğim," diye coşkuyla bağırarak, parmak uçlarına yükselip beni öpmeye çalışıyor. Onun yanından geçip kapıyı kapatıyorum ve odamın yönünü işaret ediyorum.

"Nerede olduğunu biliyorsun," derim, elimden geldiğince coşkulu bir ses tonuyla.

"Tabii ki biliyorum," diyor, sesini gülünç derecede şehvetli bir tona indirerek. Yanıma yaklaşıyor, geçerken eliyle sikimi okşuyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Penisim hiç hareket etmiyor.

Onun arkasından gidiyorum, odama doğru ilerlerken Emmy'nin kaşlarını kaldırdığını fark ediyorum.

"Senin için çok özel bir şey giydim, Nathan." Chelsea omzunun üzerinden bana bakıp, bir zamanlar hediyemi açmak için heyecanlanmamı sağlayacak şekilde göz kırpıyor. Şimdi ise midemi bulandırıyor.

Emmy'nin kaşları çatılır. Gözlerinde bir soru ile bana bakar. Ona hafifçe başımı sallarım ve Chelsea'yi odama kadar takip eder, arkamdan kapıyı kapatırım.

Chelsea bana doğru yürüdü ve ellerini göğsümde gezdirdi. "Kilitleyelim mi?" diye flörtöz bir ses tonuyla sordu. Ellerini göğsümden çekip yanından geçtim.

"Evde kimse yok. Olsalar da umurumda değil. Gösteri yapmayı seviyorum." Sırıtarak elini tutup yatağıma doğru yönlendiriyorum. "Soyun. Ben hızlıca duş alacağım."

"Senin için giydiğim şeyi görmek istemiyor musun, bebeğim?" Tiksintimi gizliyorum. Ben onun bebeği değilim. Onun hiçbir şeyi değilim.

"Hayır. Amını ve göğüslerini görmek istiyorum," diye talep ediyorum ve banyo kapısını kapatıyorum. Onun kıkırdayarak cevap verdiğini duyabiliyorum ve bu, her şeyi iptal etmek istememe neden oluyor. Bu kızlar her zaman saçma sapan davranırlardı, ama bu kadar dayanılmaz olduklarını hatırlamıyorum.

Chelsea, Nathan Westin ile hızlı ve anlamsız bir seks yapma şansı için mezuniyet balosunu kaçırdı. Beni kendine bağlayıp, olmak istediği ödül karısı olma şansı için. Bu, hayatındaki tek hedefi ve bu çok üzücü. Çok acınası bir durum. Ama şu anda bunu kendi lehime kullanabilirim.

Duşu açtım, soyundum ve tuvalete oturdum. Ellie yakında burada olur. Küçük bir gösteri yapacağım, sonra bu kızı kovup kendimi komaya sokacak kadar içeceğim.

Tıpkı mezuniyet balosunu hayal ettiğim gibi.

Banyomun duvarı koridorla aynı hizada olduğu için kulağımı duvara dayayıp merdivenlerden gelen ayak seslerini dikkatle dinliyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, Ellie'nin merdivenlerden yukarı çıktığını, Emmy'nin de yanında olduğunu duyuyorum.

"O odasında, ama..."

"Ama ne?" O, benim çok sevdiğim o tatlı, masum kahkahasını atıyor.

"Boş ver. Sadece... boş ver." Emmy'nin kapısını çarpmasını duyuyorum ve onunla daha sonra ilgilenmem gerektiğini biliyorum. Ama bu gece değil. Bu gece düşünmek, hissetmek ya da incinmek istemiyorum. Duşu kapatıyorum, kendimi havluya sarıyorum ve lavabonun altına sakladığım votka şişesini alıyorum. Yatak odamın kapısının açıldığını duyduğum anda bir yudum alıyorum.

"Sen... sen kimsin?" Ellie şok içinde nefes nefese soruyor.

"Ben kimim?" Chelsea gülüyor. "Ah tatlım. Ben ponpon kızların kaptanıyım. Mezuniyet balosunun kraliçesiyim. Senin eski erkek arkadaşını becermek üzere olan kızım. *Bütün gece*," diye cevaplıyor Chelsea, sesi o kadar kendini beğenmiş ki, onu hemen utandırmak ve ona hiç şansı olmadığını söylemek istiyorum. Ona, Ellie ile arasında hiçbir karşılaştırma yapılamayacağını söylemek istiyorum.

"Eski erkek arkadaşım mı?" Ellie fısıldıyor ve kalbim ikiye bölünüyor.

"Oh. Sen... bilmiyor muydun?" Chelsea, ses tonunda sahte bir sempatiyle sorar. "Sanırım Nathan küçük kızlarla oynamaktan sıkıldı. Muhtemelen onun için sadece bir şakaydın, biliyorsun. Bütün okul bunu biliyordu, tatlım. Senin onun biraz fazla ileri götürdüğü bir şaka olduğunu," diye ustaca yalan söyler. Arayıp onu durdurmak isterdim, ama şu anda bu benim lehime işliyor. Duygularımın bu işe karışmasına izin veremem. "O yatağında bir kadın istiyor, *Aly.* İkinci sınıfın çirkin ördeği değil. Ama bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok, çok üzgünüm."

Banyo kapısını araladığımda, Chelsea'nin Ellie'nin önünde tamamen çıplak dururken vücudunu örten yorganı kaldırdığını gördüm.

Ona bakamıyorum. Gözlerinde biriken gözyaşlarını göremem. Ona cevap verme şansı veremem. Eğer cevap verirse, bunu yapamayacağım. Onu bırakamayacağım.

Banyo kapısını açtım ve sadece bir havluyla sarınmış halde yatak odama girdim.

"Lanet olsun, bebeğim, çok seksi görünüyorsun," diyorum, yatak odamın ortasında duran çıplak kıza doğru yürürken, kapıda duran hayatımın aşkını görmezden gelerek.

Öne eğilip Chelsea'nin dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, ellerimi sırtında aşağı kaydırıp çıplak kalçasını avuçluyorum. Ellie, sadece saf acı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyor ve ben ölmek istiyorum. Chelsea'nin tadını ağzımdan silmek istiyorum. Ellerimi, onun kalçasının hissini artık hissetmeyecek kadar ovmak istiyorum. Bunun yerine, Chelsea'yi geriye doğru yatağıma doğru yürütüyorum ve bunun bir an önce bitmesi için dua ediyorum.

"Nate..." Ellie fısıldadı. Ses tonu. Gözyaşları. Fısıldadığı adımdaki acı. Elmasın boynundan düşüp yere yığıldığını gördüm. Böylece anladım. Anladım ki, ben gerçekten

Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kızla olan ilişkimi mahvetti.

BÖLÜM 32

ELLIE (LİSE İKİNCİ SINIF)

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

Sonunda geldi.

Balo gecesi.

Nate'i resmen benim olarak ilan edeceğim gece.

Zaten her gün öğle yemeğinde benimle birlikte oturuyor. Her öğleden sonra okuldan sonra beni buluyor. O futbol antrenmanı yaparken ya da koşu pistinde koşarken ben tribünde oturuyorum. Bizi izleyenlere göre, biz sadece iyi arkadaş gibi görünüyoruz. Ama kimse yokken beni boş bir sınıfa çekip zil çalana kadar öpüyor ve ikimizi de bir sonraki dersimize geç kalmamıza neden oluyor. Klasik eserlere karşı beni sevdiği için, kütüphane kapanış saatinden sonra kimse yok ve kütüphaneci de duyabilecek mesafede. Koridorda yanımdan geçerken elini belimin alt kısmına kaydırdığında ya da açık dolabımı karıştırırken arkamdan gizlice yaklaşıp boynumun arkasını öptüğünde kimse dikkat etmiyor.

Birlikte olduğumuzu ima eden fısıltılar, söylentiler var. Ama bu geceden sonra, bütün okul bunu *bilecek*. Kafeteryada ponpon kızların ona gözleriyle tecavüz ettiğini gördüğümde, kendimi *vahşi gibi* hissetmediğimi iddia etmekten vazgeçebilirim. Facebook'ta bekarlık durumumu resmi olarak *"ilişkisi var"* olarak değiştirebilirim. Sonunda aşkımızı yüksek sesle ilan edebiliriz.

Özellikle gizli saklı bir ilişki yaşamadık ama ilişkimizi de doğrulamadık. Nathaniel'in her yerde gözü ve kulağı olduğu için. Nate'in babası onun için büyük planlar yapıyor ve benim bu planların bir parçası olmamı onaylamaması pek de şaşırtıcı değil. Keşke Nate, sonbaharda Ohio State'e gidip Nathaniel'in onun için kurduğu tüm hayalleri yıkarken babasının tepkisini kaydedebilseydi.

O adamdan gerçekten nefret ediyorum, ama onu hiç tanımıyorum bile. Her gece onun evinde kaldığımı ve onun bunun farkında olmadığını bilmek bana büyük bir tatmin veriyor. Beni çatısı altında barındırıyor. Yiyecekleriyle beni besliyor. Elektriği beni sıcak tutuyor. Suyu bedenimi temizliyor. *Ailesi* bana sevgi ve destek sağlıyor.

Beni.

Geleceği olmayan zavallı kız. Hiçbir şey olamayacak zavallı kız. Oğluna layık olmayan kız.

Her gece beni kollarında tutan, hayatımın gerçeklerinden koruyan oğlu. Uyumadan önce beni sevdiğini fısıldayan, sonsuza kadar benimle olacağına söz veren oğlu. *Onu* terk edip *beni* yanına alacak olan oğlu.

Yakalanma endişesi veya düşüncesi olmadan Nate'i incitme şekli, içimde derinlerde yaşayan bu cinai intikamcıyı ortaya çıkarıyor. Eğer yapabilseydim, onu mahvetmek için yapabileceğim her şeyi hayal ediyorum. Onun üzerinde durup, her şeyini kaybettiğini izlerken gülerdim, onun gibi bir adam için ölümden daha kötü bir kader. İmajı her şeydir, narsisizmi çok derindir.

Hiç şiddet eğilimli bir insan olmadım, ama Nate'in benden saklamaya çalıştığı yeni bir çürüğü parmaklarımla her okşadığımda, kafasını et yumuşatıcıyla ezmek istiyorum.

Dediğim gibi, cinai bir intikamcı.

Yanık saç kokusu beni düşüncelerimden çıkarır ve başımın arkasından gelen yüksek bir cızırtı sesi duyarım.

"ANNE!" diye bağırıyorum ve kafamı dumanlı ölüm namlusundan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Oh... Oh. Kahretsin... üzgünüm!" Saçımı, 80'lerin saç stilleri ve White Rain saç spreyi nedeniyle yıllar boyunca yıpranmış, eski, paslı saç maşasından hızla çıkarır. "Sadece biraz kıvrılmış. Önemli değil, düzeltebiliriz!" diye ciyaklar ve saçımın onun söylediğinden çok daha fazla zarar gördüğünü ima eder.

"Ver, ben yapayım." Saç maşasını elinden alıp başka bir saç telini etrafına sardım. Küçük kaşlarını çatmasını fark ettim, ama o bunu dedikoducu bir gülümsemeyle çabucak gizledi.

"Ee... bu gece benim kızımı dışarı çıkaran şanslı delikanlı kim?" diye yüksek sesle, sanki sır paylaşıyormuşuz gibi komplo kurarcasına fısıldadı. Ben değilim.

Annemin bu kadar ilgisine alışkın olduğum için, bu oyuna nasıl katılacağımı bilmiyorum. Onu görmezden gelip sessizce saçlarımı kıvırmaya devam ediyorum. O da kucağına bakıyor, görünüşe göre benim ilgisizliğimden hayal kırıklığına uğramış. Kendimi suçlu hissediyorum, ama bu duygu onun hak ettiği bir şey değil. Görünüşe göre, bir kez olsun, kızı altı çocuğundan daha önemli.
Öğleden sonra kırmızı şarap ve Xanax karışımı. Bana hazırlanmama yardım edip edemeyeceğini sorduğunda gerçekten şok oldum. Hiç başka bir lise etkinliğine gitmemiştim, bu yüzden bu gece dansa gideceğimi bildiğini bile fark etmemiştim.

Nate aylar önce baloya gitmeyi teklif etmişti, ilişkimizin başlarında olduğu için bunun samimi bir soru olduğunu düşünmemiştim. Benim gibi birinin pek uğramadığı lüks bir alışveriş merkezinde dolaşırken, küçük bir dükkânın vitrininde güzel bir kırmızı saten elbise gördüm.

Pencerenin kenarında, hiç dokunulmamış, bembeyaz kar yığınları birikmişti ve elbise sanki bir bulutun üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Soğuk hava, bu güzel estetiği daha da güzelleştiriyor, muhteşem elbiseyi buzlu camdan bir çerçeveye sokuyordu. Bu kadar pahalı bir giysinin güzelliği beni büyülemişti. Nate butiğe girmemizi önerdi ve diğer ürünlerin fiyatlarını görür görmez, dikkatimi çeken bu elbiseyi asla alamayacağımı anladım.

Yine de Nate bana denememi istedi. Çok sevdiğim ama asla sahip olamayacağım bir elbiseyi giymek beni üzeceğini bilsem de kabul ettim. Elbiseyi giydiğim anda ona aşık oldum. Sadece elbiseye değil, onu giyen kendine güvenen, güzel kadına da. Soyunma odasından çıktım ve Nate'e göstermek için biraz döndüm. Elbisenin vücuduma tam oturmasını ve *onun gözlerinin* bunu fark etmesini çok sevdim. Bana muhteşem göründüğümü, elbisenin benim için yapılmış olduğunu söyledi. Bana, gördüğü en güzel kızmışım gibi baktı. Elbiseyi çıkarmak zorunda kalmak beni çok üzdü.

Kapalı kapılar ardında giyinirken, onun tezgahta elbiseyi satın aldığını bilmiyordum. Tezgaha gittiğimde, mağaza sahibinin *benim* güzel kırmızı elbisemi paketlediğini görünce şok oldum. Nate'e bunu kabul edemeyeceğimi söyledim, o da

bana başka seçeneğim olmadığını söyledi. Mezuniyet balosunda beni o elbiseyle görmek istiyordu.

Ertesi gün odasını kırmızı güllerle ve yanan mumlarla süsleyip "baloya" yazarak, altı ay sonra gerçekleşecek bir etkinliğe onunla birlikte gitmemi resmen teklif etti.

Şimdi, işte buradayız. Mezuniyet balosu. O zamanlar bu bir hayal gibi görünüyordu. Nate ve ben daha yeni çıkmaya başlamıştık. Şimdi ise, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Serbest elimi, altında giydiğim ipeksi siyah iç çamaşırını örten aynı kırmızı saten elbisenin üzerine kaydırıyorum. Sahip olduğum tek seksi iç çamaşırı seti ve Nate'in onu ilk kez göreceği an. Elbisenin kumaşı parmaklarımın altında yumuşacık ve yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Bu elbiseyi gerçekten çok seviyorum, ama Nate'in beni bu elbiseyle gördüğünde vereceği tepkiyi daha da çok seveceğim.

"Çok güzel bir elbise, tatlım. İçinde muhteşem görünüyorsun," diyor annem, neredeyse utangaç bir şekilde. Sanki birdenbire benim büyük günümün bir parçası olmaktan rahatsız olmuş gibi.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Bana gösterdiği ilgiden rahatsız olmaya başlıyorum. Bu gerçekten üzücü bir gerçek. Annemle bu anı paylaşmaktan heyecan duymam gerekirdi. Oysa, keşke Malbec şarabını doldurup beni rahat bıraksa diyorum.

"Bu genç adam her kimse, inanılmaz şanslı. Sen çok güzel bir genç bayansın ve onu hayran bırakacaksın."

Bu ne demek şimdi? Aklını başından alacak. Ona gözlerimi devirmek istiyorum. Bunun yerine, sinirli bir nefes alıp saç maşasını fişten çekiyorum. Bir tarak alıp sıkı bukleleri, sırtımdan aşağıya doğru akan yumuşak okyanus dalgalarına benzeyene kadar tarıyorum.

"Deniyorum, Ellison," diye fısıldadı. "Çok... hazır bulunamadığımı biliyorum. Yıllardır kederimin içinde yaşadığımı biliyorum. Ama gerçekten deniyorum."

"Bunu çok uzun zaman önce denemeliydin. Artık sana ihtiyacım yok," diye bağırarak aynanın önündeki yerimden kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Kendi tepkime şaşırdım. Anneme daha önce hiç bağırmamıştım. Onunla neredeyse hiç konuşmuyordum. Ebeveynimin yokluğunu kabullenmiştim ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiç düşünmemiştim. Yıllardır. Acıyı o kadar uzun süre görmezden geldim ki,

hala yüzeyin altında gömülü olduğunu unutmuştum. Onun nazik sevgi gösterisi, annemle olan ilişkide istediğim, arzuladığım her şeyi hatırlatıyor bana.

"Chris... baban sana hiç zarar verdi mi?" Bu soru birdenbire ortaya çıkıyor ve sözleri korkuyla dolu, sanki alacağı cevaptan çok korkuyormuş gibi. Aslında istemediği bir cevap. Evlendiği canavarın gerçeğinden kaçmayı tercih ediyor.

"Öyle olsa ne fark eder ki?" Banyo kapısını arkamdan kapatıp maskaramı sürerken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Bu günü benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Balo büyülü olacak. Bütün akşamı sevdiğim kişiyle dans ederek geçireceğim. Yakalanma endişesi olmadan, onun kollarında güvenle sarılmış olarak geceyi geçireceğim.

Her şey mükemmel olacak ve o bunu benden alamayacak.

Makyajıma son rötuşları yapıp bir adım geri çekildim. Çoğu kız gibi saçımı ve makyajımı profesyonelce yaptıramadım ama bence oldukça iyi bir iş çıkardım.

Etrafımda dönerek, elbise, saç ve makyajımı her açıdan incelerken gülmekten kendimi alamıyorum. Daha önce hiç bir okul etkinliği için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Bu gecenin gerçekleşmeyeceğinden biraz endişeleniyordum. Yaklaşık iki ay önce Nate ile aramızda bir "ara" dönemi olmuştu. Biraz uzaklaşmış gibiydi, sürekli düşüncelere dalmıştı. Hatta bir gece evde, pencereyi açmayı unuttuğu için yatağımda ağlayarak geçirdim. Nerede olduğumu sormak için bile mesaj atmadı. Benden ayrılacağını düşündüm. Bu düşünce bile beni panik atağa soktu ve Nate orada olup bana yardım edemedi. Emmy'nin kullandığı bir egzersizle kendimi bu durumdan nasıl çıkaracağımı öğretmişti bana. Ama Nate yanımda olmadığında bu egzersiz benim için aynı etkiyi yaratmıyor.

Nate ne kadar çabuk benim için her şey oldu. Onsuz bir hayat düşüncesi anlaşılmaz, sanki nefes alamayacakmışım ya da işlev göremeyecekmişim gibi. Gözlerim yaşlarla doluyor ve makyajımı bozmadan önce onları silmeye çalışmak için ellerimi yüzümün önünde sallıyorum.

Sorun yok. Her neyse, o bunu aştı. O hafta sonra, aramızdaki her şey normale döndü. Aslında, her şey daha da iyiye gitti. Nate daha dikkatli, daha sevgi dolu, daha... her şey oldu. Bana ne kadar çok sevdiğini hatırlatmadığı tek bir gün bile yok. Sanki o sözleri kafama kazımak zorunda gibi, böylece onları asla unutmayayım. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve önemsendiğimi hissetmemiştim. Mutlu günlerimin sebebi o. Hissettiğim tüm sevginin sebebi.

Genç olduğumuzu biliyorum, ama hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Nate bana asla zarar vermez. O da beni benim onu sevdiğim kadar seviyor. Bizim aşkımız geçici bir şey değil. Lise hayali değil. Bunu on altı yaşında biliyorum ve otuz yaşında kanıtlayacağım. Hayalperest gibi geldiğimi biliyorum, ama aşkımız küllerden doğdu. Ortak bir travmaya karşı yükseldi. Ruhlarımızı ömür boyu birbirine bağlayan bir travma. Böyle bir aşk normal değildir. Nadirdir, güzeldir ve sonsuzdur.

İlişkimiz hakkındaki düşüncelerimden ve görünüşümden memnun olarak, ucuz eczane parfümümü alıp kendime biraz sıkıyorum. Boy aynasının önünde son bir kez daha kendime bakıp, bu mantıksız derecede yüksek topuklu ayakkabılarla takılmamaya çalışarak merdivenlerden aşağı iniyorum.

Babam mutfakta bira içiyor, ben de araba anahtarlarımı almak için yanından geçiyorum. Bana bir bakıyor ve sırıtıyor.

"Lüks bir fahişe gibi görünüyorsun."

Onu görmezden gelip anahtarlarımı alıyorum, işler daha da kötüleşmeden kaçmak için çaresizce. Eskiden bana iyi davranan adam artık yok. Ya da belki de o hep böyleydi, ben sadece Katie'yi tampon olarak kullanıyordum. Asla gerçekten sevecen biri olmadı, ama her zaman bu kadar acımasız da değildi. Şimdi mi? Gözleri ruhsuz. Gülümsemesi tedirgin edici. Bana bakışları tüylerimi diken diken ediyor. Kızına asla böyle bakmamalısın.

Bu, onun kızı olmadığım şüphesini daha da artırıyor. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Hiçbir ortak tutkumuz ya da hobimiz yok. Kesinlikle alkol konusunda da aynı tutkuyu paylaşmıyoruz. Ama bunun ötesinde bir şey var...

Birkaç yıl önce, annemle arasında bir şey oldu ve evimizde işler değişti. Bana davranışları değişti. Bana bakışı değişti. Sanki artık beni kızı, kanı olarak görmüyordu. Belki de görmüyor... çünkü belki de *ben onun kızı değilim*.

Yine de beni kızı olarak büyüttü. Aşamayacağı bazı sınırlar koyacağını düşünürsünüz. Ama bana kızı gibi bakmak yerine, arzuyla bakıyor gibi görünüyor. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor, ve bu iyi anlamda değil.

O benim tanıdığım tek babam, ama bu onun iyi bir baba olduğu anlamına gelmez. Onu sevmek zorunda olduğum anlamına da gelmez. Çünkü sevmiyorum. Ondan nefret ediyorum. Bana zarar vermesinden nefret ediyorum. Beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Ondan korkmamdan nefret ediyorum.

"Beni duydun mu, kızım? Sana, sürtük bir fahişe gibi göründüğünü söyledim."

"Teşekkürler baba," diye mırıldanarak ön kapıya doğru yürüyorum. Neredeyse kapıya ulaşmıştım ki, bileğimi yakalayıp beni döndürüyor. Tutuşu o kadar sert ki, iz bırakacak. Ne kadar çekilmeye çalışırsam, o kadar sıkı tutuyor. Yoğun acıdan nefesim kesiliyor. Damarlarım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"O çocuğun arkasına sonsuza kadar saklanamazsın, Ellison. O senden bıkacak ve sonra arabama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Yavaşça, imalı bir şekilde vücudumu baştan aşağı süzer. "Evet... bedelini ödeyeceksin," der ve alt dudağını yalar.

"Kızımdan ellerini çek, Chris." Annemin sesi beni irkiltir. Onun odaya girdiğini duymamıştım. "Kızım" derken kullandığı üslup beni alarma geçirir. Babamın gözleri kısılır ve ona saldırmaya hazır gibi görünür.

"Yaptığın şeyi bir daha düşünmelisin," diyor annem kendini beğenmiş bir şekilde. "Bana ya da kızlarıma bir şey olursa sonuçlarını biliyorsun," diyor belirsiz bir şekilde. Babam mesajı açıkça anlıyor, çünkü bileğimi bırakıp kolumu vücuduma doğru itiyor.

"İyi eğlenceler, Ellie." Gözlerini babamdan ayırmıyor, ona bakışlarını başka yere çevirmeye zorluyor. Babam sonunda bakışlarını başka yere çeviriyor ve ben

ön kapıdan dışarı çıkıyorum.

Bu... tuhaftı.

Eski, hurda halindeki Chevy'me binip Nate'in evine doğru yola çıkıyorum. Az önce orada olanlara rağmen, yüzümü kaplayan kocaman gülümsemeyi engelleyemiyorum. Bu, hayatımın en güzel gecesi olacak ve başlaması için sabırsızlanıyorum.

* * *

Nate'in evinin önüne park ediyorum ve birdenbire bu akşam için endişelenmeye başlıyorum. Ya yeterince güzel görünmezsem? Nate okulumuzun en yakışıklı erkeği. Ben ise... sadece benim.

Babamın çirkin sözleri beynimde yankılanıyor. Gerçekten ucuz mu görünüyorum? Fazla çaba gösteriyor gibi miyim? Onu utandıracak mıyım?

Direksiyonu tutarken ellerim terliyor. Motor kapalı ve park etmiş durumdayım, ama olduğum yerde donup kalmışım. Hareket edemiyorum.

Bu gece hayatımı değiştirecekmiş gibi hissediyorum ve ilk kez bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim. Uyarı olarak ensemde ürperme hissediyorum. Kötü bir his var içimde ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Bu Nate. Bu gecenin hayal ettiğim kadar muhteşem ve büyülü geçmesini sağlayacak. Bu elbiseyi özellikle bu gece giymem için aldı. Çok beğenecek. Her zamanki gibi bana güzel olduğumu söyleyecek.

Derin bir nefes alıp direksiyondan ellerimi çekiyorum.

Arabanın kapısını açıp betona adımımı attım.

Anında kaldırımda takılıyorum.

Bu berbat topuklu ayakkabılar beni öldürecek. Belki de bu kötü his buradan geliyor. Belki de dans sırasında herkesin önünde yüzüstü düşeceğim.

Sonunda kapıya ulaştım ve bu lanet olası ayakkabılara karşı zafer kazandım. İnsanlar çıplak ayakla dans ederler, değil mi? Bu lanet şeyleri ne zaman çıkarabileceğim?

Zili çalmak için elimi kaldırıyorum, ama ben fırsat bulamadan kapı açılıyor. Emmy kapının diğer tarafında durmuş, gözlerinde o kadar hüzünle bana bakıyor ki, onu kollarıma almak istiyorum.

Nathaniel şimdi ne yaptı? Yemin ederim, bu adamı her geçen saniye daha da çok nefret ediyorum.

"Selam Ems!" Mümkün olduğunca neşeli konuşmaya çalışıyorum. "Nate ile dansı erken bırakıp buraya gelip romantik komedi filmi izleyelim mi diye düşünüyordum. Ne dersin?" Geceyi dışarıda geçireceğimiz için çok heyecanlıydım, ama Emmy'nin evde yalnız ve üzgün kalmasına değecek hiçbir şey yok.

"Oh. Hayır, sorun değil. Siz... siz eğlenin." Sesinde beni şaşırtan bir parça endişe var. Neden benim için endişeleniyor? Onun için endişelenmesi gereken benim.

"Nate odasında." Arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Onun arkasından gittim, kalbim eskisinden biraz daha hızlı atıyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Bir şeyler çok yanlış geliyordu.

Merdivenlerin en üstüne ulaştığımızda, o dönüp bana bakıyor.

bana bakar.

"O odasında," diye tekrarlar, "ama..."

"Ama ne?" Ben, gerçek bir mizah duygusundan çok, gergin bir alışkanlık olarak kıkırdayarak

. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Ağlayacakmışım gibi hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Tüylerim diken diken oluyor, içgüdülerim bana kaçıp kendimi korumam için bağırıyor.

Zaten biliyorum.

O kapıyı açtığımda, dünyamın altüst olacağını biliyorum.

"Boş ver. Sadece... boş ver." Emmy koridorun sonundaki odasına koşar ve kapıyı çarparak kapatır. Kızgın, Nate'e kızgın. Ama neden?

Derin ve titrek bir nefes alıp Nate'in yatak odasının kapısına doğru yürüyorum. Karşı tarafta ne olursa olsun kendimi hazırlıyorum. Kendine zarar mı verdi? Annesinin ilaçlarını mı aldı? Babası onu okulda yüzünü gösteremeyecek kadar kötü dövdü mü? Her ne olursa olsun, ben hazırım. Korkumu ve öfkemi gizleyeceğim ve onun yanında olacağım. Onu bu durumdan kurtaracağım.

Kapıyı açıyorum, içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum. Nate'in yatak odasının zemininde kıvrılmış halde yatmasını bekliyorum. Ama gördüğüm manzara nefes almamı zorlaştırıyor.

Elim göğsüme uçar, ani ağırlığı beni üzerimde oturan görünmez bir kütleyle savaşmaya zorlar. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Sadece Nate'in yatağına bakıyorum.

Orada bir kız var.

Güzel bir sarışın kız, Nate'in yorganının altında yatıyor. Her gece altında uyuduğum yorganın altında. Bana geniş gözlerle bakıyor, ama sırıtışı kendini beğenmiş, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

"Sen... sen kimsin?" diye soruyorum, tıpkı annemin az önce sorduğu gibi. Aslında cevabını gerçekten bilmek istemediğim bir soru. Gözlerim yanmaya başlıyor, ama bu hissi umutsuzca bastırmaya çalışıyorum.

Bir açıklaması olmalı.

Olmak zorunda. Nate bana bunu yapmaz. Bize yapmaz. Şimdi ağlarsam makyajım bozulur. Beni henüz görmedi bile. Makyajlı halimi görmeli!

"Ben kimim?" Kız gülüyor. "Ah tatlım. Ben ponpon kızların kaptanıyım. Mezuniyet balosunun kraliçesi. Senin eski erkek arkadaşını becerecek olan kız. *Bütün gece.*"

Hayır.

Hayır.

Acı. İçten gelen lanet bir acı.

O kadar saf, o kadar sınırsız bir acı ki, mide bulantısı ile boğuşurken karnımı tutuyorum. Kalbim elektrik çarpması gibi hissediyor. Her atışın keskin acısı nefesimi kesiyor, bu hissi atlatmak için eğilmeme neden oluyor.

"Eski erkek arkadaşın mı?" diye fısıldıyorum. Sanki kalbim ikiye bölünmüş, parçalara ayrılmış ve toza dönüşmüş gibi hissediyorum. Boğazım tıkanıyor, sanki trakeamın etrafına bir kelepçe sıkışmış ve nefes almamı engelliyormuş gibi. Boğuluyorum ama umurumda bile değil. Göğsümdeki acı, nefes alma ihtiyacımdan çok daha fazla.

O böyle bir şey yapmaz. Beni seviyor. Beni sevdiğini defalarca söyledi. Bu bir hata olmalı. Zalim bir şaka. Nate bana zarar vermez. Böyle değil. Asla böyle değil.

İstenmeyen gözyaşları yanaklarımdan süzülerek, mükemmel bir şekilde sürdüğüm fondöteni bulaştırıyor. Tuzlu sıvı dudaklarımı ıslatıyor, ama tadını alamıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki buradayım, ama değilim. Vücudum artık çalışmıyor. Kalbim artık atmıyor. Hissedemiyorum, göremiyorum, duyamıyorum.

"Oh. Sen... bilmiyor muydun?" diye soruyor, ses tonu sahte bir sempatiyle dolu. "Sanırım Nathan küçük kızlarla oynamaktan sıkıldı. Muhtemelen onun için sadece bir şakaydın, biliyorsun. Bütün okul bunu biliyordu, tatlım. Senin onun biraz fazla ileri götürdüğü bir şaka olduğunu. O yatağında bir kadın istiyor, *Aly.* İkinci sınıfın çirkin ördeği değil. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Yatağındaki yerinden kalkar. *Benim yerimden*. Orası her zaman *benim* yerim olmuştur.

Çıplak.

Üzerinde tek bir parça giysi bile yok.

Nate'in yatağında çıplak.

Emmy. Buraya gelmemi istememişti. Endişeleniyordu.
Kendisi için değil. Benim için.

Tanrım.

Hayır.

Hayır!

Her yerim acıyor.

Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Sanki bedenim ölüyor, ama ruhumu kalkanından, korumasından mahrum bırakıyor. Sanki tüm doğa olaylarına maruz kalmışım ve kendimi zorlu koşullardan koruyacak hiçbir yolum yokmuş gibi.

Banyo kapısı açılır ve Nate ortaya çıkar. O bunu
düzeltecek.

Durumu düzeltecek.

Bu kıza bağırıp gitmesini söyleyecek. Sonra beni kollarına alacak ve onun yalan söylediğini söyleyecek. Benim onun olduğumu, onun da benim olduğumu. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı. Her zaman söylediği gibi.

"Lanet olsun bebeğim, çok seksi görünüyorsun." Hayır. Hayır. Hayır. Bana söylemiyor. *Ona* söylüyor. Onun yanına gidip onu kollarına aldığını izliyorum.

Onu öpüyor. Ona
dokunuyor.

O, ağzına inliyor ve o, dudaklarına gülümsüyor. Elleri kıçına kayıyor ve onu geriye doğru yatağına doğru yürütüyor.

Dün gece benimle seviştiği yatak. Kusacağım.

Ölüyor gibi hissediyorum.

Bu... bu mantıklı değil.

Bu bir şaka olmalıydı.

Tanrım. O beni sevmiyor. Beni hiç sevmedi. Hayır. Bu yanlış.

Bu doğru olamaz.

Ruhum parçalanıyor. Ruhum. Kalbim... Artık çok geç. Kalbim çoktan gitti. Ama beni bu dünyaya bağlayan şey tahrip ediliyor, istismar ediliyor, parçalanıyor. Nate onu yok ediyor. Ruhlarımızı sonsuza kadar birbirine bağladı ve şimdi onu parçalıyor. Benimkini koparamam, o onun. Hayatımızın geri kalanı boyunca birbirimize zincirlenmiş olarak, o yıllarca onu yıkmaya devam edecek. Hiçbir şey kalmayana kadar. *Ben hiçbir şey olana kadar.*

"Nate," diye fısıldıyorum. Boğazımdan çıkan sesi tarif bile edemiyorum. Benim sesim gibi değil. İnsan sesi gibi değil. Fiziksel bir acı gibi. Sanki yaşayan ve nefes alan bir ıstırap doğurmuşum gibi. Elimi uzatıp Nate'in sözünü yakalıyorum. Boynumdan çıkarıyorum, kalp şeklindeki elmas yere çarparak gürültüyle düşüyor.

Nate bana bakar, gözleri beni burada görmeyi beklemiyormuş gibi büyür. Belki de beklemiyordu. Belki zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Belki de bizim ilişkimiz boyunca onunla birlikteydi.

Gitmem gerek. Buradan ayrılmam gerek. Baraj yıkılmak üzere ve Nate benim çöküşümü izlememeli. Topuklarımı döndürüp koşmaya başlıyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve ön kapıdan çıkıyorum, giderken Emmy'nin dehşet dolu bakışlarını neredeyse fark etmiyorum. Arabama koşuyorum ve garaj yolundan çıkıp hayatımda hiç bu kadar hızlı sürmediğim bir hızla yola çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra, yeterince uzaklaştığımda, yolun kenarına çekiyorum.

Derin bir acı tüm vücudumu sararken, gözlerimden yaşlar akıyor. Omuzlarım ağlamamın şiddetiyle titriyor. Boğazım, içimden kopan çığlıklarla yanıyor. Ciğerlerim yanıyor, alamadığım derin bir nefes için çaresizce çabalıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki kaburgalarım ve midem ağrıyor.

Saatlerce burada
kalıyorum. Burada
yıkılıyorum. Burada içim
ölüyor.

BÖLÜM 33

NATE (LİSE SON SINIF)

Ellie ile nihayet göz göze geldiğimde, kalbimin ikiye bölündüğünü fiziksel olarak hissedebiliyorum. Yüzündeki ifade, kafamın bana görevi iptal etmem için bağırmasına neden oluyor. Onu kollarıma alıp, gözlerindeki acıyı öperek dindirmek istiyorum. Sanki rollercoaster'ın en yüksek noktasından aşağıya doğru hızla iniyormuşum ve emniyet kemerim birden çözülmüş gibi hissediyorum. Midem bulanıyor ve göğsümde rahatsız edici bir karıncalanma hissediyorum. Sanki bu, kemiklerime kadar hissettiğim dayanılmaz acıyı hafifletecekmiş gibi, kalbimi tutarak dizlerimin üzerine çökme dürtüsü duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve duygularımı elimden geldiğince bastırıyorum. Bunu Ellie için yapıyorum. Onu Chris'ten korumam gerekiyor. Yüzümü maskeliyorum, gözlerimi büyütüp onu gördüğümde şok olmuş gibi davranıyorum. Beni yakaladığını sandığını düşünmesini sağlıyorum. Sanki hayatımın aşkı saat altıda evime geleceğini hatırlamıyormuşum gibi. Çok sevdiği güzel kırmızı elbisesini giymiş. Onu giyen güzel kıza yakışan bir elbise.

Tanrım, onu son bir kez öpebilmek için neler yapmazdım.

Arkasını dönüp yatak odamın kapısından dışarı koşar. Çıkardığı ses ilkel bir sestir. Dolambaçlı merdivene doğru köşeyi dönerken onu bir anlık görürüm. Yüzünün buruşmasını görürüm. Kırılmak üzeredir ve benim bunu görmemi istememektedir. Yüzü tam bir yıkımın resmidir. Çok sevdiğim o güzel yeşil gözleri, ham, filtrelenmemiş bir acı ile doludur.

Bunu ben yaptım.

Onun yüzüne o ifadeyi ben koydum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Onun peşinden koşma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bunun olması gerekiyor. Onun incinmesi gerekiyor. Beni unutması gerekiyor.

Şimdilik.

Senin için geri döneceğim, Ellie. Dizlerimin üzerinde sürünerek önüne gelip affını dileyeceğim.

Başka bir yol bulamadığım için affetmeni.

Onun hayatına girip, sonunda onu incitmek zorunda kaldığım için. Ama bu son *değil*. Bu bizim sonumuz değil. Bu sadece yolumuzdaki bir engel. Buna inanmak zorundayım, çünkü inanmazsam, gerçekten bittiğimizi düşünürsem, yaşamak için tek nedenimi kaybetmiş olurum.

"Eh, bu eğlenceliydi, ama şimdi seni eğlendirmek için başka yollar bulsam nasıl olur?" Chelsea'nin boğuk sesi sisin içinden zar zor duyuluyor. Ne hareket edemiyorum ne de düşünebiliyorum. Ayakta durmakta bile zorlanıyorum.

Sadece orada katatonik bir sersemlik içinde duruyorum, Ellie'nin az önce koştuğu kapıya bakıyorum. Geri gelmesini diliyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmamasını diliyorum. Beni başka bir plan yapmaya zorlamasını diliyorum.

Sadece orada duruyorum.

Chelsea belimdeki havluyu çıkarıp yere düşürürken ben orada duruyorum.

O dizlerinin üzerine çöküp kirpiklerinin arasından bana bakarken ben orada duruyorum.

O, narin parmaklarıyla benim aletimi kökünden ucuna kadar okşarken, ben orada duruyorum.

.

O öne eğilip ağzını açarken ve
dilini ucumu okşarken

Orada duruyorum, sıcak ağzı benim sikimi sarıyor ve beni boğazının derinliklerine çekiyor.

Sertleşmiyorum.

Ben orada bile değilim.

Bu, onun gevşek sikime karşı inlemesini engellemiyor, titreşim beni sersemliğimden uyandırıyor.

Penisimi ağzından çekip çıkarıyorum ve havlumu alıp belime sarıyorum. "Çekil üstümden," diyorum öfkeyle. Bu ne cüret! Benim durumumu görmemiş olması imkansız.

Neredeyse bilincimi kaybetmiştim! O, bana ait olmayan bir parçama ağzını koyma hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Başka birine ait olan bir parçama. Onu ilk ben öptüğümün bir önemi yok. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunun da bir önemi yok. Onu buraya tek bir amaçla çağırdım. Onu kullanmak için. Onun buraya gelmesinin sebebi de *aynı*. *Beni* kullanmak için. Bu yüzden onu kovacağım için kendimi kötü hissetmiyorum. Ellie'yi kaybetmenin acısı dışında *hiçbir şey* hissetmiyorum.

Burada, kendime bir yemin ediyorum, *bir daha* başka bir kadının bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Bir daha başka bir kadına *dokunmayacağım*. Benim her parçam Ellie'ye ait, sadece Ellie'ye.

"Evimden defol git."

"Ne oluyor, Nate?" diye şikayet ediyor. "Kaç erkek benim sikini emmem için canını vereceğini biliyor musun?!"

"O zaman git onları em, burada işimiz bitti." Onu dirseğinden tutup yatak odamın kapısına götürüyorum. Giysilerini eline tutuşturup, onu eşikten geçirir geçirmez kapıyı çarpıyorum. Emmy'nin koridorun sonunda durup bana öfkeyle baktığını fark ediyorum. Ellie'yi kardeşi gibi sever, bu yüzden şu anda benden nefret ettiğini biliyorum. Ona daha sonra açıklayacağım, ama şu anda kafamda kaybolmam lazım. Hiçbir şey hissetmemem, düşünmemem lazım.

Banyoya geri dönüp Ellie geldiğinde lavabonun üzerine bıraktığım votka şişesini alıyorum. Kapağını açıp banyonun köşesindeki küçük çöp kutusuna atıyorum.

Ona ihtiyacım olmayacak.

Duşa girip sırtımı duvara yaslayarak serin porselen fayansların üzerine kayıyorum. Suyu açtığımda ıslanan fayanslar hala ıslak ama umursamıyorum, çünkü su havlumdan sızarak vücudumu ürpertiyor. Votka şişesini ağzıma götürüp başımı geriye eğerek bir yudum alıyorum. İçeriğin yarısı mideme girene kadar içmeye devam ediyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlar ve başım sersemler. Neredeyse oradayım, neredeyse doğru miktarda sarhoşum. Sadece *bu geceye* ihtiyacım var. Bu acının beni tüketmesine izin vermemem gereken bir gece.

Uyuya kalmış olmalıyım, çünkü sadece birkaç dakika sonra, kabuk bağlamış gözlerim açılıyor. Güneş çoktan batmış ve benim

Oda zifiri karanlık. Duş zeminden kendimi kaldırıyorum, ayaklarımın altındaki suda biraz kayıyorum.

Havluyu bırakıp çıplak olarak yatağıma doğru yürüyorum. Midem bulanıyor. Sanırım "uygun miktarda sarhoşluk" aşamasını geçtim ve şimdi kendimi berbat hissediyorum.

Telefonum hala yatağımın yanındaki duvara takılı, bu yüzden onu alıp Ellie'den bir mesaj gelmiş olmasını umut ediyorum. Neden bilmiyorum. Eğer benim oyunuma kanmazsa, incinecek. Ona gerçeği söylersem, o da incinecek. Ellie, babamın kontrolü altında yaşamama izin vermez. Kendini bu işe karıştırır, müdahale eder ve sonra Nathaniel'in radarına girer. Onun incinmesindense, onsuz bu tarif edilemez acıyı hissederek hayatımın geri kalanını yaşamayı tercih ederim.

Yine de, sağlıklı bir umutla telefonumun kilidini açıyorum. Beş tane cevapsız mesajım var, yeşil uygulamayı kaydırarak mesajları açıyorum.

Emmy: Ne yaptın sen?

Emmy: Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ağabey, ama şu anda senden nefret ediyorum!

Emmy: Ellie'nin buradan gözyaşları içinde koşarak çıktığını gördüğüm için gerçekten iyi bir açıklaman olsa iyi olur.

Emmy: Sen bir pisliksin. Büyük, aptal bir pislik.

Nathaniel: Aferin oğlum.

Oğlum. Bana böyle seslendiği tek zaman, onun gurur duyduğu bir şey yaptığım zamandır. Ki bu genellikle benim utandığım bir şeydir.

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum, bir şekilde evimdeki tüm mobilyaları ıskalayıp, arzuladığım yıkımı etkili bir şekilde önlüyorum.

Yatağımdan kalkıyorum, biraz sendeleyerek, ve banyoya geri dönüyorum. Yarısı boş olan votka şişesini alıyorum, telefonumu almadan önce duruyorum ve sonra tekrar yatağıma uzanıyorum. Oda dönüyor, ama umurumda değil. Bir yudum daha alıyorum ve boğazıma ulaşan yanmayı hoş karşılıyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun bu gece başarmaya çalıştığım her şeyi mahvedebileceğini biliyorum. Ama kendimi durduramayacak kadar sarhoşum ve çok fazla acı çekiyorum.

Nate: Çok üzgünüm, bebeğim. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Metnin en üstüne kaydırıp Ellie'nin adına tıklıyorum. Doğru ekrana geldiğimde, parmağımı

basmam gereken düğmenin üzerinde duruyorum. Basmaktan başka seçeneğim olmayan düğme.

Başparmağım düğmeye dokunduğunda

gözlerimi kapatıyorum. Arayanı engelle.

Bitti. Resmen bitti.

Önümüzdeki iki yıl çabuk geçmeli, yoksa bu süre sonunda onunla buluşmak için burada olmayacağım.

Bu düşünceyle, votka şişesini bitirip bayılıyorum.

* * *

Ellie (*lise ikinci sınıf*)

Birkaç saat sonra arabamda uyanırım. Boğazım ağrıyor, gözlerim şişmiş, kalbim *paramparça*. Uyurken oluşan gerginliği gidermek için boynumu omuzlarıma doğru uzatırım.

Uyku.

Sanki yorgunluktan ağlayarak bitap düşmek yerine, isteyerek başımı yastığa koyup kestirmişim gibi. Sanki hayatımda hissettiğim en büyük acıdan kaçmak yerine, keyifli bir gezintiye çıkmışım gibi.

Zihnim *uyumadı*. Beynim aktif kaldı ve son dokuz ayda hissettiğim tüm sevgiyi bana hatırlattı. Hayatımın aşkının beni öpüşmesi, kucaklaması ve bana değer vermesinin nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Tüm bunlar bir saniyede yok oldu. Sevgi. Güvenlik. Koruma. Geriye sadece kırık, kanayan kalbim kaldı.

Hissettiğim umutsuzluk içimi oyuyor, o kadar derinden kesiyor ki kemiklerimde hissedebiliyorum. Çığlık atmak istiyorum. Yalvarmak istiyorum. Beni geri alması için yalvarmak istiyorum. Onu sevdiğim gibi beni sevmesi için yalvarmak istiyorum. *Acının dinmesi için* yalvarmak istiyorum. Bunun beni ne kadar acınası bir duruma düşüreceği umurumda değil. Her yanım Nate'in evine geri dönüp dizlerimin üzerine çökmek, beni tekrar istemesini yalvarmak istiyor.

"Tanrım." Hıçkırıyorum. "Acıyor. Çok acıyor." Kimseye, herkese, belki de Tanrı'ya haykırıyorum. "Lütfen... lütfen... lütfen..." Ne istediğimi, ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Sadece alnımı direksiyona dayayıp tekrar tekrar söylüyorum

Tekrar tekrar. Şişmiş gözlerimden akan gözyaşları yanıyor. Yanaklarımdan aşağı akıp, yaralı üst dudağıma düşüyor. Sürekli akan tuzlu sıvıdan şişmiş ve çatlamış dudaklar.

Hıçkırıklarım nefes nefese kalmaya dönüşüyor. Yüzüm acı verici, sessiz bir ağlamaya dönüşürken artık ses çıkarmıyorum. Sanki sessizce ağlıyorum.

Sessiz hıçkırıklar bedenimi sarsmaya devam ediyor, omuzlarım gergin ama ağlamamın şiddetiyle titriyor. Akciğerlerim oksijen eksikliğinden yanıyor, her sessiz ağlama bedenimden saniyelerce nefesimi alıyor ve ben bunlarla mücadele etmeye çalışıyorum.

Ölüyor gibi hissediyorum.

Acı. Bu acı. Gittikçe daha da şiddetli hale geliyor. Her anı.

Her yemin.

Her *yalan*.

"LÜTFEN!" diye gökyüzüne bağırıyorum, sonunda o işkence gibi ağlamalarda sıkışıp kalmış kelimeleri serbest bırakabiliyorum. "LÜTFEN BUNU DURDURUN!"

Kornaya ellerimi vuruyorum, keskin ses geceye yayılırken ellerimi orada bırakıyorum. Sessiz kırsalda yankılanan bu sert ses, tam da ihtiyacım olan rahatlama.

Sonunda kendimi toparlayıp arabamı çalıştırıyorum ve yolun kenarından uzaklaşıyorum. Eve doğru düşüncesizce sürüyorum. Oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum. Trafik ışıklarını veya dur işaretlerini geçtiğimi hatırlamıyorum. Yolda başka araçlar gördüğümü hatırlamıyorum. Sadece... buradayım.

Buradayım... ve hissizim.

Aklım boş. Vücudum kendiminmiş gibi gelmiyor. Ellie olarak Nate'in evine gittim ve eve bambaşka bir insan olarak döndüm. Artık tanıyamadığım biri.

Garaj yoluna girdiğimde garaj kapısının açık olduğunu gördüm. Ateş çukurundan gelen turuncu ışık, komşunun babamla bira içtiğini gösteriyordu.

Arabamdan inip ön kapıya olabildiğince sessizce yürüyorum, ama topuklarımın altında çakılların çıtırdaması beni ele veriyor.

"Hay aksi. Bu kırmızı elbiseli melek gibi bana doğru yürüyen güzellik de kim?" Komşum Pauly bana bakarken neredeyse salya akıtıyor.

"O Ellie, seni sapık." Oğlu Randy gülüyor.

Pauly, ateş çukurunun karşı tarafında babamın karşısında oturuyor, Randy ise onun yanında. Ben ön kapıya doğru yürürken ikisi de gözlerini benden ayırmıyor.

Randy on sekiz yaşında ama hala evde yaşıyor. Babasıyla aynı inşaat şirketinde çalışıyor ve bu şehri... ya da Pauly'nin evini terk etmek gibi bir planı yok.

"Küçük Ellie, değil mi? Bu yıl seni pek görmedim.
Çok güzel büyüyorlar. Kaç yaşındasın şimdi, tatlı kızım?

"Üç hafta sonra on yedi," diye araya giriyor babam, ve ben bunun ima ettiği şeyi hiç sevmiyorum. Onun boktan sırıtışı, arabama geri dönüp onu ezmek istememe neden oluyor.

"On yedi yaş, bu eyalet dahil neredeyse her eyalette reşit sayılır," diye şaka yapıyor Pauly, ama onun gerçekten ilgilendiğini anlayabiliyorum.

"Bu pislikleri takma kafana, Ellie." Randy gözlerini devirir. "Gel, bizimle bir içki iç." Soğutucudan bir bira çıkarır ve bana doğru uzatır. Bir adamın babamın önünde bana bira ikram etmesi endişe verici olmalı. Ama değil. Babam bunu fark edecek kadar bile umursamıyor.

Elindeki biraya bakıyorum, içgüdülerim bana ön kapıya doğru yürümeye devam etmem için bağırıyor. Ama ben uyuşmuş durumdayım ve bu hissi sürdürmek istiyorum. Şu anda odama gidersem, Nate'in yatağının anıları beni rahatsız edecek, bunu biliyorum. Aylardır evde uyumadım. Bu gece yatağımda yatmak... kaybettiğim şeyi sürekli hatırlatacak.

Hiç sahip olmadığım şeyleri.

Akıllıca davranmak yerine, Randy'ye doğru yürüyorum ve elinden birayı alıyorum. Kapağını açıp bir yudumda hepsini içiyorum.

"Peki, Ellie. Bir tane daha ister misin?" diye soruyor. Ağzımı silip başımı sallıyorum.

Beş kez daha.

Telefonumun zil sesini duyuyorum ve bu saatte kim mesaj atıyor diye görmek için çantamdan çıkarıyorum. Ellerim, üzerimdeki yoğuşmadan dolayı ıslak.

bira şişesi, bu yüzden telefonumu düşürüyorum ve sert betona çarpıyor. Ekran tamir edilemeyecek kadar kırılmış. O kadar sarhoşum ki, birdenbire tüm sağduyumu kaybediyorum. Kırık telefonumu, yenisini almaya niyetim olmadan ateşe atıyorum. Zaten beni arayan ya da mesaj atan tek kişiler Nate ve Emmy.

Artık bir işe yaramıyor.

Sonunda gece boyunca uyuyacak kadar uyuşmuş hissettiğimde, Pauly'nin itirazlarına rağmen izin isteyip odama gidiyorum. Güzel kırmızı elbisemi çıkarıp, yere buruşuk bir şekilde bırakıyorum. O elbiseye bir daha asla bakamayacağım. Çıplak olarak yatağa girip, yorganı çeneme kadar çekiyorum. Her şey dönüyor, bu yüzden ellerimi arkamdaki başlığa koyarak kendimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra baş dönmesi geçer ve uykuya dalmaya başlarım. Gözlerim kapanır kapanmaz, kapı kolunun sallanma sesiyle tekrar açılırlar. Kalp atışlarım iki katına çıkar ve avuçlarım terlerken yatağı sıkıca kavrarım. Çığlık atmaya, savaşmaya ve bu odadan çıkmaya hazırlanırım, kapının diğer tarafında babamın olacağından korkarım.

Bir saniye sonra kapı aralanır, koridordan ışık odama dökülür ve içeri giren adamın yüzünü seçebiliyorum.

Babam

değil. Randy.

Odamın girişinden bana bakıyor, gözlerimiz birkaç saniye boyunca birbirine bakıyor, sonra o arkasını dönüp kapıyı kapatıyor. Gözlerimiz bir an daha birbirine bakıyor, sonra o gömleğini çıkarıyor.

Pantolonun

u.

Boxerını.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ona hayır demiyorum. Yardım çağırmıyorum.

Zaten gelmeyecek bir yardım.

Çığlık atmam. Kalkmaya bile çalışmam.

Umursamıyorum.

O bana doğru yürürken, orada yatıp ona bakıyorum. Kafamı eğiyorum, planının ne olduğunu merak ediyorum, ama o kadar sarhoşum ki, gerçekten

umursamıyorum.

Koruyucumu kaybettim. Onun kollarının güvenliğini kaybettim. Onun yatağının güvenliğini. Evde başıma gelebilecek çok daha kötü şeyler var, bu yüzden bunu memnuniyetle karşılıyorum. Pauly veya babamdan ziyade Randy'nin burada olmasını tercih ederim.

Vücudumu örten battaniyeyi indirip üstüme çıkıyor.

.

Buna izin verdim.

Buna izin vermek *bana* kontrolü veriyor. Hayır deseydim Randy bana zorla sahip olur muydu?

? Bilmiyorum. Yapmayacağını düşünmek istiyorum. Ama hayır dersem ve o durmazsa, bundan sonra olacaklar artık *benim* kararım olmaz. Onun kararı olur ve bu benim kaldırabileceğim bir şey değil.

Bu... şu anda neler oluyor? Bu, hissiz kalmama yardımcı oluyor. Hissetmek istemiyorum. Ya da düşünmek. Ya da umursamak. Randy bana bir çıkış yolu sunuyor ve ben de bunu kabul edeceğim.

O beni öptüğünde ona karşılık
vermiyorum. O bana dokunduğu gibi ona
dokunmuyorum.

Sadece orada yatıyorum ve istediğini yapmasına izin veriyorum. İstediğini *almasına* izin veriyorum.

istediğini almasına izin veriyorum.

Ve önümüzdeki iki yıl boyunca da almasına izin vermeye devam ediyorum.

BÖLÜM 34

NATE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

"Dayan Pip, neredeyse vardık." Sesimdeki çaresizlik açıkça belli oluyor, hızımı artırıp neredeyse uçuruma doğru koşuyorum. Çamurda kaymamaya dikkat ederek ayaklarımla yere sertçe basıyorum. Dik durmaya çalışırken baldırlarım yanıyor ve yokuş yukarı koşarken ayak bileklerim çamurda bükülüyor. Ellie'yi göğsüme daha sıkı sarıyorum ve vücut ısısının her saniye düştüğünü neredeyse hissedebiliyorum. Yoğun titremesi birkaç dakika önce durdu, ama bunun iyi bir işaret olduğunu sanmıyorum.

"İyi olacaksın, Ellie. Seni yakında sıcak ve rahat bir yere götüreceğim, söz veriyorum," diye kulağına fısıldıyorum. Hareketsiz yüzüne bakıyorum. Dudakları endişe verici bir mavimsi mor renge bürünüyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor, zamanla yarışını kaybetmekten korkuyorum.

“Beni dinle, Ellison Hansel!" diye bağırıyorum, beni duyamayacağını bilerek. "Bizi buraya getirmek için çok fazla *şey* yaşadım. Lanet olası bir yağmurun seni benden almasına izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?" Başımın üstünde şimşek çakıyor ve bunu daha büyük bir gücün beni dinlediğinin işareti olarak alıyorum. "Beni duyuyor musun lanet olası!" diye bağırıyorum, başımı gökyüzüne doğru eğerek.

Boğazımdan kopan bastırılmış hıçkırıkları durduramıyorum. Bu adil değil. Hiçbiri adil değil. Bize verilen bu hayat. Kaybettiğimiz şeyler. Yaşadığımız acılar. *Bunu hak etmek için ne yaptım?* Ellie ne yaptı? Neden birbirimizi sevemiyoruz? Neden bir parça mutluluk bile yaşayamıyoruz?

"ÖZÜR DİLERİM!" diye bağırıyorum, hala bulutlara bakarak. Bulutlar karanlık ve öfkeli, ama ben de öyleyim. "Ne yaptım da bu kadar kötü oldu... Bu işkenceyi ve kalp acısını hak edecek ne yaptım...

Üzgünüm. Lütfen... lütfen... siktir. Lütfen onu benden alma, tamam mı?" Uzaklarda gök gürültüsü patlıyor, sanki uzun ve derin bir hırıltı bana siktirip gitmemi söylüyor. Sorun değil. Daha önce kimseye ihtiyacım olmadı, şimdi de olmayacak. İhtiyacım olan tek kişi kollarımda. Onu her zaman yaptığım gibi kendi başıma koruyacağım.

Derinlerde, biliyorum. Neden *şimdi* cezalandırıldığımı biliyorum. Ama bu, o zamanlar yaşadığım boktan durumu açıklamıyor. Yaptığım şeyi yapmadan önce.

Dünyaya bir iyilik yapmadan önce.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, ağaçlar açıldığında neredeyse onu kaçırıyordum, ama önümde çıkıntı görünüyordu. Yirmi metre daha gidersem Ellie'yi kuru ve güvenli bir yere ulaştırabilecektim. Islak, kaygan zeminde koşarak kurtuluşumuza yaklaşıyorum. Uçurumun çıkıntısı beklediğimden çok daha uzakta ve güzel, derin bir mağara oluşturuyor. Giriş o kadar yüksek ki, içinden geçmek için eğilmeme bile gerek yok.

Girişe ulaştığımda, Ellie'nin kollarımda kıpırdadığını hissediyorum. Sessizce inliyor ve yüzünü göğsüme çevirerek vücudumun sıcaklığını arıyor.

"Şşş, şşş... Ben buradayım, bebeğim. Ateş yakacağım, yakında ısınacaksın, tamam mı?" Küçük bir mırıldanma çıkar ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Tepki verdiği sürece, bir şansımız var.

Kuru dalları, çıtır çıtır yaprakları ve yosunlu kireçtaşını dikkatle inceleyerek, bizi sığ çukurun daha derinlerine doğru yürütüyorum.

Tanrıya şükür.

Ellie'yi kurumuş yaprakların üzerine yatırıyorum ve onu olabildiğince oyuğun içine sokuyorum. Çıkıntı, geniş bir boşluk oluşturarak bolca açık alan sağlıyor, bu yüzden yeterince sıcaklık tutmuyor.

Ellie'nin nabzını kontrol ediyorum, yavaş ve zayıf. Onu hemen ısıtmam gerekiyor.

Zamanla mağaraya sürüklenmiş olabilecek bir yığın çubuğun yanına yürüyorum. Birkaç büyük, kalın dal ve tonlarca küçük dal buluyorum. Ateşi canlı tutmak için mükemmel. En iyisi de, hepsi kuru. Kirli zemindeki yaprakları karıştırarak, taban olarak kullanmak için kurumuş, düz bir ağaç kabuğu parçası arıyorum. Hibiskustan büyük bir dal buluyorum.

Ağaç, kuru ve hafif. Yan taraftan çıkıntı yapan bir dalı koparıyorum, ateşim için sürtünme yaratmak için aynı tür oduna ihtiyacım var. İhtiyacım olan malzemeleri topladıktan sonra, çıra olarak kullanmak için biraz yosun ve kuru yaprakları biriktiriyorum.

Derin oyuk, ateşi dışarıdaki şiddetli rüzgarlardan koruyacak, bu da beni önceki geceden çok daha iyi bir ateş yakma konumuna getiriyor. Kuru odunların da avantajı eklenince, bu hiç zaman almamalı. İçbükey duvarlar yeterince yüksek, bu yüzden büyük oyuğun içinde ateş yakmak güvenli olacak.

Burada daha kalıcı bir kamp kurmayı düşünmeden edemiyorum.

Bunlar daha sonra düşünülmesi gereken şeyler. Şu anda önemli olan tek şey Ellie'yi ısıtmak. Çıra yığınımı biriktirip düz tahta parçasını yanına koyuyorum. Keskin bir taşla dalın üzerine küçük bir çentik açıp ortasına bir oluk yapıyorum, böylece diğer çubuğumu yönlendirecek bir yol oluşturuyorum. Büyük dalı dizimle mağara duvarı arasına sıkıştırıp sıkıca tutuyorum. Küçük çubuğu alıp çentiğin içine tutturuyorum ve bir açıyla tutuyorum. Sabit ellerimle küçük tahta parçasını iz üzerinde ileri geri iterek hareketlerimin kuvvetiyle sürtünme yaratıyorum. Bu iş, kalan enerjimi fazlasıyla tüketirken alnımda ter damlaları beliriyor. Kalbim hızla atıyor ve kendimi, inandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya dua ederken buluyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra ellerimde odunun ısısını hissetmeye başladım ve iki dalın birleştiği yerden bir duman yükseldiğini fark ettim. Hareketlerimi hızlandırdım ve ucu daha sert bastırdım. Duman yoğunlaştı ve küçük çubuğun altında kömürleşmiş bir parça kaldı. Birkaç saniye daha sürtmeye devam ettikten sonra dalı dikkatlice kaldırıp közü çıra yığınıma aktarıyorum. En hafif nefesimle öne eğilip dallara hafifçe üflüyorum.

Dumanın içinde küçük bir kırmızı nokta belirir ve ben, közün büyümesini dileyerek neredeyse ağlayacak hale gelirim. Yaprak yığınına üflemeye devam eder, onu canlandırmak için çaresizce uğraşırım. Etrafımdaki hava beyaz dumanla dolup taşar. Kıvılcım yığınımı alıp, daha fazla hava akımı yaratmak için demeti sallarım ve doğrudan ortasına üflerim.

kömürün. Küçük bir alev titriyor, ardından yoğun turuncu bir parıltı geliyor. Ateş kükrerken yığını yere koyuyorum ve geri kalan çıra parçalarını hızla yakıyorum. Yanımda getirdiğim odun yığınlarına uzanıyorum ve küçük dalları ateşe atıyorum. Mağarada bulduğum büyük kayalardan bir daire oluşturuyorum ve odunları çadır şeklinde diziliyorum.

Ateşin sönmeyeceğinden emin olduktan sonra Ellie'nin yanına koşup onu soyuyorum. Islak giysilerini ateşin yanına atıp kendimi de soyuyorum. Onun cansız bedenini ateşin yanına taşıyıp kulağına övgü ve sevgi dolu sözler fısıldıyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

Onu ateşin yanındaki yaprak yığınına yatırıp üstüne çıkarak vücut ısımı ona aktarıyorum. Bana karşı şiddetli bir şekilde titremeye başlıyor ve ben sadece ağlıyorum. Ona sarılırken ağlıyorum. Dua ederken ağlıyorum. Onun hayatı için yalvarırken ağlıyorum.

Uyuyana kadar ağlıyorum.

* * *

"KOKUYORSUN."

Şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses kulaklarıma ulaştığında birden uyanıyorum. Geri çekilip Ellie'nin iri gözlerine bakıyorum.

Ve tiksinti dolu yüzüne.

"Sen de biraz sıcak ve terlisin." Göğsümü iterek, altımdan çıkmak için çaresizce çabalar. Gülmekten kendimi alamıyorum. Sırt üstü yatarak, yüzümden gözyaşları akarken, kahkahalarla gülüyorum. Ellie de benimle birlikte gülüyor, yüzlerimiz birbirine dönük, gözlerimiz birbirine bağlı. Kahkahalarımız yavaşça sönüyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

"Sen iyisin."

"İyiyim... senin sayende."

"Biliyor musun, seni *ve* yiyeceklerimizi ormanda taşımak zorunda kalmasaydım muhtemelen çok daha iyi kokardım," diye şaka yapıyorum, ciddi anı hafifletmeye çalışarak.

Onu kaybedebilirdim.

Elini uzatıp çıplak göğsüme hafifçe vurur, bana güler. Elini geri çekmeden önce yakalar ve parmaklarımızı birbirine geçiririm. Elini hafifçe sıkıp dudaklarıma götürürüm. Parmak eklemlerini tek tek öperim, sonra elini ters çevirip avucunu öperim.

"Bir ateş yaktın," diyor neredeyse utangaç bir şekilde, sanki onu öpmem yeni bir deneyimmiş gibi.

Bir bakıma öyle de denebilir.

"Evet."

Elini bırakıyorum ve ikimiz de oturup parmaklarımızı ateşin önünde sallıyoruz. Uzanıp kıyafetlerimizi alıyorum, çoğunun artık kurumuş olduğunu görünce mutlu oluyorum. Ellie'ye tişörtünü ve taytını veriyorum ve kendi tişörtümü başımdan çıkarıyorum.

"*Naked and Afraid* programını alt ederiz." Hızla giyinirken gülümsüyor.

Kaba bir kahkaha attım. "Evet, Pip. Burada her şey yolunda."

Bana doğru kaydı, birbirimize yakın olma ihtiyacı manyetik bir çekim gibi. Elimizde değil. Birbirimize doğru çekiliyoruz, bir kelebek ışığa doğru uçar gibi aramızdaki mesafeyi kapatıyoruz.

Bana uzanır, eliyle yanağımı okşar. Öne eğilir, dudaklarımı hafifçe öper, öpücüğümüz kısa ama tatlıdır.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce ağzıma.

"Kötü koktuğumu mu sandım?" diyorum yumuşak bir sesle, dudaklarımız hala birbirine değiyor.

"Evet. Nefesinde de pek iyi değil," diye fısıldadı. Dudaklarımdan gülümsediğini hissettim.

"Çok kötü." Onun ağzını tekrar öperim, dilimi ağzına sokarken reddetmesine fırsat vermeden, tatlı iniltisini yakalarım.

Bu iş çığırından çıkmadan önce geri çekildi ve bunu gözlerinde görebiliyorum.

Cevaplar.

O cevaplara ihtiyaç duyuyor. Aramızda bir ilerleme olacaksa, gerçeği bilmesi gerekiyor.

Konuşmamızın yaklaştığını biliyorum. Beni heyecanlandırdığı kadar korkutan konuşma. Beni heyecanlandırıyor çünkü sonunda bundan kurtulacağım. Aramızda artık sır kalmayacak. Onu gerçekle incitmek istemiyorum, ama artık ondan saklayamayacağım bir gerçek bu. Bu konuşma bekleyemez, belki hiç gelmeyecek bir kurtarma için bekleyemez. Eve dönene kadar bekleyemez. Katie ile ilişkimi düzgün bir şekilde bitirmem için bekleyemez.

Ama onu güvenli bir yere götürüp karnını doyurana kadar beklemesi gerekiyor.

Ayağa kalkıp hindistancevizi sepetimizin yanına yürüdüm. Büyük kabuklardan birini ve düz, keskin bir taşı aldım ve ateşin yanına geri döndüm. Hindistancevizi ayaklarımın arasına sıkıştırdım ve taşı başımın üzerine kaldırdım. Taşı hindistancevizi kabuğunun sivri kısmına sertçe vurdum ve bu hareketi defalarca tekrarladım. Hafif bir çatlama sesi duyuyorum ve taşı yere bırakıyorum. Hindistan cevizini kaldırıp kabuğunu soyuyorum, ateşimizi yakmak için kullanmak üzere bir kenara koyuyorum, sonra hindistan cevizi kabuğunu alıp tam ortasından taşa vuruyorum. Hindistan cevizinin etrafında mükemmel bir çatlak oluşuyor, bu sayede içini eşit bir şekilde ayırıp içindeki suyu kurtarabiliyorum.

Etli kısmı ve tatlı suyu görünce midem gürültüyle guruldıyor. Ellie'ye daha büyük olan kısmı veriyorum. Tatlı nektarın bulunduğu kısmı. O büyük bir yudum alıyor, yutarken inliyor ve sonra geri veriyor. Kafamı sallıyorum, birazdan bambu toplamaya çıkmayı planlıyorum. Yağmur artık sadece çiseleyen bir yağmur, bu yüzden yürüyüş o kadar da zor olmayacak.

"Biraz al," diyor. Bana geri veriyor, neredeyse zorla elime tutuşturuyor. "Sen içmedikçe bir damla daha içmeyeceğim."

Onun dudaklarını büzmüş haline gülümserim ve hindistan cevizi kabuğunu ağzıma götürürüm. Tatlı sudan küçük bir yudum alırım, tadı ağzımda patlar.

Kesinlikle daha fazla hindistan cevizi arayacağız.

Kabuğu Ellie'ye geri veriyorum, beyaz eti kesebilmesi için bir taş da ekliyorum.

Birkaç dakika sessizce oturup hindistancevizi yiyoruz, birbirimize neredeyse hiç bakmıyoruz. Vücudumun, uzun zamandır ihtiyaç duyduğu protein ve lifle yeniden enerji topladığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Ellie, sanki cevabı duymaktan korkuyormuş gibi.

"Şimdi burayı bir sığınağa çevirelim." Cevabımın onu şaşırttığını ve aynı zamanda mantıklı geldiğini görebiliyorum. Zaten üç duvarımız sağlam kayadan oluşuyor. İçini kil ve çamurla kolayca yalıtabilir ve çıkıntının açıklığına bir tür kapı yapabiliriz. Ellie'ye bunu söylemek için başımı kaldırıyorum, ama o zaten bana bakıyor. Kaşları çatılmış ve uzak bakışları, filtrelenmemiş, ham bir ıstırap ile dolu. Söylenmemiş bir acı ile parıldıyorlar, yüzeyin altında gizlenmiş bir öfke parıltısı var.

"Artık acı çekmek istemiyorum. Artık sana *kızgın* olmak istemiyorum. Buna bir son ver, Nate."

BÖLÜM 35

NATE (21 YAŞINDA)

Eve gidiyorum.

Üniversitedeki ikinci yılım bitti. Ohio State Üniversitesi'ne transfer olmak için başvurumu yaptım bile. Her şey yoluna giriyor. Hayatımın en uzun iki yılıydı, ama sonunda buradan gidiyorum.

Büyüdüğüm evin bulunduğu tanıdık caddeden geçiyorum. Oradan ayrıldığım günden beri adımımı atmadığım bir ev. Evde tatil yok. Bahar tatili ziyaretleri yok. Cehennem gibi yazlar yok.

Birinci sınıfta arkadaşım Asher ile tanıştığım için çok şanslıydım. O benim oda arkadaşım oldu ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda sahip olduğum ilk *gerçek* arkadaşımdı. Maskenin ardındaki kırık adamı neredeyse hemen fark etti ve nedense bu durum ona güvenmemi sağladı. Ellie dışında, içimi açtığım ilk kişi oydu. Ona gerçek beni gösterdim. Lise sporcusu olan beni değil. Zengin bir bölge savcısının oğlu olan beni değil. Ellie'nin tanıdığı Nate'i gösterdim, dünyanın tanıdığı Nathan'ı değil.

Ona babamdan ve Ellie'den bahsettikten sonra, okul tatillerini onunla ve ailesiyle geçirmem için ısrar etti. Beş yıldır birlikte olduğu kız arkadaşı onu aldatmıştı, bu yüzden ikimiz de birinci sınıfta biriyle çıkmak istemiyorduk.

Bu bir gelenek haline geldi. Her Şükran Günü, Noel ve yaz tatili Holden ailesinin evinde geçiyordu. Emmy'yi de tatil ve yaz tatilini bizimle geçirmesi için uçakla getirirdim. Annem umursamıyordu. Fotoğraf çekilme fırsatı olmadığı sürece Emmy onun için önemli değildi.

Rob ve Sarah Holden ailemiz oldu. Her zaman sahip olmak istediğimiz türden bir aile. Bizim sevincimiz onların sevinciydi. Başarılarımız onları gururlandırıyordu

onları gururlandırdı. Benim acım onların acısı oldu. Sanırım onlar babamı benden daha çok nefret ediyorlar.

Son iki yıl boyunca Ash, yeniden kendim olmama yardım etti. Ellie olmadan olabileceğim kadar bütün olarak. Her gün onu düşündüm. Evde gözüm ve kulağım vardı, her zaman iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Ama eve gidemezdim. Onu görme riskini alamazdım. Her şeyi mahvederdim. Çünkü Ash ne kadar yardım etmeye çalışsa da, ben hala yaşayan ve nefes alan bir insanın sadece yarısıydım.

Sayamayacağım kadar çok kez, eve dönmek için dokuz saatlik yolculuğa çıktım. Her seferinde Ash arabaya atlayıp benimle birlikte gelir ve yalnız gitmediğimi söylerdi. Her seferinde, onu neden terk ettiğimi hatırlatırdı. Her seferinde, babasını öldürüp sorunu ortadan kaldıracağını söylerdi. Sonuncusunun şaka olup olmadığından bile emin değilim. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Benim onlar için yapabileceklerimin ötesini gören ve benim için neler yapabileceklerini gösteren biri.

Beni ailesi gibi kabul etti. Emmy'yi küçük kız kardeşi gibi kabul etti. Emmy, evinden uzakta bir yuva, küçük kız kardeşi gibi bir arkadaş edindi.

Ve ilk aşkını.

Bu düşünce beni ürpertir. Hala Ash odaya girdiğinde gözlerinin nasıl parladığını ona takılıyorum. Sesi tizleşir ve yanakları pembeye döner. Çok sevimli. Çok tatlı. Çok korkutucu. Emmy'nin biriyle çıkmasına hazır değilim. Muhtemelen ona yaklaşan her erkeği öldürmek zorunda kalacağım. Asher'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Lise ikinci sınıfını yeni bitirdi ve ben yokken Ellie'yi benim için gözetleyebildi. Birkaç kez onunla konuşmaya çalıştığını söyledi, ama sanki duvara konuşuyormuş gibiymiş. Ellie kendinde değil. Koridorlarda hayalet gibi dolaşıyor, derslere giriyor, öğle yemeğini yalnız yiyor, eve dönüyor. İkinci sınıfta sahip olduğu arkadaşları başka yerlere taşınmış. Onun bu kadar yalnız olduğunu duymak kalbimi parçalıyor. Ama güvende. En önemlisi de *bu*.

Emmy, balo gecesinden sonra uzun süre bana kızgındı. Açıklamama rağmen, bana ne kadar "aptal bir pislik" olduğumu söyledi. Ellie'nin gerçeği bilmeye hakkı olduğunu söyledi, ama Emmy bizim ilişkimizin karmaşıklığını anlamıyor. Ellie'nin benim için güvenliğini tehlikeye atmasına izin veremezdim, ama o bunu yapardı. Kendini çapraz ateşe atardı

ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazdım. Ona yalan söylemek onu güvende tuttu. Ben yokken onu korudu.

Ellie'ye olan sevgim zamanla hiç azalmadı. Hayatıma devam etmek için birçok fırsatım oldu, ama yapamıyorum. Yapmak da istemiyorum. Kalbim artık bana ait değil, yıllardır da öyle.

Nathaniel, okuldan eve hiç gelmediğim için çok kızgındı, ama hayranlarına bunu kabul ettirecek bir yol buldu. Emmy "yaz için yurtdışındaydı". "Çok yönlü bir genç hanım" olmaya çalışıyordu. Ben staj yapıyordum, sevilen Westin ismine layık olduğumu kanıtlamak için. Her iki açıklama da saçmalıktı, ama destekçileri bunu yuttu.

Ama umurumda bile değildi. Onun hayatı artık benimkini etkilemiyordu. Yaz için eve gelmiştim. Ellie'ye kendimi açıklamak ve oradan uzaklaşmak için yeterli bir süre.

Hangi üniversitelere başvurduğunu öğrenmeye çalıştım. Tek başvurduğu okulun OSU olduğunu öğrendiğimde kalbimin biraz daha hızlı attığını inkar etmeyeceğim. Belki bu bir şey ifade ediyordur. Belki de etmiyordur. Her halükarda, bu bizi planladığımız geleceğe geri döndürüyor.

Ailemin evinin uzun, dolambaçlı yoluna giriyorum. Büyük ev güneş ışığında parıldıyor ve midemi bulandırıyor. Buradan nefret ediyorum. Porsche'mi park ediyorum — mezuniyet hediyesi olarak aldığım ve satmayı düşündüğüm araba — ve arabadan iniyorum.

Ön kapı açılır.

"Nate!" diye bağırır Emmy. Normalden daha zayıf görünüyor, parlak mavi gözleri bulanık. Neler olduğunu öğrenmek için daha sonra konuşmamız gerekecek.

"Tanrım Ems, sen neredeyse bir yetişkinsin." Küçük kız kardeşime uzun uzun bakıyorum. Onu tanımıyorsam, yirmi yaşında olduğunu düşünürdüm.

"Artık on altı yaşındayım," diyor gururla.

"Tanrım. Hatırlatma." Abartılı bir titremeyle soruyorum, "Şeytan evde mi?"

"İninde saklanıyor. Muhtemelen bakireleri kurban ediyor."

"Bakire ne demek olduğunu bilmen gerekmez." Kız kardeşimin ağzından çıkan bu kelimeyi duymaktan nefret ederek irkildim. *Ne zaman* genç bir kız oldu bu?

Ön kapıya doğru koşarken, omzunun üzerinden bağırır, "Bakire ne demek *biliyor musun*? Benim *bakire olduğumu* düşünmen çok komik." Yüksek sesle kahkaha atar, oturma odasından geçip arka terasa doğru koşar. Onun peşinden koşarım, onu omzuma atıp havuza atmaya hazırım.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duyar ve koşarken dururum. "Nathan."

"Nathaniel," diye cevap veriyorum. Dönüp bakmaya tenezzül etmiyorum.

"Bu yaz eve dönmeye karar verdiğine sevindim." Soğuk cevabı sırtımı ürpertir. Hâlâ beni etkileyebilmesinden nefret ediyorum. Hâlâ benim üzerimde gücü olmasından nefret ediyorum.

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldanıyorum.

"Dean Winters'dan bir telefon aldım. Bana, transkriptlerini istediğini ve üçüncü sınıfta okul değiştireceğini söyledi." Sözleri karanlık bir örtüyle kaplı, sanki kötü niyetli bir iblis bedenini ele geçirmiş gibi. Söylediklerinde hiçbir duygu yok, hiçbir suçlama yok, ama yine de sözleriyle korku uyandırabiliyor.

Sonunda ona dönüp yüzüne bakıyorum. Geçmişimdeki bu canavara. Son iki yıldır kaçtığım canavara. Şimdi daha küçük görünüyor. Neredeyse daha zayıf.

"Ne olmuş yani?" Sesimi sert tutuyorum. Hâlâ üzerimde yarattığı etkiyi ona göstermeyeceğim.

Ben tepki bile veremeden, Nathaniel boğazımı kavradı ve beni arkamdaki duvara yapıştırdı. Nefes almakta zorlanırken, elini çekmeye çalışıyorum. Parmaklarını metal mengene gibi tırmalıyorum, her saniye daha da sıkılaşıyor. Piç kurusu gülümsüyor. Bu güç oyunundan zevk alıyor.

"Dikkatli ol, Nathaniel. Seçim yılı önemli bir yıl. Oğlunun yaralarını medyaya ifşa etmesini istemezsin," diye nefes nefese söylüyorum. Onun şaşkınlığı bana ihtiyacım olan avantajı sağlıyor. Onun tutuşundan kurtuluyorum, kolunu arkasına çevirip yüzünü ve göğsünü duvara çarpıyorum. "Bana bir daha dokun, orospu çocuğu. Cesaretin varsa."

O gülüyor.

Kahkahası histerik bir hal alırken ağzından tükürükler sıçrar.

"Hiçbir şey öğrenmemişsin, evlat. Hiçbir şey." O benim tutuşuma karşı direniyor, ben de ona izin veriyorum. Bana dönüyor, yanakları öfkeden kızarmış

öfkeyle kızardı. "Elinde ne var, Nathan? Son baktığımda, hiçbir şeyin yoktu. Hansel denen kızı unuttuğunu söylemeyeceksin herhalde?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. Gözlerinde beni rahatsız eden bir gülümseme vardı. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

"Artık ona zarar veremezsin. O on sekiz yaşında. Chris'in onun üzerinde hiçbir gücü yok ve ona ya da onun boktan annesine ne olacağı umurumda bile değil."

Nathaniel sehpadan bir dosya alır ve göğsüme çarpar. Ellie yazan dosyaya bakarım. Midem bulanır, içindekiler saniyeler içinde kusacakmış gibi hissederim.

"Sanki sana hiçbir şey öğretmemişim gibi, evlat. Sen, başkalarına karşı oluşturduğun tehdit kadar güçlüsün. Hâlâ kum havuzundasın, Nathan. Küçük kova ve küreklerinle, hazinenin etrafına hendek kazıyormuş gibi yapıyorsun, senin için değerli olanı koruyormuş gibi yapıyorsun." Alaycı bir şekilde, hayal kırıklığını yüksek sesle ve net bir şekilde dile getiriyor. "Beni bekliyor musun, Nathan? Bu *çocuk oyuncağı.* Senden daha iyisini beklerdim! Sen kumda küçük kaleni inşa etmekle meşgulken, ben çıkarlarımı takip ediyordum. Görünüşe göre Chris Hansel çaresizliğinden dolayı biraz daha cesurlaşmış. Karısı onu terk etmek üzereydi. Onu terk etmek, offshore hesaplarındaki paranın ona geçeceği anlamına geliyordu. O hesapların varlığından haberi olsun ya da olmasın."

"Ne demek istiyorsun?" Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığım için sertçe soruyorum. Nathaniel elimdeki dosyayı işaret ediyor. Sanki içinden bir yılan fırlayacakmış gibi yavaşça dosyayı açıyorum. En üstteki belgeyi okuyorum, gözlerim babamınkine kayıyor. Kalbim duruyor. Hayır. Bu olamaz!

"Her şey, Nathan. Her şey onun adına devredildi. Onun imzasıyla. En iyi kısmı ne biliyor musun?" Neredeyse *kıkırdıyor*. "O şirkette çalışıyor. Lise üçüncü sınıftan beri part-time. Bu da ona şirketin hesaplarına erişim imkanı veriyor. *Motif ve imkan.* Artık on sekiz yaşında, yasaların izin verdiği en ağır cezaya çarptırılabilir." Gözleri sertleşir ve dudakları incelir. "Yasa benim, Nathan."

Hayır. HAYIR.

"Onu rahat bırak, yoksa yemin ederim, pişman olursun!" Tehdidim acınası. Pazarlık edecek hiçbir şeyim yok. Onun hakkında hiçbir şeyim yok.

Medya'ya anlattığım her hikayeyi çarpıtabilir. Ellie'yi yargılayıp hapse gönderebilir. Her zamanki gibi tüm kozlar onun elinde.

"Onu rahat bırakacağım, Nathan. Sen Columbia'ya dön, bu olanları unutabiliriz. Dean Winters'a senin korkunç bir hata yaptığını söyledim bile. Sonbaharda geri döneceğini söyledim. Okulu bitir, ve eğer o küçük kıza karşı hala hislerin varsa, bitirdiğinde konuşabiliriz."

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Asla onunla birlikte olmama izin vermeyecek. Asla hayatımı yaşamama izin vermeyecek. Onu koz olarak kullandığı sürece, onun kontrolü altında yaşamaya mahkumum. Ve onu her zaman koz olarak kullanacak çünkü onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Ben neden önemliyim? O neden önemli?" diye öfkeleniyorum. "İmajın senin için o kadar mı önemli? Yarattığın bu sahte aile babası imajı. İnsanlar seni seviyor! Neden benimle uğraşıyorsun? Sevdiğim insanlarla uğraşıyorsun?"

"Senin imajın senin tek varlığın, Nathan. Ben, sürtük bir karı ve başarısız bir büyük oğulla lanetlendim. Sen, ailemizin soyadının geleceğisin ve ben, senin bunu mahvetmemesi için *ne* gerekiyorsa yapacağım."

"Okula geri dönersem, onu rahat bırakacak mısın?"

"Evet. Onun peşine düşmem için bir nedenim kalmaz, Nathan. Bana fayda sağlamadıkça, boş şeylerle zamanımı harcamam."

"Tamam," diyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor. Onu kaybediyorum. Bu asla bitmeyecek. Onu asla geri kazanamayacağım.

Acımdan o kadar etkilenmişim ki, onun yumruğunun geldiğini görmüyorum. Yumruk karnıma sertçe iniyor. Karnımı tutarak ikiye katlanıyorum ve o da yüzüme yumruk atıyor. Karnıma üç yumruk daha, sonra da kafama bir yumruk. Yere düşüyorum, düşerken yüzüm kahve masasına çarpmadan geçiyor.

Nathaniel'in ayakları görüş alanıma giriyor. Ayağını kaldırıp arkasına götürdüğünü ve sonra öne doğru savurduğunu görüyorum. Görüşümde siyah noktalar beliriyor ve o tekrar bana tekme atmak için geri çekiliyor.

"DUR! Baba, dur! Lütfen ona zarar verme," diye bağırır Emmy, çatı katının girişinden.

Nathaniel yavaşça dönüp benden uzaklaşıyor. Onu dikkatini dağıtmak için bağırmaya çalışıyorum, ama sesim çıkmıyor. Yerdeki yerimden

yere düştüğüm yerden geliyor.

"Bana bir daha böyle konuşursan, bir hafta boyunca konuşamayacak hale getiririm."

O, çalışma odasının kapısını çarpıp uzaklaşır. Emmy bana koşarak gelir ve ayağa kalkmama yardım eder, ama odama kadar yürüyemeyecek kadar titriyorum. Beni kanepeye götürür ve sonunda onu iyice görebilirim. Dudağı kanıyor, boynuna kadar küçük bir kan izi akıyor. Kendimi tamamen vahşi hissediyorum. O hiç sarsılmamış gibi görünüyor, bu da onun ona zarar verdiği anlamına geliyor. Ben okula gittiğim için, onun yeni bir hedefe ihtiyacı vardı.

Bir gün onu öldüreceğim. Yemin ederim, o bir *ölü adam*. "Git çantanı topla, Ems." Sözleri ağzımdan çıkarmayı başardım.
kusmuk boğazıma kadar geliyor.

"Asher'ın evine mi gidiyoruz?" Sesindeki umut kalbimi parçaladı. Keşke onu bu cehennemden sonsuza kadar kurtarabilseydim.

"Evet. Yaz için gidiyoruz. İhtiyacın olan her şeyi al." Baş dönmesi geçmeye başlıyor, ben de telefonumu alıp Asher'a mesaj atıyorum.

Nate: Bu yaz bizim için yerin var mı?

Ash: Senden bu kadar çabuk haber alacağımı beklemiyordum dostum. Sen ve Ellie için yer var mı?

Nate: Ben ve Ems için yer var
mı? Ash: Her zaman var. Ne
oldu?

Nate: Babam bunu bekliyordu. Son iki yıldır Chris'i takip ediyordu. Sanırım her şeyi Ellie'nin adına devretti.

Ash: Kahretsin. Onu görebildin mi en
azından? Nate: Hayır. Ve görünüşe göre hiç
göremeyeceğim.

Ash: Saçmalık. Bunu düzelteceğiz Nate. Biraz zaman ver de araştırma yapayım. Bunu düzelteceğiz. Ellie senin ailen. Bu da demek oluyor ki *benim de* ailem. Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim.

Asher bir IT dehasıdır. Geçen yıl Chris'in iş hesabını hacklemek istedi, ama onu belaya sokmak istemediğim için engelledim. Şimdi... onu durdurmayacağım. Ellie olmadan yaşayamam. Beni ayakta tutan tek şey o. Onu sonsuza kadar kaybetmek mi? Mümkün değil.

Nate: Tamam dostum. Bu sorunu çözelim. Bir şey olursa, suçu üstleneceğim. Görüşürüz.

Telefonumu kapatıp Emmy'yi bulmaya gidiyorum. Asher'ın evine uzun bir yolumuz var ve bir an önce yola çıkıp bu şehirden uzaklaşmak istiyorum.

BÖLÜM 36

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Zaman
doldu.

Nate günlerdir ada kahramanı rolünü oynuyor, benim güvende ve korunaklı olduğumdan emin oluyor. Onu bunun için seviyorum, ama bu onun kalbimi veya sevgimi hak ettiği anlamına gelmez. *Ya da lanet olası affımı.* Bu, öpüşüp barışacağımız ve onun neden olduğu kalp acısını açıklamak zorunda olmadığı anlamına gelmez. *Beni soktuğu yol*.

Utanç.

Tiksinti.

Kontrolü kaybetmeyi.

Ormana mahsur kaldığımız umurumda değil. *Zar zor* hayatta kaldığımız umurumda değil. Asla eve dönemeyebileceğimiz umurumda değil. Lanet olsun, bir kasırgada dönüp duruyor olsak bile sonuç aynı olurdu.

Zaman doldu.

Bu adamı hala sevdiğim için onu affetmek zorunda değilim. Hala kalbimde bir yeri olduğu için *hayatımda* bir yeri olması gerektiği anlamına gelmez. Nate Westin'i ömrümün sonuna kadar seveceğimi zaten biliyorum. Ama bu, o zaman geldiğinde yanımda olacağı anlamına gelmez.

Bu ona bağlı.

Beklemekten bıktım. Bana açıklaması gerekiyor. Tüm gerçeği öğrenmeyi hak ediyorum. Öncelikle, neden yatağında *çıplak bir kadın* vardı? *Beni* kucakladığı yatakta. *Masumiyetimi* aldığım yatakta. Sebep ne olursa olsun. Nedeni ne olursa olsun. *Neden bunun* çözüm olduğunu bana açıklaması gerekiyor.

Neden beni paramparça etmek doğru bir şeydi? Neden kalbimi toz haline gelene kadar parçalamak onun büyük planıydı?

Artık kartlar *benim* elimde. Beni seviyor mu? Beni istiyor mu? Beni *hak etmek* zorunda.

"Artık acı çekmek istemiyorum. Artık sana kızgın olmak istemiyorum. Buna bir son ver, Nate."

"Ellie. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum, ama..."

"HAYIR. 'Ama' yok Nate. Bu kadar." Ellerimi havaya kaldırıp sonra yanıma indirdim. "Bu senin şansın. Bunu *hak ettiğini* bana kanıtla. Kız kardeşimin acısının *buna değdiğini* bana kanıtla. Çünkü sana baktığımda? *Bana* verdiğin acıyı hatırlıyorum. Bu acı hala taze ve dayanılmaz, ve bunun için senden nefret ediyorum, Nate. Bunun için *senden nefret ediyorum*!" Sesim duygularımla birlikte yükseliyor, ama güçlü kalıyor. Onun beni kırılmamı görmesine izin vermeyeceğim. "Öyleyse, *kız kardeşime* neden aynı acıyı yaşatmam gerektiğini bana ikna et. Neden onu seni kaybetmenin acısıyla lanetlemem gerektiğini! Kimseye göre daha iyi bildiğim bir acıyı!" Bunu yüksek sesle söylemek acı veriyor, çünkü bu, Katie'nin Nate'i kaybetmesini sağlayacak. O kadar acımasız bir kayıp ki, ben zar zor hayatta kaldım. Nate'i kimseye kaptırmadım, ama o Nate'i bana kaptıracak. En iyi arkadaşına, lanet olası kız kardeşine. Sonsuza kadar birlikte olacağımıza ikna olmadan ona bunu yaşatamam. "Hâlâ seni sevdiğimi *biliyorsun*. Seni hala istediğimi *biliyorsun*. Ama son sekiz yılını sensiz geçirdim, Nate. *Önümüzdeki* sekiz yılı da sensiz geçirebilirim! Sana yalan söylemeyeceğim, kolay olacağını söylemeyeceğim. Yalan söylemeyeceğim, hayatıma devam edebileceğimi söylemeyeceğim. Ama hayatta kalırım. En azından senin hala orada olduğunu bilerek? Yaşadığını? Nefes aldığını? Hayatta kalırım. Ama sana olan *hislerim* sana bana serbest erişim hakkı vermez. O yüzden, açıklamaya başla... ya da ellerini kendine sakla! Güzel sözlerini ve vaatlerini kendine sakla! Çünkü hepsini daha önce duydum! 'Seni güvende tutacağım, Ellie. Seni koruyacağım, Ellie.' Bu sefer neden onlara inanmam gerektiğini söyle bana! Söyle bana!"

"Çünkü seni koruyordum!" diye bağırır, göğsü inip kalkarken gözleri yaşarır. Öfkesi o kadar çok acı ile karışmıştır ki, beni neredeyse yıkar. Ama buna izin vermeyeceğim. Bu öfkeyi hak ediyorum. Bu cevapları hak ediyorum.

"Açıkla," diyorum.

Başını eğip titreyerek nefes alır. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, daha önce hiç görmediğim bir kararlılık vardır. Konuşmaya hazırdır.

"Son sınıfımın bitmesine iki ay kala babam benimle konuşmaya geldi." Derin bir nefes alıp başını salladı. Nathaniel'den bahsetmek herkeste içgüdüsel bir tepki yaratabilir. Bununla bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Nate ondan nefret ediyordu, bu yüzden onun istemediği bir okula gidip, o pisliğin onun için istediği geleceğe kendini hapsedeceğine hiç inanmamıştım. "Bir şekilde bizim hakkımızda bilgi edindi. İlişkimizi tam olarak saklamıyorduk, ama kiminle vakit geçirdiğimi umursamadığını düşünüyordum. Ben onun istediğini yaptığım sürece, bunun bir önemi olmayacaktı."

"Senin pisliklerle çıkacağını beklemiyordu," diyorum sertçe. Hiç tanışmadığım bir adama karşı duyduğum nefretin boyutu delice.

"Sen çöp değilsin! Kendinden böyle bahsetme, Pip.
Sen benim için en önemli kişisin. Her zaman öyle oldun."

"O zaman neden onun seni kontrol etmesine izin verdin? Elinde ne vardı?" Nate'in üzerinde bir koz tutuyor olmalıydı. Bu durumun mantıklı olmasının tek yolu buydu.

"Ben değildim, Pip. O... lanet olasıydı." Derin bir nefes alır ve yüzünü elleriyle ovuşturur. Bana zarar vereceğini bildiği için zaman kazanmaya çalışıyor. "Baban yapmıştı, Ellie. Şirketinden para çalıyordu, zimmete para geçiriyordu. Annenin bundan haberi var mıydı bilmiyorum, ama ona senin üniversite fonunu geri koymasını söyledi, yani haberi vardı galiba. Sanırım ailesi sana ve Katie'ye biraz para bırakmış, Chris de onu almış." Nate gözlerime bakar ve geri kalanını bana anlatmak için ne kadar endişeli olduğunu görürüm. "Siktir. Siktir, Ellie! Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Söyle bana Nate," diye fısıldıyorum, birdenbire onun söyleyeceklerinden korkmaya başlıyorum. Fikrimi değiştirmek için çok geç. Zamanı geri alamam. Artık bu işin içindeyim ve bilmem gerekiyor.

"Chris... annenle tesadüfen tanışmadı. Onların tanışmasına neden olan kazayı o ayarladı."

"Ne? Neden?" Sesim titriyor. Neden sesim bu kadar titriyor?

"O, senin... Michael'la birlikte görevlendirilmişti. Sanırım Michael'ın ölümü şüpheliydi, ama gerçekten hiçbir ipucu yoktu. Onlar

Chris'ten şüpheleniyordu ve zaten bir gence cinsel saldırıdan soruşturuluyordu." O, ikimizi de tedirgin edecek sözlerle yüzünü buruşturdu. "O, onun çavuşunun kızıydı, ama onun sözüne karşı onun sözü vardı. Ona erken çıkması için bir anlaşma teklif ettiler ve o da kabul etti. Sanırım Michael'ın karısının zengin bir aileden geldiğini fark etti ve ondan kurtulup onunla tanışmak için bir plan yaptı."

Hastayım, rahatsızım, ama hiç şaşırmadım. Geri kalanı için kendimi hazırlıyorum. "Bunun bizimle ne ilgisi var, Nate?" diye soruyorum sessizce, sanki daha yüksek sesle konuşmak tüm bunları daha gerçek hale getirecekmiş gibi. Isınmak için ateşe yaklaşıyorum. İçim donmuş gibi hissediyorum, sanki vücudum tüm bu bilgilerin içime sızıp beni zehirlemesini engellemeye çalışıyor gibi.

"Ellie," diye fısıldıyor Nate, gözlerinde yaşlarla. Bana o kadar acı dolu bir bakışla bakıyor ki, ben de karşılık olarak yanaklarımdan akan gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Söyle gitsin," diye karşılık veriyorum, sesim artık dudaklarımdan çıkmıyor. "Chris senin baban değil. Michael'dı."

"Ne? Nasıl? Michael ben doğmadan önce öldü. Bu hiç mantıklı değil!" Bunun ne kadar çılgınca geldiğine neredeyse gülmek üzereydim.

“Annen ve Chris çocuk sahibi olamıyordu. Sanırım Chris, annene bir çocuk verirse, ailesinin onu hayatlarına ve servetlerine kabul edeceğini düşündü. Annen hamile kalamayınca, tüp bebek tedavisi yapmaya karar verdi. Michael, görevine giderken annenin hamile olduğunu bilmiyordu. Savaşın riskleri yüksekti, bu yüzden geri döndüğünde çocuk sahibi olamayacak duruma gelirse diye sperm bıraktı. Annen Chris'in arkasından iş çevirip o spermi kullanarak hamile kaldı."

Şok, şu anda hissettiğim şeyi tarif etmeye yetmez bile. Her zaman babamın... yani Chris'in kızı olmadığımı hissetmiştim. Sadece bunun doğru olacağını hiç beklemiyordum. "Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim Nate," diye mırıldanıyorum, hala olanları anlamaya çalışıyorum. "Ama parçaları birleştirmekte zorlanıyorum..."

"Ellie, Chris parayı annenin adına yatırdı. Tüm belgeler annenin adına düzenlenmişti. Hatta annen de belgeleri imzalamıştı. Nathaniel'in elinde kopyaları ve kanıtları vardı. Ben seninle kalırsam, Columbia'ya gitmezsem anneni dava etmekle tehdit etti. Bana Chris ve suçlamalarından bahsetti, sonra da yasal olarak ne yapacağını anlattı.

senin velayetini. Eğer o... eğer o sana zarar verirse ve sen bunu söylersen? Nathaniel, Chris'i temsil edeceğini ve kazanacağını söyledi. Kazanırdı, Ellie. O kazanırdı ve sen zarar görürdün. Ben... bunun olmasına izin veremezdim. Sana gerçeği söylersem Nathaniel'in kontrolü altında yaşamama izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden yalan söyledim. Seni incittim. Ama bunu seni sevdiğim için yaptım. Seni o kadar çok sevdim ki, seni korumak için tüm hayatımı feda edebilirdim.

"Benim hayatımla ilgili bir karar mı verdin? Bu senin kararın değildi! Bu *senin* ve *senin* hayatınla ilgili değildi. *Benim* ve *benim hayatımla* ilgiliydi! Biz bir takım olmalıydık Nate. Bu, birbirimiz olmadan karar almayacağımız anlamına gelir! Bu, benim senden daha önemli olmadığım anlamına gelir! Bu, birlikte bir plan yapacağımız anlamına gelir!"

"Plan falan yoktu! Bunu yenmenin bir yolu yoktu, Ellie! Gitmek zorundaydım ve bunu gerçekleştirmek zorundaydım. *Her zaman... HER ZAMAN* geri dönmeyi planladım. Sadece iki yıl kalacaktım ve sonra ben..."

"*Sadece* iki yıl mı? Komşumun beni *sadece* iki *yıl* sikmesine izin verdim."

* * *

Nate (*şimdiki zaman*)

Doğru duymadım. Doğru duymuş olamam.

"Ne?" diye fısıldıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

"Komşumun iki yıl boyunca *beni sikmesine* izin verdim," diyor, önünü bakarak, ifadesiz bir yüzle. Gözleri cam gibi ve uzak, sanki yaşadığı tüm acıyı ve travmayı hatırlıyormuş gibi. *Benim* ona yaşattığım travmayı.

Kalbim parçalanıyor, bu sözleri duymak o kadar acı verici ki tarif bile edemiyorum. Bunu ben mi yaptım? Hayır. Hayır. Hayır. Onu terk etmek onu *güvende* tutacaktı. O bunu mu *istedi*? Onu *sevdi* mi?

"Ondan *almama* izin verdim. Asla ona ait olmayan şeyi almasına izin verdim. Her gece odama geldiğinde gözlerimi kapattım.

O üzerime çıktığında, bacaklarımı onun için açtığımda onları kapalı tuttu.

"Ben... Bunu duyamıyorum, Ellie." Neredeyse yalvarıyorum. Bu olmadı. Bu olamaz.

"Çok kötü!" diye bağırıyor, sesindeki acı beni cam gibi kesiyor. "Ona bacaklarımı açtım dedim, Nate. O beni *becerirken* ben orada hareketsiz bir ceset gibi yatıyordum. HER GECE. Onun *almaması* için ona verdim, Nate! Kendi yatağıma geri döndüm, korunmasız... içim ölmüştü! Herkese ve her şeye karşı hissizleşmiştim! Bana söz vermiştin! Beni koruyacağını söylemiştin! Ve beni canavarların eline bıraktın. Bana yalan söyledin!" Ağlamalarındaki keder ve ıstırap, kalbime saplanan küçük bıçaklar gibi hissettiriyor.

"Hayır..." Acı dolu fısıltım neredeyse ses çıkarmıyor. Kusacağım. Böyle olmamalıydı. *Güvende* olması gerekiyordu. Sadece iki yıl olacaktı ve onun için geri dönecektim.

"O gece içimdeki bir şeyi kırdın, Nate. Kollarının verdiği güveni geri aldın. Senden önce hiç hissetmediğim türden bir sevgiyi geri aldın. Bana söz verdiğin korumayı geri aldın. Kalbini geri aldın... ve benimkini parçaladın. Geriye hiçbir şeyim kalmadı. *Hiçbir şey* hissedemiyordum. Duygusuzdum, Nate, ve bu hissi seviyordum. Başka her şey ölüm gibi gelirdi. Bu yüzden, beni hissiz tutacak şeyler yaptım." Ağlıyor, acısı neredeyse elle tutulur gibi. "*Randy...* Randy beni hissiz tuttu." Sözleri sakin ve duygusuz. Sanki hiçbir şey hissetmediği o zamana geri dönmüş gibi. "O hissi kovaladım, Nate. Randy'yi yatağıma aldım. Ona bedenimi verdim. ONA BEDENİMİ VERDİM! Hepsi SEN benim için en iyisinin ne olduğuna karar verdiğin için!"

"Bebeğim..." diye fısıldıyorum, sesim artık kendiminki gibi gelmiyor. Her şey acıyor, her şey.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu, hayatındaki canavarlara terk ettim, onu benim hayatımdaki canavardan koruduğumu düşünerek. Düşünmedim... Ondan neyi aldığımı fark etmedim. Onun bildiği tek güvenlik, sevgi ve korumayı. Onu kendi başına bırakıp, savaşlarını tek başına vermesi için terk ettim.

onun *ikimiz* için en iyi kararı vereceğine güvenmedim. Bunun yerine, onun için en iyi olduğunu düşündüğüm kararı verdim.

Ve bedelini o ödedi.

"Henüz bitmedi, Nate." Sesi sert, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor.

Gözlerine bile bakamıyorum. Orada yarattığım acıyı göremem. Yine de kendimi zorlayarak başımı kaldırıyorum. O bir korkaklığı hak etmiyor. Mağaranın diğer ucundan bana öfkeyle bakıyor. Ne zaman oraya geçmişti?

Aramıza koyduğu mesafenin mecazi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Bitmedi." Ne sorduğunu biliyorum, ama bekliyorum. Kontrol onda. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre bekliyorum. Sonunda, barınağımızı geçip karşımda duruyor.

"*Nasıl* oldu da kız kardeşimle birlikte oldun?"

BÖLÜM 37

NATE (25 YAŞINDA)

Gri renkli ikili koltuğumdan kalkıp, esnerken ellerimi başımın üzerine uzatıyorum. Son birkaç saattir bilgisayar başında kambur oturuyordum ve boynum bunun bedelini daha sonra ödeyecek. Ama buna değer. Son dört yıldır bu "projeye" adadığımız her saniye sonunda karşılığını buldu.

Kolay olmadı. Siyaset bilimi ana dal ve ceza hukuku yan dal derslerine yetişmek, diğer *ödevler* için fazla zaman bırakmıyordu. Ama derslerden sonra üzerinde çalıştığım şeyden daha önemli hiçbir şey yoktu, okulda uyuyakalmam gerekse bile. Yeterince iyiydim, onur derecesiyle mezun oldum, Nathaniel'in benim için çizdiği yolu izledim.

Hukuk fakültesinin ilk yılı çok zorlu geçti, ama aslında okuduğum bölümü sevdiğimi fark ettim. Bu konuda da iyiyim. İkinci yılımı yeni bitirdim ve ceza hukukuna yönelmek istiyorum. Savunacak parası olmayanları savunmak istiyorum. Bir kamu avukatı... Nathaniel çıldıracak ve ben bundan büyük zevk alacağım. Ama bu geceden sonra onun hiçbir önemi kalmayacak. Talepleri görmezden gelinecek, bana olan etkisi sona erecek.

Asher sonunda Chris'in sahte olarak düzenlediği tüm banka havaleleri ve banka hesaplarından Ellie'nin adını temizleyebildi. Her şeyi takip etmek yıllar sürdü, kendini içine soktuğu tüm saçmalıkları çözmek yıllar sürdü. Ama artık bitti. Sonunda hayatımı geri kazandım.

Tanrı'ya kızımı geri alabilmem için dua ediyorum.

Ash deli gibi çalıştı ve bunu kişisel bir görev haline getirdi. Emmy, Ellie'yi ne kadar özlediğini ona ağlayarak anlattı ve bu yeterli oldu. Ondan sonra sanki deliye dönmüş gibiydi.

Gündüzleri derslere giriyor, geceleri güvenlik duvarlarını hackliyordu. Ama başardı. Her şey Chris'in adına. Suçlarına karışabilecek tek kişi o. Ellie özgür. Annesi de, ama bu benim için önemli değil. Ash bunu kendi başına yaptı, ama o böyle bir adamdır.

İkinci sınıfın yaz gecesinde ona mesaj attıktan sonra, kardeş olduk. Her zaman en iyi arkadaş olmuştuk, ama artık bunun ötesine geçtik. O benim ailem. O benim arkamda. Emmy de geri döndü. Şu anda üniversitede okuyor, ama tatillerini hala Rob ve Sarah ile geçiriyor. Nathaniel'in kontrolü altında olmama rağmen, ailemizle tüm bağlarımızı kopardık.

Ama artık değil.

Sonunda bitti.

Kızımı kollarımda tutmayalı altı yıl oldu. O mükemmel, dolgun dudaklarını öpmeyeli altı yıl oldu. Altı yıl geçti ama onu sevmekten bir an bile vazgeçmedim. Onu düşünmekten bir gün bile vazgeçmedim. Onu o kadar çok özlüyorum ki, fiziksel olarak acı çekiyorum. Okulda olduğu süre boyunca onu takip ettim. Her zaman uzaktan, varlığımı ondan saklayarak. Biri beni görseydi, muhtemelen polisi arardı. Beni hapse atmak için ihtiyaçları olan her şeye sahip olurlardı. Uzak çekim fotoğraflar, onun güzel gülümsemesine yakınlaştırılmış. Sadece onun adını geçen okul makaleleri yığınları. Lanet bir sapığa dönüştüm. Dolabımda sakızdan bir tapınak yapayım bari.

Ama umurumda değil. Onu görmek, ona yakın olmak, beni ayakta tutan tek şeydi. Sadece bedenimle dolaşıyordum. Kalbim ve ruhum sonsuza kadar ona bağlı. Onun yanında kalıyorlar, sadece cansız bedenim burada benimle kaldı.

Asher, lisans eğitimimizin ilk yılından sonra beni hayatıma devam etmem için ikna etmeye çalışmayı bıraktı. Gözlerime baktığında, benim şanslı olanlardan biri olduğumu anlayabildiğini söyledi. Onu bulduğumu. Ruh ikizimi, diğer yarımı. Çoğu insanın yıllarca aradığı ama asla bulamadığı şeyi.

Ona sahiptim, ama onu bırakmak zorunda
kaldım. Bu, ölümden daha kötü bir kader.

Hemşirelik okulunun son sınıfını yeni bitirdi ve onunla çok gurur duyuyorum. Çok sayıda arkadaşı da var. Eskisine göre çok daha fazla gülümsüyor. Ben gittiğimde gülümsemeyi bırakmıştı, o parlak gözleri ışığını kaybetmişti. Hayatsız, ruhsuz görünüyordu. Onu öyle görmek, bunun sebebinin ben olduğumu bilmek içimi parçalıyordu. Ama bir gün onu geri getireceğimi biliyordum.

Biz birbirimiz için yaratılmışız. Kaderin elleri bile ruh eşlerinin birbirlerini bulmasını engelleyemez.

Üniversite boyunca çalıştı ve kendine küçük bir daire aldı. Asla eve gitmiyor. Annesini görmeye gitmiyor. Asla randevulara çıkmıyor. Bu da demek oluyor ki, tehdit etmem gereken erkek sayısı azalıyor. Tanrıya şükür. Onun hayatına devam ettiğini görseydim, bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Ondan uzak durmak. Ona gerçeği söylememek. Onun acı çekmesini görmek ne kadar acı verse de, onun da hayatına devam edemediğini bilmek beni mutlu etmiyor değil. Beni aldattığımı ve onu kasten terk ettiğimi düşünse de, hala beni seviyor. Bu, bildiğim her şeyin doğru olduğunu kanıtlıyor. Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Onun tekrar benim olmayacağına inanan tek bir parçam bile yok. Yıllar ve mesafe, acı ve ihanete rağmen. Birlikte yaşadıklarımız öylece yok olamaz.

Cep telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Kanepeye çöküyorum ve sehpanın üzerinden telefonumu alıyorum. Nathaniel'in adı ekranda büyük ve kalın harflerle görünüyor, ama eskisi gibi beni etkilemiyor. Artık onun adını gördüğümde korku duymuyorum. Bende uyandırdığı tek şey, neredeyse korkacak kadar güçlü bir nefret.

"Cevap vermeme izin vermelisin." Ash kaşlarını oynatarak sırıtıyor. Onun boktan sırıtışı beni de gülümsetiyor. Nathaniel Westin'den *hiç* korkmayan tek kişi varsa, o da Asher Holden'dır. Ash onu kızdırmak için yaşıyor ve Nathaniel'in daha fazla nefret ettiği bir adam hiç olmamıştır.

İlk tanıştıklarında, Asher *kendi* adının yazılı olduğu bir dosyayı Nathaniel'in oturduğu masanın üzerine sertçe vurdu. Onun gözlerinin içine bakarak, "Elinden geleni yap" dedi. *Kendisiyle ilgili* tam bir özel dedektif raporu sundu. "Bilmen gereken her şey? Hepsi burada, pislik. Ama şunu bilmelisin... Eğer sen kazarsan, ben daha derine inerim ve

benim kirlerimin seninkilerden çok daha temiz olduğuna bahse girerim." Ona göz kırptı ve uzaklaştı. Hareketleri hafif görünüyordu, ama tehdidi güçlüydü. Asher'da *"kızdırmak istemeyeceğin eğlenceli adam"* diye bağıran bir şey var. Babamın hem utançtan hem de öfkeden o kadar kızardığını daha önce hiç görmemiştim. O tehdidi ciddiye almış olmalı, çünkü o karşılaşmadan sonra Ash'ten uzak durdu.

"Merak etme. Senin sevinçten havalara uçmana izin vereceğim dostum." Onun cevap vermek istemesinin tek nedeninin bu olduğunu bildiğim için gülüyorum.

Ash'in duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım.

"Nathaniel."

"Nathan." Sesi benimkinden daha hoş değil. "Sanırım sınıfı olmayan serseri arkadaşın yakınlarda, bu yüzden hoparlörü açtım, değil mi?"

Ash orta parmağını kaldırarak telefona bir hareket yapar. "Yüzüm kızardı, Nathaniel. Benim hakkımda hep çok tatlı şeyler söylüyorsun. Ama dikkatli ol, karını konuşturmak istemeyiz," diye şaka yapar, ama yüzünde mutlak bir nefret görebiliyorum.

"Her zamanki gibi çok çekicisin. Sanırım ikiniz de hatta olduğunuz için, çabalarınızın boşuna olduğunu söyleyebilirim." Kendini beğenmiş ses tonu, telefonu kırıp onu boğazlamak istememe neden oluyor. "Çok meşgulmüşsün, Asher. *Neredeyse* etkilenmişim. Ama düşmanlarımın ne yaptığını bilmek benim işim."

"Düşman listene mi girdim? Vay canına, Nathaniel. Gururum okşandı." Ash'in alaycı ses tonuna alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. O, insanları kızdırmak için yaşıyor.

"Eğer bu kadar uzakta olmasaydın, seni küçük pislik..."

Babam nadiren başkalarının yanında soğukkanlılığını kaybeder. O tam bir diplomattır. Ama Ash'e bırakın, o her zaman onu kızdırmayı başarır. Normalde bunu eğlenceli bulurdum, ama bu konuşmanın gidişatı beni pek rahatlatmıyor.

"Ne yapardın, Bölge Savcısı Westin? Tüm Yargı Aday Gösterme Komitesi'nin önünde bana vurur muydun? Seçim yılında mı? Bu, kesinlikle ilçe adaylığını mahvederdi." Alaycı bir sempatiyle başını salladıktan sonra devam etti. "O noktada, federal mahkeme adaylığını neredeyse veda edebilirdin!" Nathaniel'in seçilme şansını alaycı bir şekilde küçümsedi. "Seni

seni gerçekten dikkate alacaklar." Sesi sertleşir. "Unutuyorsun Nathaniel... bağlantıları olan tek adam sen değilsin. Bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da, artık sana gülme havasında değilim." Asher, babamla yaptığı küçük tartışmanın ardından öfkeli bir şekilde kalkıp uzaklaşır.

"Emily ölecek," diyor Nathaniel, hava durumunu bildirir gibi kayıtsız bir şekilde.

Kalbim durur. Nefesim durur. Zaman durur. Her şey durur. Asher olduğu yerde donar, omuzları gerilir.

"Bu bir *tehdit* mi, Nathaniel?" Cinayet işleme isteği duyuyorum. Kesinlikle ölümcül bir istek. "Bu bir gerçek, Nathan. O ölecek. Ben ona yardım etmezsem."

"Ne diyorsun sen?!" diye soruyorum, midem bulanıyor.

"Üçüncü evre böbrek hücreli karsinom." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, sanki bana bunu söylemekten zevk alıyormuş gibi.

"O ne? Ne anlama geliyor?"

"Kanser, Nathan. Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum." O ısrarla soruyor ama ben dinlemiyorum. Aklım *kanser* kelimesinde takılıp kalmış. İnanmıyorum. İnanmayı reddediyorum. "Böbrek kanseri var, normalde daha... olumlu sonuçlanan bir tür. Maalesef kız kardeşin için kanser ilerlemiş ve yayılmasını önlemek için daha agresif kemoterapi ve radyasyona ihtiyacı var. Yine de, nakil onun için en iyi şans olduğunu düşünüyorlar. Ben bir klinik araştırmaya fon sağlıyorum, bu yüzden bu arada onu kabul etmeyi kabul ettiler. *Sağlam* böbreği artık iyi çalışmıyor ve tek böbrekle hayatta kalamaz. Yani, nakil yapılana kadar... hayatta kalmak için diyalize ihtiyacı olacak."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bunun için çok genç. Henüz yirmi yaşında. Bana bile söylemedi. Neden söylemedi ki? Yalan mı söylüyor? Yalan söylüyor olmalı. Ama telefonu kapattıktan sonra onu arayacağımı biliyor. Gerçeği öğreneceğimi biliyor.

Asher'a bakıyorum, yüzü benimki kadar şok olmuş durumda. Birbirimizin aynası gibiyiz, gözlerimizde yaşlar, iki kardeş, kız kardeşlerinin ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrenmişler.

Hat birkaç acı verici saniye boyunca sessiz kalıyor.

"Neden bana bunu iyilikten söylemediğini hissediyorum?" Asher alaycı bir şekilde gülümser, yüzü öfkeden kızarır.

"Çünkü sen görünüşe göre oğlumdan daha akıllısın, Asher."

"Siktir git, Nathaniel. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Emmy'yi arıyorum."

"Önce benim söyleyeceklerimi dinlemek isteyebilirsin, Nathan."

"Neden?" diye soruyorum öfkeyle. Zaten biliyorum. Bunu beni kontrol etmek için kullanacağını biliyorum. Sadece nasıl yapacağını bilmiyorum.

"Kız kardeşini sağlık sigortamdan çıkaracağım. Onun çok pahalı kanser tedavisi masraflarını ödemek istemiyorum."

Şaşkınlık içinde öylece oturuyorum. Hayır. HAYIR. Bunu yapmaz. Nathaniel bile bu kadar kötü değildir. Bunun değerli imajına iyi geleceğini nasıl düşünebilir? Bunu yapması imkansız.

"Ve senin değerli kampanyanı mahvedecek mi? Saçmalık." Onun blöfünü görüyorum. "Ah, ama evlat, bu benim seçim şansımı mahvetmez. Aslında,
bu şansı daha da güçlendirecek. Kızı kanser teşhisi konduktan sonra onun kendi kızı olmadığını öğrenen aile babası. Aldatan bir fahişeyle evli olan aile babası? Bence bu beni oldukça sempatik yapıyor, sence de öyle değil mi Nathan?"

"Yalancı!"

"Birçok şey olabilirim, ama asla yalancı olmadım, Nathan." Sanki bu, onun hakkında söyleyebileceğim en inanılmaz şeymiş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Emily benim kızım değil. Annen, onu o küçük lokantada çalışırken bulduğum günden beri bacaklarını kapalı tutamıyor," dedi, sanki bu konuşmanın herhangi bir kısmı normalmiş gibi. "Bu bizim için işe yarıyor. İhtiyacım olduğunda onu kollarımın arasına alıyorum, ihtiyacım olmadığında da hayatımdan uzak duruyor. Mükemmel bir anlaşmamız var, Nathan. Akıllıysan, sen de kendine böyle bir anlaşma yapmalısın."

"Annem berbat bir ebeveyn olabilir, ama Emmy'nin tedavisini karşılamayacağına imkan yok. Onu öylece ölmesine izin vermez," diye sözünü kesiyorum, onun söylediklerinin doğru olduğuna inanmayı reddederek. Ellie Chris'e ait değil. Emmy Nathaniel'e ait değil. Bu çok fazla. Çok fazla yalan. Çok fazla sır. Kabullenmek için çok fazla.

“Annenin başka seçeneği yoktu. Evlilik sözleşmem çok sıkı, Nathan. Sadakatle ilgili çok katı bir madde var. Onunla boşanırsam, *hiçbir şey* alamaz. Emily'nin tedavisini ödeyemez. Benim finanse ettiğim klinik araştırmadan çıkarılır. Emily'nin tedaviye kabul edilmesinin tek nedeni benim katkım. Ameliyatı olamayacak. Nakli olamayacak. Ölecek, Nathan. Yirmi yaşında ölecek."

Öfkeden titriyorum. Gözlerim karardı. Tek hissedebildiğim şey, her şeyi tüketen bu öfke. Onun ölmesini istiyorum. Acı çekerek ölmesini istiyorum ve onun gördüğü son yüzün benimki olmasını istiyorum.

"Ne. İstiyorsun."

"Çok basit, Nathan. Tanışmanı istediğim bir kadın var. Ona kur yapmanı istiyorum. Onunla çıkmanı istiyorum. Onu senin o... çekici kişiliğine aşık etmeni istiyorum."

"Ne oluyor lan?!" Asher ve ben aynı anda bağırıyoruz. "Hayır. Olmaz. Neden benim rastgele bir kadınla çıkmamı istiyorsun? Bu senin neyin umurunda?"

"Nedeni şu anda önemli değil, Nathan. İnatçılığın ve lisedeki o lağım faresine olan takıntın, kız kardeşinin hayatına gerçekten değer mi?"

Bu asla bitmeyecek. Ne kadar mücadele edersem edeyim, o her zaman beni yenecek. Sevdiğim insanları incitmeyi asla bırakmayacak. Hayatımı kontrol etmeyi asla bırakmayacak. Her zaman tam olarak istediğini elde edecek.

"Ellie'den neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye fısıldıyorum, telefonda beni duyabileceğinden bile emin değilim.

"Ellie'den nefret etmiyorum Nathan. O benim için önemsiz biri. Hayatta attığım adımlar bana, sadece bana fayda sağlıyor. Benden çok şey öğrenebilirsin evlat."

"Bana öyle deme. Bir daha asla." Tek cevabı gülmek. *İşte o anda hissediyorum*. Ruhumun derinliklerinde gömülü olan diğer tarafımı. Karanlık ve çirkin. Hayata dönüyor ve ben bunu durdurmak için güçsüzüm. İçimde bir fırtına kopuyor ve tek avı bu telefonun diğer ucunda. Onu geri itiyorum ama derimin altında karıncalandığını hissediyorum. Onu dışarı çıkarmayacağım. Henüz değil. İstediğimi elde edene kadar değil.

ihtiyacım var. Bir kez yaptığımda? İçimdeki bu canavarı serbest bırakacağım. Onu serbest bırakacağım. Onu hedefine götüreceğim.

Nathaniel Westin.

Bu arada, kardeşim iyileşecek. Nathaniel'in istediğini yapacağım.

Ve zamanı geldiğinde...

Onun beni yaratmamış olmasını dilemesini sağlayacağım.

"Adı ne?" diye soruyorum, altı yıldır Ellie'ye verdiğim sözü ilk kez bozmaya hazırlanırken.

"Katie Nolan."

BÖLÜM 38

NATE (25 YAŞINDA)

Katie Nolan adını hızlıca araştırınca Nathaniel'in niyetiyle ilgili birkaç şey öğreniyorum.

Kız akıllı.

Sizi büyük yerlere götürecek türden bir zeka. Hukuk fakültesinin son yılını bitirerek hukuk doktorası derecesini aldı. Lisans programının başlarında Stokes & Baros'ta staj yapmaya başladı ve bu firmada oldukça etkileyici bir geçmişe sahip. Hukuk fakültesinin ikinci yılında, yetenek ve becerilerinin sınıf arkadaşlarının çoğunu aştığını fark eden firma, davalarda ona yardımcı olmasını sağladı. Geçen yıl, çok ses getiren bir davada önemli bir kanıt keşfetti ve bir stajyer olarak bu oldukça dikkat çekici bir başarı. Birçok hukuk firmasının onunla ilgilenmesi şaşırtıcı değil.

Dimitri Baros'u, aynı yatılı okula gittikleri on dört yaşından beri tanıyor. İkisi de Columbia Üniversitesi'ne akademik burslu olarak kabul edildi. Nathaniel, hukuk yüksek lisansını tamamlamak için burada kalıyor ve mezun olduktan sonra Stokes & Baros'ta çalışmayı planlıyor gibi görünüyor. Bu aileyle olan bağlantısı düşünüldüğünde bu mantıklı. Bu da babamın ona olan ilgisinin bir kısmını açıklıyor.

Stokes & Baros, Westin & Associates'ten biraz daha yüksek bir mahkumiyet oranına sahip olan en büyük rakibi. Apollo Baros da Yargı Seçim Komitesi konusunda en büyük rakibi. Nathaniel'in hedefleri her zaman eyalet savcılığının ötesine geçmiştir. Yargıç olmak istiyor, daha spesifik olarak federal yargıç olmak istiyor. Bu pozisyonun ona sağlayacağı gücü ve tanınırlığı arzuluyor. Ancak eyalet tarafından atanan

yargıçlar bile açgözlü avukatlarla dolu bir bölgede zor bulunur.

Apollo Baros, eyaletin en iyi bölge savcılarından biridir. O, Nathaniel için her zaman bir engel olmuştur ve özel muayenehanesi de aynı derecede sorunludur.

Ohio'da bölge savcıları yasal olarak özel bir ortamda hukuk mesleğini icra etme yetkisine sahiptir ve her iki adam da kendi hukuk bürolarını kurarak bu durumdan yararlanmıştır.

Stokes & Baros, hem savcılık hem de savunma alanlarında üstün başarı göstermiştir. Kamuoyunda büyük yankı uyandıran davalarda birçok pro bono çalışma yapmışlardır ve bu sayede birçok güçlü müvekkil kazanmışlardır. Stokes & Baros, başarılı savcılık davaları konusunda Nathaniel'in firmasıyla başa baş gidiyor, ancak Westin & Associates'in savunma stratejisi neredeyse utanç verici.

Nathaniel'in Katie'yi istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Hukuk firması, onun kalibresinde birine gerçekten *ihtiyaç duyuyor* olabilir. Savunma yöntemleri, eğitiminden çok daha öteye geçiyor ve araştırma çalışmaları göz ardı edilemez. Ceza savunmasını tercih etmesi, Nathaniel'in firmasında aradığı şeyin tam da karşılığı.

O, benim onunla çıkmamı istiyor... böylece onu kullanabilecektir.

Bunun beni neden şaşırttığını bile bilmiyorum. Bu, Nathaniel'in bencil doğasına çok uygun bir davranış. Beni daha da az şaşırtan şey, Ash'in ailesiyle olan bağlantısını keşfetmesiydi. İlk başta, bunun nedenini anlamakta zorlandım. Neden sadece şirketini büyütmek için bu kadar uğraşsın ki? Asıl amacı siyasi arenaya girmek ve çabalarının çoğu da bu yönde. Ash biraz araştırma yaptı.

Preston Nolan.

Eyalet senatörü... ve Katie'nin büyükbabası.

Bu onun için tamamen bir siyasi oyun. Hayatı boyunca büyüttüğü *kızının* sağlığını siyasi tanınırlık için bir piyon olarak kullanıyor. Nathaniel'den hiç bu kadar tiksinmemiştim. Benim yemi yutacağımı biliyordu. Artık desteklemediği, ölüm döşeğindeki kızının yol açacağı olumsuz kamuoyu baskısını göze alacağına pek inanmasam da. Emmy'nin hayatını tehlikeye atmayacağımı biliyor. Nathaniel, bu tür bir kamuoyu baskısından zarar görmeden çıkacağına inanacak kadar da egoist.

Ash bana Katie'nin ailesini, annesi ve babası hakkında bilgileri, kardeşleri olup olmadığını veya nerede büyüdüğünü derinlemesine araştırmak isteyip istemediğimi sordu. Zaten kötü niyetle ona yaklaştığım için kendimi pislik gibi hissediyorum, bu yüzden hayatını çok fazla kurcalamak istemiyorum. Onu babamın ağına dahil ederek yeterince zarar verdim zaten.

Gerçekte, bu durum onun başına bela olabilir. Kız ilgilenmeyebilir bile. Başka biriyle çıkıyor olabilir. Bunlardan birinin doğru olmasını içtenlikle umuyorum, çünkü ona umut vermek, onunla çıkmak? Midemi bulandırıyor. Sadece Ellie'yi aldatıyormuşum gibi hissettiğim için değil, bu kadına haksızlık olduğu için.

Ama Emmy'yi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Başkalarına zarar verse bile. Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Bu beni birçok yönden ikiyüzlü yapıyor. Ama kırık bir kalp ve ölüm cezası benim için önemli değil. Bunun en zor kısmı, bu zavallı kızı Nathaniel ile bir ilişkiye soktuğumu bilmek. Ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Ama Emmy'ye bir şey olursa? Kalbimin ve ruhumun geri kalanı da yok olur.

Nathaniel ile konuşmam biter bitmez Emmy'yi aradım. Durumu iyi ama sesi endişeli geliyordu. Haftaya ilaç denemesine başlayacak. Böbrek nakli için kayıt yaptırmışlar ama doktorları bunun yıllar sürebileceğini söylemiş. Ben de gelecek hafta test yaptıracağım. Annem bile test yaptıracak, bu beni şaşırttı. Ameliyat izi yüzünden test yaptırmayacağını düşünmüştüm. Nathaniel tabii ki test yaptırmayacak. Kız kardeşime, onun kızı olmadığı için uyum şansının çok düşük olduğunu acımasızca söyledi.

Kız kardeşim o ana kadar bunu bilmiyordu.

Sevgili babamızın bu teşhisi beni kontrol etmek için bir yol bulacağını hemen anladı. Saatlerce telefonumu bombardımana tuttuktan sonra, sonunda pes ettim ve ona gerçeği söyledim. Beni Ellie'den daha da uzaklaştırmasına rağmen, beni vazgeçirmeye çalışmadı. Bu da bana onun ne kadar korktuğunu gösteriyor.

Şimdi Emmy'nin yanında olmam gerekiyor ve bu da Katie Nolan'ın hayatına girmem anlamına geliyor.

* * *

Arabamı üniversitenin açık hava piknik alanının yanındaki otoparka park ediyorum. Ash'in kısa bir keşifinden sonra, Katie ile "tesadüfen" karşılaşabileceğim yeri buldu.

Tanrım.

Şu anda Chris'ten daha iyi değilim.

Kendime bunun farklı olduğunu, bencilce olmadığını söyleyebilirim. Ama öyle değil mi? Bunu kız kardeşim için yapıyorum, ama bir bakıma kendim için de yapıyorum. Bunu düşününce midem düğümleniyor. Bu ne kadar ileri gidecek? Nathaniel beni ne kadar ileri götürecek?

Derin bir nefes alıp arabanın kapısını açıyorum ve siyah asfaltın üzerine adımımı atıyorum. Porsche'min üzerindeki kırmızı boya güneş ışığında parıldıyor ve etrafımdaki öğrencilerin dikkatini çekiyor. Nefret ettiğim bir ilgi.

Bir elimi cebime sokup, diğer elimle kahve fincanımı tutarak piknik masalarına doğru yürüyorum. Ash, her zaman su çeşmesine en yakın masada oturduğunu söyledi, ben de o yöne doğru ilerliyorum.

Hala on metre kadar uzaktayken, küçük sarışının kitabına eğilmiş olduğunu görüyorum. Uzun, kalın saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Vücudunun kıvrımları, giydiği dar atletik şort ve tişörtle daha da belirginleşiyor. Kıvrımları kesinlikle Ellie'ninki kadar... cömert...

Sabit bir adımla ona doğru yürüyorum. Dikkat eden biri olsaydı, bir görevde olduğum açıkça belli olurdu. Yaklaşan ayak seslerimden haberdar olan kız başını kaldırıp bana bakıyor. Hayatımda gördüğüm en çekici mavi gözlerle karşılaşıyorum. Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Çekici oldukları için değil, ama çok tanıdık geldikleri için. Henüz tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen, onunla ilgili her şey garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Ona çekiliyorum.

Ellie'ye çekildiğim gibi değil, ama ona değer vereceğimi hissettiren bir şekilde. Onu incitmekten çekineceğim. Neden bu kadın beni bu kadar meraklandırıyor?

Kitaplarımı masanın diğer tarafına koyup ona en çekici gülümsememi gösteririm. "Buraya oturabilir miyim?"

Benimle konuştuğuma şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor. Sarı saçlarının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak, ihtiyatlı bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım oturabilirsin?"

Bunu bir ifade değil, daha çok bir soru gibi söylüyor. Çekingen ve içine kapanık. Varlığımın onu tedirgin ettiğini anlayabiliyorum ve nedense ona benim yanımda kendini güvende hissettirmek istiyorum. Onda bir şey var. Kendimi evimde hissettiren bir şey.

O çok güzel, buna şüphe yok. Ama ona o şekilde ilgi duymuyorum. Ona karşı garip bir koruma hissi duyuyorum. Onun içinde kendimi görüyorum sanki. Gözleri benimkine benzer bir hikaye anlatıyor. Sanki cehennemi yaşayıp geri dönmüş gibi. Hayatta kalan birinin yüzü bu.

Yüzünden bahsetmişken... Yüz hatları bana Ellie'yi çok hatırlatıyor. Saç rengini ve göz rengini değiştirirsem, neredeyse sevdiğim kızın yüzüne bakıyor gibi olurum.

Bu yüzden ona bu kadar bağlı hissediyorum galiba. Kitabına başımı sallıyorum. "İlginç bir şey var mı?"

Burnunu kırıştırıp başını sallar, utanmış gibi yüzünü omzuna çevirir.

Küçük burnunu buruşturması çok sevimli. O çok sevimli. Bu kız istese bile çirkin bir yüz yapamaz bence.

Bana bakıp küçük bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bu benim hukuk ders kitabım olmalı."

Ağzımın köşesi gülümsüyor. "Aslında ne bu?"

Yanakları pembeleşir ve boğazını temizler. "Bir aşk romanı." Zorlukla yutar ve içimden bir ses, bu *aşk romanının* çok güzel bir yerinde olduğunu söylüyor.

"Müstehcen bir aşk romanı mı?" diye soruyorum, kaşımı kaldırıp gülümsememi saklayarak.

Bana bakıp dudaklarını bir tarafa çekerek gülmesini engellemeye çalışır. "Son derece. Ve sen de en iyi kısmını böldün."

"Boş ver beni." Kitabını işaret ettim. "Devam et. Ben sadece izleyeceğim." Gülümsedim, öne eğildim ve dirseklerimi masaya koydum. O sessizce güldü ve romanı eline aldı.

Birkaç saniye sonra bana bakarak kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi baktı. Ben bakışlarımı kaçırmayınca, gözleri tekrar kitabına döndü.

kitabına geri döner. Kahve fincanımı ağzıma götürür, büyük bir yudum alırım.

"Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, vücudumun aşağısına doğru ilerlerken uyluklarımın içini öpüyor..." Kahvemi öksürerek, kahkahamı kontrol etmeye çalışırken çoğunu yere tükürüyorum. O geniş bir gülümsemeyle, okyanus mavisi gözleri parıldayarak gülümsüyor. "Bu hikayeyi dinlemek istediğinizi düşündüm. Yanılmış mıyım?" Dudaklarını büzerek sırıtıyor. Utangaç bir hareket; Ellie ile ilişkimizin başlarında sık sık yaptığı bir hareket.

Bu kızı seviyorum. Onda benimle bir bağ kurmamı sağlayan bir şey var. Kalbim zaten Ellie'ye ait olmasaydı, belki bir gün ona aşık olabilirdim. Ama olamam ve olmayacağım. Hayatımın geri kalanını bunu denemekle geçirebilirim, ama bu ikimizin de zamanını boşa harcamak olur. On sekiz yaşında ruh ikizimi buldum, benim için başka kimse olmayacak.

"Bu kesinlikle Romeo ve Juliet değil," diyorum, şakalaşmamızdan keyif alarak.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Lise'de bunu kesinlikle öğretmeyecekler." Ne söyleyeceğini düşünür gibi uzun bir süre bana bakıyor. Erkeklerle pek tecrübesi olmadığını anlayabiliyorum, bu da onun güzelliği göz önüne alındığında şaşırtıcı. "Peki, ben gitsem iyi olacak, masa tamamen senin."

"Sana çıkma teklif etme fırsatım olmadan gidiyor musun?" Dudaklarım bir tarafa kıvrılır, utangaçlığı bana ferahlık verir.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir ve bana olan tepkisini gizlemek için başını eğirir. Tekrar baktığında, gözleri parlak... mutludur.

Bunu ben yaptım.

Onu böyle hissettirdim ve bu çok iyi geldi. Yıllardır bu kadar rahat ve huzurlu hissetmemiştim.

"Tamam, Romeo." Kollarını kaldırıp yanlarına indirir. "Hâlâ buradayım. Hadi, sor bakalım."

Gülümsememi bastırıp ona ciddi bir şekilde bakıyorum. *"Öyleyse bir öpücükle öleceğim,* Juliet," diyorum, oyuna katılıyorum. "Bu akşam benimle akşam yemeği yer misin?" diyorum ve gerçekten ciddiyim. Onunla vakit geçirmek istiyorum.

Ama Nathaniel'in istediği şekilde değil.

Onun şu anda bana baktığı şekilde değil. Onun umut dolu ifadesi kalbimi parçalıyor. Az önce hissettiğim rahatlama bir anda yok oluyor.

Onu inciteceğim.

"Tamam," diye fısıldar gibi söyler. "Adın ne? Yoksa Romeo'yu mu tercih edersin?" diye şaka yapar, sesi yumuşak ve tatlıdır. Bu isim hoşuma gider.

"Ben Nathan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nathan. Ben Katie." O gülümser...

...Ve ben eriyorum.

BÖLÜM 39

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Yıldırımlar ağaçların üzerinde parıldamaya devam ederken, yağmur sığınağımızın dışındaki kaya duvarına vuruyor. Gök gürültüsünün uğultusu mağaranın içinde yankılanıyor, öfkeli ve sağır edici.

Hayır. Bu gök gürültüsü sesi değil. Bu

benim sesim.

Nate bana kız kardeşimle nasıl birlikte olduğunu anlatırken, ben burada durmuş, öfkeme kapılmış durumdayım.

Çıkardığım çığlık insan sesi değil. Sekiz yıllık öfke, acı ve istenmeyen *bir anlayışla* dolu.

Onun içinde bulunduğu durumu anladığım için kendimden nefret ediyorum. O kişiyi korumak için her şeyi yapabilecek kadar derinden sevmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için kendimden nefret ediyorum. O durumda olsaydım aynı şeyi yapabileceğim için kendimden nefret ediyorum.

Ama o bunu *Katie*'ye yaptı.

"Kız kardeşimi kullandın." Sesim sakin, az önce çıkardığım hırıltıyla tamamen çelişiyor. "Kız kardeşimi kullandın, kalbini *çaldın* ve planladığın *tek* sonuç onu kırmaktı."

Nate iç çekip başını eğdi. Tekrar başını kaldırdığında, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Onunla ilişkimizin bu kadar ileri gideceğini hiç istememiştim."

"Uzak? Evlenmeye niyetin olmayan bir kadınla nişanlanmak, işleri biraz fazla ileri götürmekten biraz daha fazlasıdır bence!" diye öfkeleniyorum. Az önce gösterdiğim sakinlik, kalbimi ikiye bölen çatlağı yansıtarak ortadan ikiye ayrılıyor.

Bir yandan, kız kardeşime olan sadakatim var. Onun adına hissettiğim öfke. O, onun kalbiyle oynadı, onu kendi çıkarları için kullandı.

fayda sağladıktan sonra, onu terk edip başka bir kadınla kaçmayı planladı. Ben! *Onun lanet olası kız kardeşi*. Benim onun kız kardeşi olduğumu öğrendikten sonra bile, *aylarca* devam etti!

Öte yandan, o duruma düşmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Sevdiğin tek aile üyesinin hayatıyla tehdit edilmek. Kız kardeşinin hayatını kurtarmanın tek yolunun başka birinin hayatını mahvetmek olduğunu söylemek. Ben de aynı şeyi yapar mıydım? Bilmiyorum, ama Katie'yi korumak için her şeyi yapardım gibi hissediyorum. Ya da en azından öyle düşünüyordum. Ama şimdi, ona herkesten daha fazla zarar veren kişi *benim*.

Eğer Katie olmasaydı, başka bir kadın olsaydı, bu beni bu kadar etkiler miydi? Bu sorunun cevabı çok acı verici. Hayır. Nate'in Emmy'yi korumak için yapması gerekeni yapmasını beklerdim. Ama bu, onun benim kardeşim *olduğu* gerçeğini değiştirmez. Westin ailesinin saçmalıklarının hedefinde olduğu gerçeğini değiştirmez. Tıpkı benim gibi. İkimizin de acısı, ruhumuzun derinliklerine kazınan acı, Nate Westin'i sevmekten geliyor. Karşımdaki adama kalbimizi vermekten geliyor.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," diye öfkeyle fısıldıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve ona verdiğim acıyı kaçırmıyorum. Normalde beni bastıracak olan şey, beni daha da ateşliyor. "Keşke seni hiç sevmeseydim," diye ekliyorum, ona verdiğim acıyı daha da şiddetlendirmek umuduyla.

"Bunu kastetmedin." Sözleri acı dolu, gözlerinde ise sağlıklı bir miktar korku var. Benim bunu kastettiğimden korktuğu için.

"Evet, Nate. Keşke sana kalbimi vermeseydim! Keşke o kütüphaneye hiç girmeyseydin! Keşke seni hiç tanımamış olsaydım! Katie'nin kalbini onun rızası dışında aldın! Sanki senin için hiçbir anlamı yokmuş gibi onu kırmayı planladın! Sanki *o* senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi! Her gün kız kardeşimle birlikte olup onu sevmemek, onun ne kadar güzel bir insan olduğunu görmemek nasıl *mümkün olabilir*? *Onu nasıl sevmezsin!?*"

"Onu seviyorum! Onu seviyorum lan!" diye bağırır, göğsü
kendi inancıyla titrer.

Tanrım.

Bu çok acı verici.

Bu sözler hayatımda hissettiğim her şeyden daha çok acıtıyor. *Onun için* tam da istediğim sözlerdi, ama *bana* bu kadar acı vereceğini tahmin etmemiştim.

Düşünmeden geçici barınağımızdan dışarı koşuyorum. Nate'in arkamdan seslendiğini duyuyorum ama koşmaya devam ediyorum. Daha önce hiç keşfetmediğimiz bir yöne doğru koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece onunla birlikte orada kalamayacağımı biliyorum.

Ayaklarım çamurlu orman zemini üzerinde kayıyor, kaçmaya çalışırken kayıp düşüyorum. Ama bu beni durdurmuyor. Yağmur şiddetini artırsa da koşmaya devam ediyorum. Rüzgâr delici, neredeyse beni estiği yöne doğru itiyor. Saçlarım yüzüme çarpıyor ve önümü göremiyorum. Ayağım yerden çıkıntı yapan bir kökte takılıyor. Orman zeminine düşüyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Darbenin etkisiyle bileklerim acıyor, ama kalbim çok fazla acı çekiyor ki bunu fark edemiyorum. Oturur pozisyona geçiyorum ve ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki omuzlarım sarsılıyor. Kirli ellerimi yüzüme götürüyorum ve ellerimin içine ağlıyorum, yanaklarımı çamurla boyuyorum.

O onu seviyor. Beni sevmesi gerekirken onu nasıl sevebilir? Onu daha mı çok seviyor? Hayır. Hayır, sevemez. Beni sevdiği gibi onu da sevseydi, tüm bunları yapmazdı.

Kirli zeminde o kadar uzun süre oturuyorum ki, etrafımdaki rüzgârın şiddetini bile fark etmiyorum. Vücudum kendi isteğim dışında zeminde kaymaya başlıyor. Saçlarımı yüzümden çekip gözlerimi açmaya çalışıyorum. Rüzgâr çok kuvvetli, etrafımı görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Her yönden gelen enkazlar vücuduma çamur ve toz yağdırıyor. Ayağa kalkmak için yanımdaki ağacın dalını tutuyorum, ama neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

Çevremdeki hiçbir yer işareti tanıdık gelmiyor. Hangi yönden geldiğimi bile bilmiyorum. Beni çıkıntıya geri götüreceğini düşündüğüm yola doğru yürüyorum. Bu benim için aptalca bir hareketti. Doğru yolda olup olmadığımı bilmiyorum ve önümde bir adımdan fazla göremiyorum.

Birkaç saniye sonra, dalgaların yüksek sesli çarpışmasını duyuyorum. Orijinal sığınağımızın yakınlarında olmalıyım. Yüzüme sürekli çarpan rüzgar ve ağaçlarla mücadele ederek okyanusun sesine doğru ilerliyorum.

Aniden, yürüdüğüm yol ayaklarımın altından kayboluyor. Hızla düşüyorum, ama altımda hiçbir şey göremiyorum.

Çılgınca tutunacak bir şey arıyorum ve ellerim ıslak bir dala değdiğinde büyük bir rahatlama hissediyorum. Tüm gücümü kullanarak kendimi dalın üzerine çekiyorum ve sonra çevreme odaklanıyorum.

Keşke bunu yapmasaydım.

Oturduğum dal, yosunlu okyanus kayalıklarından dışarı çıkıntı yapıyor.

Uçurumdan düştüm!

Aşağıya baktığımda kalp atışlarım üç katına çıkıyor. Tehlikeli dalgalar kayalık buruna çarpıyor, köpüklü su ileriye doğru savrulup tekrar geri çekiliyor.

Düşersem... ölürüm.

Sadece birkaç metre aşağıya düştüm, ama tutunup tekrar tırmanabileceğim bir yer yok. Rüzgar, sahil boyunca daha şiddetli esiyor ve beni daldan düşmememem için dalın etrafına sarılmaya zorluyor.

Bu bir kasırga.

Kasırga sırasında bir uçurumun kenarında asılı duruyorum!

"Nate!" diye çılgınca bağırıyorum. O benim nerede olduğumu bilmiyor. Nereye kaçtığımı bilmiyor. Benden duyduğu son sözler, onu sevdiğim için pişman olduğumdu. Onunla hiç tanışmamış olmayı dilediğimdi. Öleceğim ve bunlar onun benden duyacağı son sözler olacak.

Bunların son sözlerim olmasına izin veremem.

"NAAATE!"

* * *

Nate (*şimdiki zaman*)

ELLIE'NİN YÜZÜ, *asla* pişman olmayacağım sözleri söylediğimde düşer.

Katie'yi seviyorum.

Yalan söyleyip sevmediğimi söylemeyi reddediyorum. O benim için önemli biri oldu. Dürüst olmak gerekirse, hayatımdaki *en* önemli kişilerden biri oldu. Ellie beni kötü biri olarak görebilir ve Katie'ye zarar vermeyi planladığımı söyleyebilir. Hepsi doğru. Ama onu sevmediğimi söyleyemez.

Akşamları akvaryumun ışığını kapatmadan önce balıklara iyi geceler dilemesini seviyorum. Mantarlı bir şey ikram ettiğimde burnunu kıvırmasını seviyorum. Müvekkillerine özenle davranmasını, sadece masum olduğunu *bildiği* davaları kabul etmesini seviyorum. Katie *Nolan'ı* sevdiğim için, *onunla ilgili* sevdiğim her küçük detayı saatlerce sayabilirim.

Ama onu Emmy'yi sevdiğim gibi seviyorum. Asher'ı sevdiğim gibi.

Onu Ellie'yi sevdiğim gibi sevemem. Katie'ye hiç *aşık* olmadım, ama bir zamanlar aşık olmaya çalıştım. Ellie ve benim umutsuz hissettiğimiz bir dönemde.

Katie'nin *kız kardeşiyle* tanıştığım gündü. Tüm dünyamın altüst olduğu gündü. Yıllardır onu geri kazanmak için çaba sarf ediyordum ve sonunda o an gelmişti. Katie'ye gerçeği söyleyecektim. Nathaniel'i kendi oyununda yendim. Her şey bitmek üzereydi.

Ta ki nişanlımın ailesiyle ilk kez tanışmak için küçük kolonyal eve girene kadar.

Bu Nathaniel'in son kartıydı ve onu iyi oynadı.

Ne yazık ki o akşam geç saatlerde vefat etti ve ben, Ellie'nin her zamankinden daha ulaşılmaz olduğunu fark ettim. Kız kardeşi ile nişanlandıktan sonra nasıl benimle olabilir ki? Benim için gerçek olmasa da, Katie için gerçekti.

O gün sonunda yıkıldım. Nathaniel'in yedi yıldan fazla bir süre hayatımı mahvetmesine izin verdim, ama umudumu hiç kaybetmedim. O an mı? Oturma odasında Ellie'nin gözlerine baktığımda, sıkı sıkı tutunduğum inancımın kaybolduğunu hissettim.

O gece geç saatlerde Katie'yi düşündüm ve ona aşık olup olamayacağımı merak ettim. Onu tüm kalbimle sevdiğimi hayal ettim. Bedenimle. Onun güzel beyaz bir gelinlikle koridorda yürüdüğünü hayal ettim. Ama oraya vardığında, her zaman Ellie'nin yüzü vardı. Ne kadar uğraşsam da, göremedim.

Ellie, on altı yaşındayken kütüphanede otururken gördüğümden beri kalbimi sıkıca ele geçirmişti. Evime gelip Emmy'yi geride bırakmamı engellediği gün ona aşık oldum. Hayatıma ne kadar girerse, hislerim o kadar derinleşiyordu. Bana sadece mutluluk getirmedi.

benim mutluluğum oldu. Bu, başka hiçbir kadının rekabet edemeyeceği bir şey.

O sözlerin ardındaki gerçeği açıklayabilmek için mağarayı geçiyorum. Katie'yi sevdiğimi, ama ona asla aşık olamayacağımı. Ellie, ben ona ulaşamadan sığınaktan dışarı koşuyor.

Kahretsin!

Ayakkabılarımı almak için koşarım. Onları daha önce ateşin yanında kurutmak için çıkarmıştım. Hızla giyip onun peşinden koşarım. Mağaradan çıktığımda, o artık görünürde değildir. Hava gittikçe kötüleşiyor, günün başından daha da kötü. Başını belaya sokmadan onu bulmam lazım.

"ELLIE!" diye bağırıyorum, ses tonumda hissettiğim çaresizlik yansıyor. Çamurlu araziye bakıyorum ve daha önce yürüdüğümüz yönün tersine giden küçük ayak izleri görüyorum. O yöne doğru koşuyorum, sol ve sağa bakarak yoğun ormanda patikadan çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorum.

Yalan

söylemeyeceğim.

Kızgınım.

Bu aptalca bir hareketti. Onun incindiğini biliyorum. Bugün ona söylediklerimden dolayı kızgın olduğunu anlıyorum. Sindirmesi zor şeylerdi. Onun hayatını en kötü şekilde etkileyen kararları bizim için ben verdim. Ama bu ortamda zar zor hayatta kalmaya çalışırken böyle pervasız davranması, onu dizimin üstüne yatırıp cezalandırmak istememe neden oluyor.

"Ellie!" Geniş ormana doğru bağırıyorum. Birkaç dakika geçti ve içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Artık onun ayak izlerini göremiyorum, bu yüzden körü körüne koşuyorum. Solumda bir mağara sistemi görüyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. Bu hava koşullarında onun beklemesi için en akıllıca yer burası olurdu.

"NAATE!" Ellie'nin panik dolu çığlığı kalbimi göğsümden çıkacak gibi attırıyor.

"Ellie!? Neredesin? Bağırmaya devam et,

Pip!" "TANRIM! Nate! Kayalıklardayım!"

Kayalıklar mı?

Şiddetli rüzgârla mücadele ederek, bir uçurum gördüğüm yere doğru ilerliyorum. Sırtı baştan sona inceliyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum

. Görme yetim bozulmuş, yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki neredeyse acı veriyor.

"Seni göremiyorum!"

"Uçurumun kenarından düştüm! Uçurumun kenarından düştüm!"

Sesini duyduğum yere koşuyorum ve uçurumun kenarından aşağıya bakarken en yakın ağaca tutunuyorum.

Hay sıçayım.

Bir dala tutunmuş, şiddetli rüzgar onu ileri geri sallıyor. Hızlı hareket etmeliyim. Etrafıma bakınıyorum, onu yukarı çekmek için kullanabileceğim bir şey arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey yok.

Düşünmeden, iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum. Gömleğimi ve pantolonumu birbirine bağlayarak bir tür ip yapıyorum. Pantolonumun bir bacağını tutuyorum ve diğer ucunu uçurumun kenarına atıyorum. O sadece birkaç metre aşağıda, bu yüzden uzunluk mükemmel.

"Onu tut, Ellie. Gömleği beline olabildiğince sıkı bağla ve sonra kollarını pantolon paçasına dolayın. Tırmanman gerekecek, tamam mı?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu aptalca bir fikir, ama aklıma gelen tek fikir bu. Bir kasırga geliyor ve o daha fazla dayanamayacak.

"Söylediklerimde ciddi değildim," diye bağırıyor bana, bu sözleri duymam için çaresizce.

"*Görüşürüz*, Pip."

"Hayır, Nate." Neden böyle dediğini biliyorum.

Onun böyle düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Buraya geldiğinde bana haber ver," diyorum sert bir sesle. Derin bir nefes alıyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

Gömleği beline bağlar, dalı tutmaya devam edebilmek için ellerini değiştirir. Kolları çift düğüm atar ve sonra pantolon paçasını tutar, sıkıca tutunmak için eline sarar. Ben de düşmemek için uçurumun kenarındaki ağaca bacaklarımı dolayarak otururum.

"Tamam, ben çekeceğim, sen de bacaklarını kullanarak tırman. Pantolon paçasını bırakma, tamam mı?"

"Tamam," diye bağırır, sesinde bir parça güven vardır. "Tamam, seni yukarı çekmeye başlayacağım, daldan aşağı kayıp ayağa kalkman gerekiyor.

dallardan aşağı kayıp ayağa kalkman gerekiyor. Kendini yukarı çekilmeye başladığını hissettiğinde, biraz geriye yaslan ve ayaklarını uçurumun duvarına dayaman gerekiyor."

"Anladım!"

Ellie dalın ucunda durana kadar bekliyorum. Rüzgârın küçük bedenini uçurumdan aşağı çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum, ama o sabit duruyor. Çekmeye başladım ve o da tırmanmaya başladı. Küçük vücuduna bağlanmış gömlek gerilimden yırtıldığında birkaç metre tırmanmıştı. Ölü ağırlığı, elimdeki pantolon paçasını aşağı doğru çekiyordu. Rüzgar gömleğimi uçurumdan aşağıya doğru sürüklüyordu, Ellie'nin düşmesini engelleyen tek şey pantolon paçasına tutunmasıydı.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor, sesinde saf korku var.

"Dayan, bebeğim!" Hiç bu kadar korkmamıştım, ama onun için kendimi tutmam gerekiyor. "Çekmeye devam edeceğim, sen de hızlı tırmanmalısın!"

Pantolonumu olabildiğince hızlı giyiyorum, ama elinden çekip almamak için dikkatli davranıyorum. Sadece birkaç metre kaldı, bu yüzden uçurumun kenarına eğilip ona uzanıyorum ve çekmeye devam ediyorum. Kolumu onun kolunun altına geçirip pantolonunu çekerken vücudunu da çekiyorum. Çok ağır değil, ama rüzgârın etkisiyle 50 kilo daha ağırmış gibi geliyor.

Sonunda onu uçurumun kenarından çekiyorum ve o, adrenalinle titreyerek ve ağır ağır nefes alarak kucağıma düşüyor. Çıplak kollarımı ona doluyorum, o da bacaklarını belime dolarken onu vücuduma sıkıca sarıyorum.

Onun yüzüne bakabilmek için geri çekiliyorum. "Ne düşünüyordun?" diye bağırıyorum, ağır ağır nefes alıp veriyorum. "Ne halt düşünüyordun?" Sesim hem korku hem de rahatlamadan titriyor. Yüzünü avuçlarımla tutup dudaklarıma yaklaştırıyorum. Ulaşabildiğim her yere öpücükler yağdırıyorum.

Etrafımızdaki rüzgâr şiddetleniyor ve kasırganın yakında kıyıya ulaşacağını anlayabiliyorum. Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor. Kayalıklardan yaklaşık yirmi metre uzakta bir mağara sistemi fark ettim. Kasırganın geçmesini beklemek için en güvenli yer orası olacak. Umarım bölgedeki diğer vahşi hayvanlar da aynı fikri düşünmemiştir.

Onu ayağa kaldırıyorum, kot pantolonumu alıyorum ve koşmaya başlıyoruz. Yağmur yüzüme çarpıyor ve acı bir his bırakıyor. Bu beni yavaşlatmıyor. Ellie'yi güvenli bir yere götürme ihtiyacı beni motive eden tek şey. Sonunda, ileride mağaraları görüyorum.

Islak ve nefes nefese mağaraya giriyoruz. Etrafıma bakınıyorum ve burada daha önce kesinlikle vahşi hayvanların yaşadığını fark ediyorum. Şu anda burada yaşayan bir şey yok gibi görünüyor, ancak bu derin bir mağara sistemi, bu yüzden daha fazla keşfe çıkarsak aynı şansa sahip olmayabiliriz.

"Eh," diyor Ellie nefes nefese. "Yine üşüyor ve ıslanıyoruz." Korkusunu gizlemeye çalıştığını biliyorum, ama yine de gülüyorum.

"Kime söylüyorsun? Artık gömleğim yok," diye şaka yollu cevap veriyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim, Nate. Bu gerçekten aptalca bir hareketti ve ikimizi de tehlikeye attı. Hiç düşünmedim. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu. Bir dakika yalnız kalmam gerekiyordu."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. "Katie'yi

sevmiyorum," diyorum ona.

"Seni sevdiğim için pişman değilim," diyor aynı anda. Birkaç saniye bekledikten sonra ekliyor, "O zaman neden onunla kaldın? Nathaniel öldükten sonra bile... onunla kaldın."

"Katie'yi önemsiyorum, Pip. O benim için önemli. Ona hiç aşık olmadım, ama bu onu sevmediğim anlamına gelmez. Nathaniel öldüğünde, ben çoktan kazanmıştım. O benim onun gibi olmamı o kadar çok istiyordu ki, benim ondan daha iyi olabileceğimi hiç düşünmedi." Bu güzel anı hatırlayınca dudaklarım bir tarafa kıvrıldı. Nathaniel Westin'i yenmek bir zamanlar hayal bile edilemez bir şeydi, ama sonunda başarmıştım.

"Ne yaptın?" diye sordu.

“Araştırdım… ve babamın birçok suç faaliyetine karıştığını öğrendim. Sonunda kendi lehime kullanabileceğim yeterli kanıtım vardı. Onun üzerimdeki etkisinden kurtulmak için kullanabileceğim bir koz. Onunla yüzleşmek için yola çıktığımda, Emmy'nin bir donör bulduğunu haber veren bir telefon aldım.”

"Tanrım, Nate. Onun iyi olmasına çok sevindim. Bu kadar hasta olduğunu bilmiyordum." Ellie bana hüzünlü bir gülümseme attı. Bunca zaman geçmesine rağmen Emmy'ye olan sevgisi hâlâ belliydi.

"Teşekkürler. Ben de teşekkür ederim. O telefon görüşmesinden sonra, onun hakkında *her şeyi* bildiğimi, ama onun artık benim hakkımda *hiçbir şey* bilmediğini fark ettim. Onunla yüzleşmeye gittiğim gün, Katie ile konuşup ona gerçeği söyleyeceğim gündü. Ama o beni şaşırttı ve ailesiyle tanışmamı istediğini söyledi." Bu günün anısını nefretle hatırlayarak durakladım. "Seni orada dururken gördüğümde çok sinirlendim, Ellie."

Titreyerek nefes alıyorum. O gün yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum.

Canlı bir şekilde.

Tamamen ve tamamen yıkım. Lise mezuniyet balomdan beri ilk kez yüz yüze gelmiştik... ve ben onun kız kardeşinin elini tutuyordum.

"Nathaniel kazandı," diye devam ediyorum. "Beni nasıl affedebileceğini bilmiyordum, ama yine de deneyecektim. O gece onunla buluştuğumda, ona karşı kanıtlarım olduğu için çok öfkeliydi. Emmy'nin bir donörü olduğunu öğrenince daha da sinirlendi. O zaman bana, fikrimi değiştirebilecek suçlayıcı videolar olduğunu söyledi. Katie ile ilişkimi bitirirsem, onları yayınlayacaktı. Benim zaten onlardan haberdar olduğumu bilmiyordu."

"Ne tür videolar, Nate?" Sesindeki hüzün kalbimi sızlattı.

"Bence o Katie'ye şantaj yapıyordu, Pip. Ben... Sanırım bunu yapmak için seni kullanıyordu, ama ayrıntıları bilmiyorum. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Özellikle de onun Nathaniel ile ilişkiye girmesinin sebebi ben olduğum için. O gece *vasiyetinden* bahsetti. Katie ile evlenmezsem, mirasın bankaya kalacağını söyledi. Para umurumda değildi, ama vasiyetinde evlenmezsek videoları yayınlama talimatı da vardı. Bu onun sigorta kartıydı. Kendisine bir şey olmaması için, aynı zamanda benim hayatımı mahvetmeye devam etmek için. Ölümünde bile, adı onun için her şey demekti." Alaycı bir şekilde güldüm.

Nathaniel, denenmiş ve onaylanmış bir narsist.

"O gece öldü, Nate. Katie seni bize tanıttığı gece öldü. Bunu hatırlıyorum." Anlamaya çalışarak burnunu kırıştırıyor.

"Öldü." Ona bakarak, sormasını bekledim. Birkaç saniye bana baktıktan sonra, küçük bir baş hareketiyle, yüksek sesle söylemeyeceğimiz şeyi kabul etti. "Son altı ayımı mahkemelerde mücadele ederek geçirdim, ama o ölmeden önce kazanmanın bir yolunu bulmuştum. Onu yendim ve o da bunu biliyordu. Sadece yasal yollardan geçmem gerekiyordu. Mahkeme, sana evlenmeyeceğimi söylediğim gün, onun mirasını onaylayarak o videoların mülkiyetini bana verdi."

Ellie derin bir nefes alır ve hayatını daha da değiştirecek bilgileri sindirir. Kaşlarını çatarak derin düşüncelere dalar. "Neden sana evlenme teklif etmeni istedi?"

İç çekerek, ona geri kalanını anlatmaya hazırım. "O fark etti ki..."

"Hayır... bekle," der ve hikayeyi anlatmaya devam etmemi engeller. Ona bakarım, gözlerimde bir soru işareti vardır. "Bu gece daha fazla dinlemek istemiyorum. Tanrım, *belki de hiç dinlemek istemiyorum*. Yeterince dinledim."

Başımı sallarım. İşte bu. Bana, tüm bu olanlarda benim rolümden dolayı beni affedemeyeceğini söyleyecek. Daha başlamadan ilişkimizi gerçekten bitirecek ve hepsi benim suçum.

"Ben... Lanet olsun!" Duygularımı kontrol edemeden bağırıyorum. Bana söylediği her şeyi kabul edeceğim, ama ilişkimizin bittiğini asla kabul etmeyeceğim. Hayatımın geri kalanını hatalarımı telafi etmekle geçireceğim. "Başımıza gelenler için çok üzgünüm, Pip." Onu terk ettiğim geceden beri çektiği her şey benim hatamdı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Ben... Artık bunu düşünmek istemiyorum, Nate. Artık *acı çekmek* istemiyorum." Derin bir nefes alır, acısını biraz daha hafif bir şeyle maskeler. "Ayrıca, şu anda gömleğin olmaması benim suçum."

Ben sert bir kahkaha attım. "Evet, Pip. Sanırım ödeştik."

"Benimkini alabilirsin diye düşünüyordum," dedi, gözlerimin içine bakarak. Ciddi görünüyordu, sözlerinde hiç mizah yoktu.

Kaşlarımı kaldırıp sırıttım. "Sanırım senin gömleğin bana biraz küçük gelir."

"Ben de seninkini çıkarabilirsin diye düşünüyordum..."

Mağaranın sıcaklığı bir anda yüz derece yükseldi. Boğazımı temizledim. "Peki çıkardıktan sonra ne olacak?"

Bana çok sevdiğim o utangaç gülümsemesini gösterir. "Sanırım öğrenmek için onu çıkarmak zorunda kalacaksın."

BÖLÜM 40

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Nate'in yüzü gözlerimin önünde değişiyor. Artık bir erkek değil, bir hayvan, bir avcı.

Ve ben onun avıyım.

Bana doğru yaklaşıyor, gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. Bunu durdurmak için çok geç. Fikrimi değiştirmek için çok geç. O adam beni ele geçirecek. Beklemekten bıktı. Bu oyunu oynamaktan, duygularımızla dans etmekten bıktı. Bana kime ait olduğumu gösterecek.

Ona.

Her zaman oydu. Her zaman o olacak. Bu mağaradan çıktığımızda, her şey bitecek. Artık talep yok, acı yok, öfke yok. Her şeyi geride bırakacağız.

Yine Nate ve Pip olacağız.

Dışarıdaki kasırga karaya doğru hızla ilerliyor olabilir, ama bu mağaranın içinde daha da büyük bir fırtına kopmak üzere. Gergin atmosfer, tehditkar bir samimiyet yaratıyor ve omurgamdan tüylerimi diken diken eden bir ürpertiye neden oluyor. Islık çalan rüzgar ağaçların arasında dolanıyor ve yağmur damlaları mağara duvarlarına vurarak Nate'in ilerleyişine ustaca eşlik ediyor. Tamamen mahvolmam için mükemmel bir fon müziği.

Tamamen mahvolmam için.

Katie kız kardeşi ve nişanlısının kaybının yasını tutarken, ben ona bedenimi vermeye hazırlanıyorum. O hala onun yüzüğünü takıyor, ama ben onun hayatının geri kalanını alacağım. O, ona ait olduğunu düşündüğü kalbi geri alırken, Katie onun kaybının yasını tutuyor. Onun evinde onu özlediğini, beni özlediğini bilerek, onun içime girmesini hissetmek için can atarken, ondan birkaç adım uzakta duruyorum. Asla geri dönemeyeceğim bir sınırı aşmak üzereyim.

pişmanlık duymalıyım. İstekli olmamalıyım. En azından suçluluk duymalıyım. Ama şu anda hissettiğim tek şey sabırsızlık.

Mağaranın benim tarafıma geçmesi saatler sürmüş gibi geliyor. Adımları yavaş, sanki beni avlıyormuş gibi. Gözleri vücudumu takip ediyor, bu da tenimi ateşe veriyor. Gözleri belimin altında kalıyor, göz bebekleri büyüdükçe koyulaşıyor. Bakışları sabit, burun delikleri genişliyor, dili dışarı çıkıyor, alt dudağını ıslatıyor.

Sonunda gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Orada bir açlık var, beslenmek isteyen bir canavar. Yüzeyin altında gizlenen canavarı dizginlemeye çalışırken elleri yanlarında yumruk oluyor. Saldırmaya hazır ve beni yakaladığında merhamet olmayacak... kaçış olmayacak.

O aç.

Ve ben bir ziyafet.

Yüzümden, göğsümden, ta içime kadar yayılan bir kızarıklık hissediyorum. Bana doğru yaklaşırken karın kasları geriliyor. Yüzündeki ifade beni korkutmalı. Ama bunun yerine beni heyecanlandırıyor. Beni yutacak ve ben bunun her saniyesini seveceğim.

O bana doğru yaklaşırken ben geriye doğru çekiliyorum. Bunu kasıtlı yapmıyorum, önümdeki tehlikeden kaçmaya çalışmak tamamen içgüdüsel bir tepki. Sırtım mağara duvarına çarpıyor ve Nate yaklaşırken beni orada sıkıştırıyor. Ağzının kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Beni tam istediği yere getirmiş.

Bir de bakıyorum ki, karşımda duruyor ve soğuk, nemli duvara karşı bedenimi sıkıştırıyor. Dişlerini göstererek yırtıcı bir gülümseme beliriyor ve ona hayvani bir görünüm kazandırıyor. Sanki benim endişemi hissedebiliyormuş gibi ağzının köşeleri seğiriyor. Ben kendimi mağara duvarına daha sıkı bastırırken, gözleri eğlenceyle doluyor. Beklenti beni deliye çeviriyor. Garip bir karıncalanma hissi parmaklarımı ve ayak parmaklarımı gıdıklıyor. Sadece bakışları bile içimde derin bir kıvılcım yakıyor. Eğer yakında harekete geçmezse, bu yoğun duygular beni bayılttıracak.

"Sana bir soru sordum," diye homurdanıyor ve bu ses, kalbimin derinliklerine elektrik akımı gibi saplanıyor.

"Ne... ne?" diye kekeliyorum. Adımı bile hatırlayamıyorum, bana sorduğu son soruyu hatırlamam imkansız.

"Ne olur..." Elleri tişörtümün altına uzanır, kumaşı kavrayarak altına kayar. Parmakları karnımı okşar, vücudumdan bir ürperti geçer ve titremeye başlarım. "Ben..." O, gömleğimi kaldırmaya başlar, göbek deliğimi geçip göğüslerimin altına ulaşır. "Senin..." O, kumaşı kullanarak beni mağara duvarından uzaklaştırır. Kumaşı daha yukarı kaldırır, göğüslerimi tamamen ortaya çıkarır ve gözleri ile onları yutar. Göğsü inip kalkar, burnu genişler ve gözleri dikilmiş meme uçlarıma odaklanırken homurdandığından eminim. "Gömleğini çıkar." Arzusu onu ele geçirince hareketleri sertleşir ve tişörtümü başımdan çeker. Nazik davranmayacak. Şu anda hissettiğimiz şey sevişmenin ötesinde. Bu şehvet dolu olacak.

Cevabımı beklemeden başını eğip gergin meme ucuma yapışıyor. Beni sıcak ağzına çekiyor ve ben de çıkıp giden iniltiyi engelleyemiyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum. Onaylayarak inliyor, ağzını geniş göğsümün etrafında daha da açıp sertçe emiyor.

"Tanrım," diye inlerim, o taraf değiştirip diğer göğsüme de aynı ilgiyi gösterirken. Saat beşteki sakalları, pürüzlü zımpara kağıdı gibi cildimi sıyırıyor ve onun güçlü emişinin zevkli acısını yoğunlaştırıyor.

Beni izleriyle süsleyecek. Beni sahipleniyor.

Başını kaldırıyor ve karşımda duran adamı neredeyse tanıyamıyorum.

Vahşi, evcilleştirilmemiş... mükemmel.

Bunu gerçekten yapacağız. Sekiz yıl sonra ilk kez seks yapacağız. Bu adaya düştükten sadece üç gün sonra, bu adamın beni tekrar sahiplenmesine izin verdim. Asla vermemem gereken bir sözü bozmak için üç gün sürdü, o bana aitken. Kalbi bana ait. Ruhu bana ait. *Vücudu* bana ait. Onu sevmek, ona sahip olmak, onunla sevişmek benim hakkım. Başka bir kadının ellerinin onun tenine dokunduğunu düşünmek beni çılgına çeviriyor.

O, çadır gibi şişmiş boxer şortuyla önümde duruyor. Elimi uzatıp ince kumaşın üzerinden sertleşmiş penisini okşuyorum. O öne eğiliyor, yüzünü boynumun kıvrımına saklayarak inliyor.

Elimi ileri geri hareket ettirip, kökünden ucuna kadar okşarken, cildimde onun gülümsemesini hissedebiliyorum.

Isırıyor. Sertçe. Hassas etimi ağzına çekiyor. Dilini derime sürterek acıyı hafifletiyor ve dilini boğazımın yanına doğru kaydırıyor. Nefesi kulağıma ulaştığında gıdıklıyor, dili kulak mememi yalıyor ve nazikçe ısırıyor.

"Dur," diye fısıldayarak kulağıma homurdanıyor. Eli benim elimi buluyor ve onu kaya gibi sert sikinden çekiyor. "Burada kontrol bende, Pip. Senin ıslak amının darlığını, inlemelerini, orgazmının tadını hayal ederek geçirdiğim geceler... Bu çabuk bitmeyecek. Seni tadacağım... hissedeceğim... *sikacağım*... sen artık dayanamayana kadar tekrar tekrar. Vücudun yorgun düşene ve sana verdiğim zevk acıya dönüşene kadar. Ve sonra sana bir kez daha boşaltacağım, sadece şunu bilmeni sağlamak için... Sen. Benim. Anladıysan başını salla."

Kafamı sallıyorum.

Çok sık başımı sallıyorum.

Hepsini istiyorum. Onun her şeyini. Bir zamanlar tanıdığım çocuğun her parçasını ve önümde duran adamın her santimini. O farklı, ama aynı. Dokunuşu tanıdık geliyor. Öpücüğü eve dönmek gibi. O hala *benim* Nate'im. Sadece... daha büyük.

Her yerinden.

Elleri kendime saklamak için yanıma koyarak kontrolü bırakıyorum. Nate, benim boyun eğmemi takdir ederek dudaklarının bir tarafını kaldırıyor. Sanki prova yapmışçasına, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatarak ortada buluşuyoruz. Öpücüğümüz acil ama yumuşak. Arzumuzun hakimiyetiyle nazik keşif hızla derinleşiyor. Kollarımı boynuna doluyorum, ellerimi yanımda tutamıyorum, o ise ellerini belime kaydırıyor. Beni kaldırıyor, bacaklarım onun kalçalarına dolanırken sırtımı duvara çarpıyor. Bizi tam doğru pozisyona getiriyor, penisi benim merkezimle hizalanıyor ve sonra bana doğru itiyor, beni ne kadar istediğini hissettiriyor.

Gök gürültüsü, Nate'in içime girerken kalbimin atışlarına ve vücudumun tepkisine uyuyor. Hareketlerimiz düzensizleşiyor, çaresizce maceraya atılıyoruz. İçim sırılsıklam ve onun ince boxerından bunu hissedebildiğini biliyorum. O, onaylayarak inliyor

onayını inleyerek ifade ediyor ve elini taytımın içine sokuyor, ustaca sinir demetimi buluyor ve başparmağıyla onu daireler çizerek okşuyor. Parmaklarını ıslatıyorum ve ona daha sert baskı yapıyorum. Onu içimde hissetmem gerekiyor, ama o kadar yakınım ki, doruğa ulaşmaktan başka çarem yok.

"İhtiyacın olanı al, bebeğim. Beni kullan ve kendini tatmin et," diye talep ediyor.

Gerilim içimde artarken, o belirgin kıvılcımı hissediyorum. Basınç gittikçe artarken yanaklarım kızarıyor. Zevk dalgası patlayarak vücudumda coşkulu bir karıncalanma yaratırken, vücudum titremeye başlıyor. Şok dalgaları beni ateşe verirken, neredeyse dayanamayacak kadar yoğun bir hisle inleyerek sert bir şekilde orgazm oluyorum.

"Nate... Nate... sik beni..." diye inlerim, onun sert sikine ve acımasız parmaklarına karşı kıvrılırken. Ben henüz orgazmın etkisinden kurtulamamışken, o beni ayağa kaldırır, önüme diz çöker ve taytımı aşağı çeker. Bacaklarım orgazmın yoğunluğundan dolayı titriyor, ama Nate beni yere kaymamam için koluyla sabitler.

"Seni tatmam lazım," diye homurdanıyor, sanki ağzına değil de başka bir yere boşaldığım için öfkelenmiş gibi. Serbest eliyle bacaklarımı ayırıyor, bir bacağımı tutup omzuna atıyor. Onun bakışlarına açık ve çıplak kalıyorum ve damlayan sıvımı gördüğü anı anlayabiliyorum. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir açlıkla parlıyor. Öne eğiliyor, nefesiyle çıplak tenimi ısıtıyor ve dilini uzun bir hareketle gezdirerek beni tatlı karışıklıktan kurtarıyor.

"Mm." Dudakları klitorisimi kavramadan saniyeler önce, inlemesi klitorisimde titreşiyor. Beni ağzına sertçe çekiyor ve ben hassasiyetten çığlık atıyorum.

"Siktir... siktir... siktir. Bu çok fazla, Nate. Bu çok fazla," diye neredeyse ağlayarak, aynı anda kalçalarımı yüzüne doğru itiyorum. Cildimde onun gülümsemesini hissedebiliyorum ve eğer yoğun zevk ile coşkulu acı arasında sıkışıp kalmamış olsaydım, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlayarak silerdim.

Dili içime derinlemesine giriyor ve ben arkamdaki duvara vuruyorum. Sırtımı kayaya dayayıp pelvisimi onun ağzına doğru kaldırıyorum. Kafam pürüzlü, düzensiz kayaya karşı ileri geri sallanıyor. Sırtımdaki serin taş, aşırı ısınmış bedenimle keskin bir tezat oluşturuyor.

Vücudum. Gerginliğin içimde bu kadar çabuk birikmesi neredeyse imkansız görünüyor. Vücudumun her yerine sıcaklık yayılırken parmaklarımın uçları ve ayak parmaklarım uyuşuyor. Kendimi bırakıp rahatlamak için dayanılmaz bir istek duyuyorum, ama gerginlik daha da artarken buna direniyorum. Güçlü bir zevk dalgası duyularımı ele geçirirken çığlık atıyorum ve artık ne görebiliyorum ne de duyabiliyorum. Tek yapabildiğim, Nate'in diliyle beni becerirken ağzının verdiği hazı hissetmek.

Artık dayanamıyorum. Nefesimi tutarak boynumu gerip mağaranın tavanına bakıyorum. Sıcak, yakıcı bir zevk içimden yayılıyor, felaket gibi bir baskı serbest kalıyor ve tüm vücudumda patlıyor. Yoğun bir şekilde orgazm oluyorum. Nate, milyonlarca küçük havai fişek gibi artçı sarsıntılar devam ederken emmeye devam ediyor.

Sonunda orgazmım beni serbest bırakıyor ve neredeyse Nate'in yüzüne oturuyorum, bacak kaslarım kendi başıma ayakta duramayacak kadar zayıf. Hiç olmadığı kadar hızlı nefes alıyorum, ama yine de derin bir rahatlama ve huzur hissediyorum. Nate beni yalıyor, yaptığı pisliği temizliyor. Temizlenecek bu kadar çok şey olduğu için utanmaya bile zahmet edemiyorum.

Ön kolunu belimden çeker ve ben nemli duvardan aşağı kayarım. Başımı taşa yaslarım. Duyulabilen tek ses, ağır nefes alıp vermemiz ve mağara zeminine düşen uzak su damlalarıdır. Mağara girişinden gelen loş ışık, taşa gölgeler oluşturur ve mağaraya ürkütücü bir hava verir.

Nate kıkırdıyor, "Henüz bitirmedin. Daha bitmesine çok var."

"Yapamam," diye cevap veriyorum. En azından öyle düşünüyorum. Kelimeler artık beynimde bir anlam ifade etmiyor.

Nate'in bana doğru kayarak yaklaştığını duyabiliyorum, sonra eli yanağımı kavrayıp başımı ona doğru çeviriyor. Gözlerimi açıyorum ve bakışlarımız kesiştiğinde nefesim kesiliyor. Bana olan arzusu hiç de dinmemiş ve dinene kadar da durmayacak. Açıkça bitkin olmama rağmen, içimden geçen o küçük karıncalanmaya engel olamıyorum.

"Kendini tat." Bu bir soru değil. Bu bir emir. Öne eğilip dudaklarını yakalıyorum, ağzında benim özümü tadıyorum. Dilini dudaklarımın arasına kaydırıyor, misk kokulu tadımı daha derine zorluyor. "Lanet olası lezzetli," diyor uzaklaşırken. Beni nazikçe

beni taş zemine yatırır, vücudumu istediği gibi yönlendirir. Onun elinde hamur gibiyim ve denesem bile direnemem.

"Sikimi istiyor musun, bebeğim?" Yorgunum. Ağrılarım var. Sinirlerim o kadar hassas ki, taytımı giymeyi düşünmek bile hayatımdaki kararlarımı sorgulamama neden oluyor. Ama o sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, başka hiçbir şey istemiyorum.

Hevesle başımı sallıyorum.

"Söyle bana," diye homurdanıyor. Tanrım, o canavarca sesinde, onun söylediği her şeye boyun eğmek istememe neden olan bir şey var.

"Evet," diye cevap veriyorum uysalca, birdenbire biraz utangaç hissederek. Daha önce hiç müstehcen konuşmamıştık. Bu benim için yeni bir deneyim, ama *onun* ağzından çıkan kelimelerin büyük hayranıyım.

"Evet, ne?" diye emrediyor. Beni kolayca bırakmayacak.

"Evet, senin... senin sikini istiyorum," diye kekeliyorum. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve o bir eliyle yanağımı okşuyor. Başparmağını yukarı aşağı kaydırıyor ve ben onun kırmızı rengi takip ettiğini hayal edebiliyorum.

"Senin bu özelliğini hep sevmişimdir," diyor, yüzümü okşayarak. "Ne kadar yakın olursak olalım, ne kadar derinden aşık olursak olalım, bu yanakları her zaman pembeye boyayabilirdim." Gözleri benimkilere kayıyor. "Bu beni deli ediyor." Cevap verme şansı bulamadan üstüme çıkıyor.

dudaklarımı bir kez daha kendine ait ilan etti. Ben de ona izin verdim, hemen dudaklarımı açtım ve dilini ağzıma aldım. İkimiz de aynı anda inledik. Bu öpücük farklıydı. Bu öpücük bir beyandı. Ben onunum, o da benim ve bu dünyada hiçbir şey bunu değiştiremez. Öpücüğü, dokunuşu içimde bir ateş yakıyordu. İçimdeki alevler yükseldikçe, önceki yorgunluğum söndü.

Daha sıcak.

Elleri vücudumun kıvrımlarını keşfediyor ve ben onun dokunuşuna yaslanıyorum. Parmakları hassas tenimde dans ediyor, dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor. Dış dünya tamamen kayboluyor. Bir adada değiliz. Uçak kazası geçirmedik. O Katie ile nişanlı değil.

Sadece biz varız.

Onu derin bir şekilde öperken ellerim saçlarına dolanıyor, göğsümü açıp onun önünde uzanan boşluğu ortaya çıkarıyorum. Artık saklamaktan bıktım. Görmezden gelmekten bıktım. Kalbim ona ait, bu yüzden onu asla geri alamayacağımı kabul etmenin zamanı geldi.

Kendimi onda kaybediyorum. Ben kelebek, o ise alev. Beni ateşe veriyor. Öpücüğü ve dokunuşuyla tenim yanıyor. Soğuk mağara zemini vücudumdan yayılan ısıyı emiyor. O olmasaydı, eminim alevler içinde kalırdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, özlemle dolu, alçak sesle.

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek bu sözlerin gerçeğini görmesini sağlıyorum. Onların içindeki *affediciliği*. Mağaranın titreyen gölgeleri, gözlerindeki rahatlamayı görmemi sağlıyor.

Ona doğru eğiliyorum, sözsüz bir rica, o da bunu memnuniyetle kabul ediyor. Kalkıyor ve boxerını bacaklarından aşağı kaydırıyor. Penisi serbest kalıyor — büyük, kalın ve arzuyla ıslanmış. Elini aramıza kaydırıyor, penisini kavrıyor ve ıslak merkezime doğru kaydırıyor. Penisinin ucu klitorisime çarpıyor ve yoğun zevk dalgasıyla derin bir nefes alıyorum.

Bacaklarımı onun arkasında çaprazlayarak, ayaklarımla onu kendime doğru çekiyorum. Bu beklenti beni öldürecek gibi. Her seferinde penisi ileri doğru kayarken, tamamen geri çekilmeden önce biraz daha içime giriyor. Onun beni sikmesini beklerken boşalacağım.

Etrafımızdaki hava, cinsel bağlantımızın enerjisiyle yüklü ve bu, onun zaten sağladığı yoğun erotik hislere katkıda bulunuyor. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu haykırmaktan birkaç saniye uzaktayım.

"Nate, lütfen." Zaten iki kez boşaldığımı düşünürsek, çılgınca çaresizliğim neredeyse komik.

"Seni tutuyorum, bebeğim. Seni tutuyorum," diyor ve uzun zamandır gerilmemiş kaslarımı gererek vücuduma giriyor. O kadar büyük, o kadar kalın ki, henüz tamamen girmedi bile. İleri doğru ittiğinde gözlerim geriye dönüyor. Şu anda çok lezzetli bir şekilde doluyum.

Nate içime tamamen girerken düşük bir inilti çıkarır. "Siktir, Pip. Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." O neredeyse tamamen çıkıp tekrar içime girerken ikimiz de inleriz. "

Nazik olmayacağım, bebeğim. Ben... Lanet olsun... Yapamıyorum." Tekrar içime giriyor ve ben bu ezici his karşısında nefesimi tutuyorum. Kalçalarını çevirip tekrar ileri doğru itiyor, bu sefer içimdeki o sihirli noktaya ulaşıyor.

"Ahhhh..." diye bağırıyorum, bu da onun tekrar yapmasına neden oluyor. Ve tekrar. Vücudumuz tekrar tekrar birbirine çarpıyor, ta ki duyabileceğiniz tek ses kalçalarımızın çarpışması olana kadar. Sert. Seksi. Sekiz yıl boyunca ihmal edilmiş tutkuyla dolu. Sevişmiyoruz. Aramıza giren yılları sikiyoruz. Aramıza giren insanları.

Bu bir arınma.

Arkamızda damlayan suyun sesi bir tempo yaratıyor ve itişlerimizin ritmini eşleştiriyor. Birlikte hareket ediyoruz, vücutlarımız en tanınabilir şekilde uyum içinde. Yıllardır ayrıydık, ama vücutlarımız birbirini hiç unutmadı. Her hareketimiz akıcı, sanki birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyormuşuz gibi.

Nate dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı tutup omzuna atıyor. Bu pozisyon, içime daha da derinlemesine girmesini sağlıyor. Bu his karşısında ikimiz de uzun ve düşük sesli inlemeler çıkarıyoruz. Hızını artırıyor, beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor. O kadar derine giriyor ki, içimdeki o sihirli noktaya ulaşırken, bir yandan da elini uzatıp klitorisimin etrafında dairesel hareketlerle parmağını ovuşturuyor.

"Siktir bebeğim. Çok sıkı, çok sıkı," diye inliyor, yüzünden ter damlıyor. "Lanet olsun. Çok iyi. Sikimi çok iyi alıyorsun, değil mi?"

"Siktir, oh siktir, oh siktir," diye bağırıyorum. İçimde oluşan baskı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Onu kovalamak beni korkutuyor, ama aynı zamanda ona *ihtiyacım var*.

Bir şekilde, o benim içimde daha da derine batıyor.

Patlamak üzereyim. İçimde biriken bu yoğun duyguyu serbest bırakmam gerekiyor. Ter yüzümden damlıyor, boynumu geriye doğru uzatıp ellerimi taş zemine vuruyorum. Duygu giderek artarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yanıp sönen ışıklar görüşümü bozuyor, tüm vücudum bu güçten dolayı karıncalanıyor ve sonunda zirveye ulaşıyorum.

Kaleydoskop gibi bir duygu patlaması yaşıyorum. Görüşüm bulanık, başım dönüyor, vücudum zevke boğulmuş durumda. Bu bedensel bir zevk. Bu dünyadan değil.

Bu biziz.

Orgazm beni sararken neredeyse bayılmak üzereyim. Zevk, sihirli bir akıntı gibi tüm vücudumu kaplıyor. Ağzımdan çıkan sesler inlemeler ve hıçkırıklarla karışıyor. Çığlıklarım giderek yükseliyor ve mağara sisteminde yankılanıyor.

Vücudum sakinleşmeye başlarken, Nate'in üzerimde gerginleştiğini hissediyorum. "Siktir... siktir," diye bağırıyor ve onun boşalmasının beni doldurduğunu hissediyorum.

Daha hızlı ve daha sert bir şekilde itiyor, içime boşalıyor. Bu hissi, bacaklarımın yanlarından aşağı damlamaya başlayan bu hissi seviyorum.

Üzerime düşüyor, ama ağırlığını neredeyse hissetmiyorum. Sanki başka bir zamana ve mekana taşınmışım gibi. Her şey ağırlıksız, sınırsız geliyor. Nate yana yuvarlanıyor ve beni kollarına alıyor.

Çıplakız. Bir mağaradayız. Bir adadayız.

Ve daha mutlu olamazdım.

BÖLÜM 41

ELLIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı taş duvarların dar çatlaklarından sızıyor. Uzaklardan damlayan su sesi yankılanıyor ve beni yıllardır gördüğüm en iyi uykudan uyandırıyor. Bu uyumlu ritim, sabahın erken saatlerinde yaşanan olayları tatlı bir şekilde hatırlatıyor.

Uykudan hala bulanık olan gözlerimi açarken gülümsüyorum. Mağaranın ağzından sızan yumuşak ışığa karşı hızla gözlerimi kırpıştırıyorum ve kollarımı önüme uzatıyorum. Kollarım, yanımda yatan adamın geniş göğsüne çarpıyor.

Nate.

Parmaklarımla göğsünü okşuyorum ve tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum. Uyuyan halini izlerken kalbim kabarıyor. Yüzü rahat ve huzurlu, uyurken dudaklarında küçük bir gülümseme var. Onun vücudunun sıcaklığını arzulayarak ona sokuluyorum. Ellerinin vücudumda hissettiği dokunuşları, dudaklarının benimkilere değmesini, bana karşı hareket edişini hatırlayarak kendime gülümsüyorum.

Dün gece, sekiz yıldır ilk kez kendimi özgürce verdim. O, kendisine ait olmayan bir şeyi almadı, çünkü ben her zaman ona *aittim*. Önce sahiplenici özgüveni ve küfürlü ağzıyla, sonra da nazik dokunuşları ve tatlı sözleriyle yılların acısını silip süpürdü.

Ona bedenimi verdim ve o da tüm kalbi ve ruhuyla sevdi.

Saatlerce uyumadan konuştuk, güldük, öpüştük... seviştik. Artık dayanamayana kadar bedenimi kullanacağını söylediğinde yalan söylemiyordu.

Vücudum artık kime ait olduğunu *biliyor*.

Karnımın guruldadığını duyduğunda bana acıdı. Hava biraz düzelince, Nate beni ararken gördüğü hindistancevizi ve muzları toplamaya gitti. Taze bambu kesti ve karnımızı doyurmak için yağmur suyu getirdi. Hatta beni yucca yapraklarıyla şaşırttı, böylece daha derin mağaraları keşfederken bulduğumuz küçük bir havuzda vücudumuzu yıkayabildik. Neyse ki, mağara sistemi zamanla rüzgârla içeriye sürüklenen kuru yapraklarla doluydu. Nate bize küçük bir ateş yaktı ve ben düzgün göremeyecek hale gelene kadar bedenimi kullanmaya devam etti. Bu sabah vücudum lezzetli bir şekilde ağrıyor ve *hâlâ* onun dokunuşunu özlüyorum.

Ama… ben de açlıktan ölüyorum. Bugün meyveden daha doyurucu bir şeye ihtiyacımız var. Ayrıca kalıcı bir barınak kurmamız gerekiyor. Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Sırt üstü yatarak ters dönüyorum. *Kalıcı* kelimesi midemi ağrıtıyor. Burada ne kadar kalacağız? Kurtarılacak mıyız?

Nate ile hayatıma başlamaya hazırım ve bunu *klimalı* bir *evde* yapmak isterim.

"Ne düşünüyorsun?" Nate'in parmağı kolumda yukarı aşağı geziyor ve vücudumda titremeye neden oluyor. Onun kolunun gıdıklaması her zaman en sevdiğim şeydi ve kendimi onun dokunuşuna doğru ittiğimi fark ediyorum. Kafamı ona doğru çeviriyorum ve gözlerinin yaramazlıkla dolu olduğunu görüyorum.

"HAYIR." Ben kıkırdamak, biliyorum biliyorum göründüğümü her çok iyi O Dudaklarını büzerek kalçamı tutup beni kendine doğru çeviriyor. Bacağım otomatik olarak onun uyluğunun üzerine çıkıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve vücutlarımız mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Bana doğru itiyor ve onda her zaman canlanan o kıvılcımı uyandırıyor. Harika bir şekilde ağrıyan merkezime rağmen ona karşı koyamıyorum. "Uslu dur!" Onun göğsüne vuruyorum ve o da elimi yakalayıp dudaklarına götürüyor ve nazikçe öpüyor. O benim bileğimi, avucumu, parmaklarımı öperken gözlerimiz birbirine bağlanıyor. "Günaydın." O gülümsüyor, önceki geceden kalan memnuniyet yüzünde açıkça okunuyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım. Göğsüm çarpıyordu ve yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

"Biliyor musun," kaşlarını kaldırıyor, "çıplak bir şekilde bana yapıştığında beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum

" der ve ben hemen bacağımı kalçasından çekip uzaklaşınca gülerek ekler.

Otururken bana göz kırparak, attığımız giysilere uzanır. Bana gömleğimi uzatırken, bana doğru eğilir ve kulağıma fısıldar. "Bu bir şikayet değildi." Kulağımın altını, boynumu öper ve tekrar yukarı çıkar, kulak mememi ısırır. "Beni ıslat, bebeğim. Bütün gün sikimde senin kokunu duymak istiyorum." Derin sesi ve sıcak nefesi beni titretir.

"Siktir," diye tıslıyorum, hemen tahrik oluyorum. Bu gidişle, bu mağaradan asla çıkamayacağız. Sanki yanıyormuş gibi ondan uzaklaşıyorum ve kendini beğenmiş gülüşü, onu *bana yalvartmak* istememe neden oluyor.

Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

Midem başka türlü düşünüyor ve çirkin bir guruldama çıkararak hindistancevizi dışında başka bir şey istiyor. Bu iğrenç ses, alaycı düşüncelerimi daha gerçekleşmeden bastırıyor. Nate'in yüzü flörtözden endişeliye dönüşüyor ve hızla kot pantolonunu giyiyor.

Onun gömleksiz halini gerçekten sevebilirdim.

"Seni besleyip enerji vermemiz lazım, çünkü bu gece o enerjiyi yine tüketmeyi planlıyorum." Göz kırparak ellerimi tutup beni ayağa kaldırır. Yanaklarımın kızarmasını engelleyemem. Seks, gençlik yıllarımızda ilişkimizin önemli bir parçasıydı, ama hiç bu kadar... şehvetli hissettirmemişti. Vücudumuz bir araya geldi ve kelimelerimizin ifade edemediği bir şekilde iletişim kurdu. Aşk. Özürler. Bağışlama. Onun dokunuşunda, öpücüğünde hepsini hissettim. Bana olan tam ve mutlak *ihtiyacını*.

"Hadi." Giyinmeyi bitirdikten sonra elimi tuttu. "Plaja geri dönüp biraz kum toplayalım. Onu çamurla karıştırıp yalıtım için kullanacağız."

"Mağarada mı kalacağız?" diye soruyorum, bu fikre hiç de karşı değilim.

"Bence bu iyi bir fikir değil, Pip. Girişi güvenli hale getiremeyiz ve diğer açıklıklardan neyin geleceğini bilmiyoruz. Burası bütün bir mağara sistemi. Adanın büyük bir kısmını kaplıyor gibi görünüyor. Tabii eğer bir adada isek."

"Ne demek istiyorsun?" Elimi geri çekerek hareketimizi durdurdum.

"Uçağımız yere çok yakın uçuyordu, bu yüzden kara parçasının ne kadar büyük olduğunu anlayamadım. Burada bütün bir mağara ağı olduğu için, komşu bir adada değil de Amazon ormanlarında bir yerde olabiliriz.

"Bu, bir ülkeye bağlı olduğumuz anlamına mı geliyor? Yani, yürümeye devam edersek, *Secrets Resort'*a ulaşacak mıyız?" Bu düşünceyle umut ve heyecanımın arttığını hissedebiliyorum. Bir spa günü için ne yapmazdım ki.

"Güney Amerika ülkesinde olabiliriz, ama lüks bir tatil köyünün yanında olma ihtimalimiz çok düşük, bebeğim," diyor nazikçe. "Pilot, iniş yapmaya çalıştığı yakınlarda bir havaalanı olduğunu belirtmedi ve Amazon yağmur ormanları binlerce kilometre uzanıyor."

Umudum söner. Binlerce kilometre uzunluğunda bir sahil şeridi. Bizi nasıl bulacaklar ki?

"Hey..." Çenemi tutup bana bakmamı sağlar, "Ne olursa olsun, sen ve ben varız. Beş gün ya da on yıl burada kalırsak... Sana bakacağım. Hayatımızın geri kalanında." Yemininde samimiyetten başka bir şey yok.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "Peki, mağarada kalmayacaksak, barınağımızı nereye kuracağız?"

"Çıkıntıya. Plajdan uzak olduğunu biliyorum, ama girişi kapatabileceğim için elimizdeki en iyi seçenek bu. Ateş yakmak ve hareket etmek için yeterli büyüklükte, ama hızlıca yalıtabileceğim kadar da küçük."

"Bizi göremiyorlarsa nasıl kurtarılacaklar?" Bu pes etmek gibi geliyor.

“Sahilde bir ateş yakıyoruz. Her gün ateşi besliyor ve günün mümkün olduğunca çoğunu orada geçiriyoruz. Belki de biz orada olmadığımızda ya da yağmur ateşi söndürdüğünde fark edilebilmesi için taşlardan bir mesaj oluştururuz. Biz. Pes. Etmiyoruz. Ama sadece hayatta kalmak değil, yaşayabileceğimiz bir noktaya gelmemiz gerekiyor. Bize bakacağıma güvenmeni istiyorum.”

"Tamam... Sana güveniyorum." Bu, şimdiye kadar söylediğim en kolay cümle. Onu, bizi asla bırakamamamın bir nedeni var. Nate benim sonsuza kadar benim olacak. Geçmişimiz, incinmelerimiz ve acılarımız ne olursa olsun. Yaptığı her şey beni korumak içindi. Bir parçam, bizim ilişkimizin asla gerçekten bitmediğini, onun her zaman benim olacağını hep biliyordu.

O benim epilogum, aşk dersim değil.

Eğilip beni nazikçe öptü. Yaptığı yemin gözlerinde parıldıyordu. Bunlar sadece beni rahatlatmak için söylenen güzel sözler değildi. Her hücresiyle bunları içtenlikle söylüyordu.

"Gidelim."

Mağaradan çıkıp sahile doğru yürüyoruz, böylece bizim sonsuzluğumuzu inşa edebileceğiz.

Şu anda nasıl görünürse görünsün.

* * *

THE ISLAND HEAT, son iki gündür yağan şiddetli yağmurların ardından bugün daha katlanılabilir. Ancak nemli hava hala devam ediyor ve burada olduğumuz sürece saçlarımın asla güzel görünmeyeceğini varsaymak doğru olur.

Güçlü kasırga rüzgarları çok fazla yıkım bırakmış, ama bunlar ormanın güzelliğini azaltmıyor. Artık bir planımız olduğuna göre, kendi küçük cennetimizi takdir etmeye başlıyorum.

Düşen ağaçlara ve çamurlu araziye rağmen, nispeten kolay bir şekilde sahile geri dönüyoruz. Kristal gibi beyaz kumlar uzaktan parıldıyor ve gözlerimi manzaralı sahil şeridine çekiyor.

Kalbim bir an duruyor.

Sonra bir an daha.

"Nate!" diye bağırıyorum, ileriyi işaret ederek. Elini tutup onu ormandan dışarı çekiyorum, böylece daha iyi görebilsin.

Bagajlar.

Sahil boyunca dağılmış bagajlar.

"Vay canına," diye bağırıyor ve sahil şeridine doğru koşuyor. "Kasırga her şeyi karıştırmış olmalı ve gelgit de onları buraya sürüklemiş!"

İkimiz de kumların üzerine diz çöküp ıslak çantaları açmaya başlıyoruz. Giysiler, diş fırçaları, diş macunu, sabun, şampuan, manikür setleri ve daha pek çok şey çantalardan dökülüyor ve ben ağlamaya başlıyorum. Bu çok küçük bir şey. Çok küçük bir zafer. Bizi beslemeyecek ya da barındırmayacak, ama bize biraz normal hayat hissi verecek.

Nate okyanusa doğru koşar ve büyük bir metal parçayı kıyıya doğru çekmeye başlar.

Uçağın bir parçası.

"Ne yapıyorsun?" diye ona bağırıyorum.

"Bunu kullanabiliriz Pip. Hepsini kullanabiliriz. Uçaktaki metali, çıkıntıya bir bariyer oluşturmak için kullanabiliriz. Bavul saplarındaki uzun çubukları, yapımızı dik tutmak için kullanabiliriz. Balık tutmak ve avlanmak için daha keskin mızraklar yapabiliriz. Kumaş bavullardan sepetler ve ağlar yapmak için malzeme kesebiliriz."

Sesindeki heyecan beni gülümsetir. Sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanırım. Ne olursa olsun, bunu atlatacağız.

"Tamam, *Jack*. Ne yapmam gerekiyor?"

Tamamen hareketsiz kalır. Eğer onu iyi tanımıyorsam, nefes almayı kestiğini düşünürdüm. Yavaşça bana dönene kadar dönüyor. Yüzü, boş bir maske gibi... ama altında gizli öfkeyi görebiliyorum.

"Jack da *kim* lan?" Oh.

Ooh.

Kıskanıyor. Hata yapıp başka bir erkeğin adını söylediğimi düşünüyor. Gülmemi zorlukla bastırıp, kalçalarımı hafifçe sallayarak ona doğru yürüyorum.

"Dr. Shephard..." diye cevap veriyorum, sanki onun tepkisini değerlendirir gibi başımı eğerek.

"*Senin* doktorun mu?" diye soruyor, sesindeki sahiplenici tonu artık gizlemiyor.

"O... *bir* doktor," diye alay ediyorum, bu durumdan çok fazla keyif alıyorum.

"İkiniz birlikte miydiniz?" Gözlerindeki hüzün, oyunumu neredeyse durdurmaya yetiyor. *Neredeyse*. Bana kalırsa, onu affettim, ama bu, biraz intikam almayı hak etmediği anlamına gelmez.

"Tanrım, keşke öyle olsaydı. Ama ben kesinlikle onun arkadaşı Sawyer'dan daha çok hoşlanıyordum."

Gözlerinde öfke parladı. "Ve bu Sawyer denen pislikle çıktın mı? Sawyer da ne biçim bir isim öyle?"

Artık dayanamıyorum. Onun kurgusal bir karaktere olan öfkesi artarken, ben kahkahalarla gülmeye başlıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor. Nate benim histerik halimi izlerken, sonunda öfkesinin yerini şaşkınlık alıyor.

"Bu bir dizi, Nate." Nefes nefese gülüyorum. "Bir uçak kazası hakkında. Onu hiç izlemediğine inanamıyorum!"

Gerginlik vücudundan kaybolur, ama yine de gülümsemez.

"Peki, madem Sawyer denen salak hoşuna gidiyorsa, neden bana Jack dedin?" Bu küçük alfa gösterisinden hiç utanmıyor.

"Çünkü..." diyorum, ellerimi çıplak göğsüne kaydırarak. "Jack sorun çözücüydü. Kahramandı. Sorumlu adamdı."

Ellerimi yakalayıp boynuna doluyor. "Kızı elde eden adam olmak istiyorum. Sawyer olmak istiyorum," diye neredeyse somurtuyor.

"Sawyer, kadınların birikimlerini dolandıran bir suçluydu," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ve Jack sonunda *kızı* elde ediyor."

Nate kaşlarını kaldırır. "Muhtemelen senin ilgini çeken erkeklerin türleri hakkında endişelenmeliyim." Elleri belime doğru hareket eder ve sonra kalçalarımın altına yerleşir.

"Kesinlikle yapmalısın," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum. Bu hareket, ellerinin sırtımda aşağıya kaymasına neden oluyor. Ellerini biraz daha aşağı kaydırıyor, ta ki kalçamı avuçlayana kadar. "Tatsızlar. Hepsi de."

"Mağara adamları," diye fısıldadı dudaklarıma.

Geri çekilip geniş bir gülümsemeyle, "Şu *anki* aşkım beni gerçekten bir mağarada becerdi," diyorum.

"Şu anki mi? *Sonuncusu* dene. Bundan sonra bir sonraki olmayacak." Dudaklarımı ısırarak açmamı sağlar. Eğilip dudaklarımızı birbirine yapıştırarak beni gelin taşır gibi kucaklar. "Sana ne kadar iğrenç olabileceğimi göstereceğim."

"Nate," kıkırdayarak, "bekle! Bekle! Kertenkeleler..."

BÖLÜM 42

NATE (26 YAŞINDA)

Emmy'nin teşhisinden bu yana bir yıl geçti. Doktorlar, birkaç tur agresif kemoterapi ve radyasyon tedavisi uygulamak için böbrek ameliyatını erteleldiler. Bu, donör bulmak için zaman kazanmak için en iyi seçenektir. Donör bulunmazsa, hayatının geri kalanında diyalize girmek zorunda kalacak ve ömrü önemli ölçüde kısalacaktır.

Tümörü biraz küçüldü, ancak deneme aşamasındaki ilaçlara rağmen pek bir iyileşme göstermiyor. Denemeye katılmamış olsaydı, ameliyatı bu kadar uzun süre erteleyemezdi.

Küçük kazançlar.

Emmy birkaç ay önce saçlarını kaybetti ve haftalarca ne benim ne de Asher'ın onu görmesine izin vermedi. Ash ona güzel bir peruk aldı ve Emmy'nin doğal saç rengiyle uyumlu olacak şekilde boyattı, böylece nihayet onu tekrar ziyaret etmemize izin verildi. O kadar zayıf ve narin ki, onu kucakladığımda kırılacağından korkuyorum. Genç gözlerinin altındaki koyu halkalar ve çökmüş yanakları kalbimi parçalıyor. Eğer bunu ondan alabilseydim, hiç tereddüt etmeden alırdım.

Emmy'nin kanser yolculuğunun başlarında, anonim bir donörden uygun bir böbrek buldular, ancak donör yeni bir dövme yaptırmıştı. Onkolog, yeni bir dövme yaptırdıktan sonra bir yıl geçmesi gerektiğini söyledi. HIV'in bir kişinin kan tahlillerinde görünmesi için gereken süreyle ilgili bir şeydi. O bir yıl geçene kadar donörün çoktan ortadan kaybolacağını düşünmüştük, ancak geçen hafta nakil konusunda bizimle iletişime geçtiklerini öğrendik. Ne yazık ki, tarama sürecinde donörün sigara içtiği ortaya çıktı.

bağışçının sigara içtiği ortaya çıktı. Onkolog, organ bağışına izin vermeden önce altı ay boyunca tamamen sigara içilmemesini şart koşuyor.

Dr. Sheffield, o zamana kadar donörün hala hayatta olacağını beklemememiz konusunda bizi uyardı. Genellikle donörlerin kendi hayatlarında değişiklikler yapmaları gerektiğinde, bağış yapmaya istekli olmadıklarını söyledi. Annem, Wes ve ben uygun değildik, bu yüzden elimiz kolumuz bağlıydı. Bu haberi almak yıkıcı bir darbe oldu. Beklemek çok zor ve doktorlar, kanser metastaz yapmadan önce fırsatı kaçırmamak için ameliyata devam etmek istiyorlar.

Emmy, Ash ve ben yüksek lisansımızı bitirirken biraz daha sevgi ve desteğe ihtiyaç duyduğu için Sarah ve Rob'un yanına taşındı. Tanrı biliyor ki evde bunu bulamıyor. O ve Nathaniel artık konuşmuyorlar ve annem gecelerinin çoğunu üç şişe şarapla geçiriyor. Onu suçlayamam. Nathaniel'in etrafında yalnız kalmak cehennem gibi olmalı. Sanırım kendi eylemlerinin sonuçlarından kaçamazsın. Ona hiç sempati duymuyorum. Çocuklarının refahını, onun sağladığı hayatı tercih etti. Bir canavarla yatağa girdi ve bunun getirdiği acıyı hak ediyor.

Nathaniel iki ay önce beni arayarak Katie'ye evlenme teklif etmemi istedi. İlişkimizin Katie'nin Westin & Associates'e katılmasını sağlamadığını ve ek bir kozun gerekli olduğunu iddia ediyor.

Bizim nişanımızı böyle görüyor. Bir koz olarak.

Bahsetmediği şey ise, kendisinin de yargıçlık koltuğuna yaklaşamadığıydı. Geçen yıl atanmadı ve bu utanç verici durumu asla unutamayacak.

Bu da daha iyi ağ kurma fırsatlarına ihtiyacı olduğu anlamına geliyor ve burada Katie devreye giriyor.

Katie ve ben, onun taleplerinden önce çok rahat bir ilişki içindeydik. Onu uzak tutuyordum çünkü ondan hoşlandığımı çok çabuk fark ettim. Onu önemsiyorum. İlişkimizin olmadığı bir şey olduğunu düşünmesini istemedim. Ne yazık ki, bu artık bana bağlı değil.

Son birkaç ayda ilişkimizi daha ciddi bir düzeye taşıdım. Aksi takdirde teklifimi kabul etmezdi. Birlikte daha fazla zaman geçirmemiz ve birbirimizi gerçekten tanımamız gerekiyordu.

Onu tanıdım.

O ise maskeli Nathan'ı tanıdı.

Başka türlü olamazdı. Beni tamamen anlayacak ve kalbimin asla ona ait olamayacağını bilecekti. Kahretsin, ona bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bunu hak etmiyor. Ellie'yi sevdiğim gibi onu sevecek birini hak ediyor. Bunun yerine, ona neredeyse hiç dokunmayan bir adamın sahte evlilik teklifiyle sıkışıp kaldı.

Hiç samimi olmadık bile.

O, bunu beklemek istediğini en başından açıkça belirtmişti. Bu da, bu sınırları benim koymam gerekmediği anlamına geliyordu. Nathaniel'in beni Ellie'ye ihanet etmem için rüşvet verebileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca, onun itirafında, bekleme kararını etkileyen bir tür travma olduğunu hissediyorum. Eğer onun acı verici bir geçmişi varsa, onun vücudunu kullanmak bana asla doğru gelmez.

Nişanlandığımızdan beri aramızdaki ilişkiler ilerledi. Daha önce hiç yaşamadığımız şekilde birbirimize dokunduk. Emmy'nin hayatı buna bağlıyken, onu ilişkimiz hakkında endişelendirmek istemediğim için bunu durdurmaya çalışmıyorum. Yalan söylemeyeceğim, bundan zevk almadığımı söyleyemem. Katie güzel bir kız ve onu sevmeye başladım. Ama Ellie her zaman aklımın bir köşesinde.

Kalbimin hala atmasının sebebi o.

O hayatına devam etmedi, bu da bana geleceğimiz için umut veriyor. Ona bir seçim şansı vermeyi planladığımdan değil. Yedi yıl daha geçse bile o hala benim olacak. O da benim gibi geçmişimize takılıp kalmış durumda.

Nathaniel'in tüm kirli çamaşırlarını acımasızca ortaya çıkardım. Onun dolabı doludur ve onu dize getirecek kadar dolandırıcılık, jüriye müdahale, yolsuzluk ve tanık tehdidi kanıtım var. Nathaniel kariyerinde başarılı oldu çünkü işinde iyi olduğu için değil. Para ve bağlantıları olduğu için bu noktaya geldi.

Ne yazık ki onun için, ben bu konuda iyiyim. Keşfettiğim şey onu onlarca yıl hapishaneye gönderecek, ama kartlarımı doğru oynamalıyım. Emmy'nin donörünü birkaç ay boyunca bilemeyeceğiz, bu yüzden tedavisi için hala finansmana ihtiyacı var. Onu henüz hapse gönderemeyebilirim, ama ona bazı kartlarımı gösterebilirim. Bu ilişkiyi bitirip Ellie'ye geri dönmem için yeterli

bu ilişkiden kurtulup Ellie'ye geri dönmem için yeterli, o da Emmy'nin masraflarını karşılamaya devam edip onu denemeye devam ettirebilir.

Altı ay. Tek ihtiyacım olan bu.

Katie, nişanlandığımız için beni ailesiyle tanıştırmak istiyor. Yaz başında mezun olduktan sonra ailesinin evine gideceğiz. O pislikle yüzleşmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım. Ailem komşu şehirde yaşıyor, bu yüzden ona elimde ne olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsat. Sonra Katie'ye gerçeği söyleyeceğim. İşlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum. Ona vereceğim acıdan nefret ediyorum. Ama Katie benim ruh ikizim değil. Benden kolayca vazgeçecek, Ellie ve benim yapamadığımız bir şey.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki Katie'nin içeri girdiğini duymuyorum. Anahtarlarını mutfak masama bırakıp telefonda biriyle konuşurken bana doğru geliyor.

"Tamam Els, sonra konuşuruz. Sana sarılabilmem için birkaç ay daha var!" Heyecanlandığında sevimli sesiyle ciyaklıyor.

"Merhaba tatlım. Çok güzelsin." Gerçekten de öyle. Şık siyah bir elbise giymiş, saçları açık ve düz. Doğal kıvırcık saçlarını çok seviyorum ama o bunun daha profesyonel göründüğünü söylüyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Geç kalmayalım diye gelmeden önce giyinmeye karar verdim."

İçimden gözlerimi deviriyorum. Babam şehre gelmiş ve bize tebrik yemeği ısmarlamak istiyor. Gözlerim, parmağını süsleyen prenses elmasına kayıyor. Ona taktığım elmas. Yaklaşık altı ay sonra artık takmayacağı elmas. Bu cümlenin bana verdiği hüzün beni şaşırtıyor. Katie ile evlenmek istemiyorum, ama onu kaybetmek de istemiyorum. O benim için önemli. Ama onu hayatımda tutmak, Ellie'yi kaybetmek anlamına geliyor ve bu benim asla yapmayacağım bir fedakarlık.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Ah, küçük kız kardeşim! Biz eve döndüğümüzde o da gelecek, yazın onunla tanışırsın." Sesindeki mutluluk kalbimi parçalıyor.

Hayır, onunla tanışmayacağım tatlım.

Kahretsin. Onun bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. O kadar uzun süre rahat bir şekilde birlikteydik ki, ilişkimiz "ciddi" hale geldiğinde bunu sormak neredeyse saçma gelmişti. Büyükbabasının kim olduğunu biliyorum. Babasının öldüğünü biliyorum. Bunun dışında, Katie'nin ve benim çocukluğum hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Kız kardeşi olduğunu öğrenmek, yapacağım şeyi daha da zorlaştırıyor. Yaptıklarım sadece Katie'yi incitmekle kalmayacak. Onu seven bir aileyi de incitecek. Onun için heyecanlanan bir aileyi. Muhtemelen ona hayran olan bir kız kardeşi.

En azından ona yardım edecek biri olacak.

* * *

Katie (*28 yaşında*)

NATHAN WESTIN, benim asla sahip olamayacağım bir şekilde kalbimi ele geçirdi. Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama kendimi uzaklaşmaya zorlayamıyorum. Yüzük parmağımdaki büyük elmasa bakıyorum. Güneş ışığında parıldayarak, ayrılma düşüncelerimle alay ediyor.

Nathan'ın balkonunda durmuş, hiç ilgimi çekmeyen bir akşam yemeğine gitmek için bekliyorum. Ama onun için gideceğim, çünkü o da benim için giderdi, uzun süredir uzak bir ilişkimiz olmasına rağmen.

Aşık olduğum adam, onun içinde yaşadığını bildiğim adamın sadece küçük bir parçası. Onun sergilediği kaygısız, partinin neşesi olan kişiliğine aşık değilim. En sevdiğim piknik masasında tanıştığım, bana seslendiği müstehcen bir aşk romanı okuyan adama aşığım. Onu derinlere gömmek unuttuğunda gördüğüm adama.

Parmağımdaki kıymığı nazikçe endişeyle çeken adam. Grip olduğumda bana çorba ve soğuk bir bez getirip, uyuyana kadar başımı ovuşturan adam. Kız kardeşini o kadar çok seven ki, arama geçmişi böbrek kanseriyle ilgili araştırmalarla dolu olan adam. Yoğun duygular besleyen ve insanlara içtenlikle değer veren adam.

Benim onu izlediğimi anlayana kadar.

Kendini saklıyor, ama nedenini anlamıyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve onu sevmemek neredeyse imkansız. Ama beni sevecek mi, bilmiyorum. Kulağa ne kadar acıklı gelse de, onun bana sunduğu tatlı aşka razı olmaya hazırım. Çünkü bu, bir erkeğin bana verdiği her şeyden çok daha iyi. Küçük yaşlarda üvey babamla başlayan ve Nathan'la tanıştığım güne kadar devam eden süreçte, erkekler beni defalarca incitti.

On yıl sonra, bu çaresiz kıza bakıp gülebilirim. Belki mutlulukla dolu bir kahkaha olacak, belki de gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha. Tek bildiğim şey, asla pişmanlıkla dolu olmayacağı.

Nathan Westin beni değiştirdi. Utangaç, kırık bir kızı alıp onu güçlü, kendine güvenen bir kadına dönüştürdü. Tanıştığımız gün zihnimi meşgul eden düşüncelerden haberi yok. Onun nazik, eğlenceli yaklaşımının hayatımı mahvedecek bir karar vermemi engellediğini bilmiyor.

Bana, tıpkı kendisininki gibi bir maske takmamda yardım ettiğini bilmiyor.

Çevremdeki herkes için ben mahkeme salonundaki bir köpekbalığıyım. Kendine güvenen, soğukkanlı, popüler kız. Gürültücü ve affetmez, özünde bencil. Maskenin arkasında onun var olmadığını fark etmiyorlar. Bir yıl öncesine kadar o hiç var değildi.

Ama bunu bilecek kadar uzun süredir hayatımda olan kimse

yok. Dimitri ve Els hariç...

Ellie beni hayatı boyunca tanıdı, ama hala maskeyi göremiyor. Okula gittim ve o, benim şu anki kadın olarak geri döndüğümü düşünüyor. Olduğumu iddia ettiğim kadın. Geçmişimden kendimi korumak için yarattığım kadın.

Nathan ve ben sadece iki yabancıyız, birbirimize gerçek benliğimizi gösterirken, gerçekte kim olduğumuzu dünyadan saklıyoruz. İkimiz de kırılmışız. İkimiz de zarar görmüşüz. Aradaki fark ise... o benim kırık parçalarımı onarıyor. Bir erkeğe asla güvenemeyeceğimi düşündüğüm yanlarımı iyileştiriyor.

Ama ben onu iyileştirmiyorum.

Sanırım Nathan'da, o maskeli kadının özellikleri gerçekten var. İlişkimiz söz konusu olduğunda bencilim. Bana verdiği aşk için ölümüne savaşırım. Başka biri ona verebilse bile.

daha fazlası, onun iyileşmesi gereken kısımlarını iyileştirebilirdi. O benim. Onu bırakmayacağım... Onu bırakamam. Aptal değilim. Beni sevdiğinden daha çok sevdiği bir kadın olduğunu biliyorum. Onu elde edemediği için benimle yetindiğini biliyorum. Buna kadın sezgisi, önsezi... ne derseniz deyin, ne olursa olsun, haklı olduğumu biliyorum. Sadece onun yolunu bulup ona geri dönmemesi için dua ediyorum.

Kollarını arkamdan omuzlarıma doladığını hissetmeden önce onun varlığını hissediyorum. Boynumu öpüyor ve ben ona yaslanıyorum.

"Babam burada," diye kulağıma fısıldıyor. Kafamı çeviriyorum. yanına yaklaşıp dudaklarını yakalar, kırmızı ruj izi bırakarak. Dudaklarıma gülümser, ben geri çekilirim, gözlerinde sadece aşk görürüm. Ama ona yansıyan aşkın aynısı değildir.

"Ceketimi alayım," diyorum, ağzındaki kırmızı lekeyi silerek. Nathaniel Westin ile bütün bir akşam geçirmeyi pek istemiyorum. Onunla ilk tanıştığımda, beni kenara çekip Nathan'ı aileme tanıtmamamı istedi. Yaklaşan kampanyası için bunun yararlı olmayacağını kaba bir şekilde açıkladı.

Ona, morarmış bir gözün de yararlı olmayacağını söylemek istedim.

Bana tanıştırma için doğru zamanın geleceğini söyledi, ama bu zaman değildi. Nathan ve ben pek ciddi değildik, ama sırf Nathaniel'e inat etmek için onu ailemle tanıştırmak istedim. Erkeklerin bana hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım. Ama onun isteği daha çok bir tehdit gibi gelmeye başladı ve Nathaniel Westin, karşı gelmek isteyeceğim türden bir adam değildi.

Nişanlandıktan sonra beni arayıp, ailemle tanışmak için mükemmel bir zaman olduğunu söyledi. Sanki bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum, sanki o satranç tahtasındaki taşları hareket ettiriyormuş gibi... ve ben de o taşlardan biriymişim gibi.

İçeri giriyorum ve Nathaniel'in küçük oturma odasında beklediğini görüyorum. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade var, sanki oğlunun hukuk fakültesine giderken neden bir malikanede yaşamadığını anlayamıyormuş gibi.

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

"Siktir," Nathan arkamda küfrediyor. Dönüp baktığımda, telefonuna bakarken yüzünde sempatik bir ifade görüyorum. "Firma az önce bana bir mesaj gönderdi. Yardım ettiğim davada yeni kanıtlar ortaya çıktı. Bu gece herkesin gelmesini istiyorlar."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Beni babasıyla yalnız bırakmayacak. "Yemekten sonra gidemez misin? Henüz yemek yemediğini anlamaları gerekir."

"Saçma," diye araya girer Nathaniel. "Avukatların hayatı böyledir, bunu biliyorsun Kate. Sensiz akşam yemeği yiyeceğiz Nathan."

Nathan'a bakıyorum, gözlerimle bu durumdan kurtulmak için ona yalvarıyorum.

"Neden yarın akşama ertelemeyelim? *Katie* zaten uzun bir gün geçirdi." Adımı vurguladığı için onu seviyorum. Nathaniel bana Kate dışında başka bir isimle hitap etmeyi reddediyor.

"*Bu gece* nişanını kutlamak için birkaç saat araba sürdüm, Nathan. Yarın yönetmem gereken bir şirketim var."

Nathan'ın gözlerinde öfkenin yükseldiğini görüyorum ve onu bu kadar zor bir duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum. "Sorun değil, bebeğim... Sensiz yemeğe gideriz." Parmak uçlarımda yükselip ona masum bir öpücük veriyorum ve beni koruyan Tanrı'ya sessizce dua ediyorum.

* * *

NATHANIEL ve ben restorana ayrı ayrı gidiyoruz ve bunun için çok minnettarım. Yemek yiyeceğimiz yere daha yakın oturuyorum, bu yüzden akşam yemeğinden sonra doğrudan eve gitmek için bunu bahane olarak kullandım.

Michelin yıldızlı İtalyan restoranının lobisinde buluşuyoruz ve hemen masamıza alınıyoruz. Hostes menüleri dağıtırken ona teşekkür ediyorum, Nathaniel ise hiçbir şey söylemiyor.

"Oğlum burada değil, o yüzden lafı dolandırmayacağım Kate."

Kafamda alarm zilleri çalıyor ve sanki önümdeki adam tarafından herkesin içinde saldırıya uğrayacakmışım gibi etrafa bakınıyorum.

Saçma.

"Tamam mı?" diye cevap veriyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Oğlumla evleniyorsun. Bu da benim şirketimde çalışacağın anlamına geliyor," diye emir verir, sanki tartışmaya yer yokmuş gibi.

Hayır. Kesinlikle hayır. Hayatımda zaten yeterince böyle şeyler yaşıyorum.

"Stokes & Baros'a zaten söz verdim ve orada çalışmaktan memnunum," diyorum, sesimde aşırı derecede kinle. Hayatım üzerindeki kontrolümü yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kate. Apollo Baros'a *neden* bağlı kaldığını bilmiyormuş gibi davranmayalım."

Nefesim kesildi. Hayır. Bu olamaz.

"Mesele şu ki, canım... bana hayır dersen kaybedeceğin çok daha fazla şey var. Böyle bir ifşa, kariyerin daha başlamadan onu mahvedebilir. Benim ailemle evleniyorsun. Bu, benim şirketimde çalışacağın anlamına geliyor. Apollo ve Angelo'nun her türlü itirazını halledebilirim, ama biraz daha ikna edilmen gerekiyorsa..." Önümdeki masaya bir dosya fırlatır. Titreyen ellerimle dosyayı alırım.

"Bu... bu ne?" diye kekeliyorum.

"Bunlar üvey babanın Brewer şirketinden yüzbinlerce dolar zimmetine geçirdiği kayıtlar. Kız kardeşinin adına. Kız kardeşinin imzasıyla."

Dosyayı alıp hemen tüm hesapları gözden geçirmeye başlıyorum. Hesaplar *birkaç* yıl öncesine ait ama kanıtlar çok ağır. Ellie'nin bunu yapmadığını biliyorum ama bunu kanıtlayacak somut bir yolum yok. En azından şimdilik. Eve gitmem lazım. Chris'i mahkemeye çağırmam lazım... ve Brewer Incorporated'ı... ve...

"Kız kardeşinin peşine düşmeyeceğim Kate. Dramatik olmaya gerek yok. Sadece konuşuyoruz."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum. Bunun benim için iyi sonuçlanmayacağını zaten biliyorum.

"Ne istediğimi zaten biliyorsun. Daha önce de söyledim, bunun bir tür tiyatroya dönüşmesi gerekiyordu."

"Peki. Senin şirketinde çalışmaya başlayacağım." Bu haberi Angelo Stokes'a nasıl vereceğim, o başka bir günün sorunu.

"Bunu duyduğuma sevindim, tatlı gelinim." Bana başka bir dosya daha uzattı. "İlk iş olarak, bunu zarfın üzerinde yazılı kişiye teslim etmeni istiyorum."

Klasörü alıp teslimat bilgilerini gözden geçiriyorum. "Nathaniel... bu... bu, senin savcılığını yaptığın bir davanın savunma tanığına gönderilecek. Bu ne olursa olsun, değerlendirilip

mahkeme yoluyla teslim edilmesi gerekiyor." Dosyayı Nathaniel'e geri kaydırmaya başlıyorum, ama o elini dosyanın üzerine koyarak hareketini durduruyor.

"Benim için çalışırken bilmen gereken ilk şey, emirlerimi sorgulamayacağın. Asla."

BÖLÜM 43

ELLIE (ADADA 2 AY)

"Nehre balık tutmaya gidiyorum, bebeğim. Dışarıdayken odun toplayabilir misin?" Nate, barınağımızın dışından sesleniyor.

"Tabii! Zaten ateşi beslemek için sahile gidiyordum," diye bağırarak cevap veriyorum, saçlarımı bağlıp terliklerimi giyiyorum.

Küçük sığınağımızın kapısını açtığımda, parlak güneş ışığı yüzüme çarptı. Gözlerimin alışması için birkaç saniye gözlerimi kısarak, sonra sahile doğru yola çıktım.

Burada geçirdiğimiz ilk birkaç hafta, Nate ve ben her yere birlikte gittik. Beni tek başıma dolaşmaya bırakmak onu rahatsız ediyordu. Zaman geçtikçe, ayrılırsak daha çok şey başarabileceğimizi fark ettik. Haftalarca plaja, nehre, mağaralara ve en sevdiğimiz yiyecek arama noktalarına giden net bir yol açtı. Bu, benim asla kaybolmamamı sağlamanın onun yoluydu. Oyulmuş yollar, avlanmak için çalılıklara güvenen daha büyük türleri de caydırıyor. Artık, ormanın bizim küçük köşesinde yerleşmekten kaçınıyorlar. Yine de, keskinleştirilmiş mızrağım ve kokpitten kilitli kutu içinde kıyıya vuran işaret fişeği olmadan kampı asla terk etmiyorum.

Nate'in özellikle gurur duyduğu projemiz olan barınağımızın kapısını kapatıp, patikayı takip ederek sahile doğru yola çıkıyorum. Yaşam alanımızı güvenli hale getirmek yaklaşık iki haftamızı aldı, ama sonuç gerçekten muhteşem oldu.

Toprak ve kumu karıştırarak kaya duvarlarımız için kalın harç yaptık, küçük delikleri kapattık ve küçük alanı yalıtarak sıcak tutmayı sağladık. Pürüzsüz taş, çocukluğumun geçtiği evdeki alçıpan duvarlardan bile daha güzel görünüyor. Tırnak törpüsü kullanarak çimento karışımını düzleştirdik ve tüm küçük köşeleri ve çatlakları kapattık.

Ardından, çamurlu zemini kazdık ve bambu filizlerini kesip yucca lifleriyle birbirine bağlayarak zemini oluşturduk. Büyük palmiye yaprakları ayaklarımızın altındaki zemini yumuşatıyor ve ateşin ısısını daha fazla tutuyor. Barınağımızın arkasına bir ateş çukuru ocağı yaptık, alevlerin çimentolu kayaya yerleşmemesi için bir taş duvar ve zemin tasarladık. Barınağımızdaki dumanı filtrelemek için içi boş bir kütük kullandık, yapımızın tepesine küçük bir taç oluşturduk ve uygun havalandırma sağlamak için bavul kumaşını kullandık. Duman kumaştan dışarı çıkıyor, ancak yine de hava şartlarından korunuyoruz.

İç yapı geniş ve yüksek bir kaya tavana sahip, ancak sarkan uçurum alçak ve dar. Bu, sığınağımızın kapısını inşa ederken faydalı oldu. Nate, kapının ana bileşeni olarak uçaktan çıkan metali kullandı. Büyük bir kütüğü oydu ve onu kaya duvarının yan tarafına, bir bushcraft sığınağı inşa ederken yapacağınız gibi sabitledi. Metali içine kaydırmak için tahtaya bir yuva oydu, böylece bir menteşe oluşturdu ve kapıyı kolayca açıp kapatabilmemizi sağladı.

Sonunda Nate, oturma alanı ve yatak yapmaya başladı. Hayatımız her gün ateşi yakmak ve avlanmakla geçtiği için pek oturup dinlenmiyoruz.

Uyumak da pek yapmıyoruz. Ama bunun işle bir ilgisi yok.

Birlikte geçirdiğimiz geceleri düşününce kendime gülümsemeden edemiyorum. Barınağımız ve sahil ateşi için odun toplamak için eğildiğimde, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Gözetliyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, başımı soldan sağa çeviriyorum. Hiçbir şey görmüyorum, ama orada olduğunu biliyorum.

Beni avlıyor.

Kısa bir nefes verip korkumu bastırmaya çalışıyorum. Korku beni kolay bir av haline getiriyor. Dik durup kendimi olduğumdan daha tehditkar göstermeye çalışıyorum. Hiç kıpırdamadan, takipçimi görebiliyormuşum gibi bir izlenim vermeye çalışıyorum. Ormanın ani sessizliği sinir bozucu; duyabildiğim tek ses hafif nefesim. Kuşlar bile beni terk etmiş gibi görünüyor. Bir dalın kırıldığını ve hışırtı sesini duyuyorum.

solumdan gelen yapraklar. Kafamı yavaşça o yöne çeviriyorum ve uzun otların arasında çömelmiş bir avcının canlı kehribar rengi gözleriyle karşılaşıyorum.

Jaguar.

Jaguarlar genellikle insanlar için tehlike oluşturmazlar. Jaguarlar utangaç yaratıklardır ve kışkırtılmadıkları veya tehdit altında hissetmedikleri sürece normalde saldırmazlar.

Kendini tehdit altında hissediyor.

Bu da yakınlarda yavrusu olduğu anlamına geliyor.

Kalbim hızla atıyor ve zaman donmuş gibi. Siyah rozetlerle süslenmiş altın rengi kürkü, hafif rüzgarda sallanıyor. Gözlerimiz birbirine kilitli, her ikimiz de diğerinin niyetini anlamaya çalışıyoruz. Güçlü kasları, sanki bana doğru atlayacakmış gibi geriliyor. Ona zarar vermek istemiyorum ama kendimi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, mızrağımı sıkıca kavrıyorum.

Ayağa kalkar ve artık saldırı pozisyonunda değil, dikkatlice birkaç adım ileri gider. Arkasında çimlerin hışırdadığını duyarım ve bunun yavrusu olduğunu anlarım. Beni dikkatle izler, sanki benim bir tehdit olup olmadığımı belirlemeye çalışır gibi. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, başını çevirir, uzun boynunu uzatır ve sonra başını tekrar bana doğru çevirir. Son bir bakışla, eğilir, yavrusunu ağzına alır ve koşarak uzaklaşır.

Tanrım.

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. Kulaklarımda kalbimin çarpışını duyabiliyorum. Hızla kalan odunları topladım ve sahile doğru koştum. Nate'e bundan kesinlikle bahsetmeyeceğim. Bahsetsem, yanımdan hiç ayrılmazdı. Ayaklarım kuma değdiğinde, içimdeki tedirginlik sonunda yatıştı. Sahilde hiç yırtıcı hayvan görmedik, bu yüzden burada kendimi en rahat hissediyorum.

Ateşi besleyerek, dumanın siyah olması için valizlerden daha fazla lastik ekliyorum, sonra ıstakoz tuzaklarımıza doğru yola çıkıyorum. İki büyük yengeç yakaladığımızı görünce heyecanla çığlık atıyorum. Bu gece kesinlikle iyi yemek yiyeceğiz. Akşam yemeğimizi alıp, onları yiyecek sepetime atıyorum, sonra kalan odunları toplayıp hepsini bırakmak için sığınağa geri dönüyorum.

Döndüğümde Nate geri gelmemişti, bu yüzden yengeçleri güvenli bir yere koyduktan sonra nehre doğru yola çıktım.

Nehir kıyısına vardığımda Nate'i şelalenin yanında yüzerken buluyorum. Çamurun üzerine oturup onun birkaç tur yüzmesini izliyorum. Nate buraya geldiğimizden beri egzersiz rutinini kesinlikle sürdürmüş. Artık normal miktarda kalori tüketmeye başladığımıza göre, fiziksel olarak formda kalmak mantıklı. Özellikle de bu zorlu ortamda.

Ben ise başka şekillerde formda kalıyorum.

* * *

Nate (*Şimdiki Zaman*)

O, benim onu orada oturup beni izlediğini görmediğimi sanıyor. Onu bir dakika rahatlatmak için biraz daha rol yapmaya devam ediyorum. Onun için planlarım var ve bu planlar dinlenmeyi içermiyor.

"Eğer bakarsan... dokunmak da zorundasın. Kuralları ben koymuyorum, Pip," diye alay ediyorum, sırtımı ona dönerek.

"Tam olarak neye dokunmam gerekiyor?"

"Aklımda bir şey var. Gel içeri," diyorum, sonunda arkanı dönerek. Kaşlarını kaldırıyor, sinirli bir şekilde başını sallıyor.

"Ceketimi barınağa bıraktım," diye mırıldanır.

"Nasıl cüret edersin, beni güzel, çıplak kız arkadaşımla yüzmeye zorlarsın." Göz kırparak, ona gözlerini devirmesini işaret ederim.

Giysilerini çıkarır, suyun sıcaklığını ölçmek için ayaklarını suya daldırır, sonra vücudunu indirir ve beline kadar suya girer.

"Ben girdim. Şimdi ne olacak?"

"Bana doğru yüzmelisin, Pip."

O iç çeker. "Beni sinirlendiriyorsun." Yüzünde kızgın bir ifadeyle bana doğru yüzmeye başlar. "Buraya dokunamıyorum," diye sızlanır ve beni güldürür.

Ona doğru yüzerim ve o omuzlarımı tutar, bacaklarını belime dolayarak sarılır. Gözleri fal taşı gibi açılır. "Nate Westin.

Mayon nerede?"

"Beni bulmaya geleceğini hissetmiştim," derim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Şelaleye doğru yüzmeye başlarım, o kadar yaklaşırım ki su yüzümüze çarpar. Soğuk damlacıklar ağzına sıçrar, o da öksürür.

"Öyle mi? Beni çıplak halde boğmak gibi bir planın mı var?" diye sorar, yüzündeki suyu silerek şakacı bir gülümsemeyle.

Ona gülüyorum ama o bana tutunurken şelalenin etrafında yüzmeye devam ediyorum. Sonunda, akan suyun ardına ulaşıyoruz. Daha iyi görebilmesi için onu kollarımda döndürüyorum. Işıltılı su perdesi, ormanı görmemizi engelliyor ve etrafımızı saran nehirde gökkuşağı etkisi yaratıyor. Onu aşınmış, kayalık bir çukura indirip, yüzdürmek için kenarı tutunuyorum. Su her taraftan aşağı akıyor ve bizi kendi küçük özel cennetimize hapsediyor.

"Vay canına," diye nefes nefese söylüyor. "Burası çok güzel." Şelalenin gürültüsü, onun sözlerini boğuklaştırıyor.

"Evet... öyle." Arkasına dönüp baktığında, gözlerimin ondan hiç ayrılmadığını fark eder. Çok sevdiğim pembe allık yanaklarına yayılır. Onun üzerinde yarattığım bu etki asla eskimeyecek.

Gürleyen su etrafımızda çalkalanırken, ıslak saçlarını kulağının arkasına itmek için uzanıyorum. Öne eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, o bana açılana kadar dilimi alt dudağına kaydırıyorum. Kalçalarını kavrayıp onu öne çekiyorum, bacaklarını tekrar bana dolamasına izin veriyorum. Kayalık sırt hafifçe su altında kalıyor, vücutlarımızı mükemmel bir şekilde hizalıyor. Öpücüğümüz hızla çok daha yoğun bir şeye dönüşür, vücutlarımız sürtünme için yalvarır. Ellie bana sürtünür, ben de buna karşılık olarak onu içime alırım. Eli suya dalar, sıkı yumruğuyla penisimi kavrar. İlkel bir inilti çıkarırım, yumruğumu onun yumruğunun üzerine kapatıp onu uzaklaştırırım.

Benim tepkimden açıkça memnun olarak sırıtıyor. "Sana dokunmam gerekmiyor muydu? Kurallar böyle değil miydi?" diye sataşıyor, o seksi, kendinden emin sırıtışıyla beni eziyor.

Uzun, kızıl saçlarını yumruğumla kavrayıp, başının hareketini kontrol edene kadar çeviriyorum. Sertçe aşağı doğru çekiyorum, başını geriye doğru eğiyorum

gözleri benimkilerle buluşana kadar. "Sana *neyle dokunacağını* söylemedim." Gözleri parıldıyor. "Ellerimle değilse, neyle?" diye alay ediyor.

Onu çıkıntıdan çekip nehre geri indiriyorum, ellerini kenara koyarak dik durmasını sağlıyorum. Islak taşın üzerine çıkıyorum, sikim sudan fırlayarak onun dikkatini çekiyor.

"Em."

Geniş bir gülümsemeyle selam veriyor. "Evet, efendim." Penisime ulaşabilmek için kendini sudan biraz kaldırıyor. Dudaklarını penisimin üzerinde kaydırarak sertçe emiyor, bu da benim kenara beyaz parmak eklemlerimle tutunmama neden oluyor.

"Siktir, bebeğim. Ağzın çok iyi. Çok iyi."

Kafasını yukarı aşağı sallayarak beni boğazının en derinlerine kadar alıyor. Saçlarını tekrar yumruklarımla kavrayarak, öğürmeye başlayana kadar onu orada tutuyorum.

"Lanet olsun, bebeğim. Kahretsin." Hayvani sesler çıkararak inliyorum. "Beni çok iyi emiyorsun, değil mi?" Başını sallıyor, sonra pop sesiyle sikimi bırakıp testislerime doğru iniyor. Onları ağzına alırken uzun, düşük bir inilti çıkarıyorum.

Onu şimdi durdurmazsam, boşalacağım.

Saçlarını tutmaya devam ederek başını geriye doğru çekiyorum. Dudaklarını yalıyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. Parmaklarıyla dudaklarının etrafındaki ön sıvıyı silip ağzına alıyor. Benimden tek bir damla bile israf etmiyor. Gözleri sersemlemiş. Yanakları kızarmış. İnanılmaz derecede tahrik olmuş.

Kızımın boşalması gerekiyor.

Saçlarını bırakıp belinden tutup kucağıma oturtuyorum. Üzerime oturuyor, klitorisini okşadığımı hissedince inliyor. Öne eğilip ağzında kendimi tadıyorum ve uyarıda bulunmadan içine giriyorum.

"Siktir!" diye bağırıyorum, bu pozisyonda sıkı amcığı sikimi boğuyor. Benim boyutuma uyum sağlamak için beklemiyor bile. Hemen yukarı aşağı zıplamaya başlıyor, kollarını boynuma doluyor ve başını geriye atarak benden istediğini alıyor. Onun hızına uyarak içine giriyorum, hareketlerimle klitorisini ovuşturmaya dikkat ediyorum.

"Nate, Nate, Nate," diye mırıldanıyor, sanki ele geçirilmiş gibi başını ileri geri sallıyor.

"İşte böyle, bebeğim. İhtiyacın olanı al. Beni sertçe sik, ne iyi bir kızsın," diye övüyorum ve o da karşılık olarak inliyor. "Bak, bebeğim." Ellie'nin vücuduna girdiğimi izleyebilmesi için geriye yaslanıyorum. "Sikimi ne kadar iyi aldığını bak, sanki benim için yaratılmışsın gibi."

"Evet," diye haykırıyor. Yaklaştığını anlayabiliyorum.

"Sen benim için mi yaratıldın, Pip? Benim misin? Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim, Nate." Ağlayarak, giderek artan orgazmını kovalıyor. Beni ıslatıyor, artık kendimi tutmam neredeyse imkansız hale geliyor.

"Kime aitsin, Ellie?" diye soruyorum, bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım var.

"Sana, Nate!"

"Aynen öyle, Pip. Şimdi sikinin üzerine boşal."

Patlıyor.

Beni de onunla birlikte doruğa ulaştırıyor. Onu spermimle dolduruyorum, son damlasına kadar içtiğinden emin oluyorum.

Başını omzuma bırakıyor, zor nefes alıyor ve neredeyse memnuniyetle mırıldanıyor.

"Bana şelaleyi mi gösteriyordun yoksa beni balıkların arasında kirletmeyi mi planlıyordun?" diye birkaç dakika sonra şaka yapar.

"Sen buraya geldiğinde çıplaktım, Pip. Ne dersin?" diye alay ediyorum ve o da göğsüme hafifçe vuruyor.

"Peki, ben var bir sürprizim sanasana bir O heyecanla heyecanla gülümsüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onun canlı gülümsemesine sırıtarak.

"Bu akşam iyi yemek yiyeceğiz! Tuzağa iki yengeç yakaladık." Haberini paylaşmaktan heyecanla geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Harika, bebeğim. Bu akşam kesinlikle iyi yemek yemeyi planlıyorum, ama bahsettiğim şey yengeç değil." Ona göz kırptıktan sonra kıyıya doğru yüzmeye başladım ve arkamda onun kahkahalarını duydum.

BÖLÜM 44

KATIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Çimler sabah çiyiyle ıslak, bu yüzden siyah topuklu ayakkabılarımın yanlarına su sızıyor. Yürürken ayakkabılarımdan ayağım kayıyor ve ayak bileğim acımasız plastik malzemeye sürtünüyor. Bugün bitmeden ayağımda birkaç su toplama olacak.

Acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Bu yüreğimi parçalayan acıyı her gün fiziksel acıya tercih ederim. *Her gün*. Eğer bu, şu anda olanların sonucunu, gerçekliğini değiştirebilirse? Binlerce su toplama için yalvarır ve her sabah acıyı gülümsemeyle karşılarım.

Küçük bir hıçkırık çıkardım ve hızla ellerimi ağzıma kapattım, gözyaşlarımı tutmak için çaresizce çabaladım. Henüz ağlayamam. Yalnız kaldığımda ağlayabilirim. Şu anda güçlü olmalıyım. Maske takmalıyım. Herkesin benden beklediği Katie olmalıyım.

Kederimin ağırlığı göğsüme baskı yapıyor, sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Etrafımdaki herkes ciğerlerime su çekmemi izliyor ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlar. Gözlerimin önünde siyah halkalar dans ediyor ve başım ağırlaşıyor. Burnumdan uzun bir nefes alıyorum, kalbimdeki ezici ağırlığın hafiflemesini diliyorum.

Diğer konuklardan biri yanımdan geçerken dirseğime çarpar. Bu hareket beni trans halimden çıkarır ve sanki dakikalarca nefesimi tutmuşum gibi derin bir nefes alırım. Ezici his sonunda geçer ve görüşüm normale döner. Eğilip karnımı tutarken, ihmal ettiğim oksijeni ağzıma dolduracak kadar nefes alırım.

Bir olay çıkarmadan önce dik dururum ve maskemı düzeltirim. Başımı geriye eğip bulutlara bakarım. Orada mıdırlar? Ölümden sonra hayat gerçekten var mıdır? Onlar için? Benim için?

Gri bulutlar gökyüzüne yayılır, bir zamanlar parlak olan güneşi karartarak kasvetli bir atmosfer yaratır. Fırtına yaklaşıyor. Nemli esintide çalkalanırken havada kokusunu alabiliyorum. Böylesine sefil, melankolik bir güne getirdiği beklenmedik dramayı memnuniyetle karşılıyorum.

Bugün nişanlımı ve kız kardeşimi toprağa verdiğim gün.

Nefesim kesilir, bu düşünce kalbimi buz gibi bir kederle sıkıştırır, o kadar sıkı ki sanki kalp atışlarım tamamen durmuş gibi hissederim. Bu olamaz. Bu dayanılmaz kabusun sona ermesini istiyorum. Nate'in göğsüne sarılarak uyanmak istiyorum. Kız kardeşimi arayıp düğün planları yapmak istiyorum.

Artık sahip olamayacağım bir düğün.

Asla yapamayacağım bir düğün.

Bunu kabul etmek yerine, kız kardeşimi ve sevdiğim adamı ölüme gönderdim. Gözümün önündeki gerçeği kabul etmediğim için öldüler. Nathan Ellie'yi seviyordu. O, benim her zaman benden daha çok seveceği kızdı. Bana kalbini asla tam olarak verememesinin nedeni buydu.

O uçakta olmam gerekirdi. Kız kardeşimle birlikte ölmem gerekirdi. Bunun yerine, onu seven adamla birlikte gönderdim. *Onu sınıyordum.* Kendime bu dünyada gerçekten güvenebileceğim kimsenin olmadığını kanıtlamak için, onu bana zarar verecek bir duruma soktum. Nathan'la tanışmadan önce inandığım ve asla unutmamam gereken bir gerçek. Değer verdiğin herkes eninde sonunda sana zarar verecektir.

Kız kardeşim de dahil.

Nathan'a karşı hisleri olsa bile, benim davranışlarım haksızlıktı. O benim en iyi arkadaşım ve ben onu başarısızlığa mahkum ettim. İkisini de hayatımdan çıkarmak için onu bana zarar verecek bir duruma soktum. Böylece içimdeki en kırık parçaları koruyabilecektim. Kalbimi *herkese* kapatmaya o kadar hazırdım ki, anlamaya bile çalışmadım.

Onu her şeyden çok seviyordum.

Nathan'dan bile çok.

Şimdi o gitti... ve bu benim hatam.

Artık daha fazla dayanamıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, onları alıp koşmaya başlıyorum. İki boş tabutu toprağa indiren mezarlık alanından uzaklaşıyorum. Asla veda edemeyeceğim iki kişi için hazırlanmış tabutlar.

Cenaze törenindeki kalabalıktan uzaklaşamadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlıyor. Annem arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Vücudum hıçkırıklara boğulmuş halde koşmaya devam ediyorum.

Ölüyorum.

Ölüyorum lan.

İçimdeki her şey paramparça oluyor.

Mahvoldum. Mahvoldum ve asla düzelemeyeceğim.

"Lütfen." Gökyüzüne bakıyorum, sözlerim gözyaşlarıyla doludur. "Lütfen Tanrım, lütfen. Onları geri istiyorum. Onu geri istiyorum." Islak çimlere dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzüme ilk yağmur damlaları düşmeye başladığında yere uzanıyorum. Uzaklarda gök gürültüsü çakarken dizlerimi göğsüme çekiyorum. Omuzlarım gözyaşlarımın ağırlığıyla titriyor. "Bu adil değil! Bu lanet olasıca adil değil!" Kimseye bağırmıyorum. Herkese bağırıyorum. Onları benden alan her ne yüksek güçse ona bağırıyorum.

Çevremdeki dünya yok olurken, rahibin duası fısıltı haline gelirken, ben burada yatıyorum. Bu anda kız kardeşime sığınmak istediğimi düşünerek ağlıyorum, bu da bana şu anki gerçekliğimi acımasızca hatırlatıyor. Cenazeye katılanların arabalarına dönüp, uzaklaşırken çakılların çıtırdadığını duyduğumda, ben burada yatıyorum. Şiddetli yağmur, benim hıçkırıklarımla karışırken, ben burada yatıyorum.

Burada yatıyorum ve parçalanıyorum.

* * *

Mezarlığın çimlerinden nihayet kendimi kopardığımda, arabamda saçımı ve makyajımı düzelttim ve Westin malikanesine doğru yola çıktım. Emmy, evini ortak bir resepsiyon için gönüllü olarak sunmuştu.

Cenazeden sonra parti vermek bana hiç mantıklı gelmiyordu. Neyi kutlayacağız ki? Sevdiğimiz insanları kaybetmeyi mi? Ben kutlama yapmıyorum, yas tutuyorum. Ölüyorum lan.

İnsanlar sevdiklerinin tabutlarının toprağa girmesini izledikten sonra nasıl yemek yiyip içebilirler?

Orada olmak istemiyorum. Bir şişe tekila alıp eve gitmek istiyorum. Uzun uzun sarhoş bir banyo yapıp içkinin unutmama yardım etmesini istiyorum. Ben içki bile içmem, ama o kadar sarhoş olmak istiyorum ki yaşadığım cehennemi unutayım.

Nefret ettiğim adamın evinin önüne arabamı park ediyorum — artık hayatta olmayan bir adamın — ve bunun bir tür karma olup olmadığını merak ediyorum. *Onun* öldüğü günü kutlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bunun için dua etmiştim. Haberi aldığımda tek bir damla bile gözyaşı dökmedim.

Şimdi onun evinin önünde durmuş, oğlunun ölümünü *kutluyorum*. Kız kardeşimin ölümünü.

Ön kapıdan içeri girip etrafı dolaşıyorum. Herkes bana sempati göstermek istiyor, her yöne çekiliyorum. Herkes her şeyini kaybetmiş bu kızla *özel bir röportaj* yapmak istiyor. Bunalmış durumdayım ve panik atak geçirmeme iki saniye kaldı.

Kalabalığın arasından geçip arka kapıdan dışarı çıkıyorum. Temiz havayı derin bir nefesle içime çekiyorum ama bunun yerine sigara dumanını soluyorum.

"Selam Katie."

Ash.

"Merhaba, Ash." Ağladığım için sesim kısılmış. "Bıraktığını sanıyordum?"

"Bıraktım." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bir süreliğine. Sanırım en iyi arkadaşını bir uçak kazasında kaybetmek, eski alışkanlıklarını bırakma kararını biraz bozuyor," şampanya kadehime bakarak başını sallıyor, "içki içmezsin sanıyordum?"

"Hayır. Babam... üvey babam alkolik. Annem de öyle, ama iyileşiyor. Uzak durmaya çalışıyorum, ama..."

Sert bir kahkaha attı. "Evet... *ama*." Sigara izmaritini söndürüp çimlere attı. "İçeri girip Ems'i arayacağım. Sen burada iyi misin, bebeğim?"

"Ben iyiyim, Ash."

İçeri girerken omzumu sıkarak yanımdan geçer.

"Hey, Asher?" Durur ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır. "Ben... biliyorum. Nate'i... ve Ellie'yi... her şeyi. Evlenmeyeceğimi biliyorum. Yani... bunu bilip bana söylemediğin için kendini garip hissetmene gerek yok.

Sadece... umarım seni bir ara yine görebilirim." Omuz silkiyorum, Nate'in en iyi arkadaşını benimle iletişimde kalması için suçluluk duygusuna kapılmasını sağladığım için kendimi aptal hissediyorum.

Ash bana doğru geri yürür ve beni kollarına alır. Beni vücuduna sıkıca sarar, başını eğip kulağıma fısıldar. "O seni seviyordu, Katie. Çok seviyordu. Yemin ederim, sana asla zarar vermek istemedi." Kafamın yanına bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum, bebeğim. Evet, beni hala göreceksin. Bazen... her zaman... ne zaman istersen. Ben buradayım. Her zaman."

Sevdiğim adamın en iyi arkadaşına sarıldığımda, hıçkırıklarımı tutamıyorum. Artık hayatta olmayan bir adam. En korkunç ve trajik şekilde ölen bir adam. Uçak düştüğünde ne düşünüyordu? Ellie'nin elini tuttu mu? Birbirlerine veda etme şansları oldu mu? Hızlı mı oldu? Bunun olacağını biliyorlar mıydı?

Tanrım, çok acıyor. Çok acıyor. Asher'ın omzuna yaslanıp ağlarken omuzlarım titriyor, gözyaşlarımla onun beyaz gömleğini ıslatıyorum. Nefes alamıyorum. Burnum tıkalı ve gözlerim şişmiş, sadece nefes alabilmeyi diliyorum. Ash elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor, kollarında parçalanmama izin veriyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra nihayet geri çekildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım, sesim gözyaşlarından kısılmış.

"Ben yanındayım. Her zaman." Öne eğilir, alnımı öper ve elimi sıkar, sonra eve geri döner.

Henüz içeri girmeye hazır değilim, bu yüzden bahçede dolaşıp eski salıncakların olduğu yere doğru yürüyorum. Salıncaklardan birinde oturan bir adam var, ama şu anda umurumda bile değil. Yanındaki salıncağa yaklaşıp oturuyorum ve keskin bir koku alıyorum.

Adam esrar içiyor.

Yüzüme bir bakış attıktan sonra, tek kelime etmeden onu bana uzattı. Onu elinden aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdiğinde titredi. O bana tanıdık geliyordu... ama aynı zamanda yeni de. Gözlerimiz buluştu ve kolumda tüylerim diken diken olurken, açıklayamadığım bir bağ hissettim. Neler olduğunu açıklayamıyorum, ama bağlantıyı kopardım, gözlerimi kaçırdım ve joint'i dudaklarıma götürdüm. Derin bir nefes aldım...

Sonra öksürüyorum. Çok.

Esrarı elimden alır, gülmesini saklamak için yüzünü omzuna gömer. "İlk kez mi?" diye sorar derin, kısık sesiyle.

"Ben... evet. Daha önce hiç içmedim."

"Öyle mi? Peki neden şimdi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Açıkçası, ikimiz de trajik bir şekilde ölen iki gencin cenaze törenindeyiz.

"Kız kardeşim ve nişanlımın aynı gün ölmesiyle bir ilgisi olabilir."

"Ah, demek sen meşhur Katie'sin."

"Sen kimsin?" diye soruyorum, merakım galip geliyor.

"Seninle çoktan tanışmış olması gereken biri," diye cevaplar üzülerek. "Seninle daha çok vakit geçirmesi gereken biri."

"Sen... sen aileden misin?"

"Öyle de denebilir. Nathan'ın buna katılıp katılmayacağını bilmiyorum. Artık birbirimizi pek tanımıyoruz... tanımıyordık."

"Mezar taşında Nate yazıyor," diyorum. Bana bakıyor, kararan gökyüzüne rağmen mavi gözleri parlıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve başını soru işaretiyle eğiyor. "Ben... şey, Nate yazdığından emin oldum. O böyle çağrılmayı tercih ediyordu. Kız kardeşim ona öyle seslenirdi. Sanırım ben de onu o kadar iyi tanımıyormuşum."

"Kız kardeşin onun nasıl çağrılmayı tercih ettiğini nereden biliyor?" diye sorar, benim saçmalıklarımdan kafası karışmış bir şekilde.

"Çünkü onu seviyordu," diyorum, duygusuzca. Kaşları alnına kadar yükselir.

"Nişanlın kız kardeşini mi seviyordu?" diye inanamadan sorar.

Gözlerim yanmaya başlar, dökülmeyen gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır. "Evet," diye fısıldarım, bu cümlenin acısını sözlerime yansıtarak. "Hayatı boyunca onu sevdi ve benimle asla evlenmeyecekti," diye sonunda yüksek sesle itiraf ederim.

Tamamen yabancı birine.

"Tanrım. Bu... bu çok ağır."

Omuz silkiyorum, gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

"Dinle... Ben, şey... Uçağa yetişmem gerek. Sen iyi olacak mısın? Birini çağırmamı ister misin?" diye sorar, beni burada yalnız bırakmaktan endişe duyarak.

"Ben iyiyim. Zaten şu anda yalnız kalmayı tercih ederim," diye fısıldayarak, yüzümden akan gözyaşlarını silerim.

Salıncaktan kalkar ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissederim, ama ona bakmam. Birkaç saniye bekler, sonra eğilip yanağımdan akan gözyaşlarından birini parmağıyla silerek siler. Bu temastan titrerim.

"Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ama ne olursa olsun, şimdiden anlayabiliyorum."

"Neyi anladığını?" Gözlerim onun gözleriyle buluşur.

"Kardeşim bir aptaldı." Dönüp uzaklaşıyor, beni ağzım açık kalmış halde bırakıyor.

Kardeşi mi?

* * *

Mezarlığa geri döndüğümde saat gece yarısını geçmişti. En çok sevdiğim iki kişiyi anmak için yapılmış beton levhalara giden yolu takip ettim. Ama onlar burada değillerdi. *Bu* tür bir kapanışı asla yaşayamayacağım. Onların bedenleri her zaman dışarıda, bir yerlerde olacak.

İki ay geçti, ama soruşturma hiçbir sonuç vermedi. Uçağın nereye düştüğünü bilmiyorlar. Suyun üzerine düştüğünü tahmin ediyorlar, ama hava trafik kontrolü uçakla iletişimi kaybettiği için kesin bir şey söylemek zor.

Ben eminemin bunu olacak olur daha daha olursa bilmek tam olarak ne olduğunu tam olarak bilmek. Kendime bunun hızlı olduğunu söylemek istiyorum. Uçağın bir dağın yamacına çarptığını ve kimsenin ne olduğunu bile bilmediğini. Eğer başka türlü olsaydı, bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Önce Nate'in mezar taşına doğru yürüyorum, her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Onları kaybettiğimizi zaten bildiğimiz halde, mezar taşlarını haftalar önce sipariş etmiştik. Arama çalışmaları sonlandırılana ve onları yasal olarak ölü ilan edebilene kadar cenaze töreni yapmadık.

Ölü.

Öldüler.

Tanrım, *düşünmek* bile acı veriyor.

"Merhaba, aşkım," diye kimseye söylemeden söylüyorum. Bir yanım, bir arazi parçasına konuşmak için aptalca hissediyor, ama onunla konuşacak başka bir yerim yok. Kalbim, onun cevap vermesini, hala benimle olduğunu gösteren bir işaret vermesini arzuluyor. "Benim, Katie," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse nefes almaktan ibaret.

Mezarının yanında diz çöküp, sanki beni hissedebiliyormuş gibi taşı okşuyorum. Gözlerimi kapatıp sesini, kahkahasını hatırlıyorum. Gülümsediğinde gözlerinin köşelerinin kıvrıldığını, benim yaptığı bir şey onu eğlendirdiğinde gamzelerinin ortaya çıktığını hatırlıyorum.

"Seni çok özlüyorum. Çok, çok özlüyorum. Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Kız kardeşim olmadan." Artık kontrol edemediğim gözyaşları sesimi boğuyor. "Sensiz bir hayat imkansız geliyor Nathan. Sen... sen benim her şeyimsin." Ağlıyorum, sözlerim artık tutarlı değil. "Sensiz hayat beni boğuyor. Nefes alamıyorum sanki. Sanki... bundan sağ çıkamayacakmışım gibi."

Onun mezarına doğru düşüyorum, hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. "Neden beni terk etmedin? Neden beni de incitmek zorundaydın? Neden bana yalan söyledin? Neden ölmek ve beni tüm bu acıyı hissetmek için burada bırakmak zorundaydın? Bu adil değil! Sana... sana çok, çok kızgınım Nathan." Sözlerim bozuk, anlaşılmaz. Mezarının üzerine uzanıp, birkaç dakika ya da saatlerce ağladım, emin değilim.

Tüm duygularım, tüm öfkem, tüm acım tükenmiş gibi hissediyorum. Sadece kırılmış hissediyorum. Onun düzelttiği tüm parçalarım, ortasından çatlayıp toza dönüşüyor. Ayağa kalkıp mezarına son bir kez bakıyorum. "Seni seviyorum, Nathan Westin. Ama seni asla affedebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum ve arkanı dönüp uzaklaşıyorum.

Kız kardeşimin mezarına doğru yürüyorum. Taşa kazınmış adı sahte, uydurma gibi geliyor. Sanki bir keder simülasyonu yaşıyorum ve bu gerçek olamaz.

Burada kalamam. Onun öldüğünü kabul edemem. Buna hazır değilim. Henüz değil.

"Çok üzgünüm, Ellie. Seni seviyorum," derim, arkanı dönüp arabama doğru yürürüm.

BÖLÜM 45

ELLIE (ADADA 4 AY)

Nate'in yanına kumlara uzandım, kolunun altına sokuldum ve başımı omzuna yasladım. Kampımıza dönmeden önce sahilde gün batımını izlemek istiyor. Güneş batana kadar hala birkaç saatimiz var, ama günün işlerinin çoğunu çoktan bitirdik. Uzun zamandır sahile gelmemiştik, bu yüzden kıyıda oturup sıcak güneşin altında dalgaları izlemekten çok mutluyum.

Genelde hava karardıktan sonra dışarıda kalmayız, ama bugün *resmi olarak* bir çift olduğumuz gündü.

Dokuz yıldan fazla bir süre önce.

Nate, fizik dersinden geçmesine yardım edecek bir inek öğretmeni bulmak umuduyla okul kütüphanesine girdi. Ben de hafta sonları Chris'ten kaçabilmek için cumartesi günleri özel ders vermeye başladım.

O gün hayatlarımız değişti.

O günden bugüne ne olursa olsun, hiçbir şeyi geri almazdım. Bu adamı seviyorum. Onu hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Onu sevmek nefes almak kadar kolay.

Ancak nefes almak her zaman kolay değildir.

Geçmişimizi geride bırakmak kolay olmadı. Nate'in doğru kararı verdiğini düşündüğünü biliyorum, ama bu kararın bana verdiği zararı ortadan kaldırmıyor.

Sayısız gece ağlayarak uykuya daldım, acı beni tüketene kadar balo gecesini tekrar tekrar yaşadım.

O geceler Randy bana geldi.

Zihnimi uyuşturmuş olabilir, ama bedenimi uyuşturamadı. Üzüntü ve öfke hala ruhumun kırık parçalarında

ve bedenimin bana olanlardan duyduğu tiksintiyi fark etmesine izin veriyordu.

Saat gibi, Randy pantolonunu giyip yatak odamın kapısından çıkardı. Ben de banyoya gidip gece boyunca kusmaya devam ederdim.

Hayatımın en kötü anları olan o anları asla unutmayacağım. Ama onu affedebilirim. Sekiz yıl boyunca bana geri dönmek ve işleri düzeltmek için çabaladı. Bana geri dönmek için aşması gereken engelleri göz ardı edemem. Sekiz yıl ayrı kaldıktan sonra beni ilk kez öptüğünde kalbimin yeniden atmaya başladığını görmezden gelemem.

Gerçek şu ki, o kararların arkasındaki nedenleri bana anlatmadan çok önce onu affetmiştim. Onu affettim çünkü içimde ondan tamamen vazgeçmiş bir yanım yoktu.

"Kurtarıldığımızda ne yapacağız?" diye soruyorum, başımı hala omzuna yaslayarak.

"Kurtarıldığımızda," diye düzeltiyor. "Ne demek, ne yapacağız?"

"Bunu... bunu saklayacak mıyız? Bizimkini? Katie'den? Sen onunla ilişkini bitirene kadar?"

Çenesini sıkarken yüzü kasvetli bir ifadeye büründü. "Seni ne kadar sevdiğimi saklamak için bir saniye daha harcamayacağım. Ne bu hayatta, ne de sonraki hayatta. Sen benimsin, Pip. Ölüm bizi ayırabilir, beni doğrudan cehenneme gönderebilir. O ateş çukurlarından tırmanarak çıkıp, sana geri dönmek için lanet olası şeytanın kendisiyle bile savaşırım. Bu adadan el ele çıkacağız."

"Onu incitmek istemiyorum," diye fısıldadım. Buradan ayrıldığımızda birlikte bir hayat kurmayı çok istiyorum. Ama evde ikimizi de yas tutan kadını unutamıyorum.

"Ben de öyle, Pip. O benim için çok değerli." Başını sallar, gözleri kızarır. "Sen olmadan yaşamayı biraz daha katlanılır hale getirdi," der ve hafifçe burun kıvırır. "O zamanlar farkında değildim, ama bunun nedeni bana seni hatırlatmasıydı. Görünüşün, tavırların, *kalbin*. Ama yine de kalbimden bir galaksi uzaktaydı. Sen o n s e k i z yaşımdan beri b e n i m

Bu onu çok incitecek, ama artık hayatımı başka birini korumak için yaşamayacağım. Artık değil."

"Ama ona açıklayacağız, değil mi? Ona her şeyi anlatacağız?" Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Katie'yi çok seviyorum ve o bunu hak etmiyor.

Nathaniel Westin zaten ölmemiş olsaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm. "Evet, Pip. Ona her şeyi anlatacağız. Zamanla, bence o da

Bizi affet. Sanırım benim onun için doğru adam olmadığımı anlayacaktır.

Yalanına inanmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Ya yapamazsak başaramazsak?"

"O zaman hayatımızı bu adada geçiririz. Birbirimizi severiz, birlikte olacağız, her zaman istediğimiz gibi." "Hayır...

Yani, ya... Ya başaramazsak." O başını sallar.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Ama ya..."

"O zaman bir sonraki hayatımızda seni bulurum. *Her* hayatta seni bulurum. Ya bu tek hayatımızsa? O zaman bize verilen her öbür dünyada seni bulurum."

Gözlerimden yaşlar akarken, çok sevdiğim adamın yanına daha da yaklaşıyorum. Onsuz yaşayamayacağım bir adam.

"Umarım bu, cehennemin derinliklerinden çıkmak anlamına gelmez." Ağlayarak, yarattığım ağır havayı hafifletmeye çalıştım.

Çenesini sıkıp düşüncelerine daldı. "Cehennemde yanmayı hak edecek bir şey yapsam bile, sana ulaşmanın bir yolunu bulurdum, Pip." Sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bu tepkisi beni şaşırttı.

"Cehennemde yanmayı hak edecek bir şey mi yaptın?" diyorum, omzuna hafifçe vurarak, ortamı hafifletmeye çalışıyorum.

Ne diyeceğini düşünür gibi bana bakar. "Seni incittim, değil mi?"

Gülüyorum. "Peki, seni affettim, o yüzden cennette benim yanımda olmanı bekliyorum."

"Anlaştık." Eğilip alnıma bir öpücük kondurur. "Orada ne pişiriyorsun?"

"Oh. OH! Bekle..." Uçağın parçalarından yapılmış metal tenceremizin bulunduğu şenlik ateşinin yanına koşuyorum. Sıcak metali rulo haline getirilmiş bir tişörtle tutup, yüzümde

peynir gibi bir gülümsemeyle Nate'in yanına koşarım. Buhar çıkan sıvıyı bambu bardağa dökerim. "İç!" derim, kocaman gülümseyerek.

Bardağı benden alır ve kaşlarını kaldırır. "Ne içiyorum?" diye sorar, bana yeterince güvenerek bir yudum alır. Yüzünü buruşturur, ama yine de yutar.

"Chacruna ve Ayahuasca güveci." Kendimle gurur duyarak, kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyorum.

"Bebeğim, bunu sevgiyle söylüyorum ve bana verdiğin şeye çok az güveniyorum, ama bu ne lan? Ve neden tadı *böyle*?"

Bardağı ondan alıp büyük bir yudum alıyorum ve tadı yüzünden burnumu buruşturuyorum. "Çünkü bir yolculuğa çıkıyoruz, bebeğim."

"Yolculuk mu?"

"Evet. Chacruna ve Ayahuasca malzemeler. Şamanlar bunları içtiğin güveçte kullanmışlar. Bu, Amazon yerlilerinin bir tarifi."

"Tadı *güzel* mi olmalı? Çünkü elimde balık var, ben..."

"Bu psikedelik bir karışım." Kıkırdayarak gülüyorum. "Mutlu yıldönümleri, bebeğim." Kollarımı "ta-da" hareketi yaparak açıyorum.

Kaşları alnına kadar yükselir ve sert bir kahkaha atar. Elimden bardağı alır ve bu sefer çok daha büyük bir yudum alır. "Siktir. Tamam, Pip... o seyahate çıkalım."

Gülerek bardağı geri alıp bir yudum daha alıyorum.

Birkaç dakika sonra, vücudumda bir sıcaklık hissediyorum. Etrafımdaki canlı renkler yoğunlaşmaya başlıyor. Okyanus farklı mavi ve yeşil tonlarına bürünüyor, dalgalar ileriye doğru fırlıyor, beni kaldırıp sürükleyen büyük bir ele dönüşüyor. El şeklindeki dalganın üzerinde giderken, etrafımda renkli balıkların zıplamasını izleyerek kıkırdayarak gülüyorum. Gökyüzüne bakıyorum ve bulutların çizburger ve sosisli sandviçlere dönüştüğünü izliyorum.

Mmm, nefis.

Gerçekten, gerçekten sosisli sandviç istiyorum.

Yeni balık arkadaşlarıma, en iyi Jennifer Coolidge sesimle "Canım çok hot dog çekiyor" diye bağırırken, histerik bir şekilde gülmeye başlıyorum.

Arkamı dönüp baktığımda Nate'in kanatlarını çırparak sahilde koşuşturduğunu görüyorum. Hmm... Nate ne zaman kanatlar edinmiş? "Uç, bebeğim, uç!" diye bağırıyorum, ama Nate artık orada değil. Aniden kendimi kumların üzerinde buluyorum, minik bej kristaller beni yere çekiyor. Kafamı sola çeviriyorum ve Nate'in yanımda uzandığını görüyorum. Havayı tokatlayarak, konuştuğu kişiye gülüyor.

Kendimi iyi hissediyorum, ağırlıksız ve sersemlemiş, vücudumdan geçen hislerin tadını çıkarıyorum. Etrafımdaki kuma desenler çizmeye başlıyorum, her desen gözlerimin önünde canlanıyor.

"Nate, bak!" Suya doğru ilerleyen kumdan yapılmış gemiyi işaret ediyorum. "Sence onunla eve dönebilir miyiz?"

"Bu güzel kalede yaşarken neden eve dönmek isteyelim ki?" diye soruyor bana, önümüzdeki buzdan yapılmış kaleyi işaret ederek.

"Evet, haklısın," derim, gemiye veda ederek.

"Sence kader canlı mıdır?" diye sordu Nate. "Sanki bulutlarda yaşayan minik insanlar gibi, hepimizin başına gelecekleri belirleyen?"

"Belki de evren canlıdır. Orada koca bir dünya var ve öldüğümüzde hepimiz oraya gidiyoruz."

"Evet, sanırım haklısın. Bir gün gökyüzünde bize ait küçük bir bölümümüz olacak, Ellie."

"Bence bu çok hoş olur," diye fısıldıyorum, büyük bir goril sahilde yanımızdan geçerken.

Bir saat boyunca orada uzanıp, ilaç vücudumuzdan atılırken öpüşüp güldük. Sonunda bulutlar normal şekillerine döndü ve kum vücudumuzdan ayrıldı. Güneş ufukta alçaldı ve gökyüzünü güzel bir turuncu-pembe renge boyadı.

Tam zamanında, gün batımını izlemek için kafamızın iyi olmaktan çıkmaya başlar.

Nate'e bakıyorum. "Bir daha asla bunu yapmayalım."

"Bana mı söylüyorsun? Lanet olası bir Pac-Man beni kovalıyordu." "Pac-Man mı? Uçmaya çalıştığını sanıyordum."

İkimiz de kahkahalara boğuluruz ve birbirimize gördüğümüz saçma sapan halüsinasyonları anlatırız.

Kalkıp kollarımızdaki kumu silerek oturuyoruz. Nate beni önüne çekip bacaklarını açarak göğsüne yaslanmamı sağlıyor. Başımı geriye yaslayıp öpücüğünü bekliyorum, o da seve seve karşılık veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, güneşin kalan sıcaklığının vücudumu sarmasına izin veriyorum. Arkamdaki adamla hissettiğim mutluluk ruhuma işliyor. Evden binlerce kilometre uzakta bir adada mahsur kalmış olmamızın önemi yok.

Bu, başlangıcımızı kutlamak için mükemmel bir yoldu.

Kendi küçük özel cennetimize ait bu birliktelik anı, bir çift olarak yaşayabileceğimiz diğer hiçbir deneyime benzemiyor. Hayatın kaosundan kaçıp, gerçek dünyanın kolaylıklarının asla izin vermeyeceği bir şekilde bağlanabiliyoruz.

Burada huzuru bulduk.

Güneş batmaya devam ediyor, ufku öpüyor ve önümdeki gökyüzünü dönüştürüyor. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Nate'in arkamda çok tanıdık bir melodiyi mırıldanmaya başladığını duyuyorum. Kollarını bana doluyor ve hafifçe ileri geri sallanıyoruz.

"Bilge adamlar der ki..." diye öne eğiliyor ve şarkıyı kulağıma fısıldıyor. Bu şarkıyı en son duyduğum anı çok net hatırlayınca gözlerim doluyor.

O, gün batımını izlerken bizi nazikçe sallayarak şarkının tamamını söylüyor.

Ve zaten tüm kalbimi ve ruhumu ele geçirmiş olan bu adama daha da aşık oluyorum.

BÖLÜM 46

ELLIE (24 YAŞINDA)

Güneş ufukta alçalmaya başlar ve huzurlu banliyö mahallesine altın rengi bir örtü serer. Direksiyonu ele geçirip arabamı döndürmek için mücadele eden endişemi bastırırım.

Bu sokak tanıdık gelmiyor. Bu evler harap değil. Ama bu yolda sürerken aynı korku, aynı tedirginlik hissediyorum, sanki tüm çocukluğum boyunca bana sığınak olan eve doğru gidiyormuşum gibi.

Yedi yıldan fazla bir süredir bastırdığım anılar zihnime akın ediyor. Hiç iyileşemeyecek kadar derin yaralar açan anılar. Asla yüzleşmeyi planlamadığım anılar. Asla tekrar görmeyi planlamadığım insanlar.

O burada mı? Evdeyken onu görecek miyim? O da beni benim onu özlediğim gibi özlüyor mu? Bu anılar, bu sorular... canımı yakıyor.

O burada mı? Evdeyken *onu* görecek miyim? Eskisi gibi bana dokunmaya çalışacak mı? O anılar, o sorular*... korku uyandırıyor*.

Travma dolu anıları silkeliyorum ve GPS'imin yönlendirdiği şekilde, şirin bir çıkmaz sokağın virajını dönüyorum. Küçük, rahat bir çiftlik evinin garaj yoluna girmeden önce adresi bir kez daha kontrol ediyorum. İlk fark ettiğim şey, garaj yolunun bozulmamış olması. Tepesine kadar engebeli bir yol yok. Lastik patlaması endişesi yok. Kiremitler mükemmel bir şekilde duruyor; çimler güzelce kesilmiş. Canlı çiçek tarhları manzarayı süslüyor ve bahçenin ortasında bir elma ağacı duruyor.

Onun için mutluyum.

İyi olduğuna sevindim.

Direksiyonu sıkıca kavrıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Zaten park etmiş durumdayım; motor kapalı. Tek yapmam gereken arabanın kapısını açıp dışarı çıkmak, ama ellerim önümdeki direksiyona yapışmış durumda. Parmaklarım sıkıca kavradığım için karıncalanmaya başlıyor ve ellerimi çekmek için mücadele ediyorum.

Derin nefes alıyorum.

Beş şey görüyorum, dört şey hissediyorum, üç şey duyuyorum, iki şey kokluyorum, bir şey tadıyorum.

Panik halim sonunda yatışır ve ellerimi tekrar hissedebilirim. Arabanın kapısını açar ve ön girişe doğru yürürüm. Serin bir esinti tenime dokunur ve çok kötü bir his uyandıran tüylerim diken diken olur.

İçgüdülerim bana bağırıyor. Bir şey geliyor. Kötü bir şey. Beni değiştirecek bir şey. Asla eve gelmemeliydim. Beni inciten insanların ulaşabileceği bir yere geri dönmeyeceğim ayrı bir yolculuk yapmalıydım.

Artık çok geç.

Ön kapıyı çalıyorum ve kapı kendiliğinden açılıyor. Annemin yeni evine giriyorum ve beni çocukluğuma geri götüren bir koku geliyor burnuma. Nostalji gözlerimi yaşartıyor. Özlediğimin farkında bile olmadığım bir anı bu.

Çikolatalı kurabiye.

Annem ben altı yaşımdan beri kurabiye yapmamıştı, bu yüzden kokusu beni şaşırttı. Dürüst olmak gerekirse, bu, yaklaşık altı yıl önce üniversiteye gittiğimden beri eve ilk gelişimdi. Bildiğim kadarıyla, annem Betty Crocker'a dönüşmüş olabilir.

Geçen yıl Hemşirelik Bilim Lisansımı tamamladım ve dairem yakınlarında bir iş teklifi aldım. Buradan üç saat uzaklıkta olması yeterince uzak değil, ama ihtiyacım olduğunda eve gelmek kolaydı.

Hiç gerek duymadım.

Yerel hastanede bir işe girdim ve birkaç hafta içinde geri transfer olacağım. Büyük şehirlerde maaşlar çok daha iyi ve Katie de buraya taşınacak. Katie, annemin ikimizin de eve dönmesinden çok heyecanlandığını söyledi, ama ben aynı şeyi söyleyemem.

Annem ve babam, ben okula gittikten kısa bir süre sonra ayrılık davası açtılar. Ayrılıkla ilgili ayrıntıları bilmiyorum, ama pek de umursamıyorum. Beş yıl sonra, boşanma belgeleri hala imzalanmadı.

Beni ilgilendirmez.

Evden ayrıldığımdan beri annem birkaç kez bana ulaşmaya çalıştı. İlişkimizi düzeltmek için çaresiz olduğunu biliyorum. Bir keresinde, hiç istemediğim özürlerle dolu uzun bir sesli mesaj bıraktı. Asla kabul etmeyeceğim özürler.

Onu hiç aramadım. Çok

az, çok geç.

Babamdan uzun süredir *ayrı yaşaması*, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Burada olmamın tek nedeni, kız kardeşim nişanlısıyla eve gelmesi. Bir buçuk yıldır birlikteler, ama hiçbirimiz onu tanımıyoruz. Bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor.

Katie ve ben her zaman en iyi arkadaş olduk, birbirimizi mükemmel bir şekilde dengeliyorduk. Ben her zaman ayakları yere basan kişiydim. Katie ise her zaman hayalperestti, ailemizin evinden kaçıp ikimizin kendi hayatımızı kurmamızı hayal ederdi. O bulutların üzerinde yaşarken, ben bu gezegende kök salmıştım. Büyürken, beni koruyordu, yaşadığı cehennemden beni koruyordu. Chris'in zehirli etkisinden, annemin ilgisizliğinden beni koruyordu. Sanırım bu yüzden bu kadar büyük hayaller kuruyordu. Çünkü kabusunu hayal ederek unutmaya çalışıyordu.

İkimiz için de hayal kuruyordu.

Sonra o özel okula gitti ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. On sekiz yaşına geldiğinde bir şeyler değişti. Lise son sınıfında kötü bir şey olmuş gibi hissediyordu, bir zamanlar sahip olduğu hayallerini karartmıştı. Eskiden olduğu kişinin gölgesi haline geldi, parlak gözleri sönükleşti, geniş gülümsemesi azaldı. Üniversiteye gittiğinde, yeni bir kişi olarak ayrıldı. Saçlarını sarıya boyadı, bol giysiler giydi, sanki bir zamanlar olduğu kızı yok etmeye çalışıyormuş gibi.

Hayat sonunda onu kırmıştı.

Gizemli nişanlısıyla tanıştıktan sonra, kişiliği tipik bir it-girl'e dönüştü. Onun haline gelmesinden hoşlanmıyordum, ama en azından tekrar gülümsüyordu.

Ama nişanlanmak? Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra? Bu, "yeni" Katie için bile aşırı görünüyor. Eski hayatından, onu şekillendiren olaylardan, eskiden olduğu kişiden kaçtığını düşünmeden edemiyorum. Onu yeterince iyi tanıyorum, bir maske taktığını biliyorum.

Tıpkı Nate gibi.

Bana nişanlandığını söylemek için aradığında, o kadar sevinçliydi ki, bu sevinç telefonun ötesine bile ulaşıyordu. Kendimi bir anlık hayal kırıklığına kapılmaktan alıkoyamadım. Neredeyse ihanete uğramış gibi hissettim. Onu kaybettim. Onu yıllar önce kaybettim ve rastgele bir adam gelip benim yerime geçti.

Onunla tanışmadan önce bile ondan nefret etmek istiyorum.

Arkamda zemin gıcırdıyor ve başımı hızla çeviriyorum, bu kasabanın gerginliği beni sinir ediyor. Annem orada duruyor, gözleri cam gibi parıldayarak beni baştan aşağı süzdürüyor. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakmaya devam ediyoruz, kıpırdamadan, tek kelime etmeden.

İyi görünüyor. Sağlıklı görünüyor. Biraz kilo almış, sanki artık diyetinde sadece kırmızı şarap yokmuş gibi. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, gözleri sıcaklık ve sevgiyle parlıyor.

Çocukluğumdan beri bana böyle bakmamıştı. Bir yanım ona koşup sarılmak ve tüm kötü anıları unutmak istiyor. Diğer yanım ise kapıdan çıkıp ona sırtımı dönerek onu incitmek istiyor. Kalma isteği daha güçlü olduğu için dikkatlice bir adım atıyorum. Havada söylenmemiş sözler ve sessiz pişmanlıklar dolaşıyor.

"Ellie," diye nefes nefese söylüyor annem, sesi duygu dolu. İkimiz de bir adım atıyoruz ve birbirimize bir kol mesafesi kadar yaklaşıyoruz. "Seni çok özledim, kızım. Çok, çok özledim."

Ayık.

Daha da yaklaşıp kollarıyla beni sarar. Kokusu tanıdık ama farklıdır. Vücuduna parfüm gibi yapışan güçlü alkol kokusu yok olmuştur. *Annem* gibi kokuyor. Kabus gördüğümde beni kucağına alan annem gibi. Yatmadan önce bana ninni söyleyen annem gibi.

İlk başta tereddütlü bir şekilde sarılır, ama ben karşılık verince kollarını daha da sıkılaştırır. "Çok üzgünüm," der titrek bir sesle. "Çok, çok üzgünüm."

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum, ama yapamıyorum. Onu affetmek istiyorum, ama affetmeyeceğim. O noktada değiliz ve belki de asla o noktaya gelemeyeceğiz.

"Katie nerede?" diye soruyorum, boğazımı temizleyerek, sesim duygu dolu.

"Lütfen..." Annem sesi biraz titreyerek cevap verir. "Şimdi olmaz. Bugün olmaz. Bugün Katie'nin günü."

O da başını sallar, isteğimi kabul eder. "Birazdan buraya gelmesi gerek."

Tam o sırada, ön kapı açılır ve sertçe kapanır. Annem, ani girişten şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Üvey kızımın havalı bir nişanlısını eve getireceğini duydum. Gelip onunla tanışayım dedim. Onu o zengin, kibirli okullara gönderdiğim için bana borçlu gibi görünüyor," arkamda bir ses duyulur, bir daha asla duymak istemediğim bir ses.

"Chris. Burada ne işin var? Bu eve gelmemen gerekiyordu. Asla. Anlaşmanın bir parçasıydı bu!"

Anlaşma mı? Ne anlaşması?

"Beni bu küçük aile toplantısından dışlayamazsın, Diane." Bakışlarını bana çevirir ve sonunda burada olduğumu fark eder. "Merhaba Ellie, benim küçük kızım nasıl?" Beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyormuş gibi sırıtarak gülümser.

Annem önüme geçer. "Sakın başlama!"

"Chris'in buraya geleceğini bana söylemedin," diye yeni bir ses araya girer. Kız kardeşim. Chris'in arkasında durmuş, korkudan donakalmıştır.

Annemle babam tartışırken gizlice içeri girmiş olmalı. Babam ona dönüp bakar ve geriye doğru sendeler. "Ne oluyor..." diye öfkeyle söyler, kızımın yanında duran adama bakarak. Anneme geri döndüğünde, yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifade vardır... ve belki biraz da korku. "Siktir et bunu." Alaycı bir şekilde sırıtarak, yüzü hayalet görmüş gibi solgunlaşır. Sonra hiçbir açıklama yapmadan ön kapıdan çıkar.

Bu... tuhaftı.

Onun yokluğu, kız kardeşim ve nişanlısını görmemi sağlıyor... Hayır.

Hayır. Lütfen Tanrım, hayır. Bu olamaz. Bu olamaz.

"Nate," diye fısıldıyorum, o kadar sessiz ki kimsenin duyabileceğini sanmıyorum.

"Nişanlımı tanıyor musun?" diye soruyor Katie, Chris'i burada gördüğünün şokundan henüz kurtulamamış, sesi hala titriyor.

"Liseyi birlikte okuduk," Nate, ben cevap veremeden sözümü keser.

O, soğukkanlı, sakin ve kendinden emin biridir.

Katie'nin elini tutuyor ve cevabıyla ona sıkıca sarılıyor. Gözlerim onların ellerine takılıyor. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Ellerinin birbirine mükemmel bir şekilde bağlandığı şekilde. Başparmağının onun parmak eklemlerini okşadığı şekilde. Onun, hayatının aşkıymış gibi elini sımsıkı tuttuğu şekilde.

Hayır.

Bunu hak etmek için ne yaptım? Neden bana bunu yapar ki? Bu acımasız bir şaka mı?

“Ne kadar da küçük bir dünya,” diyor annem, odadaki gerginliği fark ederek. Kız kardeşim, yüzü parıldayarak ve Nate'in elini son kez tuttuğumdan beri hissetmediğim bir mutlulukla, tanıtımlara devam ederken bunu açıkça fark etmiyor.

Nate ve kardeşim yanımdan geçip giderler, Nate'in tarafında başka bir tepki yok. Yemek odasına doğru giderler ve annemin yanına otururlar, annemin tüm sorularını mutlu bir şekilde yanıtlarlar. Ben oturma odasındaki yerimde duruyorum.

Kaybol

muş.

Kırılmış.

İçimde ölüyorum.

Ruhum bedenimden koparılıyor gibi hissediyorum. Kalbim binlerce alevin ısısından eriyormuş gibi. Kederden boğuluyorum. Nefes alacak hava kalmadı...

"Els, orada iyi misin?"

"Ben..." Konuşamıyorum. Boğazım düğümleniyor. Başım dönüyor.

O benim kız kardeşimle birlikte.

Benim Nate'im. Aşkım. Ruh ikizim. Kız

kardeşimle *evleniyor*.

* * *

Nate (*26 yaşında*)

Ona uzanmamak için ellerimin üzerine oturuyorum. Panik atak geçiriyor; nefes alışı zayıf. Nefes bile almıyor. Neden kimse olanları görmüyor?

Adımlarını hatırla, aşkım... sadece adımlarını at! Kafamın içinde ona bağırıyorum, bayılmadan önce kendini toparlaması için yalvarıyorum.

Saymaya başladığını görebiliyorum.

Tanrıya şükür.

"Ben... ben iyiyim. Ben... üzgünüm, sadece biraz başım döndü," diye yalan söylüyor.

"Ah, tatlım. Gel otur," diyor Diane, sesi endişeyle dolu.

"Sanırım... gitmem... gitmem gerek."

"Els... bu halde araba kullanamazsın. Hadi, sana yatak odasına kadar yardım edeyim. Anne, hangisinde kalacağız?"

İçim burkulur.

O bunu duymadan da gidebilirdi. Ben de onun bunu duyduğundaki tepkisini görmeden de gidebilirdim.

Chris'i Katie'nin annesinin evinin oturma odasında gördüğümde ruhum bedenimden ayrıldı. Hemen inkâr ettim. Belki Chris ve Diane boşanmıştı. Belki Katie'nin annesiyle evlenmişti.

Ama sonra Chris gitti ve ben, dağları yerinden oynatacak kadar sevdiğim kadınla karşı karşıya kaldım.

Nathaniel biliyordu. O lanet olası pislik biliyordu. Eminim şu anda burada olup yüzümü görmek isterdi. Onun kazandığını, artık Ellie'yi asla elde edemeyeceğimi fark ettiğimi görmek için.

Onun önünde durup kız kardeşinin elini tutarken.

Bir duygu fırtınası yaşıyordum, ama bunları dikkatlice bastırdım. İçimde yaşanan yıkıma yüzümün etkilenmemesini sağladım.

Hayır.

Hayatta olmaz. Nathaniel kazanamaz. Ellie'yi geri alacağım. Onu bağlayıp rehin alsam bile. O yine benim olacak. Bu *hiçbir şeyi* değiştirmez.

Katie onu yatak odasına yönlendirirken göz göze geliyoruz, aramızdaki bağ hala çok güçlü. Hala orada. Bu bir maske ya da lise aşkı değildi. Kalplerimiz sonsuza kadar birbirine bağlı. Hayal etmedim. Kendini tutmaya çalışırken onu izlerken bu çok açık.

Her parçası bana koşmak istiyor.

Ben de öyle hissediyorum, bebeğim. Biraz daha dayan, söz veriyorum.

* * *

Çocukluğumun vazgeçilmez bir parçası olan kırmızı tuğlalı binanın önüne arabayı park ediyorum. Derinlere kök salmış, tanıdık bir korku göğsümü sıkıştırıyor, ama onu bastırıyorum. Ondan korkmuyorum. Bu yerden korkmuyorum. Ben kazandım. O sadece henüz bunu bilmiyor.

Çoğu çocuk babasının yanında çalışmayı hayal eder. Ben ise, istemediğim halde buraya getirildiğim her an korku duyardım. Nathaniel'in ofisi, küçük bir çocukken en çok istismara uğradığım yerdi. Ama şimdi, bu binaya girerken bastırılmış bir heyecan duyuyorum. Babamın bir borcu var ve ben bu borcu tahsil etmeye geldim.

Arabamı park ettim ve Westin & Associates'in yüksek cam kapılarına doğru yürüdüm. Bugün avukatlık hayatımdan ayrıldığım için asla miras almayacağım bir yer. Baro sınavına bile kaydolmadım.

Bu yer en yüksek teklifi verene satılacak.

Bir elimde tuttuğum kahve tepsisini dengelerken, diğer elimle asansör düğmesine basıyorum. Yirmi ikinci kat. O katta sadece bir ofis var, ses geçirmez duvarlarla tasarlanmış bir ofis. Bu şekilde çocuklarınıza vurmak daha kolay oluyor.

Asansör zil sesi çalarak vardığımı haber veriyor. Kayar kapılardan geçip Nathaniel'in ofisine doğru ilerliyorum. Geldiğimi duymuş olmalı ki, ben kapıyı çalma fırsatı bulamadan ofisinin kapısını açıyor.

Kendinden memnun görünüyor.

"Oğlum. Seni beklemiyordum. Nişanlının ailesiyle tanışmak hoşuna gitti mi?" diye sataşır, zararsız görünmek için elinden geleni yapar.

"Rol yapmayı bırakabilirsin," diyorum, kahveyi ona doğru iterek. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Peki ne gibi şeyler, evlat?" Sanki tüm bu durum onu eğlendiriyormuş gibi gülümser. Kahvesinden büyük bir yudum alır ve bekler.

"Katie ile evlenmeyeceğim."

Yüzü düşer, eğlenceli masumiyeti sinirli bir öfkeye dönüşür, sanki huysuz bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Bu senin için bir seçenek değil, Nathan. Bugünün sana ağır duygular yaşattığını biliyorum, ama neyin tehlikede olduğunu unutma," der, hala tüm kozların kendisinde olduğunu düşünerek. "Kız kardeşinin önünde hala çok uzun bir sağlık yolculuğu var. Şimdi fonunu kaybetmesi çok yazık olur." Bir yudum daha alır.

"O yapmayacak. Sen onun kemoterapi ve radyasyon tedavisini finanse etmeye devam edeceksin. Emmy'nin nakil masraflarını sen ödeyeceksin. Duymadıysan, ona bir donör bulduk. Katie ile ilişkimi bitiriyorum, ama sen yine de tüm bunları yapacaksın. Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyorum, kendini beğenmiş bir kibirle.

O alaycı bir şekilde gülümser. "Aydınlat beni." Kahvesinden bir yudum alır, sanki bu küçük oyundan zevk alıyormuş gibi sırıtarak.

"Çünkü kendini talihsiz bir duruma soktun." Ofisinin kapısına doğru yürüdüm ve kilidi çevirdim.

O küçümseyerek güldü. "Ne durumu, evlat? Yaşlı bir adamı dövecek misin? Bunun tek sonucu hayatını mahvetmek olur." Yudum.

"Sana elimi sürmeyeceğim, Nathaniel. Sen bana daha iyisini öğrettin."

"En azından sana bir şey öğretmişim." Alaycı bir şekilde gülümser ve ofis telefonuna doğru yürür. "Sadede gel, Nathan, yoksa bir sonraki aramamda kredi kartımı onun hastane hesabından kaldıracağım." Yudum.

"Ah, kendine bu kadar sert davranma, baba. Aslında bana çok şey öğrettin. Bana oyunu nasıl oynayacağımı öğrettin.

izlerini nasıl gizleyeceğimi öğrettin. Beni Amerika'nın en iyi hukuk fakültesine gönderdin. Sadece benim senden daha iyi olamayacağımı varsayarak hata yaptın."

"Benden daha mı iyisin?" O sırıtıyor. "Nathan, bunu asla kazanamayacaksın." Kahvesini bitirip çöpe atıyor.

"Ben çoktan kazandım." Dosyayı masasının üzerine vururum. Resimler, ifadeler, kayıtlar, videolar, tanık ifadeleri... yirmi yıllık yolsuzluk.

Nathaniel'in yüzü bembeyaz olur. "Bunları nasıl buldun?" diye şok içinde mırıldanır.

"Senden daha iyi olduğum için, Nathaniel. Ve bunu yapmak için hile yapmam bile gerekmedi."

"Ne istiyorsun?" diye sorar, yüzüne renk gelmeye başlar. Öfkeyle yanakları kızarır, sonra elleri göğsünü kavrar ve gözleri şaşkınlıkla büyür.

"Emmy'nin tedavisini ödemeni ve hayatımı yaşamama izin vermeni istedim. O hayatı Ellie ile birlikte yaşamak istedim. Ama bugün sınırı aştın, Nathaniel. Katie'yi kim olduğunu bilerek hayatıma soktuğunda sınırı aştın. Peki, bugünden sonra? Bunun yerine intikam istiyorum."

"Ne yaptın?" Nathaniel nefes nefese, dizlerinin üzerine çöküyor, hala göğsünü tutuyor.

"Muhtemelen benim senin küçük sigorta kartından haberdar olmadığımı sanıyorsun. Yakın zamanda değiştirdiğin vasiyetnamen? Sana bir şey olursa Katie ile evlenmek zorunda olduğumu söyleyen vasiyetname. Aksi takdirde, Katie'nin senin emirlerini yerine getirdiği videolar kamuoyuna açıklanacak," diye öfkeyle tükürdüm.

"Bundan kurtulamazsın Nathan. O videolar onu mahvedecek. 9-1-1'i ara, biz de bu konuyu unutalım." Acı içinde zorla konuşuyor, sesi çatallanıyor ve cenin pozisyonuna geçiyor.

"...mesele şu ki," diye devam ediyorum, onun yalvarışlarını görmezden gelerek, "tanı konulduktan sonra vasiyetin değiştirildi." Tüm kozlarını kaybettiğini fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Erken başlangıçlı demans mı, Nathaniel? Son bilişsel işlev testinin sonuçlarının çok talihsiz olduğunu duyduğuma çok üzüldüm. Hani, yaşam vasiyetine o... *tuhaf* video isteğini eklemeden önce yaptığın test."

"Sen... lanet... pislik. Bundan... kurtulamayacaksın." Nathaniel, ben konuşmaya devam ederken kelimeleri çıkarmaya çalışıyor.

"Elbette Katie ile nişanlı kalacağım. Senin vasiyetini itiraz etmek için yeterli süre kadar," diye devam ediyorum, sanki o artık yokmuş gibi. Ofisinin köşesindeki küçük masaya doğru sürünerek ilerliyor. Elini uzatıp cep telefonunu halı kaplı zemine düşürüyor ve ona doğru yavaşça ilerlemeye başlıyor. Yanına gidip telefonunu ulaşamayacağı bir yere tekmeliyorum.

"Yine de sen kazandın, Nathaniel. Karşında gördüğün canavarı sen *yarattın*. Senin hayatının akıp gitmesini pişmanlık duymadan izleyen canavarı. Senin kaybın için asla pişmanlık duymayacak canavarı."

Nathaniel, ben onun ofis koltuğuna otururken acı içinde bağırıyor.

"Siyanür," diye açıklıyorum. "Yüksek dozda kalp durmasına neden olur... diğer birçok şeye de. Hissettiğin bu göğüs ağrısı mı? Kalbin artık oksijenli kan pompalayamadığı için. Çok yakında boğulacaksın. Son derece acı verici olacak ve ne yazık ki ölmen birkaç dakika sürecek."

"Onlar... senin beni öldürdüğünü... bilecekler." Nathaniel, artık vücudunu hareket ettiremeden hırıltılı bir sesle konuşur.

"Her türlü teşhis testinde kalp krizi geçirmiş gibi görüneceksin. Ne yazık ki, daha kapsamlı testlerle siyanür izleri tespit edilebilir. Ama otopsiyi reddedeceğim, bu konuda endişelenmene gerek yok." Gözlerindeki korkuya gülümsüyorum. "Beni vekil olarak atadığın için teşekkür etmeyi unutmuşum."

Babam hayatı için yalvarmaya başladığında hiçbir şey hissetmiyorum, gözyaşları yüzünden süzülürken pantolonunu ıslatıyor.

"Ah, idrar kaçırma. Muhtemelen böbrek yetmezliği yaşıyorsun. Artık Emmy'nin nasıl hissettiğini biliyorsundur. Hayatın için yalvarırken, onu elinde tutan adamın acımasızca seninle oynadığını izliyorsun. Senin ölmen umurunda olmayan bir adam."

"Lütfen," diye ağlar, sesi giderek zayıflar.

"Nasıl bir his? Burada yatıp ölürken, bu dünyada seni özleyecek tek bir kişi bile olmadığını bilmek? Tüm planlarının başarısız olduğunu bilmek? *Mirasın* seninle birlikte öleceğini fark etmek."

"Oğlum." Nefes nefese kalır, sonra korkunç bir gırgır sesi çıkarır. Gözlerimi kapatıp sesin kesilmesini beklerim. Tekrar sessizleşince gözlerimi açarım ve onun artık hareket etmediğini görürüm. Artık nefes almıyor. Gözleri açık kalmış, ama cam gibi donuk. Eğilip nabzını kontrol ederim.

Yok.

"Cehennemde huzur bul, Nathaniel."

Cep telefonumu çıkarıp 9-1-1'i arıyorum ve telaşla babamın kalp krizi geçirdiğini bildiriyorum. Sonra babamın masasına oturup, suçlayıcı kanıtları içeren dosyayı saklıyorum ve ambulansın gelmesini bekliyorum.

Hayatım boyunca en çok nefret ettiğim adam için zorla gözyaşları döktüm.

Çocukluğumdan beri beni döverek morartmış olan adam.

Sevdiğim insanlara zarar vermeme neden olan adam.

Ölen babamın cesedini götürdüklerinde içimden *sadece rahatlama hissi* geçen bir canavara dönüştüren adam.

BÖLÜM 47

NATE (ADADA 6 AY)

Kıyı şeridinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, son dakikada bulabildiğim kadar deniz kabuğu topluyorum. Acele etmeliyim çünkü Ellie banyo yapıp sonra plaja gidecek. Haftalardır deniz kabukları topluyorum, sadece kusursuz şekilli ve canlı renkli olanları cebime koyuyorum. Plajda gizli sakladığım hazinelerimin olduğu yere doğru yürüyorum ve onları dokuma sepete koyuyorum.

Bugün güneş parlak bir şekilde parlıyor, ancak sıcaklık çok rahat. Yağmur mevsimi yaklaşıyor, bu yüzden sabahları hissedilen sıcaklık akşamları serinliyor. Yine de terliyorum, ama bunun hava durumuyla bir ilgisi yok.

Plajın en sevdiğimiz kısmına gidip deniz kabuklarını düzenlemeye başlıyorum. Arkamda şenlik ateşi yanıyor ve yanan odun kokusu romantik bir sahil atmosferi yaratıyor.

Kabukları istediğim şekilde düzenledikten sonra, dalgaların sürüklediği odun parçalarıyla çalışmaya başlıyorum. Bunları yucca bitkisinin liflerini kullanarak birbirine bağlıyorum ve tüm yapıyı büyük ebegümeci çiçekleriyle süslüyorum. Tasarımımı dikleştirip her iki ucunu kuma saplıyorum ve her bir ayağın altını büyük taşlarla süsleyerek yerinde sabitlenmesini sağlıyorum.

Geri çekilip eserime bakıyorum.

Driftwood, özenle oluşturduğum tasarımı süsleyen güzel çiçekler tarafından tamamen gizlenmiştir. Ellie'nin bize küçük gelen giysilerden yaptığı plaj battaniyesini alıp uzun kemerin altına seriyorum. Battaniyenin üzerine birkaç tutku çiçeği yaprağı serpip akşam yemeğimizi almak için şenlik ateşinin yanına gidiyorum.

İki büyük, muhteşem ıstakoz, yüksek alevlerin üzerinde tencerede kaynıyor. Yanında, bugün erken saatlerde yakaladığım somon balığı, taze toplanmış otların üzerinde mükemmel bir şekilde pişiyor. İkisini de ocaktan alıp, sahil kenarındaki akşam yemeklerimiz için masa olarak kullandığımız iki büyük ağaç gövdesinin yanına getiriyorum. Uçağın kanadından yapılmış metal tepsileri kullanarak yemeklerimizi tabağa koyuyorum ve yanına biraz çarkıfelek meyvesi alıyorum. Yemekleri tam olarak istediğim gibi olana kadar titizlikle düzenliyorum. Bambu bardaklarımıza hindistan cevizi suyu döküyorum ve her şeyin mükemmel göründüğünden emin oluyorum.

Kemerin üzerine geri dönüp çiçeklerin arasına sarmaşıklar sarkıtıyorum, her detayın mükemmel olmasını sağlıyorum. Burası sanki bizim el değmemiş cennetimiz gibi görünüyor.

Bir parçam buradan hiç ayrılmak istemiyor.

Palmiye yaprakları ve bambu filizlerinden yaptığım şemsiye benzeri yapıyı alıp yemek alanımızın üzerine yerleştiriyorum ve küçük, gözlerden uzak bir cennet yaratıyorum.

Güneş ufukta alçalmış, sıcak bir ışık yayıyor ve mükemmel bir atmosfer yaratıyor. Ellie'nin ormandan çıkıp sahile doğru yürürken ayak seslerini duyabiliyorum. Birkaç saniye sonra görünür ve küçük yemek alanımızı süsleyen dev kemeri görünce nefesini tutar.

"Nate," diye hayranlıkla sorar, "bunlar da ne?" Kumsalda yürümeye devam eder, geniş gülümsemesi doğal güzelliğini daha da güzelleştirir. Hayatımın geri kalanında her gün ona bakabilirdim ve ondan asla bıkmazdım.

Yaklaştıkça, gözleri kemerin önündeki deniz kabuklarına kayar. Aniden durur ve elleri ağzına gider. Buradan gözlerinin parladığını görebiliyorum, ama bunun iyi bir işaret mi yoksa kötü bir işaret mi olduğundan emin değilim.

Deniz kabuğu tasarımının yanına yürüyüp tek dizimin üzerine çöküyorum. Gözlerinden ciddi bir şekilde yaşlar akıyor ve önündeki soruya çoktan evet anlamında başını sallıyor.

Evlen benimle, Pip.

Her bir deniz kabuğu, çocukluğumuzdan beri birbirimize can simidi gibi tutunduğumuzdan beri ona sormak istediğim kelimeleri yazmak için özenle yerleştirilmiş.

"Cevap vermeden önce sorumu sormama izin verecek misin?" Gülümsüyorum, gözlerim dolmaya başlıyor.

Hatasını fark etmeden önce birkaç kez başını salladı. Vücudunun hareketlerini tamamen kontrolünü kaybederek, komik bir şekilde gözlerini kocaman açarak şiddetle başını salladı.

"Ellison Grace Hansel..."

"EVET." Ellison ellerini ağzına kapatır. "Oh, hay aksi. Bekle. Tamam... tekrar et," diye mırıldanır, parmaklarının arasından konuşurken sözleri boğuk çıkar.

Tanrım, onu seviyorum.

Gülümserim ve yeniden başlarım. “Ellison Grace Hansel, yetişkin hayatım boyunca seni sevdim. İşlerin bizim için kolay olmadığını biliyorum. Sana haksızlık eden kararlar verdiğimi biliyorum. Ama izin verirsen, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için geçirmek istiyorum. Çünkü kalbim artık sensiz atmıyor. Onu on sekiz yaşındayken sana verdim ve asla geri istemiyorum. Seni benim olarak adlandıramayacağım bir dünyada yaşamak istemiyorum." Sesim çatlıyor, bu düşünce bile çok yıkıcı.

"Lütfen benim ol, Pip. İster bu adada olsun, ister eve dönüş yolunu bulalım. Seni hak ettiğin şekilde sevmeme izin ver. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacak bir erkek olabileceğimi kanıtlamama izin ver." Yalvarıyorum. Ona şüphe aşıladığım için kendimi asla affetmeyeceğim, ama hayatımın geri kalanını onun bir daha asla böyle hissetmemesi için harcayacağım.

"Sen benim varlık nedenimsin. Vazgeçmek çok daha kolay olsa bile, dayanmamın nedenisin. Artık benim kalbimi sana ait olduğunu düşünmesen bile, onu hayatta tuttun. Ama o her zaman senin oldu, Pip," diyorum titrek bir sesle, elini elimde tutarken.

"Evlen benimle, bebeğim."

Ağlayarak önümde duruyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. "Kalbimin atmasının sebebi sensin. Hayatım, bana şiddetle korunmak ve sevilmek nasıl bir şey olduğunu ilk kez gösterdiğinden beri seninkine bağlı. Kalbin atmayı bıraktığı gün, benimki de onunla birlikte duracak. Ruhlarımız, hangi alemde olurlarsa olsunlar birbirlerine aitler. Seni reddedebileceğim fikri, beni hayatta tutan havayı reddetmek gibi olurdu. O yüzden, yüz

evet, seninle evleneceğim! Ama... bana bir söz vermen gerekiyor."

"Ne olursa olsun," diye kabul ettim. Benden ne isterse, ona verecektim.

"Sonsuza kadar istiyorum. Sadece gelecek hafta ya da gelecek ay istemiyorum. Seninle bir ömür boyu birlikte olacağımıza söz vermeni istiyorum. Burada geçirelim bile olsa."

"Nefes aldığım sürece seninim, bebeğim. Ve uzun süre nefes almayı planlıyorum."

Kucağıma atlayarak beni kumların üzerine düşürdü. Kollarını göğsüme dolayarak boynuma gömülüp hıçkırmaya başladı. Birkaç dakika böyle kaldık, sonra onu kendimden çekip okyanusa dönmesini sağladım. Cebimden kalp şeklindeki kolyeyi çıkardım ve nazikçe boynuna taktım. Aşağıya bakıp şokla nefesini tuttu.

"Sözün," diye fısıldadı ve tekrar bana dönerek. "Senin sözün,"

diye tekrarladım.

"Hâlâ sende mi? Bunca zaman sonra?" Güzel yeşil gözlerinden yaşlar akarken bana soru dolu bir bakış attı.

"Onu bir süreliğine bıraktın diye, sözün bozulmuş olduğu anlamına gelmez. Bir gün geri isteyeceğini umarak senin için sakladım. Bu seyahate, bizi ve birlikte gördüğümüz geleceği hatırlamana yardımcı olması için getirdim. Neyse ki, bagajlarımız kıyıya vurdu, böylece sana sözümü geri verebildim."

"Okyanusun kalbi," diye fısıldadı, kolyeye değil bana bakarak. "Benim için sakladığın için teşekkür ederim." Öne eğildi ve dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu, sonra başını omzuma yasladı.

"Nate?" Birkaç saniye sonra boynuma fısıldadı. "Evet,

bebeğim?"

"Sence Katie hayatına devam etmiş midir?" Sesi titriyor.

İç çekerim. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Hayatına devam ettiğini, mutlu olduğunu inanmak istiyorum. Ama aynı zamanda, kaybetmeyi kontrol edemediğin birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum.

Düşüncelerim Brezilya'ya gitmeden önceki geceye geri dönüyor. Ellie, Katie'nin banyo kapısını kapattığını duyduktan sonra odasına kaçmıştı.

banyo kapısını kapattığını duyduktan sonra odasına kaçmıştı. Oturma odasında oturmuş, gerçekten sevdiğim bir kadını nasıl inciteceğimi düşünüyordum... onu elde tutacak kadar sevmediğim bir kadını.

Banyoda ağladığını duydum ve kalbim onun için parçalandı. Bizim için.

O biliyordu.

Zaten biliyordu.

Katie banyo kapısını açar ve koridordan oturma odasına doğru yürür. Yumuşak adımlarının yaklaştığını duyabiliyorum ve boğazım duygularla dolup taşıyor.

Katie'yi seviyorum. Ama ona aşık değilim. Hiç şansı bile olmadı. Ona yaptığım şey haksızlıktı... hayır, acımasızcaydı. Tanımadığım bir kadını, ailemin refahının üstünde tuttum ve bunu ölüm kalım meselesi olarak gerekçelendirdim. Ama şimdi bu anlaşmanın sonuna geldiğimizde, onu benim için önemsizmiş gibi incitmek imkansız geliyor.

Onu seveceğimi hiç beklemiyordum.

Hiçbir şey hissetmeden terk edebileceğimi düşündüğüm bir kadının kalbiyle oynadım. Sanırım bu karma. Sevdiğim kadına sahip olmak için, beni seven kadına veda etmeliyim.

Katie, Ellie olmasaydı isteyeceğim her şeye sahip. Ama Ellie var. Bu yüzden ruhumun hiçbir parçası onu özlemiyor. Vücudum onu arzulamıyor. Kalbim onu istemiyor.

Köşeyi döndüğünde, beni uyanık görünce şaşırmaz. Kanepeye yaklaşır ve karşımda oturur, kendini koruyormuş gibi kollarını içe doğru katlar.

"Kız kardeşim yattı mı?" Sesinde daha önce hiç duymadığım bir keskinlik var.

"Yattı." Onun burada olduğunu saklamanın bir anlamı yok... zaten biliyor.

"Neden hala benimle nişanlısın, Nathan?" diye sorar sessizce.

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Katie..."

"Hayır... lütfen... lütfen bana artık yalan söyleme. En azından bunu hak etmiyor muyum?"

"Sen dünyayı hak ediyorsun, Katie."

"Senin aşkın hariç her şeyi, sanırım." Bu sözlerdeki acı hissedilir derecede.

"Senin aşkın benim, Katie. Sadece..." Kendime sinirlenerek iç çekiyorum. Buraya nasıl geldik?

"Baban yüzünden, değil mi?" Onun adı geçince omuzları gerildi.

"Babam ne olmuş, Katie?" Bana dürüst olacak mı? Babamın onu zorladığını söyleyecek mi? Onun dürüst olmasını beklemek haksızlık, ama yine de istiyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini, artık güvende olduğunu söylemek istiyorum.

"Seni neyle tehdit etti?" Gözleri, benim çok iyi bildiğim hüzünlü bir hikayeyi anlatıyor.

"Aileni koruyorum."

"Ailemi mi... yoksa onu mu?" Öfke yok, sadece üzüntü var.

"Önce onunla başladı. Sonra ben uymayınca Emmy ile devam etti. Şimdi de... sen de," diye itiraf ediyorum.

"Başından beri mi? Bizim başlangıcımızdan beri mi?" Gözleri doluyor ve gözyaşlarını benden saklamak için gözlerini siliyor.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Nefesini içine çekiyor, gözlerindeki acı dayanılmaz.

"O bana asla zarar vermez," diye yemin eder, ama ben bile yüzündeki şüpheyi görebiliyorum.

"O da beni seviyor, Katie." Onu incitmek istemiyorum. Sadece gerçeği ortaya çıkarmak istiyorum.

"Bana gitmeyeceğini söyledi," diye neredeyse yalvarırcasına, sanki bunun doğru olmasını dilemekteymiş gibi.

"O bu seyahate çıkacak, Katie," sanki bu onun ihtiyacı olan tek cevapmış gibi söylüyorum.

Gözlerinden yaşlar akıyor ve artık acısının belirtilerini gizlemeye çalışmıyor. Küçük bedenini sessiz hıçkırıklar sarsarken, kucağına bakıyor.

"O bana asla zarar vermez," diye fısıldar gibi tekrarlar. Başını kaldırıp merakla eğdiğinde, gözleri şişmiştir. "Beni hiç sevdin mi?" Ses tonunda son bir umut parıltısı belirir.

"Evet. Katie... Seni çok, çok seviyorum..."

"Sen beni sevmiyorsun," diyor, gerçeği kabullenmeye hazırlanarak. Kafamı sallıyorum ve o da yürek parçalayan bir çığlık atıyor. "O... o beni asla ihanet etmez," diyor, bu sefer daha az ikna olmuş bir sesle.

Bu dünyada hala güvenebileceği biri olduğuna inanmaya ihtiyacı var. Onu hayal kırıklığına uğratmayacak biri.

Benim tatlı Katie'm, güvenmesi gereken herkes tarafından incitilmiş ve kırılmış. Ellie hariç herkes. O bu acıyı hak etmiyor. Ben onu hiç hak etmedim. Ve şimdi, geriye kaldığını düşündüğü tek kişiyi de kaybedecek.

Kız kardeşi.

Kanepeden kalkıp yatak odasına geri döner ve kapıyı nazikçe kapatır. Seyahati iptal etmez. Düğünü iptal etmez. Gerçeği öğrenmesi gerekir. İşte böyle öğrenecektir. Bu dünyada gerçekten yalnız olup olmadığını bilmesi gerekir. Onun böyle düşünmesi beni çok üzüyor. Ona her zaman bakacağım. Sadece onun istediği şekilde değil.

Bencilce, kız kardeşinin sadakatini sorguladığına seviniyorum. Bu seyahatin gerçekleşmesi gerekiyor. Ellie ile baş başa kalmaya ihtiyacım var, ama o bunu mümkün olduğunca engellemeye çalışıyor.

Ertesi sabah, Ellie'yi ve beni havaalanına bıraktı, tek kelime etmeden, sarılmadan, veda etmeden.

Katie'ye çektirdiğim acıyı düşününce gözlerim doluyor. Beni nefret etmek için bu yeterli olmalı, ama o kızın kalbi bunun için çok büyük. Onun hayatına devam ettiğini mi düşünüyorum? Ben ve Ellie'nin sahip olduğu gibi bir aşkı bulması için her şeyden çok dua ediyorum.

"Bilmiyorum, Pip. Ama umarım öyledir. Umarım ona layık olduğu şekilde onu seven harika bir erkek bulmuştur. Benim asla yapamadığım gibi."

"Bulacaktır. Bulacağını biliyorum."

Ellie'ye yardım ederek ayağa kalkmasını sağlıyorum ve sahte masalarımıza doğru ilerliyoruz. Ellie, masanın ahşap tablasına bakıyor. Orada, "sonsuza kadar burada başlar" yazısını kazımıştım ve "sonsuza kadar" kelimesinin "O" harfinin içine iki karatlık bir elmas yüzük yerleştirmiştim.

Başını kaldırıyor. "Nate!" diyor. "Bunu nereden aldın?"

"Üniversiteye başlamadan önce aldım," diyorum utangaç bir şekilde. "Son sekiz yıldır bu yüzüğü her yere yanımda taşıdım, Pip. Neden burada kalmam gerektiğini hatırlamam gerektiğinde, onu çıkarıp bakardım. Düğünümüzde dans ederken senin parmağında olduğunu hayal ederdim. Hayal ederdim...

Elini tutarak, başparmağımla çevirirken çocuklarımız sahilde önümüzde koşuyorlardı. Bu beni ayakta tuttu. Bagajımızı kaybettiğimizde, onu sonsuza kadar kaybettiğimi sandım..."

"Sonra kıyıya vurdu," diye bitiriyor. Yüzüğünü parmağına takarken gözleri yaşlarla parlıyor. "Bana başka bir sözü geri getirerek."

"Kader," diye fısıldarım.

Elini önüne uzatır, elmas gün batımının ışığında parlar. "Çok güzel, Nate. Çok teşekkür ederim." Bana doğru yürür, kucağıma oturur ve dudaklarımı dudaklarıyla kaplar.

Geri çekilmeden önce alt dudağını ısırırım. "Soğumadan yemeliyiz."

Kafasını sallar, gözlerinde flörtöz bir ışıltı vardır. "Sonra. Şu anda başka bir şey istiyorum."

BÖLÜM 48

ELLIE (ADADA 11 AY)

Şafak vakti ilk ışınları ön kapımızın küçük çatlaklarından sızarak beni uyandırır. Kuşlar taş duvarlarımızın dışında yüksek sesle şarkı söylüyorlar. Bir tukan kısa süre önce yakındaki bir ağaca yerleşmiş ve yüksek sesli cıvıltıları daha büyük yırtıcıları bu bölgeye çekiyor. Kısa süre önce yumurtladı, ama yumurtalar çatladığında buradan kovulacak.

Nate onun yumurtalarını pişirmek istiyor, ama ben ona yavru hayvanları yemediğimizi hatırlattım. Yüzüme bir bakış attı ve bir daha bu konuyu açmadı.

Yine de yumurtalar kulağa harika geliyor.

Yatağımda oturup Nate'e bakıyorum, huzurlu yüzüne gülümsüyorum. Güneşten bronzlaşmış teni ve dağınık kahverengi saçları, yanımda uyurken daha da seksi görünüyor. Saçları artık omuzlarına kadar uzadı ve çoğu gün saçlarını başının üstünde bağlıyor. Yüzündeki sakalları temizlemek için kıyıya vuran jiletleri kullanıyor, ama artık kafasıyla uğraşmıyor. Bir erkeğin uzun saçlarını seveceğimi hiç düşünmemiştim, ama kocam bu saç stilini gerçekten çok yakıştırıyor.

Kocam.

Geçen ay, birbirimize söz vermek için daha fazla beklemek istemediğimizden yeminlerimizi ettik. Gerçek şu ki, bu adadan çıkıp çıkamayacağımızı bilmiyoruz. Bir tören düzenleyip hayatlarımızı yıldızların altında birleştirmek istedik. Eve dönebilirsek, düzgün bir düğün yapacağız, ama bu bizim için yeterli.

Eğer eve dönebilirsek. Bu düşünce eskiden beni çok korkuturdu. Şimdi mi? Dönebilirsek de dönmesek de umurumda değil. Buradaki hayatımızı seviyorum. Basit, sakin... ve mükemmel. Bize çok uygun. İkimizin de tek istediği şey birbirimizdi. Burada bunu elde ettik.

Uçağımız okyanusa düşüp bizi bu ıssız adaya yüzmeye zorlayalı on bir ay oldu. Bir zamanlar üzücü bir yer olan burası, artık bizim evimiz oldu. Ormanda izimizi bıraktıkça tehlikeler azaldı. Vahşi yaşamın içinde huzur içinde yaşıyor, kendi küçük ekosistemimizi oluşturuyoruz.

Burada mutluyum.

Burada mutluyuz.

Muhtemelen hiç olmadığımız kadar mutluyuz.

Burada bir hayat kurduk, çevremizde mutluluk, geleceğimizde huzur ve başka hiçbir yerde bulamadığımız sükuneti bulduk. Birbirimizi yeniden eş olarak keşfettik ve daha derin, sarsılmaz bir bağ kurduk.

Yıllarca ayrı kalmış olsak da, yetişkin hallerimiz hala birlikte büyüyor.

"Yine bakıyorsun," diye mırıldanıyor Nate koluna yaslanarak. Gözleri hala kapalı, ama yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

"Şşş. Yatağa geri dön. Bırak da kocama baksın."

Nate sırt üstü dönerek belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti, ta ki ben onun kalçalarının üzerine oturana kadar.

"Hayır efendim. Tuzakları kontrol etmem ve kıyafetlerimizi yıkamam gerekiyor." O, kalçalarımı sert penisine sürtünecek şekilde yönlendirirken ben kıkırdayarak gülüyorum.

Beni ters çevirir ve altına sıkıştırır. "Kahvaltımı yapana kadar olmaz."

O vücudumdan aşağı kayarken, yol boyunca sıcak öpücükler bırakarak beni kıvrandırıyor. Külotumun üst kısmına ulaşıyor ve bandını ısırıyor, geri çekip bir çırpıda bırakıyor. Acı doğrudan kasıklarıma yayılıyor ve ben düşük bir inilti çıkarıyorum. Öpücüklerini örtülü tepeciğime doğru indiriyor, en çok ihtiyacım olan noktaya ulaşıyor. Külotumun ipek kumaşı üzerinden dilini klitorisime bastırıyor. Başının arkasını tutup, onu yerinde tutarken daha fazla baskı uyguluyorum. Kalçalarımı kaldırmaya başladığımı, yüzüne sürtündüğümü fark etmiyorum bile. Kapalı tomurcuğumu ağzına çekmeden önce, iç çamaşırımdan gülümsemesini hissedebiliyorum.

"Ah, ah... oh, Tanrım." Nefes nefeseyim. Benim zevkim gittikçe artarken, o ustaca işini yapıyor. Henüz çıplak tenime dokunmadı bile,

ama sanki canlı canlı yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Geri çekiliyor, başını kaldırıp ağzını siliyor ve sonra yuvarlanıyor.

Ne oluyor lan?

"Nate, lütfen." Yalvarmamı istiyorsa diye teklif ediyorum. Sorun değil, yalvarırım...

"Bebeğim, yapmamız gereken işler var. Tuzaklar kontrol edilmeli... kıyafetler yıkanmalı," diye alay ediyor.

"Nate, bir şeyi netleştireyim. Eğer ŞU ANDA ağzını tekrar amıma koymazsan, bu gece *sikini* içine sokamayacaksın."

O sert bir kahkaha atar ve yanlarımı gıdıklamak için uzanır. Ben kıkırdamaya başlarım, onun saldırısından kaçmaya çalışırken ellerini iteklerim.

Beni üstüne çeker, ıslak külotumu göğsüne kadar çeker. Kendimi askıya alırım, yüzünün iki yanına birer diz koyarım, bu kadar ıslandığım için utanırım. Beni, merkezim ağzının üzerinde durana kadar ileriye doğru yönlendirir ve sonra külotumu yana çeker.

"Otur," diye emreder. Ben itaat etmeden önce, serbest elini kıçıma getirir ve ağzına değene kadar beni öne doğru iter. Beni kaldırır ve sertçe emer, hala külotumu yana doğru tutar. Diğer eliyle dizlerimi ayırır, ta ki tüm ağırlığımı yüzüne yüklemek zorunda kalana kadar.

İnliyor, titreşimler beni çaresizce kalçalarımı hareket ettirmeye zorluyor. Beni diliyle sikmeye başlıyor ve artık onu boğup boğmadığımı umursamıyorum. Artık kalçalarımı ciddiyetle hareket ettiriyorum, ağzına sertçe sürtünüyorum, başımı geriye atarak orgazmımı kovalıyorum.

Emme, yalama ve sikme arasında geçiş yapar, kötü diliyle beni çıldırtır. İçimin titremeye başladığını hissederim ve orgazma yaklaştığımı anlarım. Hızla geri çekilirim, Nate bana şaşkın bir bakış atarken vücudundan aşağı kayarım.

"Senin sikinde boşalmak istiyorum," diyorum nefes nefese, boxerını bacaklarından aşağı kaydırarak.

"Siktir," diye nefes nefese, parmaklarını vücuduma sokuyor, ıslatıyor ve sikini birkaç kez hızlıca okşuyor.

İç çamaşırımı çıkarmaya bile zahmet etmiyorum. Nate beni yalarken yaptığı gibi, sadece kenara çekiyorum. Onun penisini kaldırıp içime sokuyorum, beni imkansız derecede genişletirken inliyorum.

"Ahhh, lanet olsun bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun. Çok ıslaksın," diye homurdanıyor, gözleri sahiplenme duygusuyla parlıyor.

Yavaşça yukarı aşağı hareket ederek pozisyonu deniyorum. Nate başparmağını klitorisime koyuyor ve beni çıldırtacağını bildiği şekilde ovuşturuyor. Kalçalarını kaldırıyor ve ben ona sürtünürken içime giriyor. Birkaç dakika içinde ikimiz de doruğa ulaşıyoruz, vücut hareketlerimiz düzensizleşiyor.

"Daha sert, bebeğim. Beni daha sert sik." Ben yukarı aşağı zıplarken, hızımı artırırken o inliyor. "Siktir. Ne iyi bir kızsın."

Sevişmiyoruz, sevişiyoruz, kirli ve sert bir şekilde. Nate'in bana nazikçe sevmesini seviyorum, ama bu? Onun içindeki hayvanı ortaya çıkaran hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

Saniyeler sonra, ikimiz de o kadar sert boşalıyoruz ki, gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda duyabiliyorum.

"Ahh... ne kadar iyi bir kızsın, bebeğim. Tüm spermimi o açgözlü amcığına emiyorsun. Siktir, seni çok seviyorum." Beni öne doğru çekiyor ve içime derinlemesine boşalırken boynuma öpücükler yağdırıyor. Beni doldurduğunu hissedebiliyorum ve bu dünyadaki en sevdiğim şey.

Onun da en sevdiği şey.

Nate'in içinden kalkıyorum, spermi iç bacaklarımdan aşağı damlıyor. Nate öne uzanıyor ve yapışkan beyaz maddeyi parmağıyla takip ediyor, memnun bir homurtuyla onu içime geri itiyor.

Tam o anda, on bir aydır doğum kontrol hapı kullanmadığımı fark ettim.

Kahretsin.

Son adet dönemim ne zamandı?

Nate kıçımı kavrar ve beni vücuduna doğru geri kaydırır. O benim merkezime yapıştığında önceki düşüncelerim kaybolur.

"Ahh... ahh... hassas," yoğun zevk beni sararken inliyorum.

.

"Bana kahvaltımı yedirmedin," diye mırıldanıyor, ağzı dolu halde konuşuyor. Beni baştan aşağı yalıyor, ikimizin birleşmiş tadını çıkarıyor, ta ki ben bir kez daha boşalana kadar.

Sabahın geri kalanını yatakta birlikte geçiriyoruz, ıstakoz tuzaklarımızı ihmal edip sarılmaya devam ediyoruz.

* * *

NATE ve ben öğleden sonra ayrıldık, böylece günün işlerini tamamlayabilecektik. Topraktan geçinmenin özelliği budur, asla boş günün olmaz.

Ama ben bunu seviyorum. Bu şekilde yaşamak çok tatmin edici. Kendi ihtiyaçlarını kendin karşılamanın çok tatmin edici bir yanı var.

Dürüst olmak gerekirse, aylar önce evimi özlemeyi bıraktım. Artık burası *benim* evim. Nate'in yanında bu adada yaşlanmayı dört gözle bekliyorum. Evimiz ikimiz için de acı ve korkudan başka bir şey ifade etmiyordu. Yaşadığımız tek güzel anlar birlikte olduğumuz anlardı ve o anlar bile karanlıkla gölgelenmişti. Burada, mutluluk balonunda yaşıyoruz. Dışarıdaki hiçbir şey, bizim kurduğumuz dünyaya dokunamaz. Sevdiğiniz kişiyle tüm anlarınızı geçirdiğinizde, on bir ay on bir yıl gibi gelir.

Ama pizzayı özlüyorum.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, mavi gökyüzünün turuncu bir parıltıya dönüşmeye başladığını, güneşin batmakta olduğunu fark etmiyorum. Nate nehirden yakında dönmüş olmalı. Islak, yıkanmış giysilerimizi, kurtarılan bagajda bulunan kemerlerden yapılmış çamaşır ipine asıyorum.

Tukanın sinir bozucu yüksek sesli cıvıltısı beni korkudan zıplatıyor. Tam başımın üstünde yuva yapmış ve günün bu saatlerinde özellikle gürültülü.

"Kapa çeneni, yoksa Nate'e yumurtalarını yiyebileceğimizi söylerim," diye sinirlenerek mırıldanıyorum. Normalde doğanın seslerine kendimi kaptırabilirim, ama o benim sabrımı zorluyor.

Ağacın arkasından bir dalın kırılma sesi geliyor. Muhtemelen bir uluyan maymun. Nehir yatağı boyunca hayvanları terörize eden

Nate onu yakalayıp akşam yemeği için öldürmeyi planlıyor.

Ona Randy adını verdik.

Nate eve dönmeden önce kıyafetlerimizi asmak ve akşam yemeğini hazırlamak için adımlarımı hızlandırıyorum. Bir gömleği ipe asarken, birdenbire etrafımdaki sessizliği fark ediyorum. Kuşların cıvıltısı yok, sinir bozucu tukanların havlaması yok — evet, onlar da havlarlar.

Aylarca burada yaşamadığım bu ürkütücü his, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Duyularım keskinleşiyor ve içgüdülerim beni yavaşça arkanı dönmeye itiyor.

Jaguar.

Tam önümde.

Sakin kalıyorum ve kendimi daha büyük, daha tehditkar göstermeye çalışıyorum. Evimizin kapısına bakarak, oraya koşmayı düşünüyorum. Ama çok uzağım ve o çok hızlı. Oraya ulaşmak için onu geçmem gerekir. Onun parlak kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenirken derin ve sakin nefesler alıyorum. Bakışları o kadar yoğun ki, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. İleri geri yürüyor, vücut dili saldırmaya niyetli olduğunu gösteriyor. Bu bir uyarı değil. Bu tür yaratıkların genellikle yaptığı gibi çekinmiyor. Beni bir tehdit olarak görüyor.

Yanımdan bir hışırtı duyuyorum ve durumu değerlendirmek için yavaşça başımı çeviriyorum. Yavrusu arkamdaki çalılıklardan yavaşça çıkıyor. Ağzında bir tukan tüyü asılı.

Panik içimi kaplar ve korkudan donakalırım. Bir jaguar anne ile yavrusu arasında duruyorum. Şansım pek yok. Onu kışkırtmamak için acı verici bir yavaşlıkla yavrusundan uzaklaşmaya çalışırım. Gözlerini benden ayırmaz, boğazından düşük, derin bir hırıltı çıkar. Vücudunun ön kısmını yere indirir, keskin dişlerini gösterir.

"Ellie." Nate'in temkinli sözleri, sadece bir fısıltı. Onun kampa geri döndüğünü bile duymadım. "Ellie, bebeğim, yavaşça bana doğru yürü." Jaguar Nate'e bakar, bir tehdit ikiye çıkınca temkinli bir şekilde geri çekilir.

"Nate." Sesim korkuyla doludur. "Saldıracak. Yavrusu arkamda." Gözleri bana döner ve tiz bir kükreme çıkar.

Nate yavaşça eğilir ve büyük bir dala uzanır. Gözlerinin bana odaklandığından emin olduktan sonra, dalı onun arkasındaki ağaçların arasına fırlatır. Nate beni kollarının arasına çekip geriye doğru çekmeden önce, o yavrusuna doğru atlar. Nate bir saniye bile kaybetmeden elimi tutar ve barınağımıza doğru koşar, yol üzerinde jaguar ve yavrusunu geçeriz.

Kaçmak yerine, yanından geçerken dönüp büyük pençelerini bana doğru savurur. Nate beni kenara itip sığınağa sokar ve kendi vücuduyla beni korur.

Her şey sanki ağır çekimde gerçekleşiyor gibi.

Jaguarın keskin pençeleri Nate'in derisine saplanır ve sol omzunu göğüs kafesine kadar yırtar. Çıkardığı çığlık hem öfkeli hem de dehşet dolu. Nate, ağır pençesinin darbesiyle yere düşer ve jaguar yavrusunu alır ve kampımızın ters yönüne doğru koşar.

Barınaktan koşarak çıkıp Nate'i ayağa kaldırdım. Sırtındaki büyük yaradan kan akıyordu, ama ilk bakışta yüzeysel bir yara gibi görünüyordu. Evimize geri döndük ve nefes almadan önce kapıyı arkamızdan kapattık.

"Bir bakayım, bir bakayım," diye mırıldanıyorum.

"Ben iyiyim, bebeğim. Sorun yok. Ben iyiyim, neredeyse hiç hissetmiyorum bile."

Koşarak ilk yardım çantamızı alıyorum. Çanta, işaret fişeği ile birlikte metal bir kutuda kilitliydi, bu yüzden neyse ki su almamıştı. Alkol mendili ve antiseptik kremi çıkarıp yarayı hemen tedavi ediyorum.

Düşündüğümden daha derin ama dikiş atılması gerekecek kadar derin değil. Biraz baskı uyguladığımda kanama yavaşladı. Yarayı iyice temizlerken Nate acıdan inliyor.

Siktir.

Bu *benim de* canımı yakıyor.

Sevdiğin birine bakmak çok daha zor. Ağlama isteğimi görmezden gelip, yarayı sarmadan önce kremi sürüyorum.

"Eskisi gibi mi?" diye soruyor.

"Eskisi gibi," diye nefes

alıyorum.

"Benim şekerim nerede, Doktor?" diye alay edercesine, ayağa kalkarken yüzünü buruşturur.

"Sana biraz Tylenol getireyim."

"Hayır, Pip... Ben iyiyim. O tür şeyleri saklamalıyız. Ben halledebilirim. Sadece küçük bir çizik."

"Peki, ama ağrın daha da kötüleşirse, alacağını bana söz ver
"

"Söz veriyorum, bebeğim. Hadi akşam yemeğini hazırlayalım. Sanırım "Anlaştık."

BÖLÜM 49

NATE (ADADA 11 AY)

Jaguarla olan olaydan bu yana üç gün geçti ve kampımızın çevresinde onu görmedik. Ne yazık ki, görürsek onu öldürmek zorunda kalacağım. O çok güzel bir hayvandı, ama Ellie'yi tehlikeye atmayacağım. O bebeğini koruyordu, ben de benimkini koruyacağım.

Yaram oldukça hızlı iyileşiyor ve küçük kesikler çoktan kabuk bağladı. Şaşırtıcı bir şekilde, bugün ilk günkü kadar ağrımıyor. Ağrı neredeyse Tylenol almamı gerektirecek kadar şiddetli, ama almayacağım. Ellie'nin buna ihtiyacı olacağı bir zaman gelebilir ve ben onun ihtiyacı olan bir şeyi asla ondan almam.

"Nehre balık tutmaya gidiyorum, sen burada kalacak mısın?" diye soruyorum, benimle gelmek isteyeceğini umarak.

"Sanırım sahile gidip istiridye arayacağım. Ateş için odun da gerekecek. Günlerdir ateşle ilgilenmedik."

Tek başına bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmasından endişe duyarak tereddüt ediyorum. Sanki yeniden başlangıç noktasına dönmüşüz gibi hissediyorum, ormanın tehlikelerine hazırlıksız olduğumuz zamanlara. "Seninle geleceğim. Balık tutmayı sonra yaparım."

"Bebeğim, böyle yaşayamayız. Her gün yapılacak çok iş var, beni yalnız bırakmaktan korkma," diye tartışıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, hayır, haklısın. Sadece dikkatli ol."

Bana doğru yürür, parmak uçlarında yükselerek bana bir öpücük verir. Elleri yarama dokunur ve ben acıdan neredeyse dayanılmaz bir şekilde tıslarım.

"Oh... Hay aksi, hay aksi. Üzgünüm!" diye ciyaklar, yüzü endişeyle doludur. Başını eğerek tepkimi değerlendirir. "Bir bakayım.

Zaten pansumanın değişmesi gerekiyor."

Kafamı sallayarak gömleğimi çıkarıp oturdum, böylece o da bandajı çıkarabilecekti. Bandajı cildimden sökmeye başladı ve sanki binlerce iğne yaralanmanın ortasına batıyormuş gibi hissettim. Acı dayanılmazdı, inledim.

"Acıyor mu?" diye sorar, şaşkın bir şekilde.

"Biraz." diye homurdanırım, ağrımın gerçek şiddetini gizlemeye çalışarak. Yaranın derin merkezi derimin altında zonkluyor. Bandı çıkarmak, tüm sırtımı kaplayan zonklama hissine neden oluyor. Onun nazik dokunuşu, kırbaç darbesi gibi geliyor.

Bandajı çıkarmak neredeyse on yıl sürer. Sonunda yarayı iyice gördüğünde, küçük bir çığlık atar.

"Bana doğrudan söyle, Doktor," diye şaka yapıyorum. "Şansım ne kadar?" "Bu acıtıyor mu?" diye soruyor ve sırtımı hafifçe okşuyor. Neredeyse yerimden sıçrayacağım. "Nate, beline dokunuyorum," diye telaşla fısıldıyor. Yarama çok uzak olduğunu düşünürsek, endişelenmesi haklı.

O, bölgeyi temizlemeye başlamadan önce birkaç dakika boyunca sırtımı muayene ediyor. Antiseptik maddenin verdiği acı, derin ağrıya kıyasla hafif kalıyor. Önüme geçip alnımı yokluyor, parmaklarını boynumda gezdirip cildimi palpe ediyor, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bebeğim, enfeksiyon kapmış. Gerçekten *çok kötü* enfeksiyon kapmış. Yaranın çevresinde beş inçlik bir eritem marjı var. Dokunulduğunda sıcak ve ödem dünden bu yana önemli ölçüde artmış. Neyse ki akıntı yok, ama beni gerçekten endişelendiren güçlü bir koku var. Özellikle dünkü kabuklar sarı bir kabukla kaplı olduğu için."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, Pip." Gülerek, gözlerine yeniden ışık getirmeye çalışıyorum.

"Üşütme var mı?" diye sordu, benim sözlerimi görmezden gelerek. "Hayır, bebeğim. Sorun yok. Sadece biraz ağrıyor."

"İyi değilsin Nate. Burada kalıp sırtına ter damlamadan iyileşmelisin. Enfeksiyon daha da kötüleşirse, kanına bulaşır. Septik şoka girersin. Bu çok ciddi bir durumdur.

Nate. Damardan antibiyotik alman gerekiyor, burada tedavi edemeyiz." Gözleri, henüz gerçekleşmemiş bir şeyi hayal ederek doluyor. Böyle bir şey olmayacak. *Küçük* bir *çizik* yüzünden onu terk etmeyi reddediyorum.

"O zaman benimle evde kal." Ona anlamlı bir şekilde göz kırpıyorum.

Sinirli bir şekilde iç çeker. "Cordoncillo aramam lazım." "O da nedir?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak.

"Bir bitki. Bu bölgenin yerlileri onu derin yaraları dezenfekte etmek ve iltihabı azaltmak için kullanır. Burada antibiyotiklere erişimimiz yok, ama şansımıza, dünyanın en büyük eczanesinin ortasında yaşıyoruz," der ve sepetini alır. "Burada kalacağına söz ver."

"Söz." Onu kendime doğru çekip uzun uzun öpüyorum. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Dudaklarıma iç çekerek. Güçlü olmaya çalışıyor, ama ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Belki de ben daha fazla endişelenmeliyim. Ama bir kedinin beni tırmaladığı için Ellie'yi benden alıp götürecek bir Tanrı, kader ya da alın yazısı hayal edemiyorum.

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıyorum, onu dik durmak için kullandığımı saklıyorum. "Hey, bebeğim." Dilimi şaklatıyorum. "Merak etme. Ben iyi olacağım. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama benim bağışıklık sistemim çelik gibidir. Vücudum bu lanet şeyi yakında yenip atacak." Göz kırparak öne eğilip alnına öpücük konduruyorum. Hareketle biraz başım dönüyor ama gülümsememi sürdürüyorum. "Seni seviyorum Pip."

"Ben de seni seviyorum," der ve bana bir kez daha hızlıca öper. Kapıdan çıkmadan önce bana bir kez daha bakar.

O benim görüş alanımdan çıkar çıkmaz, yatağımıza doğru sendeleyerek geri dönerim ve gürültülü bir sesle yatağa düşerim. Bu aşırı yorgunluk birdenbire ortaya çıktı, ama Ellie'ye endişelenmesi için daha fazla neden vermek istemedim. Battaniyeyi üzerime çekip kısa bir şekerleme yapmaya karar veririm. Uyandığımda burada bazı işleri halledeceğim.

* * *

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA, barınak zifiri karanlık. Dışarısı kararmış olmalı ve ben bir süredir ateşi beslemedim. Yataktan kalkıp ateş çukuruna doğru yavaşça yürüdüm. Ellerimi kollarımda yukarı aşağı ovuştururken aniden dondu. Çıplak ayaklarım barınağın zemini üzerinde donmuş gibi hissediyordu, sanki kışın ortasında dışarıda yürüyormuşum gibi. Başım şakaklarımda zonkluyordu ve midem bulanıyordu. Vücudum zayıf ve bitkin, sanki yoğun bir antrenmandan sonraki gün gibi. Dişlerim titriyor, o kadar çok titriyorum ki.

Bana ne oluyor böyle?

Küçük soba başında bağdaş kurup oturuyorum ve biriktirdiğimiz dalları, çubukları ve yaprakları ocağa atıyorum. Ellerimi alevlerin önüne koyup kemiklerime işleyen soğuğu ısıtmaya çalışıyorum. Bu hareket omzumdaki kasları gerginleştiriyor ve beni tam bir ıstırap sarıyor. Sırtımı yakıcı bir acı kaplıyor ve öne doğru düşerken, ıstırap beni tüketirken yüksek bir çığlık atıyorum. Vücudumu yere indirip ateşin yanına uzanıyorum.

Sadece bir dakika burada kalmam gerekiyor. Sadece bir dakika. Sonra Ellie'yi bulmaya gideceğim. Şimdiye kadar dönmüş olmalı. Ben olmadan bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmazdı. Bu düşünce beni aşırı paniğe sevk ediyor.

Bir yerlerde yaralanmış olabilir.

Kapıya doğru sürünmeye başlıyorum, bacaklarımı neredeyse arkamda sürükleyerek. Birkaç saniye sonra girişe ulaşıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum, ama o kadar güçsüzüm ki dizlerimin üzerine bile çökemiyorum. Vücudumu eşikten sürükleyerek geçiyorum ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Üşüme beni sarsıyor. Dışarısı çok soğuk, ateşin sıcaklığı artık bana ulaşamayacak kadar uzak.

Neden bu kadar soğuk?

Burada daha önce hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

Çamurlu zeminde kendimi ileri doğru çekiyorum. Ellie'nin adını sesleniyorum, ama sesim düzgün çıkmıyor. Konuşmak ve nefes almak aynı anda çok zor geliyor. Nefesim ağırlaşıyor ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Yine de yavaşça ilerlemeye devam ediyorum, korkmuş olabilir. Kızımın korkmasını hiç istemiyorum.

Plaja giden yola doğru sürünmeye karar veriyorum. Gün batımının sıcak ışığını çok seviyor, eminim onu izlemek için durmuştur. Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş ve sevdiği turuncu-pembe gökyüzüne dalmıştır. Onu bulacağım. Bütün yolu sürünerek gitmek zorunda kalsam bile. Onu bulacağım.

Barınağımızın solundaki ağaca doğru ilerliyorum. Gaklayan tukan artık orada değil. Yumurtaları, annelerinin sıcaklığı olmadan geride kalmış. Bu durum kalbimi sızlatıyor. Hiçbir şey burada yalnız başına yaşamak zorunda kalmamalı.

Kahretsin. Hava çok soğuk.

Ya Ellie üşüyorsa?

Ona ulaşmam lazım. Yola doğru sürünmeye devam ediyorum, her şey kararmadan hemen önce neredeyse ulaşıyorum.

* * *

Damla... Damla... Damla...

Küçük, ılık su damlaları koluma düşüyor. Hâlâ yağmurda dışarıda yatıyor olmalıyım, ama nedense kendimi çok sıcak hissediyorum. Az önce hissettiğim titreme geçmişti. Gözlerimi açmaya çalışıyorum, ama sanki yapışmış gibi açamıyorum.

Damla... Damla... Damla...

Yanımda ateşin çıtırdadığını duyuyorum. Hayır.

Dur.

Bu doğru olamaz. Şu anda dışarıda olmam gerekirdi. Ellie'yi arıyordum.

Ellie.

Panik içimi kaplıyor, sis dağılıyor.

Duyularım onun kokusuyla doluyor. O burada. Bebeğim burada.

Damla... Damla...

Gözlerimi açıp etrafıma bakınıyorum. Barınağımızın içindeyim. Yanımda ateş yanıyor.

Damla.

Yukarı bakıyorum ve Ellie'yi üstümde görüyorum, başım onun kucağında yatıyor. Gözyaşları yanaklarından süzülüp kollarıma damlıyor.

Kızım. O iyi. Tanrıya

şükür.

"Ağlama, güzelim." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum, ani uyanıklığımla onu şaşırtıyorum.

"Nate," diyor, beni uyanık gördüğüne rahatlamış bir şekilde. Gözleri bana öyle bir kederle bakıyor ki, kalbim sıkışıyor. "O gülümsemeyi göster bana, Pip. Sadece bana gösterdiğin gülümsemeyi," diye fısıldıyorum.

Deniyor. Gülümsemek için çok uğraşıyor. Ama gözyaşlarıyla mücadele ederken yüzü buruşuyor.

"İyi olacaksın, Nate." Hıçkırarak, mutlu bir yüz takınmaya çalışıyor.

"Tabii ki iyi olacağım, bebeğim," diye yalan söylüyorum. "Bu koku da ne?"

"Cordoncillo yapraklarından bir macun yaptım ve yarana sürdüm." Burnunu çekiyor. "Ağrın nasıl?"

"Aslında çok daha iyi hissediyorum." Yalan söylemiyorum. Yarayı hiç hissetmiyorum. Diğer şeyler o kadar iyi hissettirmiyor.

"Baccharis bulmaya çalışıyordum. Geniş spektrumlu birçok bakteriyi tedavi ediyor. Ama... bulamadım," diyor hayal kırıklığıyla. "Bu bölgede olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Sadece... daha güçlü bir şey bulmam lazım." Yine burnunu çekiyor.

"Çok iyi gidiyorsun Pip. Ben çok daha iyi hissediyorum. Seksi bir hemşireyle bir adada mahsur kaldığım için çok şanslıyım," diye şaka yapıyorum, uykuyla mücadele ederken sesim giderek zayıflıyor.

Islak bir kahkaha atıyor, yüzü kahkahadan ham, filtrelenmemiş acıya dönüşüyor. Bebeğim acı çekiyor ve hepsi benim suçum.

Elimi uzatıp, parmaklarımın arasına onun güzel kızıl saçlarından bir tutam alıyorum. "En çok bunu özledim, biliyor musun?" Derin, kesik kesik bir nefes alıyorum. "Sen uyurken saçınla oynamayı. Sekiz yıl boyunca her gece bunu özledim. Seni uyurken neredeyse on iki ay boyunca kucağımda tutabildiğim için çok mutluyum." Gözlerim ağır ağır kırpışırken sözlerim kesik kesik çıkıyor.

İyi değilim.

İkimiz de bunu biliyoruz.

"Lütfen uyanık kal," diye gözyaşları içinde yalvarır. Boğuk sesi kalbimi parçalıyor. "Tawari yahnisi pişiriyorum, biraz yemeni istiyorum. Enfeksiyonuna iyi gelir. Çok kısa sürede iyileşirsin," diye hıçkırarak konuşur.

"Tamam, aşkım. Uyanık kalacağım."

Birkaç saniye sonra, dünya bir kez daha karanlığa gömülüyor.

BÖLÜM 50

ELLIE (ADADA 11 AY)

Nate bütün akşam ve ertesi sabahın büyük bir kısmını uyuyarak geçirdi. Ben bütün gece uyanık kalarak nefes alıp verişini ve nabzını kontrol ettim. Şafak vakti ateşi vardı, bu yüzden onu nazikçe uyandırıp Tylenol verdim. Reddetmeye çalıştı ama ben hayır cevabını kabul etmedim. Sonunda Tylenol'ü almayı kabul ettiğinde, onu zar zor yutabildi.

Yine de bana o tatlı gülümsemesini gösterdi, teşekkür etti ve tekrar uykuya daldı. Uykusunda acısıyla mücadele ederken çıkardığı yürek parçalayan inlemeler beni mahvediyor. Onu rahat ettirmek istiyorum. Her zaman bana yaptığı gibi, ona da kendini güvende hissettirmek istiyorum.

Öğleden sonrasının çoğunda bilinci gelip gidiyordu. Biraz güveç yiyebildi, ama topraksı tadı hakkında şikayet etmeden yapamadı. Ona yedirebildiğim en fazla miktardı, bu yüzden bunun iyi bir işaret olduğunu umuyorum.

Vücudunu temizlerken sıcak bezi keyifle hissederek, biraz yıkamama izin verdi. Aşağıya doğru indiğimde çok uygunsuz yorumlar yaptı, bu da iyileşmeye başladığı anlamına *geliyor*. Bu durumdan kurtulacak ve gelecek hafta tüm bu zorlu süreci gülerek hatırlayacağız.

Uyanıkken benim için güçlü olmaya çalışıyor. Şakalar yapıyor, ellerimi yüzüne dokunduğumda öpüyor. Hatta birkaç ay önce bir çocuğun valizinde bulduğumuz "Go Fish" oyununu oynamamı istedi. Son birkaç aydır bu oyunu sık sık oynuyordu, her zaman ben kazanmama rağmen. Uyanık kalmak için çok uğraştı, ama yaklaşık on dakika oynadıktan sonra uykuya daldı. Bir saat sonra uyandığında

, hile yapmak için onu bilerek uyuttuğuma yemin etti.

Gözlerimi devirip bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. O hala benim Nate'im. Sadece şu anda çok, çok hasta. Ama iyileşecek. İyileşmek zorunda. İnkar etmiyorum. Sadece normları reddediyorum. Biz hiçbir şeyi geleneksel şekilde yapmadık.

Aşkımız sıradan değil.

Öngörülebilirliğin dünyasına uymuyoruz. Bu da Nate'in kan enfeksiyonu gibi önemsiz bir şeye yenik düşmeyeceği anlamına geliyor. Ama hayat bizim için kolay olsaydı, gerçek ruh ikizleri olamazdık. Şimdiye kadar karşılaştığımız her türlü zorluğu ve sıkıntıyı atlattık. Bunu da atlatacağız.

* * *

Öğleden sonra geç saatlerde barınağımızdan ayrılıyorum. Nate bir süre önce uykuya daldı ve ben yokken muhtemelen tüm bu süre boyunca uyuyacak. Nate'in vücudunun savaşmaya çalıştığı bakterileri yok etmeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için tanıdık yollarda ilerliyorum.

Saatler geçiyor ama bozuk olanı düzeltebilecek herhangi bir şifalı bitki bulamıyorum. Lanet olası bir bitki çözüm değil! Antibiyotiklere ihtiyacım var. Tuzlu suya ihtiyacım var. Lanet olası bir hastaneye ihtiyacım var! Daha önceki kararlılığım, midemin derinliklerine çöken umutsuzluk hissiyle birlikte kaybolmaya başlıyor.

O septik. Bunu inkar etmek mümkün değil. Kanı, durdurmanın imkânı olmayan ölümcül bakterilerle dolu. Bu bakteriler organlarını tahrip ediyor, dokularına saldırıyor ve çok geçmeden vücudunun her parçası iflas etmeye başlayacak. Böbrekleri, kalbi, beyni... hepsi gidecek.

Bu düşünce kalbime korku salıyor. Güvenim yerle bir oluyor ve geriye sadece korku kalıyor. İnkar ediyorum. Sepsis hakkında bildiğim her şeyi inkar ediyorum. Nereye varacağını bilmiyormuş gibi davranıyorum, çünkü buna inanmak istemiyorum. Onu kaybettiğimi kabul etmek istemiyorum.

Hayat bu kadar acımasız olamaz. Buna inanmak zorundayım. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Mutlu bir *sonumuzu* hak ediyoruz

sonu hak ediyoruz. Hayatımızın geri kalanını birbirimizi severek yaşamayı hak ediyoruz. " 'dan sonra her şey you put us through. Everything we've
Acı çektik!" diye bağırıyorum gökyüzüne, Tanrı'ya, kadere, kaderimizi kontrol eden her kimse ona. "Bunu yapma," diye yalvarıyorum. "Bunu bize yapma. Söz veriyorum, onu sonsuza kadar seveceğim. Sonsuza kadar birbirimize bakacağız. Lütfen..." diye bağırıyorum, hiperventilasyona girerken nefes nefese kalıyorum. "Lütfen onu benden alma. Biz geçtik. Tüm sınavlarını geçtik. Zorlukları aştık. Birbirimize geri döndük. Bize bunu yapamazsın." Ciddi bir şekilde ağlarken sözlerim bozuk çıkıyor. Burnum o kadar tıkalı ki, nefesimi ağzımdan almak zorundayım.

Nefesimin kesilmesine izin vermek istiyorum. Korkaklık edip, yakında yaşayacağımı bildiğim acıyı kaçmak istiyorum.

Ama Nate'i terk etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim.

Kendimi topluyorum, bir kez daha mucizevi bir tedavi bulmak için motive oluyorum. Belki vücudu bununla savaşabilir. Daha fazla hareket ediyor. Daha fazla yiyor. Bu, kötüleşmenin tam tersi gibi geliyor. Ama vücudu bununla savaşamazsa diye, kanındaki zehri alacak bir *şey* bulacağım. Kendim emmek zorunda kalsam bile. Çünkü başka seçenek beni mahveder.

O ben olmalıydım.

O lanet kedi *bana saldırıyordu.* Neden beni itti ki? Neden o olmak zorundaydı? Onun beni terk etmesini izlemektense milyon kez ölmeyi tercih ederim. Bu düşünce bile beni acı içinde dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor.

Derin bir nefes alıp, aylar önce açtığımız yollardan uzaklaşıyorum. Nate'i yanımda tutmak için her şeyi yaparım. Bu bencilce mi, fedakarlık mı, bilmiyorum. Tek bildiğim, ruhlarımızın geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirine bağlı olduğu ve ben bize veda etmeye hazır olmadığım.

Birlikte atlıyoruz.

Yenilenen bir amaçla, ormanın derinliklerinde aramaya devam ediyorum. Hiç gitmediğimiz bölgeler, arama yapmak için güvenli olmayan alanlar. Önümüzde ne tür tehlikeler bekliyor olursa olsun fark etmez. O *bizim için* pes etmedi, ben de onun için pes etmeyeceğim.

* * *

Güneş batarken kampa geri dönüyorum. Ateşin zayıf ışığıyla bile Nate'in ne kadar solgun olduğunu görebiliyorum. Ateşin sıcaklığına daha yakın olmak için yan dönmeye çalışırken gözle görülür şekilde titriyor. Henüz benim döndüğümü duymadı. Burada kazandığımız keskin duyular, ateşli haliyle onu terk etmeye başladı bile.

"Nate, bebeğim. Buradayım. Sana yardım edeyim," diye fısıldıyorum, sesimdeki korkuyu duymaması için dikkatli davranarak. Onun için güçlü kalmam gerekiyor. Ben güçlü kalırsam, o da güçlü *kalır*. O güçlü kalırsa, vücudu bununla savaşır. Başka bir sonuç düşünemiyorum.

Düşünmeyi reddediyorum.

Nate'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve hastalığına rağmen, gözlerinde tüm sevgisini görebiliyorum.

"Tanrım, ne kadar güzelsin," diyor, kalbimi eriten o yarı gülümsemeyle. "Geldiğini duymadım."

"Sen de fena değilsin," diye fısıldıyorum, ama yüzüm soğukkanlılığını koruyor. Şu anda hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Şakalarımızdan bile.

Battaniyeyi kaldırıp beni yanına davet ediyor. Barınağımızı, evimizi geçip sevdiğim adamın yanına yatıyorum.

Gözlerimin önünde ölen adamın yanına.

Bu sözleri birkaç dakika boyunca kafamda dolaştırıyorum, sonunda kabul ediyorum. Sonunda gerçeği kabul ediyorum.

Nate bunu atlatamayacak.

Keskin hıçkırıklarım taş duvarlar arasında yankılanıyor. Artık kendimi kontrol edemiyorum. Vücudum hıçkırıkların şiddetiyle titriyor. Hayatımın aşkı beni kollarında tutarken, kulakları sağır eden, gök gürültüsü gibi hıçkırıklar içimden dökülüyor. Bir daha beni asla kucaklamayacak kollarında.

O ölüyor.

Çatlamış dudakları alnımı okşayarak beni rahatlatmaya çalışıyor.

Bir daha beni öpmeyecek dudaklar.

Yapamıyorum. Bunu yapamıyorum. Çok acıyor. Gerçek beni paramparça ediyor, ardında sadece keder bırakıyor.

"O uçağa binmemeliydin," diye fısıldıyorum, sesim sonunda titriyor. Her şeyden çok, zamanı geri alabilmeyi diliyorum.

geri alabilmeyi diliyorum.

Yüzümü, sahip olması gerekenden daha fazla güçle avuçlarının arasına alır. “Seçme şansım olsaydı, her seferinde o uçağa binerdim. Binlerce kez, Pip.” Sanki ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi, sözlerini ağır ağır söyler. “Sırf bu adada, seninle birlikte olmak için bunu tekrar tekrar yapardım. *Bizim adamızda*.” Sesi zayıftır, ama sözleri güçlüdür. "Bu senin için isteyebileceğim en kötü şey olsa da, bunlar hayatımın en mutlu aylarıydı. O uçağa bindiğim için asla pişman olmayacağım, çünkü bu seni pişman olmak anlamına gelir." Nefesi sözcükler arasında kesik kesik, konuşmakta zorlandığı daha da belirgin hale geliyor.

Öleceğini biliyormuş gibi benimle konuşuyor. Omuzlarım titriyor, ağlamam yeniden başlıyor. Günlerdir onun bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım, ama sözleri veda dolu.

Hazır değilim. Veda etmeye hazır değilim.

Tanrım, sesini özleyeceğim. Dokunuşunu. Kalbini ve ruhunu. Sevgisini. Bunu yapamam. Onsuz yaşayamam. Yapmak istemiyorum... Yapmak istemiyorum.

"Bana bak, bebeğim," diye hırıltılı bir sesle konuşur, "Seninle geçireceğim bu zamanı, ne kadar kısa olursa olsun," hırıltılı ses, "senin olmadığın bir ömür boyu geçirmekten tercih ederim. Her bir anı," diye nefes nefese konuşur. "Çünkü artık senin tarafından sevilmek nasıl bir şey olduğunu bilerek bu dünyadan ayrılacağım. Sana söz veriyorum... Ben çok şanslı bir adamım." Nefes almakta zorlanırken sesi zayıf çıkıyor, ama mesajı açık.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvarıyorum, sesim gözyaşlarıyla boğulmuş.

"İstemiyorum, bebeğim." Üzgün gözleri bu sözün doğruluğunu gösteriyor. Beni asla geride bırakmak istemezdi, ama bırakacağını biliyor.

"Beni terk etmeyeceğine *söz ver*."

Gözleri buğulanır ve bana çok fazla acı, çok fazla kederle bakar. Bana söz vermek ister. İstediğim her şeyi vermek ister. Ama bu onun kontrolünün ötesindedir.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Sensiz yaşayamam Nate. Denemek bile istemiyorum!" diye haykırıyorum, bu düşünce şimdiye kadar çektiğim her acıdan daha acımasız.

"Yapmak zorundasın, bebeğim. Yaşamaya devam etmelisin, o ateşi yakmaya devam etmelisin," diye hırıltıyla söylüyor, "bu adadan ayrılmalı ve birlikte yaşamamız gereken hayatı yaşamalısın. Bana söz ver."

"Yapamam." Nefes nefeseyim. "Bunu yapamam. Bu sözü veremem."

Bu, gençken ona verdiğim bir sözdü. Gerçek hayatta benden isteyeceğini hiç düşünmediğim bir söz. *Hâlâ yerine getirmeyeceğim bir söz*.

Bana birkaç saniye bakar, gözlerimdeki kararlılığı görünce başını sallar.

"Kendin için kalamıyorsan... benim için kal." Neredeyse dokuz yıl önce ona söylediğim aynı sözleri söylerken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Bu yolculuğa onunla birlikte gelmemi isterken bana söylediği sözler. Aşkımıza bir şans daha vermek için.

Yüzünü ellerimle tutup öne eğildim ve bir zamanlar yumuşak olan dudaklarını öptüm. Başımı omzuna gömdüm ve benden beklediği onayı vermekten kaçındım.

Nate'e hiç yalan söylemedim. Şimdi de söylemeyeceğim. "Hoşça kal demek istemiyorum."

"O zaman... veda etmeyelim," diye kekeliyor, nefessiz kalmış ve nefes almaya çalışıyor. "Sadece... iyi geceler diyelim. Seni bekleyeceğim... ne kadar sürerse sürsün."

Beni kollarına alır ve sevdiğim bir şarkının sessiz mırıldanmasını duyarım. Konuşmamızda tüm enerjisini harcadığı için şarkıyı söyleyecek kadar gücü kalmamıştır, ama yine de beni teselli etmeye çalışır.

Sorun değil. Bu sefer onu teselli etme sırası bende. Geri çekilip gözlerine bakıyorum. Bana küçük bir gülümseme atıyor, yorgunluğu belli. Parmaklarımı yanaklarından, burnundan, kafasından geçiriyorum ve ben onu şefkatle okşarken o da parmaklarıma burnunu sürtüyor.

Sonra gözyaşlarımla şarkı söylemeye başlıyorum. "Bilge adamlar der ki..."

BÖLÜM 51

ELLIE (ADADA 1 YIL)

Uyanıyorum, hala Nate'in kollarında sarılıyorum. Vücudu soğuk ve nefesi zayıf.

Beni terk edecek.

Bana bir daha asla incitmeyeceğine söz vermişti, beni asla terk etmeyeceğine yemin etmişti. Yalan söyledi ve kalbimi ikiye bölüyor. Panik atak geçireceğimin belirtilerini hissediyorum. Sevdiğim adamın yanında bu dünyadan ayrılabilmek için panik atak geçirmeme izin vermek istiyorum.

İyi değilim. Bu durum iyi değil. Hiçbiri adil değil. O bu sonu hak etmiyor. Adımlarımı atıyorum ve saldırıyı engelliyorum. Nate'in bana ihtiyacı var. Nate sadece... bana ihtiyacı var. Onun için orada olma sırası bende. Onun için savaşmak, onu korumak ve onu öncelikli tutmak.

Bileğine uzanıp nabzını kontrol ediyorum. Yavaş, zayıf. Hala atıyor.

"Nate," kulağına fısıldıyorum. Cevap vermiyor. "Nate," biraz daha yüksek sesle söylüyorum.

"Mm." Yumuşak cevabı bana hayat veriyor. Hala direniyor. Beni terk etmeyecek. Elinden gelirse, terk etmeyecek.

"Seni kurtaracağım, bebeğim. Seni kurtaracak bir şey bulacağım."

Sessizce yataktan kalkıyorum, onu tekrar yorganın altına sokuyorum. Spor ayakkabılarımı alıp ayağıma giyiyorum ve yatağımıza geri dönüyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. İşte orada. İşte benim bebeğim, sadece benim için direniyor.

"Hemen döneceğim. Sana yardım edecek bir şey bulacağım." Cevap vermiyor, ama cevap vermesini de beklemiyorum.

Hiç olmadığı kadar kararlı bir şekilde sığınağımızın güvenliğini terk ediyorum. O sadece biraz daha kalması gerekiyor. Plaja inip ormanın diğer ucuna doğru yürüyorum. Henüz keşfetmediğimiz bir bölge. Yoğun ormanda ilerlerken, kaotik bitki örtüsüyle mücadele ediyorum. Plaja geri dönebilmek için rotamı işaretliyorum. Nate'i birkaç saatten fazla yalnız bırakmayacağım, bu yüzden hızlı olmalıyım. O giderek zayıflıyor ve benim için endişelenmesini istemiyorum.

Ne kadar derine gidersem, çalılar o kadar kalınlaşıyor. Duyularım tetikte, etrafımdaki tüm sesleri ve kokuları algılıyorum. Bu yoğun alanlarda genellikle daha büyük yırtıcı hayvanlar bulunur, bu yüzden çevreme karşı aşırı duyarlıyım. Tüm içgüdülerim Nate'e geri dönmem için bana bağırıyor, ama eli boş dönmeyeceğim.

Sabahın erken saatlerinde güneş normalden daha sıcak, bu yüzden sık ormanda ilerlerken terliyorum. Buradaki bitki örtüsü farklı. Ormanın bu kısmı, seyahat ettiğimiz yerden çok daha gölgeli, bu da farklı bitki örtüsünün oluşmasına olanak sağlıyor.

Arkamda bir dalın kırıldığını duyuyorum ve hareket etmeyi bırakıyorum. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve arkamı dönüp bakıyorum. Kara bir panter ormanın arka planına karışmış durumda. Çalılıkların arasında dolaşırken beni görmüyor, muhtemelen avını takip ediyor. Sessizce onun bölgesinden uzaklaşıyorum, ancak başka bir üstün avcının doğrudan görüş alanına giriyorum.

Bir jaguar.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni tüketiyor. Mızrağımı havaya kaldırıp, tüm gücümle bağırarak, kararlılıkla ona doğru koşuyorum. Kederim yüzünden aklımı kaçırdım. Artık beni yönlendiren tek şey duygularım. Hayvan, ben ona ulaşamadan kaçıyor. Nefes nefese, aşırı derecede soluklanarak, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Gözlerim önümdeki çalıya takılıyor.

Gülüyorum. Ağlamaya başlayana kadar

gülüyorum.

Baccharis. Vay canına. Onu buldum.

Çalıdan birkaç dal koparıp koşmaya başlıyorum.

Plaja doğru, evime doğru... Nate'e doğru.

Yoğun çalılar hızlı ilerlemeyi zorlaştırıyor, ama bu beni durdurmuyor. Köklerin üzerinde takılıp düşüyor, dallara takılıp çiziliyorum, ama

hiçbir şey hissetmiyorum.

Tek hissettiğim şey umut.

Ormanın girişine ulaşıyorum ve içeri giriyorum, ayaklarım sıcak kuma çarpıyor ve arkama kum sıçratıyor. Plajın diğer ucuna, ormanın diğer ucuna doğru koşuyorum.

Ateşimizin yanına vardığımda birden

durdum. Kalbim deli gibi atıyordu.

Uzuvlarım titriyor.

Bir kez... iki kez gözlerimi kırpıyorum... Hayal mi görüyorum?

Bir gemi kıyıya yaklaşırken yüksek sesli kornasını çalıyor. Orada donmuş gibi duruyorum, gözlerime inanamıyorum.

Bir adam gemiden inip bana yaklaşıyor. Bir adam.

Yaklaşık bir yıldır başka bir erkek görmedim. Kafamı eğiyorum, sanki onun varlığı beni şaşırtmış gibi. Belki de öyledir? Belki şoktayım.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Sinyalinizi gördük," diyor ağır İspanyol aksanıyla, ateşimizi işaret ederek. "Kimsenin yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak istedik."

Tanrım. Bir gemi geldi. Kurtarıldık. Tek düşündüğüm

Nate.

"Kaza yaptık! Kaza yaptık. Uçağımız!" Düzensiz bir şekilde bağırmaya başlıyorum. "Orada... orada bir adam var. Yardımınıza ihtiyacı var! Lütfen beni takip edin! Tanrım... lütfen... beni takip edin!"

Sığınağımızın yönüne doğru koşmaya başlıyorum, kurtarıcılarımızın hala peşimden geldiğinden emin olmak için ara sıra arkama bakıyorum. Gemiden üç adam, muhtemelen gözlerimdeki çaresizliği görerek, peşimden koşuyor.

Eve dönüş yolu sonsuz gibi geliyor. Kayalıklara vardığımda, son birkaç gündür hissettiğim tüm keder beni sıkıca saran pençesini bırakıyor. Barınağımızın ön kapısına yaklaştığımızda yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. O iyi olacak! Onu doktora götürecekler ve iyi olacak.

Kapıdan içeri dalıyorum ve kocamı bıraktığım yatağa doğru koşuyorum.

"Nate! Nate! Uyan, bebeğim. Yardım geldi! Aman Tanrım! Yardım geldi."

Cevap vermiyor, hala derin uykuda. Enfeksiyonun etkisiyle bu hale gelmiş. Onu çok derin bir uykuya sokuyor. Bazen onu uyandırmak birkaç dakikamı alıyor.

"Nate!" diye tekrar bağırıyorum, bu sefer onu sallayarak. Gülümsemem o kadar geniş ki, zar zor bastırabiliyorum.

O ise kıpırdamıyor bile. Vücudunu tarayarak bekliyorum. Gözlerini açıp, sevdiğimi bildiği o sırıtışı bana göstermesini bekliyorum. Beni dizlerimin üzerine çöktüren sırıtışı.

"Nate?" diye ciyaklarım, kolunu şiddetle
sallayarak. Neden bana cevap vermiyor?

Neden hareket etmiyor?

"Nate..." Onu uyandırmak için çaresizce yanına yere çöküyorum. Onu tedavi edebilmeleri için gemiye götürmemiz gerekiyor. "Nate, uyan. Şimdi uyanmalısın." Sesim titriyor.

Neden uyanmadığını anlamıyorum.

"Nate, lütfen. Uyan, gözlerini aç, bebeğim... Benim, Pip.
senin Pip'in."

Onun hareketsiz göğsüne
bakıyorum. Mavi dudaklarına.

Şeffaflaşmış cildine.

Hayır.

Bu gerçek olamaz. Bu olamaz. O iyiydi... Ben ayrıldığımda iyiydi. Nefes alıyordu, nabzı atıyordu.

Elimi uzatıp bileğini tutuyorum, nabzını arıyorum. Orada olmalı. Bu sabah hissetmiştim, o yüzden orada olmalı.

"Neden şimdi bulamıyorum?" diye bağırıyorum. Bu yanlış. Hepsi yanlış. Sadece çok zayıf, hepsi bu. Bu yüzden hissedemiyorum.

"Sadece uyuyor," diye başımı sallayarak adamlara söylüyorum. "Bazen çok derin uyur. Onu uyandırmam gerekiyor, hepsi bu." Sesim, kabul etmek istemediğim gerçeğin gözyaşlarıyla boğuklaşıyor. Göğsüne bakarak, yükselip alçalmasını bekliyorum.

Kalkmıyor.

Ellerimi karnının üzerine koyuyorum. Şu anda nefes alışı çok zayıf. Karnının ellerime karşı yükseldiğini hissedeceğim ve her şey yoluna girecek.

Ama hissetmiyorum.

Onun vücuduna eğilip kulağımı göğsüne dayadım. Orada olacağını bildiğim kalp atışını duymak için bekledim, orada olması gerekiyordu. *Hiçbir şey duymadım*. Kalp atışı yoktu. Kalp vuruşu yoktu. Akciğerlerindeki havanın hışırtısı yoktu.

Her şey durgun. Her şey sessiz. Sanki o...

"Nate! Hayır... hayır... hayır!" diye bağırıyorum, hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. "Nate, hadi bebeğim, şimdi eve gideceğiz. Şimdi eve gideceğiz. Emmy... Emmy... seni özlüyor. Seni gördüğünde... çok... heyecanlanacak." Her kelimenin arasında hıçkırarak ağlıyorum.

O imkansız bir şekilde hareketsiz, sanki vücudu taşa dönmüş gibi. Yüzü çok şişmiş. Daha önce hiç şişmemişti. Bu sabah böyle görünmüyordu.

Bundan nefret ediyorum.

Şu anki görünüşünden nefret ediyorum.

"Yüzü!" Kurtarıcılarımıza bağırıyorum. "Neden yüzü böyle görünüyor?" diye soruyorum. "Yüzü normalde böyle görünmüyor! Ona benzemiyor... Lütfen, lütfen onu tekrar ona benzetin," diye yalvarıyorum. "Bu Nate değil. Bu *benim* Nate'im değil. Sen benim Nate'im değilsin!" diye bağırıyorum, hareketsiz bedenine. Ciddi bir şekilde ağlarken sözlerim boğuk çıkıyor.

Adamlar geri çekilip bana o kadar acıyarak bakıyorlar ki bu beni öfkelendiriyor. "Bana öyle bakmayın!" diye bağırıyorum. "O iyi, iyi olacak! Onu gemiye bindirmemiz gerekiyor, o zaman iyi olacak."

Yatağa tırmanıp, onun yanına kıvrılıyorum. Çok üşümüş. Neden bu kadar üşümüş? Elini elimle tutup, sıcak nefesimi üfleyerek, ellerimle ovuşturarak onu ısıtmaya çalışıyorum. Isınması lazım. Üşümekten hoşlanmaz. Buradan üşümüş olarak ayrılmasını istemiyorum.

"Sorun yok, Nate," diye fısıldıyorum. "Seni sıcak tutacağım."

Onun huzurlu, şişkin yüzüne bakıyorum... mavi dudaklarına. Gözleri sıkıca kapalı, muhteşem yeşil gözlerini gizliyor.

Onları bir kez daha görmek istiyorum.

Sadece bir kez daha.

Kaçındığım gerçek, tam önümde duran gerçek, yüzüme tokat gibi çarptı.

Ölü.

Ölü bir insan böyle görünür.

O öldü.

Nate öldü...

Ve yalnız öldü.

Son nefesini verirken yanında değildim. Ya korkmuşsa? Ya beni çağırdıysa ve ben gelmedimse? Ya uyanıksa ve nefes almakta zorlanıyorsa? Acı çekiyor muydu? Benim için endişeleniyor muydu? O her zaman benim için endişelenir...

Burada olmalıydım. Bu dünyadan ayrılırken ona sarılmalıydım.

Ona veda edemedim.

Ben veda edemeden gitti! Son anlarımızı bir daha geri getiremeyeceğimi fark edince hıçkırıklar beni sarsıyor. Bir daha baştan başlamak mümkün değil. Benim hakkımdaki son anısı, benim uzaklaşmamdı. Onu korkmuş ve yalnız bir şekilde ölüme terk ettim.

Bunu kendime asla affetmeyeceğim.

Onu terk ettim.

O lanet olası yalnızdı!

Kollarını bana doladım ve göğsüne sarıldım. Gözlerimi kapattım ve boynuna ağladım. "Artık ben yanındayım, bebeğim. Artık yalnız değilsin."

Adamlar sığınağımızın dışına çıkarak bana kocamla baş başa kalmam için zaman tanıyorlar.

Hayatımın aşkı. Benim

Nate'im.

Bu sefer mutlu sonumuzu yaşayacaktık.

"Çok üzgünüm Nate," gözyaşlarım arasında fısıldıyorum. "Seni her zaman koruduğun gibi koruyamadığım için çok üzgünüm. Yakında seninle olacağım bebeğim. Gökyüzünde bizim için çok güzel bir yer seç, tamam mı?" Yüksek sesle, acı dolu bir hıçkırık atıyorum. "Unutma... her hayatta beni bulacağını söylemiştin. Öbür dünyada beni bekleyeceğini. Öyleyse beni bekle, aşkım." Dudaklarına nazikçe öpüyorum, gözyaşlarım donmuş yüzüne düşüyor. "Bana hayatımın en güzel yılını yaşattığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, geçirdiğimiz bu yılı tekrar yaşasak da *yine* aynı şeyi yapacağımı bilerek. "Seni seviyorum, Nate. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Yatağımızdan kalkıp onu battaniyemize sıkıca sarıyorum. Evimin dışına çıkıyorum, az önce içeri giren kadının kabuğu

Gemiden gelen adamlar girişin yanında duruyorlar, gözlerinde gerçek bir üzüntü ve sempati var.

"Onu taşımama yardım eder misiniz? Onu eve götürmem gerekiyor," diyorum, gözyaşları yüzümden akıyor.

Adamlar Nate'i yataktan, evimizden nazikçe kaldırırlar. Kıyıya, sevgilimi son dinlenme yerine götürecek gemiye doğru yürürüz. Gemiye vardığımızda onlara hikayemizi anlatırım, adaya nasıl geldiğimizi, bir yıl boyunca nasıl hayatta kaldığımızı.

Amerika Sahil Güvenlik'i ararlar ve Amerika Birleşik Devletleri'ne doğru yola çıkarlar. Gemide benim için bir oda hazırlarlar, ama ben Nate ile birlikte geminin gövdesinde kalırım. Burası daha soğuktur ve onun bedenini mümkün olduğunca iyi korumaları gerekir. Onu dondurucuya koymak isterler, ama ben buna dayanamam. Eğer zamanı gelirse ve onun oraya konması gerekirse, ben de onun yanında olacağım. Onu yalnız bırakmayacağım.

Bir daha asla.

BÖLÜM 52

ELLIE (26 YAŞINDA)

Amerika Birleşik Devletleri'ne varır varmaz hastaneye götürüldüm. Nate'i bırakmak istemedim, ama cesedini morga götürmek zorundaydılar. İzin verselerdi, onunla birlikte orada yatardım.

Sağlığımın iyi olduğundan emin olmak için birkaç tüp kan vererek kapsamlı bir muayeneye tabi tutuldu. Doktorlar, benim yetersiz beslenmediğimi görünce şaşırdılar. Tüm testlerimin normal çıkacağına dair bir his var içimde. Orada oldukça normal bir hayat sürdürdük. O ilk günlerden beri hiç yiyecek ve susuz kalmadık.

Hastane odamda oturmuş, düz beyaz duvarları seyrediyorum. Son on iki ayımdan ne kadar da farklı. Burası steril, çamur ve tozdan arınmış. Makinaların sürekli biplemesi beni uyanık tutuyor, oysa ben sonsuz bir uykuya dalmak istiyorum. Yatak çok rahatsız. Ya da belki de çok rahat. Bizim yatağımız gibi gelmiyor.

Artık hiçbir şey *bizim* olmayacak.

Bu çok garip. Burada, hayatta ve sağlıklıyım, ama içim ölü gibi hissediyorum. Sanki hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyor. Boşluktan başka bir şey hissettiğim tek zaman Nate'i düşündüğüm zamanlar. Acı, keder, beni canlı hissettiriyor. İçimdeki bu boşluğu doldurmak için, acı verse de onunla ilgili düşüncelerimin peşinden koşuyorum. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. İçgüdüsel bir acı. Sanki asit yutmuşum da içimden dışarıya doğru yanıyormuşum gibi. Yavaş bir süreç. Acı o kadar şiddetli ki, kalbime bir bıçak saplamak daha merhametli olurdu. Ama bu acıya ihtiyacım var. Bu acıyı *istiyorum*. Bunun tedavisi, acı verici bir şekilde yavaş yavaş ölmekten başka yok. Asit beni tamamen tüketene kadar.

Amerika'ya dönmemiz üç gün sürdü. Florida, Miami'deki bir limanda durduk ve o günden beri bu hastanedeyim. Muhabirler, hayatta kalan kızı görmek için ambulansı neredeyse kovaladılar.

İkimiz olmalıydık.

Annem ve kız kardeşimin beni görmek için beklediklerini biliyorum. Benden önce Florida'ya vardılar. Henüz hazır değilim. İyiymiş gibi davranmak istemiyorum. Hayatımın aşkını kaybetmiş gibi davranmak istemiyorum. Onun ona aitmiş gibi davranmak istemiyorum. Onun için duyduğu acıyı görmek istemiyorum. Onu kaybetmenin verdiği acıyı görmek istemiyorum.

O, onun kaybedeceği biri değildi.

Bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Onun ikimizi de üzdüğünü biliyorum. Ama bu acıyı paylaşmak istemiyorum. Bu sadece benim acım. Beni hayatta tutan tek şey bu. Ona nasıl başarısız olduğumu hatırlatıyor. Onu yalnız, korkmuş ve benim için endişelenerek ölüme terk ettiğimi hatırlatıyor.

Uyandığını, zamanının geldiğini bildiğini hayal ediyorum. Muhtemelen benim adımı seslendi, ölürken ona sarılmamı istedi. Öleceğini bilmenin verdiği korkuyu ve benim nerede olduğumu bilememenin verdiği paniği hayal ediyorum.

Kendime, onun ölümünün acı verici olmadığını, enfeksiyonunun onu acısız bir uykuya daldırdığını söylemeye çalışıyorum. Ama bir parçam onun benim için uyandığını biliyor. Veda etmek için uyandı. Acısız bir şekilde ölmedi çünkü bununla mücadele ederdi. Ben orada olmasaydım, mücadele ederdi. Endişe ve korku dolu bir şekilde öldü ve ben bunun olmasına izin verdim. Var olmayan bir tedavi bulmaya çalışarak aptalca bir görevdeydim. Onu hiçbir şey kurtaramazdı. Çok hastaydı. Bunu kabul etmek yerine, onun son anlarında bencil davrandım. Asla geri getiremeyeceğimiz anlar.

Korkmuş ve yalnız bir şekilde öldü, ve hepsi benim hatamdı.

"Hanımefendi." Hemşirem düşüncelerimden beni uyandırdı. "Anneniz ve kız kardeşiniz bekleme odasındalar. Birini içeri alabilir miyim?" Yaşlı bir kadın, belki ellili yaşlarının sonlarında. Gözleri nazik. İyi bir hemşireyi her zaman gözlerinden anlayabilirsiniz.

"Annem," diye cevap verdim, sesim garip geliyordu. Boş, tüm duygulardan yoksundu.

"Tamam tatlım. Onu getireyim."

Perdenin arkasına çekilir ve kapıyı sessizce kapatır. Kimseyi görmek istemiyorum ama sürekli reddedemem. Bu onlara haksızlık olur.

"Tatlım," annemin gözyaşlı sesi perdenin arkasından geliyor. Perdeyi açıp bana doğru koşuyor ve yanımdaki yatağa atlıyor. Beni kollarının arasına alıyor ve ağlıyor.

Ben de ağlıyorum.

Evde olduğum için değil. Annem benimle olduğu için değil. Evimi özlediğim için ağlıyorum. Adadaki basit hayatımızı özlüyorum. Nate'i özlüyorum. Kollarını. Sarılmalarını. Tesellisini. Neyi teselli ettiğini bilmiyor olsa da, annemin beni teselli etmesine izin veriyorum.

"Benim tatlı, tatlı kızım. Seni kaybettiğimizi sandım. Öldüğünü sandım." O ağlıyor, ama ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Onu özlemedim. Beni yas tutması umurumda değildi. O benim ailem değil. O benim evim olmadı hiç. Evim artık yok.

Bana sayısız soru soruyor. Elimden geldiğince cevap veriyorum, ama gerçekten çaba göstermiyorum. Esnemeye başladığımda, Katie'yi alıp beni görmeye getirebilir mi diye soruyor. Kabul ediyorum, bu işi bitirmeye hazırım.

Birkaç dakika sonra, kız kardeşimin odaya girdiğini duyarım. Bana bir bakış atar ve dudakları titrerken kendini kollarıma atar. Onu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar sevdiğimi fark etmeden ona sarılırım.

Saçları yine koyu renge dönmüş.

Saçını doğal rengine boyamış. Benimkinden çok daha koyu bir kırmızı, neredeyse esmer sayılır. Yine benim Katie'm gibi görünüyor. Hayalperest, koruyucum. Beklemediğim bir hıçkırık atıyorum. Geri çekiliyor, ellerini yanaklarıma koyuyor ve başını öne eğip alnımı öpüyor.

Onun alnına öpücükler kondurmayı hep sevmişimdir.

"O ben olmalıydım," diye fısıldıyor. "O uçağa hiç binmemeliydin, Els. Ben olmalıydım."

"Teknik olarak, biz olmalıydık," diye şaka yapıyorum, ama sözlerim kederle dolu.

"Evet... evet, biz olmalıydık." Gözleri yaşlarla dolmadan önce devam eder, "Hoşça kal bile demedim.

veda etmedim... ikinize de."

"O seni seviyordu, Katie. Ve senin de onu sevdiğini biliyordu," diye itiraf ediyorum, onun bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek.

Kafasını sallıyor, ama bana inanmadığını anlayabiliyorum. "İyi olduğuna çok sevindim, Els. Tanrım, seni çok özledim. Seni gömdüğümüz gün öldüm. Haberi duyduğumuzda, bir yıldır ilk kez gerçek anlamda nefes aldım."

"Ben de seni özledim," diyorum, onun acısını pek düşünmediğim için suçluluk duyarak.

"O... uzun mu yaşadı?" Gözlerinde büyük bir korku var. Sanki cevabı gerçekten duymak istemiyormuş gibi.

"Üç gün önce öldü."

Şoktan nefesini tuttu. Gözyaşları alt göz kapaklarından süzülerek yüzüne aktı.

"Ben... Ben onun vekil avukatıydım," diyor, devam ediyor. "Cesedinin ne yapılacağı konusunda sorular sordular. Biz... şey, ikiniz için de mezar yerimiz var zaten. Ben de kremasyon yapmayı düşünüyordum. Ne dersin?"

Kalbimde acı verici bir sancı hissediyorum. O, onun vekil avukatı. Kocamın başına ne geleceğine *o* karar veriyor. Onun küllerini saklayacak.

O KIZIN DEĞİL!

Kız kardeşime patlamadan önce hemşirem içeri girer. Katie'nin bende bir değişiklik hissettiğini anlayabiliyorum. Kafasını şaşkınlıkla eğerek ruh halimdeki değişimi anlamaya çalışıyor.

"Bayan Hansel? Sizinle birlikte gözden geçirmek istediğim bazı test sonuçları var," diye sakin bir şekilde söyler.

Bu benim adım değil. Benim adım *Bayan Westin*.

Kimsenin bilmeyeceği bir isim yüzünden sıcak gözyaşları yüzümden süzülüyor. Yasanın gözünde asla yasal olmayacak bir isim. Yeminlerimizi ettiğimiz yıldızların altında var olan bir isim.

"Misafirinizin odadan çıkmasını ister misiniz?" diye devam eder.

"Evet, lütfen." Katie'nin incinmiş yüzüne bakıyorum, ama fikrimi değiştirmiyorum. Bu, tekrar yalnız kalmak için bir bahane.

Katie sessizce ayağa kalkar ve odamdan çıkar. Hemşire bir sandalyeyi öne çeker ve oturur.

"Kan tahlili sonuçları geldi, Ellison..." "Ellie," diye sözünü kesiyorum.

O nazikçe gülümser. "Ellie. Herkesin sağlık durumunu tam olarak değerlendirmek için yaptığımız rutin laboratuvar testleri."

"Bende bir sorun mu var?" diye soruyorum, hiç korkmadan. Ölüm beni almaya hazırsa, ben de gitmeye hazırım.

"Hayır," diye gülümsüyor nazikçe, "sende bir sorun yok. HCG sonuçların geldi. Bu test, şey, bir hormon..."

"Ne olduğunu biliyorum," diye fısıldarım, kalbim çarpıyor. "Ben hemşireyim." Bana sempati dolu sıkı bir gülümseme atar. "Tamam, o zaman sanırım söylüyorum. Hamileymişsin, Ellie. Kız kardeşin, onun nişanlısıyla adada olduğunu söyledi?" diye sorar yumuşak bir sesle, sesinde yargılama yok.

"Öyleydi," diye onayladım, sesim bir nefes kadar zayıftı.

"Sana sormak zorundayım... çünkü birkaç erkekle birlikte geldin. Bu bebeğin babası Nathan Westin mi? Yoksa o erkekler seni, bana söylemekten çekineceğin kadar uzun süre o gemide mi tuttular?"

Ellerimi karnıma bastırıyorum. Bebek. Orada bir bebek var. Bizim bebeğimiz. "Nate babası," diye hıçkırıyorum.

"Tamam, tatlım. Sana bir şey getireyim mi? Aileni çağırmamı ister misin? Papazı?" diye soruyor, gözleri endişeyle dolu.

"Acaba..." Kardeşimin ne kadar üzüleceğini bildiğim için sözümü kesiyorum. "Aileme artık ziyaretçi istemediğimi söyleyebilir misin? Hazır olduğumda kendim haber vereceğim, ama artık buraya gelmelerini istemediğimi?"

Hemşire birkaç saniye boyunca bana bakar. Gözleri acı dolu bir şekilde başını sallar. Benim için. Ailem için. Bilmiyorum. "Tabii, tatlım. Onlara söylerim."

* * *

ÜÇ GÜN SONRA, doktorların tavsiyesine rağmen hastaneden ayrıldım. Polis benimle görüşmüştü bile. Beni getirmek için işlemleri başlatmışlardı.

hayata geri döndüm. Yeni bir sosyal güvenlik kartı ve yeni bir kimlik kartı aldım. Sanki olan her şey silinmiş gibiydi.

Hastaneden çıkar çıkmaz, üstümdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan bir otobüse atladım. Arkama bakmadım. Memleketimdeki bir hastaneye iş başvurusunda bulundum ve bugün mülakata girdim. İyi geçti, yakında tekrar çalışmaya başlayacağım. Henüz ailemi aramadım ve muhtemelen aramayacağım da. Zamanı gelene kadar... zamanı gelene kadar.

Çimenli alanı geçerek, güneşin altında parıldayan mermerden yapılmış iki mezar taşına doğru yürüyorum. Bu taşların üzerinde kendi adını görmek rahatsız edici, ama bundan nefret etmiyorum.

Nate'in mezarının üzerine oturuyorum ve taşın üzerinde yazılı olan adını okuyorum. Nate.

Olması gerektiği gibi. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum, belki Emmy? Her halükarda, bunu görmekten memnunum. Nate'in burada olmadığını biliyorum. Külleri muhtemelen kız kardeşimin şöminesinin üzerinde bir yerde duruyor. Ama onunla konuşabileceğimi hissettiğim tek yer burası. Her yerde benimle olduğu için burada da benimle olduğunu biliyorum.

"Merhaba, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Seni çok özledim. Öyle bir özlem ki, ölümcül gibi geliyor." Onsuz bir hayatı düşününce gözlerim doluyor. "Sen baba olacaksın, Nate. Hastanede öğrendim. Bir bebeğimiz olacak." Onun huzurunu bozmamak için sessizce ağlıyorum. "Sen en iyi baba olurdun. Düşünebiliyor musun? Küçük orman bebeğimizi büyütmek?" Gözyaşlarım arasında gülüyorum, yumuşak taşa kazınmış soyadını elime alıyorum. "O senin soyadını alacak. Ben... ben yapamam... hayır, onun kime ait olduğunu saklamayacağım. Benim kime ait olduğumu saklamayacağım." Bir daha asla. O benimdi ve bunu kim bilir, umurumda değil.

"Sanırım... Sanırım o bir kız. İçimde bir his var, belki de sezgi, senin küçük kızını taşıyorum." Ağlayarak, onun hayatının bir parçası olmasını her şeyden çok diliyorum. "Henüz iki aylık hamileyim, yani daha önümüzde uzun bir süre var. Doğduğunda onu buraya getirip sana göstereceğim, söz veriyorum." Onu kaybetmenin yüreğimi parçalayan acısı bir kez daha beni boğmaya başlıyor.

“Çok üzgünüm, Nate. O sabah gittiğim için özür dilerim. Bilseydim, bir fikrim olsaydı... Sadece seni kurtarmak istedim. Ben...

seni bırakmaya hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, seni asla bırakmaya hazır olamayacağım." Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak burnumu çekiyorum. "Beni affedeceğini biliyorum, çünkü sen böyle birisin. Seni tekrar gördüğümde, korkmadığını veya endişelenmediğini, acısız bir şekilde öldüğünü söyleyeceğini biliyorum. Bana tüm bunları söyleyeceksin çünkü beni seviyorsun... Beni o kadar çok seviyorsun ki, bana asla acı vermek istemiyorsun. Ben de aynı şeyi yapmadığım için çok dikkatsiz davrandım. En çok ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim." Gömleğimin koluyla gözlerimi silerim ve pantolonumdaki kiri silkelerim. "Hayatımın geri kalanını seni özleyerek geçireceğim, bebeğim." O hayat ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun.

“Her gece gökyüzüne bakıp, bizim için hangi yeri seçtiğini merak ediyorum. Bir yıldız var, ona baktığımda hep parıldıyor. Sanırım sen oradasın, beni izlediğini söylüyorsun. *Bizi izlediğini*. Beni ve senin kızını.” Bu hayatta babasını asla tanıyamayacak küçük bir kız.

"Büyükannen ve büyükbabanla vakit geçirirken, onların şarkılarına dans ettiklerini izlediğini hayal ediyorum. *Bizim şarkımıza*." Bu düşünceyle gözyaşlarımın arasında gülümsüyorum. "Yıldızların altında seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim." Başımı soğuk, nemli taşa yaslayıp saatlerce onunla oturuyorum. Konuşmadan, ağlamadan, sadece... birlikte. Sonunda güneş batıyor, ben de mezarından ayrılıp arabama dönüyorum. Arabayla uzaklaşırken gözlerimden yaşlar akıyor, bebeğimiz doğana kadar burayı son kez ziyaret ettiğimi biliyorum.

BÖLÜM 53

ELLIE (27 YAŞINDA)

Mektubumu yazmayı bitirip üç parçaya katlayarak zarfa koyuyorum. Ön yüzüne siyah kalemle Katie'nin adını yazıp, kolayca bulunabilmesi için yemek masasının üzerine koyuyorum.

Yatak odasına girip tatlı kızımı kontrol ediyorum. Saatlerdir uyuyor... Bu yeni bir gelişme. Genellikle gece boyunca ağlayarak tüm apartmanı uyanık tutar.

Koridor ışığı kapı aralığından odasına sızınca uyanır. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, uyanmadığından emin olmak için bir an duruyorum. Tekrar uykuya daldığında, sessizce veda etmek için hazırlık yaparak, onun üzerine eğilene kadar yavaşça ilerliyorum.

O çok güzel, ama ona bakmak neredeyse acı verici. Ona bakarken, her şeyden çok sevdiğim adamı görmemek imkansız. O adam, benim olduğundan daha çok *ona* ait. İkimizi de çok erken terk eden adam.

Babasının gülümsemesini almış. Onun asi kahverengi saçlarını ve tatlı gamzelerini. Yeşil gözleri var, tıpkı ikimizin gibi, ama bence daha çok babasının gözlerine benziyorlar. Ne yazık ki, benim saydam tenimi ve çillerimi almış. Güneş onun dostu olmayacak.

Ona bakarken gözlerimden sessizce yaşlar akıyor. Bu küçük kızı çok seviyorum. Benim küçük Luna'm. Benim mükemmel kızım.

"Annen seni seviyor, tatlı kızım," diye fısıldıyorum uyuyan bedenine. "Seni bırakmak istemiyorum, tatlım, ama artık kalacak gücüm kalmadı... Artık kalamam. Çok uğraştım. Onun için uğraştım... Senin için daha da çok uğraştım. Ama annen yorgun, bebeğim." Beşiğinin üzerine eğiliyorum,

Yanağına nazikçe bir öpücük kondurdum. "Katie teyze sana çok iyi bakacak. O da annene küçük bir kızken bakmıştı. Senin bakımını başka kimseye emanet edemem." Ağlamamayı deniyorum ama duygularım beni ele geçiriyor. Onu burada bırakmak ne kadar zor olsa da, burada kalmak daha da zor. "Annen bir gün senin için geri dönecek. Çok uzak bir gelecekte. Tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum. Bir dahaki sefere baban da orada olacak." Tatlı kızıma veda ederken sesim titriyor. Bir kez daha öpmek için eğiliyorum, bu sefer alnına, sonra onu uyandırmamak için kapıdan çıkıyorum.

Mutfaktaki küçük dondurucuyu kontrol edip, süt poşetlerini son bir kez sayıyorum. Bu miktar ona bir yıl yetecek ve bu düşünce beni rahatlatıyor. Mamayı sevmiyor, denedim zaten. Onu annesinin sütü olmadan bırakmak istemiyorum.

Katie'ye yazdığım mektubun yanına, tüm önemli belgelerini içeren büyük bir zarf bırakıyorum. Katie'nin onu nasıl sakinleştireceğini bilmesi için Luna'nın en sevdiği şeylerin bir listesini yapmaya başlıyorum. En sevdiği pozisyon, en sevdiği oyuncak, en sevdiği emzik.

En sevdiği şarkı.

Her gece onu uyuturken bu şarkıyı söyleriz. Babasının da bizimle birlikte olduğunu, şarkıya eşlik ettiğini hissedebiliyorum.

Küçük kızım için yazdığım mektubu büyük bir dosyanın içine koyuyorum. Umarım bir gün okur ve beni affedebilir. Bir yanım muhtemelen affetmeyeceğini biliyor. Ama diğer yanım Katie'nin ona bu konuda yardımcı olacağına inanıyor.

Bencil bir karar veriyorum. Bunun farkındayım. Ama bu deneyim sadece bana aitken, yaptıklarımı yargılamak adil değil. Hayatım boyunca korku içinde yaşadım, her günün bir sonunu bekledim. Ta ki on altı yaşına gelip, ilk kez korunmak ve sevilmek nasıl bir şey olduğunu hissedene kadar. Katie denedi... Gerçekten denedi. Ama depresyon ruhun derinliklerine o kadar yerleşir ki, en şefkatli eller bile ona ulaşamaz.

Nate'in ruh ikizim olduğunu bu yüzden biliyorum. O, benim en kırık parçalarımı sevgisiyle iyileştirerek bir tünel açtı. İki kırık insanı alıp ruhlarımızı birbirine dikti ve özümüzü birleştirerek tek bir bütün yarattı. Artık birbirimiz olmadan yaşayamıyoruz. Diğer yarım artık hayatta olmadığı için

diğer yarım artık hayatta olmadığı için bütün hissedemiyorum.

Depresyon en kötü türden bir hastalıktır. Tıbbi bir tedavisi yoktur, sadece geçici çözümler vardır. Nate benim panzehirimdi. Parçalarımızı ve bölgelerimizi yeniledi ve boşluğu ortadan kaldırdı. Ayrı kaldığımız yıllarda bile, sadece varlığı bile beni ayakta tuttu.

Bunca zaman onun kalma nedeninin ben olduğumu sanıyordum, ama meğer o benim kalma nedenimmiş.

Kalplerimizi ve ruhlarımızı birbirine bağlamanın sonuçlarının farkında olduğunu sanmıyorum. Artık tek başımıza hayatta kalamayacağımızı fark etmediğini düşünüyorum.

Luna için çok uğraştım. Çok uğraştım. Onu Nate'ten bile daha çok seviyorum. Ama kalacak kadar güçlü değilim, onun için bile.

Daireye son bir kez bakındıktan sonra, telefonumu alıp bir saat sonra komşuma gönderilmek üzere bir mesaj hazırladım. O bana çok iyi bir arkadaş oldu. Umarım polisle birlikte buraya gelmez.

Mesajın gönderileceğinden üç kez emin oldum, tatlı kızımı çok uzun süre yalnız bırakmak istemedim, sonra Luna'ya son bir kez baktım ve onun derin uykuda olduğunu gördüm. "Sadece bir saat daha uyuman gerekiyor, aşkım. Sadece bir saat."

Yatak odama doğru yürür ve arkamdan kapıyı kapatırım. Komodin çekmecemden ihtiyacım olan paketi alıp köşedeki büyük okuma koltuğuna otururum. Küçük gece lambası odamın önünü yumuşak bir şekilde aydınlatarak daha sakin bir ortam yaratır.

Keskin bıçağı ambalajından çıkarır ve kartonu yere atarım.

Hiç korkmuyorum.

İki küçük kesik atıyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. Bekliyorum. Bitmesini bekliyorum. Sonunda tekrar iyi hissetmeyi bekliyorum. Sevgilimin gelip beni almasını bekliyorum.

Birkaç dakika sonra, nefesim ağırlaşmaya başlar. Biraz başım dönüyor ve sersemlemiş hissediyorum, ama hala kendimdeyim. Gözlerim bulanık ve kafam sisli. Kötü hissetmiyorum, sadece... garip.

Kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını hissediyorum. Kalbim, birkaç dakika öncesine göre göğsümde daha yumuşak atıyor. Bilincim kayboluyor, kendimi havadar ve hafif hissediyorum.

Hayatın ağırlığı artık daha yönetilebilir geliyor. Beni su altında tutan örs tutuşunu gevşetiyor ve sonunda yüzeye çıkabiliyorum. Nefes almamı engelleyen boğulma hissi sonunda beni esaretinden kurtarıyor. Her nefes alışta hissettiğim acı artık beni felç etmiyor. Hiçbir şey acıtmıyor. Ne bedenim... ne de kalbim.

Hazır hissediyorum.

Odamın önündeki hareket dikkatimi çekiyor. Karanlığa gözlerimi kısarak, bana doğru yürüyen gölgeli figürü tanımaya çalışıyorum. *O yürüyüşü tanıyorum*. O yürüyüşü her yerde tanırım.

Gözlerim çok bulanık olduğu için emin olamıyorum, bu yüzden sadece bekliyorum.

Sonunda, gece lambam bana doğru gelen kişiyi aydınlatıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Zümrüt yeşili gözler.

Koyu dalgalı saçlar.

Sevdiğim o sırıtış.

Bana doğru yürürken, elini uzattı. Elini tuttum ve sanki ruhlarımız bu temasla birleşti.

Yeniden *bütün* hissediyorum.

Sekiz aydan fazla bir süredir ilk kez nefes alıyorum...

...aynı zamanda son nefesimi de alıyorum.

EPİLOG

KATIE (ŞİMDİKİ ZAMAN)

Elimde mektubu ile karakoldan ayrılıyorum.

Uyuşmuş durumdayım.

Tamamen yıkılmış.

Anlamıyorum! Ellie kurtarıldığında hissettiğim rahatlama tarif edilemezdi. Daha iyi bir kardeş olmak için ikinci bir şans verilmiş gibi hissettim. Sanki daha yüksek bir güç, işleri düzeltebilmem için en iyi arkadaşımı bana geri vermişti.

Sonra iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bir telefon bile etmedi. Veda bile etmedi. Bize şifa verdiği gün, bizi inciterek terk etti. Yıkılmıştım... ama o hala hayattaydı. En önemli şey buydu.

Meğer bu zamana kadar sadece bir saat uzaklıkta yaşıyormuş. Meğer *hamileydi* ve bir kız çocuğu doğurmuş.

Bu nasıl mümkün olabilir? Eve döneli sadece sekiz ay oldu. Neden bize söylemedi? Neden kaçtı? Neden tekrar gitti?

Neden intihar etti?

Tanrım, bu sözler ruhumu parçalıyor. O kadar acı çekiyordu ki, o kadar çok acı çekiyordu ki, kendi canına kıydı. Bana gelip konuşamayacağını hissetti. Neden beni böyle terk etti? Neden beni bir araya getirdi, sonra tekrar parçaladı?

Polis, bana mektubunu vermekten başka bir cevap vermedi.

Hayatına son verdiğini ve bir kız çocuğu bıraktığını söylediler. Çocuk koruma hizmetlerinden almam gereken bir bebek.

Onun bu aptalca, bencil kararını yas tutacak, ağlayacak vaktim bile olmadı. Şokun içinde sıkışıp kaldım, kendimi bu durumdan kurtaramıyorum. Neler olduğunu anlayamıyorum.

Buna inanmak istemiyorum.

İnanamıyorum.

Bana cesedini teşhis etmem gerektiğini söylediler. *Cesedini*. Çünkü o öldü, artık burada değil, yaşamıyor ve nefes almıyor. Hiçbirini anlayamıyorum. Onun yasını çoktan tuttum! Onu çoktan kaybettim! Bana bunu bir kez daha yapamaz! İki yıl önce onun ölümünü zar zor atlattım. Neden bunu yaptı? Neden benden yardım istemeye gelmedi?

Arabama biniyorum ve ellerimi direksiyona vuruyorum. Kornam yüksek sesle çalıyor, birkaç polis memuru arabama bakıp durumu değerlendiriyor.

"SİKTİR!" diye bağırıyorum, sonunda pes ediyorum. O gün hastanede gördüğümden beri onu görmemiştim, ama o hala buradaydı. Hala hayattaydı. Zamanı gelince bana geleceğini biliyordum. Sadece bunun bir *intihar mektubu* aracılığıyla olacağını bilmiyordum.

Elimde tuttuğum zarfı bakarken ellerim titriyor. Artık mühürlü değil, polisler delil olarak okumak için açmışlar. İçeriğini çıkarıyorum ve kağıt titreyen ellerimde uçuşuyor. Kağıdı açıyorum ve ortasına sıkıştırılmış, Titanic filmindeki kolyenin küçük bir versiyonu gibi görünen elmas kalp kolyeyi buluyorum. Onu bir kenara koyup kağıda bakıyorum.

Onun el yazısını görünce hıçkırarak

ağlamaya başladım. Onun el yazısı.

Bunu gerçekten o yazmış. Bunlar bana yazdığı son sözler. Tanrım, bunu söylemek çok acı verici. Derin bir nefes alıp, ne yazdığını okumaya kendimi hazırlıyorum, sonra kağıda bakıp okumaya başlıyorum.

Sevgili Katie,

Bunu okuduğunda, benim gittiğimi zaten bileceksin. Çok üzgünüm, seni bu şekilde incitmek istemedim. Sen benim ablamsın ve seni her zaman seveceğim. Ama aynı zamanda gerçeği bilmeni istiyorum...

Seni asla kasten incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Asla sevdiğin bir şeyi veya birini senden almaya kalkışmazdım. Sorun şu ki, sen Nate Westin'i seviyordun... ve ben onu senden önce sevmiştim.

On altı yaşındayken birbirimize aşık olduk. O zamanlar babasından kaçmayı planlıyordu, ben ise her gece eve gitmekten korkuyordum. O benim hayatımı kurtardı, Katie. Beni Chris'ten kurtardı. Beni kendimden kurtardı. Bu dünyada yirmi yedi yıl geçirmemin sebebi o.

Özel ders vermek için kaydoldum, hayatımın aşkına atanacağımı bilmeden. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlasıydı. İki ruhun birbirinin diğer yarısını bulmasıydı. Hızla aşık olduk. Hiç şansımız yoktu. Normal bir gençlik aşkı da değildi, uzay ve zamanı aşan bir aşktı. Kaderin bize bahşettiği bir aşk. Birbirimizin can simidiydik. O beni güvende tuttu ve korudu, ben de ona kalması için bir neden verdim. Bu dünyada birbirimiz için yaratılmış tek kişiyi bulmuştuk.

Nathaniel bizim hakkımızda öğrendi ve bizi ayırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Nate'i, ailemizi ve seni tehdit etti. Nate bizi korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Beni terk etti. Kırık ve kafası karışık bir halde.

Ama her zaman benim için geri dönmeyi planlıyordu.

O adaya düşmemiz bize ikinci bir şans verdi. Bunu duymak muhtemelen acı verici, ama sana artık yalan söyleyemem. Onu on altı yaşında sevdim. O senin iken onu sevdim. Ve son nefesini verdiğinde onu sevdim. Bu, onsuz yaşayamayacağın türden bir aşk.

Sevgili kızım Luna olmasaydı, çok daha önce ayrılırdım.

O gün hastanede hemşirem konuşmak istediği şey hamilelik testimdi. Nate ve benim Luna adında güzel bir kızımız var. Bu seni incittiyse özür dilerim, ama onu pişmanlık duymuyorum. Onu pişmanlık duymayacağım. Onun için kalmak isterdim, ama Nate başka bir hayatta beni bekliyor. Şimdi onunla buluşmam gerek. Kalmak istesem de, hayatın acısı dayanılmaz. Nefes almak acı veriyor. Yemek yemek acı veriyor. Var olmak acı veriyor.

Kafam... kafam iyi değil Katie. Düşüncelerim sağlıklı değil. Artık yaşamak istemiyorum. Bunu değiştirecek hiçbir ilaç ya da terapi yok. Bu, hayatım boyunca süren ve sadece Nate'in hafifletebildiği bir mücadele oldu.

Yaptığım şeyin bencilce olduğunu biliyorum. Bu büyük bir romantik jest değil. Depresyon ve kaygının çok gerçek bir resmi.

hayatım boyunca gizlediğim bir resim. Diğer yarım gitti ve onsuz bir dünyada yaşayamam. Onun diğer tarafta beni beklediğini bilmek bana huzur veriyor.

Lütfen kızımıza iyi bak. Çok şey istediğimi biliyorum, ama bu dünyada güvendiğim tek kişi sensin. O senin sevgini hak ediyor, Katie. Çünkü bu, dünyadaki en sevdiğim duygulardan biri. Sana karşılık verecek kadar iyi olmadığım için üzgünüm.

On altı yaşında kalbimi çalan adamı unutmak için çok uğraştığımı bilmeni isterim. Ama hiç şansım olmadı, Katie. Seni bu şekilde incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, ama umarım sen affedersin.

Yukarıdan seni izleyeceğim ve seni tekrar görebilene kadar her gün seni özleyeceğim.

Seni
seviyorum.
Her
zaman,
Ellie

Not: Luna yeterince büyüdüğünde bu kolyeyi ona verin lütfen. Ona, ne kadar uzun sürerse sürsün, anne ve babasının onu beklediklerine dair söz verdiklerini söyleyin.

YAKINDA

Katie'nin hikayesi 2026'da geliyor

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan herkese yeterince teşekkür etmek imkansız gibi görünüyor. Romantik bir romanın kapağında adımı göreceğim bir gün geleceğine hiç inanmamıştım, ancak bu, gençliğimden beri kurduğum bir hayaldi. O zamanlar çok karanlık temalı şiirler yazarken, annem sık sık bana iyi olup olmadığımı sorardı. Meğer tek ihtiyacım olan, aktif hayal gücümü yaratıcı bir şekilde dışa vurmakmış.

Öncelikle, hayallerimi her zaman destekleyen ve hayatta istediğim her şeyin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren anneme ve babama teşekkür etmek istiyorum. Odamda sahneleri canlandırmamdan bıktığınız için beni mahalle tiyatro kulübüne kaydettirdiğiniz için size çok teşekkür ederim. Sahnede hikayeleri canlandırmak, kağıt üzerinde hikayeler anlatma vizyonumu geliştirmeme yardımcı oldu.

Ne yapmaya çalışırsam çalışayım, en büyük destekçim olan en iyi arkadaşım Jess'e teşekkür ederim. Sarsılmaz sevgin ve desteğin, en büyük engellerimi aşmamı sağladı.

Dokuzuncu ve on birinci sınıf İngilizce öğretmenim Leann Guzman'a teşekkür etmek istiyorum. Yazar olma hayallerimi destekledi ve cesaretlendirdi, benim sahip olduğumdan emin olmadığım yeteneğimi övdü. İlk taslağımı düzenlemeyi gönüllü olarak üstlendi ve ben onu hiç bitirmemiş olsam da, geri bildirimleri yazma kariyerim boyunca bana çok yardımcı oldu.

Okumayı sevmemi sağlayan hikayeleri anlattıkları için en sevdiğim yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Kendi yaratıcılığımın gelişmesini sağlayan ve bu sahneleri kağıda dökmem için bana ilham veren hikayeler.

Hayallerimin peşinden gitmem için beni her zaman cesaretlendiren tüm aileme teşekkür etmek istiyorum. Hayallerim ne kadar gerçekçi görünmese de, onların desteğini alacağımı biliyordum.

Seyahat Eden Kitap Kulübü Kardeşliği'ne teşekkür etmek istiyorum... Bölüm 2. Seyahat eden kitap severler grubumuz hiç kurulmamış olsaydı, yazmaya asla yeniden başlamazdım. Jess ve Bri, tüm cesaretlendirme ve desteğiniz için teşekkür ederim. Geç saatlere kadar süren tartışmalar için. Fikirlerimi paylaşmama izin verdiğiniz için. Bana her zaman dürüst geri bildirimlerde bulunduğunuz için. Biz, her zaman birbirimiz için yaratılmış üçlüydük!

Rachel ve Sarah, hayat boyu en iyi arkadaşlarım. Askeri geçmişime ve eğitimime körü körüne inandığınız için teşekkür ederim. Öyle ki, ıslak odunla ve başka hiçbir şey olmadan ateş yakabileceğime inandınız. Bu senaryoyla bir kitap yazmam için bana ilham verdiniz ve şimdi bir sonraki şarap gecemizde ateş yakma becerisine sahibim.

Jacqui, sanırım bu Costa Rica'yı açıklıyor. Benimle tüm bu maceralara çıktığın için teşekkürler. Tüm bu ölümcül deneyimler olmasaydı bu kitabı yazamazdım!

Harika alfa ekibime, Jess, Bri, Jess, Jacqui, Allison, Kristie, Shelley, Erica ve Millie'ye çok teşekkür ederim. Hepiniz gurur duyabileceğim bir hikaye yaratmama yardım ettiniz ve bunun için sonsuza kadar minnettarım. Ellie ve Nate'i benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbiniz kırdığı için özür dilerim, ama bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum. Belki.

Acı vereceğini bildikleri bir hikayeyi eleştirmek için gönüllü olan, ama yine de bu işe atılan beta ekibime teşekkür ederim! Rachel, Sarah, Axy, Amber, Bree, Derrian ve Randi, katkılarınız paha biçilemezdi.

Bu kitabı yazarken yokluğuma katlanan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Yokluğumda bile beni sevmeye devam ettiğiniz için minnettarım!

Gördüğüm en güzel kitap kapağını tasarlayan muhteşem kapak tasarımcım (SimplyDefinedArt) 'a teşekkür ederim. Yeteneğin inanılmazın ötesinde ve ikinci kitap için ne tasarlayacağını sabırsızlıkla bekliyorum.

Hikayeme ekstra bir ışıltı kattığı için editörüm Ramona'ya (Proofreader Editor) teşekkür ederim.

Editörüm Bri'ye (Syntax and Swoon) teşekkür ederim. Düzenlemelerinizde inanılmaz derecede titiz ve özenliydiniz. Siz olmasaydınız bu kitap bugünkü haliyle olmazdı.

Hikayeme şans vermek isteyen harika bir ARC okuyucu grubu bulup yönettiği için The Author Agency PR'a teşekkür ederim.

Okuyucuların Nate ve Ellie'nin deneyimlerini gözlerinde canlandırabilmelerini sağlayan bu güzel haritayı hazırladığın için teşekkür ederim Anuska.

Son olarak, romantik bir trajediye şans veren ve size tatmin edici bir son sunacağıma güvenen okuyucularıma teşekkür ederim. Acı verici bir yolculuk olsa da, Nate ve Ellie'nin hikayesini sevdiğinizi umuyorum. Katie'nin hikayesini ve onun (ve geri kalanınızın) hak ettiği mutlu sonu size sunmak için sabırsızlanıyorum.

İÇERİK UYARILARI

- Alkol kötüye kullanımı
    - Anksiyete / panik bozukluğu
    - Şantaj
    - Aldatma
    - Çocuk istismarı (sayfa dışı/bahsedilme)
    - Doğum (sayfa dışı)
    - Ölüm (sayfada)
    - Depresyon
    - Şüpheli rıza (sayfa dışı)
    - Duygusal istismar
    - Keder/kayıp
    - Grooming (sadece referans amaçlı)
    - Cinayet
    - Manipülasyon
    - Uçak kazası
    - Hamilelik
    - Fiziksel istismar (18. sayfadan itibaren)
    - Fiziksel yaralanma / hastalık
    - Cinsel taciz (sözlü / hafif)
    - İntihar/intihar düşüncesi
    - Şiddet

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️